

Giới thiệu Công Lược Tính Phúc

Thể loại: mau xuyên, hệ thống, công lược*

Edit by Ly Ca

Mẫu Dao mang theo kí ức một đời làm ảnh hậu mà gặp tai nạn xuyên qua nhiều thế giới.

Nhiệm vụ mà hệ thống "tính phúc" mặc định cho cô chính là công lược mục tiêu, tình tiết của câu chuyện là chính, thật thật là phụ.

****Công lược:** Công lược là gì? Từ này nói nhanh gọn thì nghĩa là "tiến công chiếm đóng". Hiện tại thì nghĩa của nó mở rộng một chút ra như sau: Khi nữ chính hoàn thành trò chơi yêu đương của mình và có good/happy ending thì có nghĩa là đã "công lược" hoàn thành. Bởi vì một số trò chơi tình yêu có độ khó cao, cần có bí tịch (hệ thống) hỗ trợ mới có thể tiến đến good/happy ending, cho nên quá trình độ hào cảm tăng từ 0 (hoặc âm) cho đến GE/HE được gọi là quá trình "công lược/tiến công chiếm đóng". Từ này lúc đầu được dùng trong các game xã hội (như The Sims), sau đó được dùng luôn trong tiểu thuyết ngôn tình có tình tiết hệ thống.*

Bạn đang đọc truyện Công Lược Tính Phúc được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hệ thống

Mẫu Dao chết vì bị tai nạn giao thông, khi đó cô mới 30 tuổi, đang ở đỉnh cao của sự nghiệp.

Cô trầm mặc nhìn thân thể của mình đang nằm trên vũng máu, gương mặt xinh đẹp được chăm sóc kỹ lưỡng nay đã bị phá hủy. Bất quá hiện tại cô đã chết, không cần phải lo lắng khi đối mặt với dung mạo đã bị hủy kia.

"Ký chủ có muốn sống lại không?" Một âm thanh âm trầm lạnh nhạt vang lên.

Mẫu Dao nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh, cũng không phát hiện ra người nào đang nói chuyện. Nhưng âm thanh kia, cô chắc chắn không nghe lầm.

"Ký chủ không cần tìm, chỉ cần cô nói cho tôi biết, cô có muốn sống lại không?" Đạo thanh âm kia lại vang lên.

Mẫu Dao rớt cuộc cũng mở miệng: "Người là ai? Là Hắc Bạch Vô Thường sao?". Những câu chuyện về địa phủ cô đã từng nghe qua, hiện tại cô đã chết, cô biết chính mình đang tồn tại ở trạng thái linh hồn.

"Tất nhiên là không phải, ký chủ có thể gọi tôi là hệ thống. Hiện tại ký chủ đã chết, linh hồn của cô cũng chỉ có thể tồn tại trong vòng 24 giờ rồi sẽ biến mất, nhưng nếu cô ký kết khế ước với bản hệ thống, bản hệ thống sẽ giúp linh hồn cô được tồn tại".

Mẫu Dao cúi đầu trầm mặc, đôi môi đỏ mọng chậm rãi khẽ mở: "Mỗi người sau khi chết, linh hồn đều sẽ biến mất sao? Nếu ký kết khế ước với người, tôi sẽ phải làm gì?"

Cô biết trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí, đạo thanh âm này có thể giúp linh hồn cô tồn tại, chắc hẳn nó muốn cô làm một điều gì đó quan trọng.

Âm thanh âm trầm lạnh nhạt giải thích: "Không tồi, mỗi người sau khi chết, sẽ được bản hệ thống chọn lựa thu nhận, ý thức cũng sẽ biến mất không còn một mảnh. Nếu ký chủ cùng bản hệ thống ký kết khế ước, cô sẽ phải xuyên qua các thời không hoàn thành nhiệm vụ."

Mẫu Dao gật gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, cô lại hỏi: "Nhưng bây giờ tôi đang ở trạng thái linh hồn, cái gì cũng làm không được, như thế nào hoàn thành nhiệm vụ? Hơn nữa, vì sao lại chọn tôi?"

Đây chính là điều mà cô nghi hoặc nhất, mỗi ngày số người tử vong cũng hơn một ngàn người, vì sao lại cố tình chọn cô?

"Linh hồn cô có tính chất đặc thù, có thể thích ứng được mọi hoàn cảnh nhân vật, hơn nữa nghề nghiệp của cô có thể trợ giúp cô hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn so với những người khác". Âm thanh âm trầm lạnh nhạt giải thích: "Đương nhiên, nếu cô cự tuyệt, bản hệ thống đành phải đi tìm một cái khế ước giả khác."

Mẫu Dao là một diễn viên chuyên nghiệp, từ năm mười sáu tuổi đến nay, cô đã sáu lần nhận giải Oscar, có thể nói cô là một ảnh hậu cũng không quá.

Suy nghĩ chốc lát, Mẫu Dao liền quyết định đáp ứng hệ thống.

"Được! Tôi đáp ứng cùng người ký kết khế ước." Lời nói vừa thốt ra, Mẫu Dao liền cảm giác một bạch quang bao bọc lấy cơ thể mình.

Một trận trời đất quay cuồng, cùng với một đạo âm thanh lạnh băng cứng nhắc: "Ký kết khế ước thành công!"

Mẫn Dao choáng váng mở mắt ra, cô phát hiện mình đã đi tới một cái không gian xa lạ.

Bốn phía một mảnh đen tối, phảng phất không nhìn thấy được điểm cuối, nhưng lại giống như một tiểu địa phương, làm cho người ta cảm thấy vừa huyền bí lại vừa chân thực.

Trước mặt Mẫn Dao, bỗng nhiên xuất hiện một phiến bạch quang hư vô, giọng nói lạnh nhạt cứng nhắc cũng theo đó mà vang lên: "Ký kết khế ước thành công, cô có thể tiến hành lựa chọn nhiệm vụ."

Mẫn Dao gật gù đầu, nhìn về phía phiến bạch quang kia, các số liệu không ngừng hiện lên, làm người xem hoa cả mắt.

Cô mở miệng hỏi: "Nhiệm vụ của tôi là gì?"

"Làm thay đổi vận mệnh của các nhân vật cô xuyên vào." Âm thanh âm trầm lạnh nhạt giải thích

Mẫn Dao cả kinh, nó cũng không sai so với những gì cô tưởng tượng?

"Chính là cái quan hệ kia sao?" Dù sao cũng là người trưởng thành, Mẫn Dao cũng không cảm thấy có cái gì khó có thể mở miệng.

"Đúng vậy, các nhân vật cô xuyên vào đều có một đoạn cuộc đời bất hạnh, nhiệm vụ của cô chính là làm cuộc đời bọn họ "hạnh phúc", khiến bọn họ không sinh ra oán khí ở thời không đó"

"Nhưng tôi không phải bọn họ." Mẫn Dao nhíu mày, nói: "Tôi dùng cơ thể bọn họ, nhưng cũng không phải là bọn họ, như vậy..... cũng có thể tiêu trừ oán khí sao?"

"Chỉ cần cô giúp bọn họ thay đổi vận mệnh bất hạnh, oán khí tự nhiên sẽ biến mất. Thế giới này vốn thật thật giả giả, căn bản khó có thể phán đoán, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần nhìn vận mệnh "chính mình" bị thay đổi, trong lòng oán hận cùng chấp niệm tự nhiên sẽ cởi bỏ." Âm thanh âm trầm lạnh nhạt nói: "Cô còn muốn hỏi gì nữa không?"

Mẫn Dao lắc đầu, tỏ vẻ không còn gì để hỏi.

"Như vậy cô bắt đầu nhiệm vụ đi! Đi vào phiến bạch quang kia liền có thể tiến vào không gian nhiệm vụ." Âm thanh âm trầm lạnh nhạt nói.

Mẫn Dao gật gù đầu, mắt nhìn bạch quang hư vô kia, buông bỏ sự do dự xuống, cắn răng đi vào phiến bạch quang đó.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 1

Trong đầu một trận choáng váng, Mẫn Dao cố nén lại cảm giác muốn hôn mê, bắt đầu tiếp thu ký ức của nguyên chủ, cùng với cốt truyện hệ thống cung cấp.

Nguyên chủ tên là Điều Vi, dung mạo tài hoa. Cha mẹ đều giảng viên đại học đã nghỉ hưu, từ nhỏ đến lớn được cha mẹ nghiêm khắc giáo dục, có một thanh mai trúc mã vừa đẹp trai vừa có trình độ học vấn cao, nhân phẩm lại tốt - Quý Hàn.

Nhưng xui xẻo thay, năm mười tám tuổi Điều Vi đi nước ngoài du học, 5 năm sau trở về, phát hiện tâm Quý Hàn đã bị một tiểu hộ sĩ câu mất. Cô không cam lòng, muốn đoạt lại Quý Hàn, vì thế đối với Quý Hàn hạ được, mặc dù thành công nhưng lại làm cho Quý Hàn chán ghét.

Vì trách nhiệm mà Quý Hàn cưới Điều Vi, nhưng lại không động vào cô, bởi vì tâm Quý Hàn vẫn còn ở trên người vị tiểu hộ sĩ kia. Điều Vi chịu không nổi cảnh Quý Hàn lãnh đạm với mình, liền đi gây phiền toái cho tiểu hộ sĩ kia, thế nhưng lại bị người theo đuổi của tiểu hộ sĩ kia làm cho cửa nát nhà tan. Quý Hàn cùng cô ly hôn, một mình xuất ngoại, hẳn cũng không lập gia đình nữa, cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Thanh danh cha mẹ trong giới tri thức bị hủy hoại, xã hội chỉ trích, không còn mặt mũi nào ra khỏi cửa, cuộc sống tuổi già vô cùng thê thảm. Mà tiểu hộ sĩ kia cùng tổng tài happy ending. Cho nên Điều Vi không cam lòng, oán khí tận trời, cô đã làm sai cái gì? Là giết người hay là cướp của? Tại sao cô lại rơi vào kết cục này?

Mẫn Dao giật giật khóe miệng, kỳ thực trúc mã bị người ta cướp mất có sao, lại tìm một người khác tốt hơn là được. Cái cô Điều Vi này năm lần bảy lượt đối với Quý Hàn chấp nhất thâm tình, đáng tiếc cũng chỉ mang mệnh nữ phụ.

Thực ra, trong thế giới này tiểu hộ sĩ cùng tổng tài kia mới chính là nhân vật chính, trình diễn bá đạo tổng tài cùng ngu xuẩn tiểu hộ sĩ. Mà Quý Hàn chính là nam phụ thâm tình, còn Điều Vi lại là nữ phụ ác độc.

Mẫn Dao ở trong lòng kêu gọi hệ thống: "Vì cái gì thế giới này lại là một cuốn tiểu thuyết cầu huyết như vậy?"

Âm thanh lạnh nhạt của hệ thống vang lên trong đầu Mẫn Dao: "Thế giới này cũng không thực sự là một cuốn tiểu thuyết, bản hệ thống chỉ lấy các tình tiết trong tiểu thuyết cho cô mà thôi"

"Bởi vì cô vừa mới bắt đầu nhiệm vụ, cho nên nhiệm vụ đầu tiên ở thế giới này tương đối đơn giản, về sau sẽ dần dần gia tăng độ khó cho mỗi nhiệm vụ công lược. Thuận tiện nhắc nhở cô một câu, không cần xem nhẹ bất luận thứ gì trong thế giới này, cũng không cần đánh giá cao chính bản thân cô, hào hào làm nhiệm vụ đi!" một lời nói hết, âm thanh lạnh nhạt của hệ thống biến mất không thấy tăm hơi.

Mẫn Dao lại bởi vì lời nhắc nhở của hệ thống mà lâm vào trầm tư, cẩn thận xem xét kỹ lời nói của hệ thống, đích xác có vài phần đạo lý, nhưng cô vẫn cảm thấy lời nói của hệ thống có một thâm ý khác. Trước mắt vẫn là nên hoàn thành nhiệm vụ tốt đi! Nhiệm vụ của cô chính là công lược Quý Hàn, ai bảo hấn là tâm tâm niệm niệm của Điều Vi.

Mẫn Dao xua tan trong lòng tạp niệm, mở to mắt, chậm rãi đứng dậy, nhìn căn phòng bài trí ảm áp. Hiện tại Điều Vi mới mười chín tuổi, vừa ra nước ngoài được một năm, cô có hay không nên tốt nghiệp về nước sớm trước khi Quý Hàn gặp nữ chủ.

-----phân cách thời gian----

Ba năm sau, sau bao nhiêu ngày tháng nỗ lực học tập, cô rốt cuộc cũng thành công lấy được tấm bằng thạc sĩ, buổi tối hôm đó liền mua vé trở về nước, ngay cả buổi tiệc liên hoan cũng không tham gia.

Bởi vì chỉ còn có ba tháng nữa chính là lần đầu tiên Quý Hàn cùng nữ chủ gặp mặt, vô luận như thế nào cô cũng phải lợi dụng ba tháng này.

Điều Vi đột nhiên trở về nước làm cha mẹ một trận kinh hi. Ở nhà bởi cha mẹ hai ngày, cô liền hướng tới cha mẹ làm nũng, tìm cách dọn ra ngoài ở riêng. Vừa lúc, người thuê căn hộ sát vách nhà Quý Hàn dọn đi, cô liền thuê căn hộ đó, chẳng phải các cụ có câu: gần quan được ban lộc sao.

Điều Vi học kinh tế học, ở nước ngoài vốn đã có tiếng tăm trong lĩnh vực này. Bây giờ về nước, xin vào một công ty là một việc vô cùng đơn giản. Mà công ty cô chọn chính là rất gần bệnh viện Quý Hàn đang công tác.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 2

Sau một buổi sáng bận bịu, cuối cùng cô cũng sắp xếp tươm tất mọi đồ đạc. Điều Vi thay quần áo đang định ra cửa xuống ăn cơm chiều thì nhìn thấy một nam nhân đi tới, hai mắt cô sáng bừng lên.

Khuôn mặt đẹp trai anh tuấn, khí chất nghiêm túc lãnh đạm, sống mũi cao thẳng cùng với kính mắt gọng mạ vàng che giấu đôi mắt sắc bén lạnh lùng, nhìn có vẻ nhã nhặn, rụt rè. Hắn mặc áo sơ mi trắng cắt may tinh xảo, bộ quần tây làm nổi bật đôi chân thon dài, trên cánh tay có vắt một chiếc áo vest xanh biển.

Bây giờ có lẽ là thời gian tan tầm của Quý Hàn đi, Quý Hàn là một bác sĩ khoa ngoại có tiếng.

"Quý ca ca? Anh như thế nào lại ở đây?" Thanh âm kinh ngạc, dễ nghe có chút quen tai vang lên. Ánh mắt hắn lập tức dừng lại trên người cô bé trước mặt.

Tóc đen óng ả dài đến thắt lưng, chiếc váy màu trắng dài đến đầu gối, dáng người phập phồng quyến rũ, đôi chân trắng nõn thon dài cùng một đôi giày đen. Khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm, ánh mắt sáng rực lộ ra tia kinh ngạc cùng mừng rỡ. Nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Vi Vi?". Giọng trầm thấp từ tính mang theo một tia không xác định.

"Đúng vậy! Mới mấy năm không gặp, Quý ca ca liền không nhớ Vi Vi?" Cô đi đến trước mặt hắn, nửa bắt mắt nửa làm nũng mở miệng, chớp chớp đôi mắt to đẹp long lanh như khi còn nhỏ.

Quý Hàn mặt lạnh lùng khóe miệng kéo lên một nụ cười nhân nhật, đẩy nhẹ mắt kính, bình tĩnh nói: "Con gái lớn lên liền thay đổi, không nhận ra cũng là chuyện thường tình, em trở về từ khi nào? Việc học đều đã hoàn thành?". Cuối cùng cũng có một câu giống như trường bối quan tâm thành tích của văn bối.

Điều Vi nhí nhảnh lè lưỡi làm xấu như khi còn nhỏ, khuôn mặt đắc ý tranh công: "Đương nhiên là hoàn thành, em mới về nước mấy ngày trước, ngày mai muốn đi công ty xx làm việc, công ty này có chút xa nhà, liền tìm một căn hộ để thuê. Quý ca ca, anh như thế nào lại ở chỗ này? Tìm bằng hữu sao?"

"Không phải, anh ở khu này." Quý Hàn nói xong liền nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Điều Vi: "Thật sự? Kia thật tốt quá."

"Thật tốt quá?" Quý Hàn nhướn mày.

Diêu Vi ngượng ngùng cười cười: "Về sau em có thể ăn cơm nhờ ở nhà anh à!" Tất nhiên lời này cũng chỉ là nói đùa, Diêu Vi ở nước ngoài mấy năm nay, đã sớm học xong nấu cơm, trù nghệ tự nhiên là không tồi.

Quý Hàn khuôn mặt nghiêm túc: "Thế thì phải trả phí."

Diêu Vi trong lòng xấu hổ, chỉ đùa một chút thôi cũng đâu cần nghiêm túc như thế? Hơn nữa, Diêu Vi cùng Quý Hàn cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã thân cận với hẳn, chỉ sau vài năm không gặp, như thế nào lại trở nên lãnh đạm xa cách đến vậy. Với tính cách của Quý Hàn, nếu là một cô gái xa lạ lại gần, không biết còn lãnh đạm đến mức nào.

"Quý ca ca, anh không đến mức đó đi? Còn thu phí thức ăn? Không nói đến chuyện này nữa, em muốn ra ngoài ăn cơm, anh có muốn đi cùng em hay không?" Diêu Vi liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, thuận tiện mời hẳn, nhưng lại không ngờ, Quý Hàn nhàn nhạt cự tuyệt.

"Không, anh ở bên ngoài cũng đã ăn qua, một mình em đi thôi! Đừng về quá muộn."

"Vậy được rồi! Quý ca ca, hẹn gặp lại." Diêu Vi ngọt ngào cười cười từ biệt, sau đó vui vẻ nhún nhảy rời đi.

Quý Hàn gật đầu, nhìn cô rời đi, sau đó hướng tới cửa nhà mình đi đến.

Ngồi trong nhà hàng Tây, Diêu Vi vừa ăn bò bít tết, vừa nghĩ cách công lược Quý Hàn. Hạ được khẳng định là không thể thực hiện được, không chừng còn làm Quý Hàn chán ghét chính mình. Trực tiếp thổ lộ, phỏng chừng Quý Hàn sẽ tìm cách trốn tránh. Xem ra trước mắt chỉ có thể nước ấm nấu ếch xanh, làm tốt mối quan hệ mới lại nói tiếp.

Đang nghĩ ngợi lung tung, chỗ ngồi đối diện bỗng có một người ngồi xuống. Diêu Vi kinh ngạc ngẩng đầu, chỗ đối diện là một chàng trai trẻ khoảng hai mươi hay hai sáu tuổi. Khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt đa tình đào hoa, tuổi cười ngả ngớn, mặc một bộ tây trang thiên sắc, áo sơ mi hồng nhạt, không đeo cà vạt, thoát nhìn phong lưu phóng khoáng.

Hắn cười cười nói: "Tiểu thư, không ngại nếu tôi ngồi đây chứ?"

Diêu Vi cười nhẹ, đứng dậy nói: "Tùy anh, tôi cũng đã ăn xong." Không quan tâm đến khuôn mặt chàng trai phía đối diện đã cứng đờ, tay cầm ví đứng dậy rời đi. Cái nhà hàng này không phải không còn chỗ ngồi, hẳn ta hẳn là muốn tán tỉnh cô, cô hiện tại không có tình thần để bồi nam nhân khác.

Ngày hôm sau, Diêu Vi dậy thật sớm, trong tay xách theo bữa sáng vừa mua, gõ cửa nhà Quý Hàn.

"Sớm a, quý ca ca."

Quý Hàn vừa mở cửa ra liền thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười sáng lạn của Diêu Vi, hắn cũng nhàn nhạt đáp lại: "Sớm."

"Nha, em mua cho anh sữa đậu nành, bánh quẩy, còn có cháo thịt nạc trứng muối mà anh thích nhất này" Diêu Vi giơ giơ túi xách trong tay, có chút đắc ý nói.

"Vào đi!" Quý Hàn nghiêng người, làm cho Diêu Vi đổi giày vào phòng, thuận tiện hỏi: "Em ăn chưa?"

Diêu Vi đánh giá căn phòng, chỉ có hai hàu hắc bạch, để bữa sáng lên bàn ăn, không để ý trả lời: "Còn chưa có".

Quý Hàn liếc nhìn bữa sáng mà Diêu Vi mua, kéo ghế dựa ra ngồi xuống nói: "Vậy thì cùng nhau đi, nhiều như vậy, anh ăn một mình cũng không hết."

"Em đây cũng không khách khí." Diêu Vi khoe miệng khê cong, một chút cũng không khách khí ngồi xuống, cô mới không nói là cố ý mua nhiều đâu.

"Àn, dù sao cũng là em mua, không cần khách khí." Quý Hàn uống chén cháo, nhàn nhạt nói.

"Mượn hoa hiến phật mà thôi, về sau phiền toái quý ca ca việc nhiều a." Nói xong, Diêu Vi mới ảo não lè lưỡi, không xong, cô thế nhưng lại nói ra mục đích của mình, nhưng cô tuyệt đối sẽ không nói là cô cố ý.

Quý Hàn đẩy gong kính, nhìn cô một cái, sau đó cũng không nói gì.

Hai người ăn xong bữa sáng, Diêu Vi tự giác đem rác đều thu thập sạch sẽ sau đó mang ra ngoài cửa.

Lúc chuẩn bị đóng cửa, Quý Hàn bỗng kêu cô lại: "Hôm nay có phải em đi làm ở công ty xx?"

"Đúng vậy." Cô vẻ mặt buồn bực, tựa hồ không hiểu Quý Hàn vì cái gì lại hỏi như vậy.

"Để anh đưa em đi! Vừa tiện đường."

Quý Hàn vừa nói xong, liền nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Diêu Vi đang nhìn hắn.

"Kia, thật tốt quá! Xem ra bữa sáng hôm nay không tặng không a, kia quý ca ca anh chờ em một chút, em đi thay quần áo."

Điều Vi tươi cười phảng phất ánh dương xua tan mây đen, trong nháy mắt làm Quý Hàn hơi rung động. Nhưng hắn cũng rất nhanh khôi phục lại tinh thần: "Em nhanh lên, nếu mà muộn giờ làm, anh cũng mặc kệ."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 3

Điều Vi mặc một bộ công sở màu đen, chân đi đôi giày cao gót 8cm làm nổi bật dáng người nóng bỏng cùng đôi chân trắng nõn thon dài, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng mang vài nét thuần thực cùng nụ cười xuất hiện trước mặt Quý Hàn, khiến hắn ngẩn ngơ.

"Đi thôi, Quý ca ca." Như không nhận ra Quý Hàn ngây ngơ, Điều Vi cười vui sướng nhấc chân.

"Àn." Quý Hàn rũ mắt thấp giọng đáp, xem ra tiểu Vi Vi cũng đã trưởng thành rồi.

Công ty Điều Vi làm chỉ cách nơi Quý Hàn làm việc một đoạn đường, mất khoảng vài phút đi bộ. Cho nên khi gần đến bệnh viện, Điều Vi ngồi ở ghế lái phụ mở miệng nói: "Quý ca ca, anh dừng ở công bệnh viện đi, em đi bộ qua kia cũng chỉ mất hai phút thôi."

Quý Hàn nhấp môi không nói chuyện, chạy xe qua bệnh viện. Thấy vậy, Điều Vi cũng không nói cái gì nữa. Lúc xuống xe còn nghịch ngợm nói lời cảm ơn: "Quý ca ca, thật là cảm ơn anh, về sau mỗi ngày em đều mua bữa sáng để hồi lộ anh."

Nhìn Điều Vi đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, Quý Hàn gật gật đầu: "Một bữa sáng đổi một tài xế, em cũng thật biết cách buôn bán."

"Ha ha... Nào có a? Được một đại mỹ nữ như em ngày ngày mua bữa sáng cho, anh mới là người kiếm được lời mới đúng." Điều Vi ánh mắt thản nhiên, phản phát như cùng bạn bè trêu đùa "Đây là vinh hạnh của anh đó". Quả nhiên, Quý Hàn khoe miệng cong lên.

Điều Vi đem một màn này ánh thu vào đáy mắt, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, trên mặt lại ra vẻ nhẹ nhàng cùng Quý Hàn từ biệt, hướng cửa công ty đi đến.

Hắn quả là một người khó công lược!! Nếu bị hắn phát hiện ra tình cảm của Điều Vi, chỉ sợ sẽ bất động thanh sắc cùng cô kéo ra khoảng cách đi! Hừ! Một người đàn ông như thế không hiểu sao Điều Vi cũng có thể thích?! Tương lai sau khi thu phục hắn, nhất định phải cho hắn nếm mùi đau khổ! Hừ!

Điều Vi mặt tươi cười tiến vào công ty, đáy lòng lại căm giận Quý Hàn! Phụ nữ vĩnh viễn là người mang thù.

Sau khi nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Điều Vi đã vào công ty, Quý Hàn mới lái xe quay đầu đi làm.

Bởi vì đưa Điều Vi đi làm, Quý Hàn so với ngày thường đến muộn mười phút, tuy rằng không đến trễ so với giờ làm việc, nhưng vẫn làm cho đồng nghiệp một trận kinh ngạc.

Phải biết rằng, Quý Hàn vô luận đi học hay đi làm, đều đến sớm mười lăm phút, dù trời mưa to gió lớn hay tuyết phủ trắng xóa. Trừ khi sinh bệnh hoặc có việc mới xin nghỉ, nhưng mà chuyện Quý Hàn sinh bệnh xin nghỉ cũng chưa từng phát sinh. Lần đầu phá lệ so với ngày thường tới trễ mười phút, làm cho một đám tiểu hồ sơ thương thầm trộm nhớ xuân tâm nhộn nhạo một trận kinh hách.

"Ai! Người nói xem, bác sĩ Quý hôm nay là như thế nào? Thế nhưng tới trễ mười phút!" Nữ hộ sĩ giáp nhìn Quý Hàn tiến vào phòng làm việc, về mặt kinh ngạc cùng mấy nữ hộ sĩ khác thấp giọng nghị luận.

"Có thể do tới qua bác sĩ Quý ngủ muộn?" Hộ sĩ ắt suy đoán nói.

"Chẳng lẽ tới hôm qua cùng bạn gái chiến đấu kịch liệt đến khuya....." Hộ sĩ binh che khuôn mặt đỏ bừng, hoa si nói.

"Thiệt! Ai mà không biết bác sĩ Quý giữ mình trong sạch, ở bệnh viện chúng ta nổi danh người đàn ông độc thân hoàng kim a? Từ đâu ra bạn gái?". Hoa si hộ sĩ binh bị các bạn nhỏ xem thường, nước mắt lưng tròng, nhỏ giọng nói thầm: "Kia không lẽ là cùng bạn trai?"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 4

Liên tục hơn một tháng, Điều Vi mỗi ngày đều trang điểm xinh đẹp cùng Quý Hàn đi làm, ngày nghỉ cuối tuần liền ăn vặt ở nhà hắn. Những ngày cuối tuần này Điều Vi đều tự mình nấu cơm cho Quý Hàn, thế nhưng thái độ của Quý Hàn đối với cô cũng không có sự thay đổi, chỉ coi cô như em gái trong nhà.

Điều này làm cho Điều Vi vô cùng căm giận, nếu là một người đàn ông khác, chỉ sợ tay nhỏ cô khê khêu, mị nhãn khê chuyển, đã sớm đem người bắt lấy! Vì cái gì mà Quý Hàn đối cô có ý vô tình câu dẫn cùng ái muội làm như không thấy.

Rốt cuộc là cô đem về ngoài thuần khiết ngây trang quá tốt, hay là căn bản hắn không thông suốt a! Nhưng mà cô lại không thể đem tính cách chuyển biến thành người khác, thái độ Quý Hàn đối với cô chính là đối với em gái thanh mai trúc mã đi.

Đáng tiếc thời gian tan tâm của hai người không giống nhau, bác sĩ luôn là muộn một chút, mà Điều Vi hiện tại cũng không phải bạn gái của Quý Hàn, bằng không cô thật muốn mỗi ngày chờ hắn cùng tan tâm.

Dù không thể cùng nhau tan tâm, nhưng Điều Vi vẫn có thể tiến thêm một bước thâm nhập vào sinh hoạt của Quý Hàn, trực tiếp làm Quý Hàn mỗi ngày sau khi tan tâm qua nhà cô ăn cơm tối.

Ban đầu Quý Hàn còn trực tiếp cự tuyệt, nói phiền toái cô không tốt lắm. Nhưng mà không chịu nổi Điều Vi nhiệt tình lập đi lập lại nhiều lần mời! Dù sao một người cũng phải nấu, hai người cũng phải nấu, không bằng cùng nấu cho hai người luôn. Cứ như vậy, Điều Vi thành công lo liệu bữa sáng cùng bữa tối cho Quý Hàn.

Để báo đáp Điều Vi làm cơm tối, Quý Hàn hứa hẹn sau khi ăn xong cơm tối sẽ giúp cô rửa chén. Điều Vi tự nhiên không cùng hắn khách khí, cô nấu cơm, hắn rửa chén, sự phối hợp này như là một đôi?

Hơn một tháng thực tập, Điều Vi chính thức trở thành nhân viên chính thức của công ty. Công việc của cô chính là trợ lý của tổng giám đốc - tổng giám đốc là một người phụ nữ ngoài bốn mươi, khi chuyển thành nhân viên chính thức tiền lương sẽ cao hơn.

Bi ai chính là..... Sau khi Điều Vi là nhân viên chính thức, tổng giám đốc bỗng nhiên sinh bệnh nằm viện, công ty tạm thời giao cho con trai của bà - Đường Giang quản lý. Nói cách khác, boss của cô bị thay đổi người.

Đổi liền đổi đi! Điều Vi tỏ vẻ không có gì! Nhưng vấn đề là cái vị tươi cười, vẻ mặt ngả ngớn, diện mạo phong lưu trước mặt cô là sao?! Ai tới nói cho cô biết vì cái gì con trai của boss lại là người có ánh mắt đào hoa cô gặp trong nhà hàng Tây tháng trước! Nhìn vị tổng tài đang ngồi kia, Điều Vi trên mặt không đổi sắc, nhưng sâu trong nội lại không ngừng rít gào!

"Điều Vi, tốt nghiệp thạc sĩ đại học kinh tế Anh quốc Cambridge? Như thế nào lại nghĩ đến công ty chúng ta làm một người trợ lý nhỏ nhỏ?" Ghế da hơi xoay, tay cầm bản lý lịch sơ lược, hứng thú nhìn người con gái đối diện, ánh mắt có đánh giá, có hoài nghi, càng nhiều hơn là sự thú tính muốn chinh phục.

Bất đồng với ngày đó ở nhà hàng Tây nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi thanh thuần, cô gái trước mặt này một bộ dáng thuần thực sắc sảo, quần áo trên người phác họa dáng người hoàn mỹ nóng bỏng, khuôn mặt mỹ lệ lạnh lùng. Một bộ dáng này càng khiến ham muốn chinh phục của đàn ông trỗi dậy, thật muốn nhìn thấy cô dáng người yêu kiều thút thít a. Đường Giang ánh mắt giống như tia laser phóng đến chỗ Điều Vi, ái muội tươi cười, ánh mắt lơ đãng toát ra xâm lược, làm cho Điều Vi cảm thấy da đầu một trận tê dại.

Cô học Quý Hàn ngữ khí đậm mạc mở miệng nói: "Bằng cấp không đại biểu thực lực, tôi muốn ở bên cạnh Thẩm tổng học một chút kinh nghiệm công tác, như thế mới có thể giúp công tác sau này tốt hơn."

Lời này là thật sự, bất quá nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì Quý Hàn.

"Như vậy a....." Kéo dài âm thanh cuối, một bộ dáng đa tình phong lưu đào hoa, nữ tử bình thường chỉ sợ sớm đã bị cái liếc mắt này câu hồn.

Đáng tiếc Điều Vi đã trải qua nhiều sóng gió trong cuộc đời, cho nên mắt cô nhìn thẳng, một chút đỏ mặt, tim đập nhanh cũng không có.

Thấy vậy, khuôn mặt Đường Giang tươi cười càng sâu, cô gái này thật sự thú vị, không biết ở trên giường có phản ứng giống như những người phụ nữ khác hay không?

"Buổi tối hôm nay, ở khách sạn xx tổ chức một buổi tiệc của công ty, Điều Vi trợ lý có nguyện ý đi cùng tôi?" Bộ dáng tươi cười đứng lên, cúi người tới gần Điều Vi, ánh mắt phong lưu đào hoa nhìn chằm chằm đối phương: "Tất cả nhân viên trong công ty đều phải tới, nếu Điều Vi trợ lý nói không tới, chẳng phải sẽ làm mất vui sao?"

Một chữ cuối đặc biệt nhấn mạnh, sợ người khác không biết hắn ta đang ám chỉ điều gì.

Điều Vi thanh sắc bất động lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Tôi sẽ tới, nếu Thẩm tổng không còn việc gì, tôi liền đi trước."

Nói xong, không đợi hắn ta mở miệng, lập tức xoay người rời khỏi phòng tổng tài.

Điều Vi về tiểu văn phòng của mình, kiểm chế tâm tình muốn mắng người, chính mình như thế nào lại gặp phải cái vận cứt chó, đụng phải một tên biến thái!

Nghĩ nghĩ, cô vẫn là lấy điện thoại di động ra gửi cho Quý Hàn một tin nhắn:

【 quý ca ca, đêm nay công ty em ở khách sạn xx có một buổi tiệc, khả năng sẽ về muộn, com tối anh ăn ở bên ngoài đi! 】

Ba phút sau, di động cô hơi rung, cô mở ra liền thấy tin nhắn của Quý Hàn, cong cong môi:

【 ân, uống ít rượu thôi, chú ý an toàn, về sớm một chút. 】

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 5

Đêm, khách sạn xx.

Diêu Vi đẩy rót ly rượu của đồng nghiệp, cầm lấy ví viện có muốn đi nhà vệ sinh.

Đem ví đặt trên bệ bồn rửa tay, Diêu Vi mở vòi nước ra, tiếng nước ào ào xôn xao trong nhà vệ sinh vọng ra.

Dùng tay tiếp chút nước lạnh, vỗ nhẹ lên khuôn mặt ửng đỏ, vết ửng đỏ tức khắc biến mất rất nhiều, trong đầu có chút men say dần thanh tỉnh.

Cô không ngờ Diêu Vi từ lượng lại kém như vậy, mới hai ly rượu vang đỏ đầu liền cảm thấy có chút choáng váng.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỹ lệ ánh mắt mê ly trong gương, xem ra bộ dạng cô bây giờ thật không thể quay lại căn phòng đó, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, có thể bị thiệt nhiều hơn là được!

Nghĩ đến vừa rồi rời khỏi phòng, ánh mắt thâm trầm kia nhìn về phía cô, Diêu Vi liền nhịn không được muốn đem tên kia đánh một trận.

Thật sự sốt ruột, cô cũng không biết mình có thể kiên trì ở đây trong bao lâu.

Suy nghĩ một chút, cô liền rút điện thoại hồng nhạt trong ví ra, gửi cho Quý Hàn một tin nhắn, lúc này hân hân đã tan tằm.

【 quý ca ca, anh có thể hay không? Có thể tới khách sạn xx đón em? Anh anh anh..... Đồng nghiệp điên cuồng mời rượu, em chịu đựng không nổi a! Mau mau tới đón em! 】

Không bao lâu Diêu Vi liền thu được hân hồi âm.

【 uống ít thôi! Chờ anh tới rồi gọi lại cho em. 】

Nhìn tin nhắn hồi âm kia, Diêu Vi trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, Quý Hàn đáp ứng tới đón cô, hẳn là mình có thể an toàn rời khỏi đây.

Gửi lại cho Quý Hàn một tin nhắn 【 trên đường Tiểu Tâm 】, Diêu Vi mới vừa lòng đem di động nhét trở lại ví, sửa sang lại nhưng nhan, thông thả ung dung bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Trở lại phòng, lại bị đồng nghiệp thay phiên chúc rượu.

Diêu Vi thoái thác không được, kết quả với mỗi đồng nghiệp cô uống một chút.

Ngắn ngủn trong vòng hai mươi phút, Diêu Vi lại bị người rót hai ly rượu, cô trong lòng muốn chửi má nó, cô cảm giác đầu choáng váng.

Lúc này, người đang ngồi một mình ở nơi kia, bỗng bừng hai ly rượu đi tới chỗ Diêu Vi.

Ánh mắt ý bảo người bên cạnh Diêu Vi đứng lên, Đường Giang không khách khí ngồi bên cạnh Diêu Vi, đem một ly rượu trong tay đẩy đến trước mặt cô.

Sau đó giơ lên một ly rượu khác trong tay, trên mặt treo lên vẻ phong lưu ngả ngón, tươi cười nói: "Diêu trợ lý, sau này hợp tác vui vẻ, tôi kính em một ly."

Diêu Vi mắt say lơ đãng mê mang nhìn ly rượu trước mặt, còn có khuôn mặt tươi cười kia, trong lòng không ngừng muốn nôn.

Trên mặt lại một bộ dáng uống say, đem ly rượu trước mặt đẩy ra, trong miệng làm nũng, lẩm bẩm: "Tôi uống không được nữa."

"Ha ha!" Đường Giang tươi cười không giảm, ánh mắt đào hoa lưu luyến nhìn chăm chăm Diêu Vi bởi vì say rượu mà khuôn mặt đỏ bừng, trên tay lại có chấp đem ly rượu đẩy trở về, dùng ngữ khí nhẹ nhàng như dỗ trẻ nhỏ: "Liền một ly!"

"Một ly đều uống không được!" Diêu Vi cắn môi dưới, khó xử nói.

Hắn ta còn đang muốn nói gì đó nhưng lại bị một âm thanh như tiếng chuông điện thoại đánh gãy. Khuôn mặt cứng đờ, hỏi: "Điện thoại của ai?"

Chung quanh đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, biểu cảm vô tội.

"Tôi..... Tôi....." Diêu Vi chậm chậm nói, cô phản ứng chậm nửa nhịp, đây không phải tiếng chuông đặc biệt dành cho Quý Hàn sao?

Vội vàng từ trên chỗ ngồi cầm lấy ví, lấy ra di động hồng nhạt, tiếng chuông còn kiên trì không dứt.

"Uy, Quý ca ca?" Diêu Vi trực tiếp nghe, đặt ở bên tai, một tay cầm ví, một bên tiếp điện thoại, một bên thất tha thất thểu đi ra khỏi phòng.

Cô cũng không chú ý tới ánh mắt âm trầm của người bên cạnh.

Ngoài hành lang, ngăn cách âm thanh ầm ĩ trong phòng, trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Quý Hàn: "Em ở phòng nào, anh đi lên đón em."

Quý Hàn từ trong điện thoại nghe thấy giọng men say của Diêu Vi, trong lòng có chút không yên tâm.

Diêu Vi nâng lên đôi mắt mê ly chênh choáng nhìn ra, thanh âm khàn khàn: "Lầu hai phòng 205, em ở cửa chờ anh."

"Hào!" Nói xong điện thoại Quý Hàn liền ngắt kết nối.

Diêu Vi bên tai truyền đến âm thanh đồ đo, cô rũ cánh tay cầm di động xuống, khép lại mí mắt, thân thể vô lực dựa vào vách tường lạnh lẽo, sự lạnh lẽo kia làm cô thanh tỉnh chút ít.

Hiện tại cô chỉ cần chờ Quý Hàn đi lên đây.

"Răng rắc!" Một tiếng, đối diện cửa phòng mở, Đường Giang từ bên trong đi ra, tay nhẹ nhàng khép cửa lại, nhìn người con gái đang dựa vào vách tường, câu môi cười, đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, cơ hồ muốn mặt dán mặt, thậm chí còn vươn một bàn tay chống lên vách tường.

Hắn ta ngừng điệu ái muội, ánh mắt âm trầm: "Vừa rồi người gọi điện cho em là ai?"

Vừa rồi cô một tiếng Quý ca ca, đã chứng minh phía bên kia là một người đàn ông.

"Liên quan gì tới anh?" Diêu Vi không vui nheo mắt lại, nhăn nhó cánh mũi, trên người hắn ta toàn mùi son phấn, cô thực không thích, vừa thấy liền biết là một người phong lưu đào hoa.

"Em....."

Đường Giang con người chứa đầy nguy hiểm, cô gái này được lắm, trước mặt hắn từ trước tới nay chưa từng ai dám không cho hắn một cái mặt mũi.

Hắn ta bỗng vươn một cái tay nắm lấy cằm cô, cường ngạnh đem khuôn mặt cô lại gần, sau đó liền hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

"Anh buông tôi ra!" Diêu Vi phẫn nộ giẫy giụa, khóe mắt liếc nhìn bóng dáng quen thuộc.

"Ô ô....."

Cô vội vàng thay đổi biểu tình, điềm đạm đáng yêu, nước mắt trong suốt lách tách tuôn rơi.

Đường Giang thỏa mãn khi hôn đôi môi non mềm của cô, chớp mũi thậm chí còn ngửi được một mùi xừ nữ u hương, nhưng đối với Diêu Vi nước mắt buồn bực không thôi.

Còn không phải là cường hôn thôi sao? Khóc cái gì? Lại nói như này cũng đâu phải là hôn.

Nhưng mà không đợi Đường Giang suy nghĩ cẩn thận, Quý Hàn nổi giận đùng đùng một quyền hướng tới khuôn mặt hắn ta, thẳng đem người đang không phòng bị hướng bên cạnh một cái lao đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

"Ô ô ô, quý ca ca, anh rút cuộc tới. Ô ô ô....." Diêu Vi nhìn thấy Quý Hàn, giống như thấy được cứu tinh, vội vàng khóc lóc ôm lấy eo Quý Hàn.

Xem bộ dáng hung tàn âm trầm này, quả thực như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ kia.

Thấy Diêu Vi khóc thương tâm, khuôn mặt nhỏ trắng bệch cùng một bộ dáng kinh hãi.

Quý Hàn liền ôm cô vào lòng, ôn nhu vỗ nhẹ lưng Diêu Vi, nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ, có quý ca ca ở đây, tên hỗn đản kia không dám khi dễ em."

Nói xong, hắn quang bắn về phía tên hỗn đản kia. Kia nguyên là một khuôn mặt tuấn tú phóng khoáng phong lưu, nay lại bị phá tan bởi một mảnh thâm tím.

Chương 7: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 6

Đường Giang vươn ngón tay ra đề lên miệng vết thương, đau đến mức hấn ta nhếch miệng nhe răng, trong lòng không ngừng bùng nổ cơn tức. Đặc biệt là khi nhìn đến đôi nam nữ chặt chẽ ôm nhau trước mặt, trong lòng đố kỵ cùng một khối lửa giận. Đàn ông chính là kỳ quái như vậy, một khi đã nhận định người phụ nữ của mình, liền tuyệt đối không cho phép kẻ khác nhúng tay. Đại khái đàn ông có thói hư tật xấu này đi.

Quý Hàn không nói một lời ôm Diêu Vi rồi đi, Đường Giang cũng không ngăn cản, chỉ là ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng một cỗ hỏa khí nghẹn lại không có chỗ phát.

Diêu Vi đầu choáng váng được Quý Hàn ôm lên xe ngồi ở ghế lái phụ. Quý Hàn khởi động xe, nhấn ga rồi đi, đôi bàn tay thon dài dùng sức nắm chặt tay lái, khuôn mặt xám xịt nổi gân xanh.

Trong không gian nhỏ hẹp, Diêu Vi lại đang say, tuy có thể cảm nhận được một cỗ áp suất thấp từ trên người Quý Hàn nhưng cơ thể thật sự khó chịu, cô đành phải hạ cửa sổ xe xuống, làm gió lạnh bên ngoài thổi tỉnh chính mình.

Đôi tay ôm ngực, cả người cuộn tròn trên ghế lái phụ, cơ thể trong trạng thái không an.

Quý Hàn khuôn mặt xanh mét, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm con đường phía trước, hấn chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như bị lửa đốt, hấn cũng không biết vừa rồi khi chạy đến lầu hai nhìn thấy Diêu Vi bị nam nhân kia cưỡng hôn, trong lòng bỗng nhiên hít thở không thông, tràn ngập phần nộ lửa giận! Khiến hấn thật muốn đến tên đàn ông kia hung hăng đánh một trận, tốt nhất là đánh cho hấn ta không dậy được.

Gió lạnh bên ngoài liên tục ứa vào khiến nhiệt độ trong xe nhanh chóng giảm xuống, Diêu Vi nhịn không được run run, luyến tiếc không muốn đem cửa sổ xe đóng lại.

Quý Hàn vẫn luôn chú ý đến cử chỉ của Diêu Vi, thanh âm lạnh lùng ra lệnh: "Đem cửa sổ xe đóng lại cho tôi!"

Nhận thấy giọng nói Quý Hàn xưa nay chưa từng băng lãnh như vậy, Diêu Vi đành phải đem cửa sổ xe cấp đóng lại, ngữ khí thật cẩn thận thừ nói: "Quý ca ca, com tối anh ăn chưa?"

Quý Hàn ngực một trận phập phồng: "Ăn qua."

Nếu không phải bởi vì ăn com chậm trễ, hấn không đến mức tới trễ lâu như vậy, làm Diêu Vi bị tên hỗn đản kia chiếm tiện nghi.

Diêu Vi ngượng ngùng nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Hỗn đản! Đêm nay Quý Hàn là chuyện như thế nào?! Hoàn toàn bị bộ dáng âm dương quái khí của hấn lúc này cấp đánh bại? Căn bản liền không thể nói tiếp!

Một đường trầm mặc không nói chuyện, cuối cùng xe chạy đến dưới lầu, Quý Hàn không nói một lời dừng xe lại, đỡ Diêu Vi xiêu xiêu vẹo vẹo cùng nhau vào thang máy.

Diêu Vi có nỗi khổ nói không nên lời, cô bầy phần men say đều bị khí lạnh trên người Quý Hàn áp đông lạnh thành năm phần.

Cũng may trong chốc lát cửa thang máy liền mở. Hai người bước ra ngoài thang máy, Diêu Vi đi đến căn hộ nhà mình, cửa nhà cô đối diện chính là cửa nhà Quý Hàn.

Tìm trong ví nửa ngày cũng không thấy chìa khóa, Diêu Vi trực tiếp đem ví ném trên mặt đất, ngồi xồm xuống ô ô khóc: "Ô ô..... Liền chìa khóa đều khi để ta....."

Quý Hàn trầm mặc đem ví nhặt lên, ở một góc lấy ra chìa khóa, mở cửa, sau đó đem Diêu Vi kéo lên.

"Hôm nay cảm ơn anh! Quý ca ca." Diêu Vi xoa xoa nước mắt trên mặt, thanh âm mang theo dày đặc giọng mũi. Bởi vì khóc thút thít cùng say rượu, khuôn mặt cô toàn bộ đều là màu hồng hồng, tươi đẹp mê mang đôi mắt ngập nước.

"Người đàn ông kia là ai?" Ánh mắt phức tạp nhìn Diêu Vi một lúc lâu, Quý Hàn vẫn là hỏi vấn đề này.

"Tổng giám đốc mới của công ty, cũng không biết ngày mai đi làm có hay không bị làm khó dễ, ai..... Thoạt nhìn cũng không tệ lắm! Ai biết hấn thế nhưng....." ngữ khí lo lắng cùng biểu tình bất an, Diêu Vi mới không nói là cô cố ý giấu.

Lời kia vừa thốt ra, Quý Hàn sắc mặt liền trở nên đáng sợ, hần lộ ra nụ cười lạnh: "Thoạt nhìn cũng không tệ lắm? Em có phải hay không cảm thấy tôi phá rối em cùng hần ta phát triển quan hệ? Nếu tối nay tôi không tới, em liền cùng hần lần qua lần lại trên giường? Tương lai có thể trở thành tổng tài phu nhân?"

"Quý ca ca, anh....." Diêu Vi về mặt không thể tin lui về phía sau vài bước, khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc, đáy mắt bị thương cùng khổ sở.

Quý Hàn nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Diêu Vi, trong lòng xuất hiện một tia tự trách cùng đau lòng, nhưng nghĩ đến vừa rồi cô khen tên đàn ông kia không tồi, trong lòng vô cùng ghen ghét.

Quý Hàn ánh mắt nguy hiểm bước từng bước tới cô, trên mặt nở nụ cười châm chọc, lời nói độc ác phun ra: "Như thế nào? Em cùng hần đã sớm thông đồng với nhau? Hôm nay kêu tôi tới, kỳ thật là lạt mềm buộc chặt? Có phải hay không khi ở trên giường, em cũng dùng khuôn mặt điếm đàng đáng yêu này để câu dẫn hần?"

Hần tưởng tượng đến Diêu Vi cùng người đàn ông kia lên giường, cảm giác ghen ghét bộc phát như muốn nổi điên!

Nhìn Quý Hàn trên mặt ác ý tươi cười, Diêu Vi ban đầu là không thể tin tưởng bây giờ là phần nộ, hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn hần, chỉ ra ngoài cửa nói: "Anh đi ra ngoài cho tôi!"

Quý Hàn nhìn ánh mắt lạnh băng của Diêu Vi, chỉ cảm thấy cõi lòng tan nát, cô sao có thể..... Sao lại có thể dùng loại ánh mắt này nhìn hần?

Ngực phần nộ rốt cuộc áp chế không được, "Phanh" một tiếng, cửa bị Quý Hàn dùng sức đóng lại!

Diêu Vi bị thanh âm này làm hoảng sợ, thấy Quý Hàn vẫn còn ở trong phòng, cô lạnh lùng nói: "Anh còn ở nơi này làm gì? Không nghe được tôi nói sao? Đi ra ngoài cho tôi!"

"Ha ha ~ Tôi có khả năng làm gì? Đương nhiên là thương em a!" Quý Hàn ánh mắt lộ ra nguy hiểm âm trầm, một tay đem Diêu Vi bế lên, ném cô lên sofa, cả người đè lên.

Diêu Vi bỗng nhiên bị tập kích phát ra một tiếng thét chói tai, thẳng đến khi cả người bị hần đè lên, mới không ngừng giãy giụa, phần nộ nhìn chằm chằm Quý Hàn mắt kính gọng mạ vàng: "Anh đi xuống cho tôi!"

"Như thế nào? Hần có thể chạm vào người em? Tôi thì không thể?" Quý Hàn hôn lên môi Diêu Vi, lấp kín cái miệng nhỏ đang không ngừng phát ra những lời nói làm hần đau lòng.

Liếm liếm mút mút, hương vị thơm ngọt, cảm xúc mềm mại trơn trượt làm hần không muốn ngừng lại, trên người một cỗ dục hỏa không ngừng châm lên.

"Ngô....." Diêu Vi gắt gao khép chặt miệng, không cho đầu lưỡi Quý Hàn xâm lược vào bên trong.

"Tê " một tiếng, cổ áo somi bị một bàn tay to kéo ra, đôi bạch tuyết hồng đào bại lộ trong không khí, một bàn tay lạnh lẽo không ngừng dò xét.

"A!" Một tiếng thét kinh hãi, Diêu Vi cái miệng nhỏ khe hở, Quý Hàn đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập, ở trong khoang miệng không ngừng càn quét, cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương, ra sức liếm mút, quấy loạn.

Đồng thời bàn tay to không ngừng tác oai tác quái, cầm một bên bánh bao đầy đặn trong tay tùy ý nhào nặn, cảm xúc mềm mại nhũn nhụi ảm áp làm Quý Hàn thỏa mãn thờ dài ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 7

Diêu Vi xấu hổ cùng giận dữ muốn chết, cô chưa bao giờ bị người khác giới động chạm như vậy, hiện giờ thế nhưng lại bị người đàn ông này tùy ý đùa bỡn.

Cô hoảng loạn duỗi tay ngăn cản động tác của Quý Hàn, lại bị hần dùng một bàn tay khác chế trụ áp trên đỉnh đầu.

Nụ hôn của hần tràn ngập xâm lược cùng thô bạo, phăng phất như muốn đem toàn bộ tức giận trong lòng phát tiết ra hết, thẳng đến khi Diêu Vi không thờ nổi mới buông tha cô. Đồng thời bàn tay đang nhào nặn ngực cô cũng dừng lại.

Diêu Vi hít lấy từng ngụm từng ngụm không khí, cô cơ hồ cho rằng mình giống như cá mắc cạn, thiếu dưỡng khí mà chết.

Quý Hàn ánh mắt u ám đảo qua khuôn mặt hồng nhuận, đôi mắt kiều diễm mỹ lệ, đôi môi sưng đỏ khe hở, bộ ngực không ngừng phập phồng của Diêu

Vi.

Hắn hô hấp thô nặng vài phần, bàn tay to dùng sức thô bạo xé rách áo sơ mi trên người cô, từng mảnh vải cùng vài chiếc cúc vương đầy trên đất, nịt ngực ren đen bên trong hoàn toàn bị bại lộ.

Nịt ngực ren đen cùng làn da trắng nõn tạo thành hai màu đối lập, bầu ngực căng tròn đầy đặn bị đè ép bên trong cùng đường cong mê người. Quý Hàn thanh âm trầm thấp: "Không nghĩ tới nơi này lại lớn như vậy, cũng không biết đã có bao nhiêu đàn ông chơi đùa nó....."

Bàn tay to đem nịt ngực đẩy lên trên, hai tiểu bạch thô mãnh liệt nhảy ra, nhũ tiên đỏ hồng, nhìn qua cực kỳ mê người, có lẽ bởi vì gặp không khí lạnh, nhũ tiên không ngừng run rẩy kinh sợ.

Quý Hàn hí hóp mắt, có chút tò mò duỗi tay nheo nheo một bên nhũ tiên. Cử chỉ này làm Diêu Vi thét chói tai cùng cảm tức, bàn tay trái sạm kia lại chạm vào địa phương nhạy cảm của cô, cô có thể nào không phản nộ được.

Khuôn mặt xấu hổ giận dữ đỏ bừng, đôi mắt ẩm ướt, chọc người hung hăng chà đạp.

Quý Hàn trực tiếp cúi đầu, ngậm lấy nhũ tiên hắn vừa niết, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm mát.

"A....." Diêu Vi cả người cứng đờ, nhìn không được kẹp chặt hai chân, bụng nhỏ trào lên một cỗ nhiệt tê dại lan truyền khắp cơ thể, cô nhìn không được cả người run rẩy, khóc nức nở: "Không cần..... Không cần..... Như vậy....."

Quý Hàn làm như không nghe thấy, chuyên tâm liếm mát nhũ tiên trong miệng, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, Diêu Vi hô hấp dồn dập.

Hắn vươn một bàn tay to đùa bỡn một bên ngực còn lại, không ngừng vuốt ve nhào nặn. Bàn tay mang theo lửa nóng nhào nặn đến khi nhũ tiên thẳng đứng nở rộ, mới phun nhũ tiên từ trong miệng ra. Bộ ngực tuyết trắng bị nước miếng của Quý Hàn làm ướt, còn có rất nhiều vết dấu tây màu đỏ tạo nên một cảnh đắm mỹ.

"Biên kia có hay không cần anh liếm nó?" Hơi thở nóng rực thì thầm bên tai Diêu Vi.

Lời nói hạ lưu làm Diêu Vi xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, cô giờ phút này bị đùa bỡn xơi xụi cả người, một tia sức lực cũng không có, đôi môi luôn cắn chặt không cho mình phát ra tiếng rên rỉ.

Thấy cô không đáp lại, Quý Hàn trực tiếp ngậm lấy vành tai hồng nhuận của Diêu Vi, tinh tế liếm láp, cô gãi dưới thân lại một trận run rẩy.

"Ân....." Diêu Vi rốt cuộc không nhìn được phát ra một tiếng rên rỉ, cô cảm giác cả người dường như sắp bốc cháy, quần lót phía dưới bị Quý Hàn trêu đùa đã sớm ướt đầm, nơi tư mật truyền đến cảm giác hư không trống vắng.

Quý Hàn dần dần hôn lên chiếc cổ trắng nõn in lại những dấu vết dấu tây, bàn tay to không ngừng đi xuống phía dưới, đi vào trong chiếc váy dò xét.

"Đừng....." Diêu Vi một trận kinh hoàng, sợ hãi phát hiện ra bí mật, cuống quýt kẹp chặt hai chân. Nhưng bây giờ cả người cô vô lực, nào có thể chống đỡ được bàn tay nóng rực của Quý Hàn được.

Bàn tay thô ráp chạm đến đáy quần lót ướt đầm, Diêu Vi nhắm hai mắt lại, nơi mẫn cảm truyền lên từng trận tê dại.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, nồng đậm ác ý: "Mới hôn em vài cái liền ướt? Cơ thể này cũng đủ đắm đuối..... Kỳ thật có phải hay không đã sớm muốn anh làm như này? Cho nên mỗi ngày mới ân cần đưa bữa sáng cho anh, chính là hy vọng anh thao em?"

Quý Hàn bàn tay thô ráp cách quần lót mỏng manh dùng sức ấn cánh hoa mẫn cảm yếu ớt.

"Ân a..... Quý..... Quý Hàn..... Anh..... Hồn đàn....." Diêu Vi nức nở ra tiếng, đôi môi khê mở, cả người run rẩy, một nửa do bị Quý Hàn bất ngờ tập kích, một nửa do bị hắn nhục mạ.

"Nga? Anh, hồn đàn?" Quý Hàn ánh mắt trở nên vô cùng đáng sợ, hất lạnh lùng cười: "Xem ra em chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Hắn đột nhiên đứng dậy, dùng sức đem chiếc váy kia cởi ra, hạ thân chỉ mặc một chiếc quần lót ren đen.

"Anh định làm gì?!" Diêu Vi nóng nảy, cô cảm giác dưới thân chợt lạnh, nguyên lai quần lót đen đã bị Quý Hàn kéo xuống, trên còn có vài sợi chỉ bạc.

Quý Hàn dưới thân đã sớm cứng rắn như thiết, thấy một màn đắm mỹ như này, tiểu đệ đệ càng lớn hơn một phần.

Quần lót hoàn toàn bị cởi ra, Quý Hàn không màng Diêu Vi gãy giữa, hai bàn tay to dùng sức tách hai chân cô, khu rừng thần bí bại lộ ngay trước mắt đục ngầu đục vọng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 8

Đưa tay vạch khu rừng xanh đen, tách hai cánh hoa đầy đặn, lộ ra hoa huyết hồng nhạt ướt át lúc đóng lúc mở không ngừng phun ra mật dịch, phảng phất mời gọi người ta tới nhắm nháp.

Quý Hàn hô hấp thô nặng, cảnh đẹp trước mắt khiến một người luôn tự chủ như hắn cơ hồ nhìn không được.

Điều Vi cảm giác tâm mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm nơi tư mật của mình, mật dịch dưới thân trào ra ngày một nhiều hơn, một cổ hổ thẹn nẩy lên trong lòng.

Quý Hàn nhìn mật dịch trong suốt không ngừng trào ra, cảm giác yết hầu một trận khô nóng, giọng nói khàn khàn: "Anh còn chưa làm gì, cứ nhiên đã ướt....."

Nói xong, cúi đầu để sát vào hoa huyết, đầu lưỡi cuộn lấy mật dịch trong suốt ngon miệng.

"Không..... Không cần....." Điều Vi cả người chấn động, một cổ khoái cảm lan truyền toàn thân, khiến cô không kháng cự lại mà vô cùng hưởng thụ, đôi tay vô lực bắt lấy gối ôm trên ghế sofa, móng tay hăm sâu, ngón chân gằn như co rút cuộn tròn lên.

Quý Hàn đầu lưỡi ở trong hoa huyết không ngừng liếm mát ra ra vào vào, mật dịch trào ra đều bị hắn nuốt trọn.

"Ân a..... Mau..... Dừng lại..... A ân..... Không cần....." Tiếng rên rỉ kiều diễm không ngừng vang lên, Điều Vi nhìn không được kẹp chặt hai chân bần rần, nhìn Quý Hàn đang vui đầu vào nơi tư mật của cô, chỉ cảm thấy đại não thiếu dưỡng khí, một trận choáng váng.

Cô tựa như vui thích lại tựa như thống khổ rên rỉ, truyền vào tai Quý Hàn, phảng phất như đang cổ vũ hắn, đầu lưỡi tìm được viên trân châu giấu ở trong hoa huyết, hung hăng gặm cắn.

"A....." Điều Vi thân thể đột nhiên cứng đờ, trong đầu trống rỗng, đôi môi sưng đỏ khê nứt, đầy mắt một mảnh thất thần, dưới thân phảng phất khoái cảm mất khống chế, chính cô vừa mới cao trào!

Hoa huyết phấn nộn cuộn cuộn trào ra một đại sóng mật dịch trong suốt, Quý Hàn nóng vội hé miệng nuốt, một chút mật dịch không kịp nuốt chảy xuống cằm hắn.

Thật lâu sau, hắn rốt cuộc ngẩng cũng đầu lên, đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm Điều Vi còn chưa phục hồi tinh thần sau cao trào, trên tay động tác không ngừng, bắt đầu tháo thắt lưng cùng kéo quần xuống.

Dưới thân cự vật cứng rắn như thiết được phóng thích, trên đỉnh cự vật còn có một chút chất lỏng màu trắng, Quý Hàn đem cự vật đặt ở cửa miệng hoa huyết không ngừng cọ xát.

Điều Vi bị một trận lửa nóng dưới thân làm hoàn hồn, cô còn chưa kịp nói cái gì, Quý Hàn dùng sức động một cái, cơn thịnh hoàn toàn bị nhét vào trong.

"A..... Đau quá....." Dưới thân cảm giác bị xé rách thống khổ truyền lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, đôi tay vô lực dắm vào ngực tên đầu xỏ: "Đi ra ngoài....."

Nhìn nơi kết hợp hai người chảy ra một chút máu, Quý Hàn một trận kinh hãi, không nghĩ tới Điều Vi vẫn là xử nữ, xem ra vừa rồi cảm giác ngăn cản khi dắm vào không phải là ảo giác.

Điều Vi dắm vào ngực hắn mà nói bất quá cũng chỉ như gãi ngứa, nhìn cô thân sắc thống khổ, Quý Hàn một trận áy náy cùng hối hận nhưng hiện tại bất hãm đi ra ngoài là không có khả năng.

Dưới thân cự vật bị u kính co rút nuốt trọn truyền lên một trận đau đớn cùng sáng khoái, Quý Hàn bắt lấy đôi tay đang làm loạn của cô, nhấn nạy không nhúc nhích, chờ Điều Vi hết đau đớn.

Đại khái qua một hồi lâu, Điều Vi mới cảm giác không còn đau như vừa rồi, hạ thân cùng bụng nhỏ cảm giác trương trương, tê dại khác thường, một cổ nhiệt hướng tới bụng nhỏ, mật dịch trào ra làm ướt nơi hai người kết hợp.

Quý Hàn lập tức nhận thấy Điều Vi biến hóa, hắn nhìn không được nhẹ nhàng trừu cảm, mồ hôi trên trán không ngừng rịn ra.

"Ân a....." Cự vật không ngừng ma sát cùng trừu cảm, Điều Vi khó nhìn rên rỉ ra tiếng, cô khẽ cắn môi dưới, tiếng rên rỉ yêu kiều biến thành kêu rên.

Quý Hàn nhìn cô bộ dạng nhấn nạy, nhìn không được đem hai chân Điều Vi tách rộng ra, cự vật trong tiểu huyết ra vào không ngừng, càng cảm càng nhanh, động tác cũng càng kịch liệt.

"A..... Không cần... Ân a..... Dừng lại....." Điều Vi chịu không nổi động tác kịch liệt này, búi tóc tán loạn ở trên sofa, ánh mắt một mảnh mê mẩn. Đôi môi đỏ mọng khê nứt ngâm nga, thanh âm kiều mị ngọt ngào, trước ngực hai tiểu bạch thỏ theo Quý Hàn va chạm mà đong đưa, tạo nên một màn kiều diễm.

Quý Hàn bị một màn này kích thích, một tay cố định Điều Vi eo nhỏ, một tay vươn ra bắt lấy tiểu bạch thỏ đang không ngừng nhảy loạn trước mặt, khi nhẹ khi nặng vuốt ve, nhào nặn biến dạng.

Hắn cúi xuống há mồm ngậm lấy nhũ tiên, ấn liếm mút gặm cắn. Đồng thời dưới thân cự vật càng thêm dùng sức va chạm hoa huyết, một chút một chút, phảng phất như muốn đắm vào nơi sâu nhất.

"A..... Không cần..... Cầu anh..... Mau dừng lại....." Điều Vi bị một màn này kích thích bật ra âm thanh nức nở, bụng nhỏ một trận co rút, tiểu huyết gắt gao cắn nuốt cự vật.

Quý Hàn đúng lúc phun ra nhũ tiên bị hắn đùa bỡn càng thêm hồng hồng điểm điểm, hít một hơi khí lạnh, hắn cắn chặt răng, gian nan đem cự vật từ u kính rút ra.

Thật con mẹ nó quá sướng, thiếu chút nữa đem toàn bộ bắn ra!

Bảo bối thật không ngoan a! Quý Hàn u ám, không hảo ý dưới thân động một cái thật mạnh, làm Điều Vi cả người run lên, ngay sau đó hắn bắt đầu chậm rãi rút ra, sau đó lại thật mạnh đâm vào.

Hắn một thân áo còn hoàn hảo mặc trên người, hạ thân trần trụi như có một luồng điện chạy qua không ngừng trừu cảm.

"A a..... Không cần..... Ân ân a a..... Cầu anh..... Mau dừng lại..... A..... Ta từ bỏ....." Điều Vi nhìn không được khóc thút thít cầu xin tha thứ, cô cả người giống như một con thuyền đơn bạc bập bênh trên biển lớn bị làn sóng mãnh liệt đánh úp, tùy thời đều có thể bị nuốt trọn.

Dưới thân khoái cảm từng đợt từng đợt ập tới, mật dịch không ngừng trào ra làm ướt nhẹp hoa huyết, nam căn bên trong ra ra vào vào càng dễ dàng hơn.

Quý Hàn nhìn Điều Vi khóc thút thít cầu xin tha thứ, ánh mắt u ám ý vị thâm trường, thật muốn đem cô chà đạp đến chết!

Nghĩ như vậy, Quý Hàn đem cự vật rút ra, nắm lấy một chân của cô đặt lên vai hắn, hạ thân nhắm thẳng hoa huyết hồng nhạt ướt át, mạnh mẽ đâm vào rút ra tiến đến nơi sâu nhất trong hoa huyết, tư thế này có thể làm hắn tiến vào càng sâu.

"A a..... Không cần..... Cầu anh..... A a..... Ân a....."

Không ngừng va chạm trừu cảm, Quý Hàn đẩy mắt u ám nhìn nơi hai người kết hợp, cơn thịnh nộ vào không ngừng, một lượng lớn dịch thủy trào ra làm ướt khu rừng rậm xanh đen.

"Khẩu thị tâm phi. Ngoài miệng kêu không cần, nhìn xem tiểu huyết của em thêm khát cần nuốt cơn thịnh nộ của anh, dưới thân sô pha đều đã bị em làm ướt." Quý Hàn thanh âm trầm thấp hạ lưu.

"Cầu anh..... A ân..... Dừng nói nữa..... A nga....." Điều Vi bị lời nói này làm hổ thẹn, nhưng mà tiểu huyết ở phía dưới đúng như lời Quý Hàn nói, gắt gao cắn nuốt cơn thịnh nộ đang không ngừng ra vào trong tiểu huyết, mật dịch cuộn cuộn trào ra.

"..... A ân....." Quý Hàn mạnh mẽ đâm vào rút ra, Điều Vi cảm giác thân thể đột nhiên cứng đờ, đại não trống rỗng, cô gắt gao bắt lấy gối ôm bên cạnh, một trận khoái cảm kích thích dâng trào.

Quý Hàn liền cảm giác tiểu huyết một lượng lớn mật dịch ập tới trên đỉnh cơn thịnh nộ, đồng thời tiểu huyết cũng gắt gao hút cơn thịnh nộ vào trong, khoái cảm sung sướng này lập tức làm hắn thất thủ, một lượng lớn tinh dịch bắn vào nơi sâu nhất trong hoa huyết.

Vừa trong cao trào đi qua, Điều Vi còn chưa phục hồi tinh thần lại bị một lượng lớn tinh dịch ấm nóng kích thích cao trào một lần nữa, hai mắt lập tức tối sầm, trực tiếp mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tình Phúc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: TG1 công lực trúc mã bác sĩ 9

Điều Vi hé mở đôi mắt mơ hồ, trong căn phòng rộng lớn này chỉ có một mình cô nằm trên giường, toàn bộ cơ thể chẳng chút dấu vết xanh tím cùng nơi tư mật ả ả đau đớn nhắc nhở cô mọi chuyện tối hôm qua đều là sự thật.

Bị Quý Hàn làm cho cao trào liên tiếp hai lần sau đó thì ngất xỉu, thể nhưng người đàn ông kia lại còn không chịu buông tha cho cô, sau khi tỉnh lại, lại bị hắn đè lên dùng đủ mọi tư thế ở trong phòng khách thượng cô dù cho cô có khóc lóc cầu xin tha thứ cũng không buông tha.

Ngẫm lại thật muốn làm người ta bốc hỏa!

Điều Vi nghiêng răng nghiêng lợi, trên người sạch sẽ không có cảm giác nhóp nhép, hiển nhiên đã được tẩy rửa sạch sẽ, nơi tư mật tuy rằng ả ả đau nhưng cảm giác mát lạnh kia nhắc nhở cô nơi đó đã được thoa được.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức bên đầu giường, bây giờ đã ba giờ chiều, với tính cách của hấn hấn hiện tại đang ở bệnh viện.

Điều Vi thăm hấn đắm xuống đệm giường, trong lòng có hỏa mà không chỗ phát, bị một người đàn ông lấn qua lấn lại một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại lại không thấy tên cầm thú đó đâu.

Điều Vi cười lạnh, theo như những gì xảy ra hôm qua, Quý Hấn chỉ sợ đã muốn cùng cô nhắc lên một tầng quan hệ. Hừ, kẻ tiếp chính là làm Quý Hấn thừa nhận tình cảm của hấn, tới thình cầu "Điều Vi" tha thứ.

Làm việc quá phận sự như vậy, còn trông mong cô cấp một bộ mặt tốt cho hấn? Hừ, đừng có mơ.

Điều Vi chịu đựng đau đớn trên người xuống giường mặc quần áo, nhìn trong gương chính mình một thân tuyết trắng chẳng chút dấu vết xanh tím, cô ở trong lòng đem Quý Hấn mắng đến ngàn lần!

Tên hỗn đản! Một tên nam nhân đã cảm dục được bao năm như vậy nay bỗng nhiên liền biến thành cầm thú?!! Chẳng lẽ hấn không biết thân thể này là lần đầu tiên sao?!

Điều Vi khuôn mặt lạnh lùng thay quần áo, lại chịu đựng đau đớn đến phòng bếp lấy một chút thức ăn lấp đầy bụng.

Ăn uống no đủ mới chậm chậm trở về phòng thu thập hành lý, cô tính toán về nhà cha mẹ Điều Vi một thời gian.

Bây giờ đi làm ở công ty kia cũng không tốt, Quý Hấn đánh Đường Giang một quyền, cô nếu còn đi làm, không chừng bị Đường Giang khi dễ đâu! Tên kia vừa thấy liền không phải dạng người rộng lượng, hấn làm sao có thể không lợi dụng tình thế lúc này, thừa nước đục thả câu.

Tiền lương thực tập một tháng cũng không đáng bao nhiêu, dù sao cô cũng vì tiếp cận Quý Hấn mà đến, hiện giờ mục đích đã đạt được, như vậy cần gì phải ở lại.

Đem mọi thứ bỏ vào vali xong xuôi cũng đã năm giờ chiều. Điều Vi khoác một chiếc túi xách màu trắng trên vai, đẩy vali ra đến cửa, đang định mở cửa, cửa lại bị một người bên ngoài mở ra.

Áo mũ chỉnh tề, mang theo kính mắt gọng mạ vàng Quý Hấn xuất hiện ở ngoài cửa, trong tay hấn còn xách một hộp đồ ăn.

Điều Vi ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, mày khẽ nhú, không nghĩ tới Quý Hấn sẽ tan tâm sớm như vậy, ngày thường đều là tám giờ tối mới tan tâm.

"Em định đi đâu?" Ban đầu khi nhìn thấy Điều Vi một cổ vui sướng tràn trong lòng, nhưng đến lúc thấy hành lý cô để ở cửa, Quý Hấn khoe miệng tươi cười phai nhạt dần, bàn tay xiết chặt quai túi đồ ăn.

Cô đây là..... Muốn rời đi sao..... Rõ ràng bọn họ tới hôm qua đã.....

"Anh như thế nào lại có chìa khóa nhà em?!" Điều Vi âm thanh lạnh nhạt không khách khí, ánh mắt lướt qua bả vai Quý Hấn, nhìn về phía cửa sau lưng hấn, cô không có trả lời vấn đề Quý Hấn hỏi, mà là chuyển hướng sang một vấn đề khác.

Kỳ thật cô dùng đầu ngón chân cũng biết Quý Hấn lấy trộm chìa khóa nhà cô, hoặc là mang chìa khóa nhà cô đi đánh một cái chìa khóa khác!

"Vi Vi, em nói cho anh biết, em định đi đâu?" Quý Hấn nhẹ giọng kêu tên Điều Vi, âm thanh luôn luôn lãnh đạm nay lại mang một tia nhu tình, hấn buông túi đồ ăn trong tay, nắm lấy hai bả vai Điều Vi.

"Anh đừng chạm vào em!" Bàn tay vừa chạm vào bả vai Điều Vi lại bị cô hất ra.

Quý Hấn vì Điều Vi đối với hấn kháng cự mà đau đớn tâm gan. Hơn một tháng nay, Điều Vi mỗi lần thấy hấn, đều là thân mật vui sướng, một câu cũng đều là "Quý ca ca", cũng không sợ tính tình lãnh đạm của hấn. Khi nào lại trở nên lạnh lùng với hấn như vậy? Hấn hơi hơi hé miệng, giọng nói ả ả đau: "Vi vi....."

Điều Vi hít sâu một hơi, khoe mắt ươn ướt, thanh âm khẽ run: "Em đi nơi nào, cùng anh không có quan hệ, cho nên anh không cần quản, em muốn quay về Anh quốc, anh không có quyền ngăn cản em. Cho nên, anh mau tránh ra".

Quý Hấn vừa nghe thấy cô muốn quay về Anh quốc cả người đều không tốt, trong lòng giãy giụa một tia không muốn, ả giấu dưới cặp mắt kính gọng mạ vàng là một đạo ánh mắt bá đạo đầy chiếm giữ.

"Về Anh quốc? Không được! Em đã là người phụ nữ của anh, anh đương nhiên có quyền quản em đi đâu."

Quý Hấn nhanh chóng tiến lên, một phen đoạt lấy hành lý của Điều Vi, không màng cô giãy giụa, đem cả người cô cường ngạnh ôm vào trong ngực, cầm đề lên trán cô, thấp giọng ôn nhu âu yếm "Vi vi, em đừng rời bỏ anh, anh sẽ phụ trách tất cả, chúng ta tháng sau liền kết hôn được không?"

Điều Vi cả người bỗng nhiên an tĩnh, không hề phản kháng lại trở nên nhu thuận làm Quý Hấn một trận kinh hãi, hấn buông tay ra, lui về phía sau một

bước: "Vi vi, em đây là....." Đáp ứng rồi?

Quý Hàn thanh âm đột nhiên im bật. Bởi vì hắn nhìn thấy Diêu Vi trên mặt tràn đầy nước mắt.

Hắn có chút hoảng hốt, nhưng vẫn trấn định, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô bất quá càng lau lại càng nhiều, nước mắt trong suốt như những hạt pha lê không ngừng tuôn rơi.

Diêu Vi tầm mắt mờ hồ nhìn chằm chằm Quý Hàn, giọng nói nghẹn ngào: "Bởi vì chúng ta tối hôm qua xảy ra quan hệ, cho nên anh mới cưới em?"

Trong nguyên tác, Quý Hàn bởi vì trách nhiệm mới cưới Diêu Vi, đối với cuộc hôn nhân này luôn hồ hững, lạnh nhạt.

"Anh....." Quý Hàn bỗng nhiên không biết đáp lại cô như thế nào, đích xác, nếu tối hôm qua bọn họ không xảy ra quan hệ, hắn sẽ không nghĩ đến cưới cô..... Chính là, hắn đối với Diêu Vi..... thực sự là thích?

Vì thế sẽ ghen, cho nên đối với cô báo đạo chiếm hữu, thậm chí làm hắn nhiều năm cấm dục sinh ra dục vọng.

"Bởi vì anh thích em" Quý Hàn nhìn Diêu Vi ngừng khóc, đôi mắt tươi đẹp kia như cũ chứa đầy nước mắt, hắn cong cong khóe môi cười nhẹ, chậm rãi mở miệng: "Bởi vì anh thích em, cho nên anh muốn cưới em."

Diêu Vi cũng đồng dạng nhìn chằm chằm cặp mắt sâu sau mắt kính của hắn, cảm xúc hạ xuống: "Nhưng em vẫn luôn xem anh như là anh trai."

Quý Hàn trên mặt tươi cười rốt cuộc cũng không duy trì được, hắn cảm giác như có một thanh đao vô hình đâm sâu vào tim hắn, đau đớn làm hắn một trận hít thở không thông.

Nguyên lai trong mắt cô, hắn chỉ là một người anh trai.....

Tiểu kịch trường:

"Anh trai sao?" Quý Hàn ôm chặt cô, ngửi mùi hương trên mái tóc, giọng nói ác ý thủ thi bên tai: "Chính là anh trai em cỡi quần áo của em, sờ ngực em, còn cầm trong tiểu huyết của em, em nói xem có phải hay không? Vi Vi?"

Hắn vừa lòng nhìn Diêu Vi khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bạch, ngồi trong lòng hắn run rẩy bần bật.

Quý Hàn tiếng cười trầm thấp, một bàn tay vuốt ve mái tóc mượt mà: "Anh mặc kệ em có coi anh là anh trai hay không cũng không quan trọng, quan trọng là em chỉ thuộc về một mình anh".

Diêu Vi nhú mày, trong lòng kêu gọi hệ thống: Quý Hàn quý súc này là như thế nào? Hắn sao lại có thể che giấu thuộc tính này a? Kia vì sao trong nguyên tác đối với nữ chủ không như vậy?

Hệ thống: Bởi vì hắn không có cùng nguyên nữ chủ phát sinh quan hệ.

Diêu Vi:.....

Cho nên thuộc tính quý súc này kỳ thật là do cô gây ra?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 10

Không gian im lặng một cách đáng sợ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đôi bên.

Quý Hàn xoa xoa giữa mày, cầm lấy túi đồ ăn trên tủ giày, thanh âm trầm thấp: "Em đói bụng không? Anh có mua đồ ăn cho em."

Hôm nay hắn cố ý xin nghỉ sớm về xem cô như thế nào, sợ cô sau khi tỉnh lại sẽ đói, mua đồ ăn cho cô, lại không nghĩ tới lại phải đối mặt với cô trong tình huống này.

"Đã ăn qua." Diêu Vi nỗ lực làm giọng nói của mình trở nên bình thường, mới vừa khóc xong giọng vẫn có chút nghẹn ngào.

Quý Hàn bỗng nhiên không biết nên nói cái gì cho tốt, hần vốn không biết cách nói chuyện với nữ giới, ngày thường ở chung đều là Điều Vi tìm đề tài, hiện giờ cô đối với hần lãnh đạm, Quý Hàn cảm thấy không quen, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Hần đem túi thả trên tủ giày, bắt đầu nói: "Vi Vi..... Em đừng như vậy..... Chúng ta cũng không phải anh em ruột thịt, chẳng lẽ em đã quên khi còn nhỏ, em đã nói sau này lớn lên sẽ gả cho anh sao?"

Trong mắt hần dâng lên một chút mong đợi, chờ mong nhìn Điều Vi. Khi còn nhỏ Điều Vi đích xác nói qua, thậm chí trưởng thành cũng vẫn luôn thích Quý Hàn, đáng tiếc..... Nếu không phải là cô, Quý Hàn tương lai sẽ thích một người khác.

"Khi còn nhỏ không hiểu chuyện mà thôi, lúc ấy có thể biết được cái gì?" Điều Vi nhỏ giọng lầm bầm như mang nét giận dữ làm nũng, thái độ cũng không có cường ngạnh như vừa nãy.

Nữ nhân không thể lúc nào cũng ương ngạnh, khi thấy tốt liền thu liễm, đừng bức người quá mức, đến lúc đó bị thiệt nhiều hơn chính là bản thân cô.

"Vi Vi....." Nhận thấy cô mềm lòng, Quý Hàn nhìn không được lại đem cô ôm vào trong ngực, như muốn khảm cô lên trên người hần. Hai tay giam cầm làm cô có chút đau, Điều Vi nhìn không được lên tiếng: "Anh làm em đau."

Nghe vậy, Quý Hàn cuống quýt buông lỏng ra chút, nhưng vẫn ôm chặt cô.

Có chút không tiếp nhận được thái độ dính người của Quý Hàn, Điều Vi ở trong lòng ngực hần giãy giụa: "Anh buông em ra."

Không nghĩ tới, bởi vì cơ thể hai người đang dán chặt vào nhau, cô vặn vẹo giãy giụa trực tiếp làm Quý Hàn nổi lên phản ứng.

"Em đừng lộn xộn, anh sẽ nhìn không được." Quý Hàn nhìn không được lại đem cô ôm chặt chút, trên người cô phát ra một cỗ hương, âm thanh trầm thấp khàn khàn, ánh mắt u ám.

Điều Vi thân thể cứng đờ, bụng nhỏ bị một vật cứng rắn nóng bỏng chọc vào, cô lập tức hiểu được, thân thể cứng đờ không nhúc nhích.

Quý Hàn nhìn cực kỳ vất vả, tuy rằng Điều Vi không có lộn xộn nữa, nhưng hần nhớ tới đêm hôm qua Điều Vi thân mình trần trụi tuyết trắng, bị hần kéo hai chân ra, mạnh mẽ thao tiểu huyết. Càng muốn, hần cảm giác dưới thân cự vật càng thêm sưng đau.

Bàn tay đặt ở sau lưng Điều Vi, bắt tri bắt giác hướng về phía mông đầy đặn kiêu đĩnh, kéo về phía chính mình nhấn một cái.

Quý Hàn kích thích vòng eo, đem cơn thịt trướng đau cách quần áo ma sát thân thể đỉnh hương, nhất thời phát ra tiếng rên sáng khoái.

"Nha!" Điều Vi ban đầu bị động tác của hần làm kinh ngạc, nhưng lúc sau liền minh bạch ý đồ của Quý Hàn, khuôn mặt có chút hồng nhuận, xấu hổ cùng giận giữ.

"Vi Vi..... Quý ca ca phía dưới thật khó chịu, em giúp anh có được hay không?" Quý Hàn nhìn Điều Vi khuôn mặt hồng nhuận, trong lòng càng thêm nhộn nhạo, lại nghĩ tới hôm qua hần có phần hung hăng, Vi Vi phía dưới mới bị thương như vậy.

Quả nhiên, Điều Vi đỏ mặt lắc đầu, muốn nói lại thôi: "Hôm nay không được....."

"Vậy em dùng tay giúp anh?" Quý Hàn ánh mắt như lang sói, vẻ mặt chờ mong nhìn Điều Vi.

"Chính anh tự đi mà giải quyết!" Điều Vi hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, bắt quá khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to tròn ngập nước, dừng lại ở trong mắt Quý Hàn lại là một phen phong tình hờn dỗi.

"Vậy được rồi!" Quý Hàn ác ý tươi cười, bàn tay to nhẹ nhàng đem thân thể Điều Vi xoay lại, hai người từ mặt đối mặt biến thành lưng Điều Vi dựa vào ngực Quý Hàn.

"Anh định làm gì? Ngớ ngẩn....." Điều Vi nhìn không được quay đầu, lại bị Quý Hàn cúi xuống ngậm lấy cánh môi, ngăn cản âm thanh đang muốn phát ra.

Nụ hôn lần này ôn nhu triền miên, đầu lưỡi giao nhau triền chơi đùa, liền cho Điều Vi thấy hần đối với mình như trên bảo nâng niu.

Váy ngắn dài đến đầu gối bị hần kéo lên, cái tay không an phận lướt qua đùi bên trong, nhẹ nhàng đem hai chân cô tách ra, bàn tay xoa nhẹ nơi da thịt non mịn, Điều Vi nhìn không được run rẩy lên.

Cái tay kia bỗng nhiên lấy ra, váy cũng không có buông xuống, đồng thời cự vật cứng rắn ấm nóng chống lên mông cô, sau đó hai bàn tay đỡ lấy eo cô, đem thân thể cô nhẹ nhàng ôm cách mặt đất.

Cơn thịt ấm nóng cắm vào khe giữa hai chân, gắt gao chống lấy cánh hoa, cách quần lót mỏng manh ma sát.

Quý Hàn lưu luyến không rời đôi môi mê người, ánh mắt nhìn chằm chằm Điều Vi khuôn mặt đỏ bừng ánh mắt mê ly, dưới thân cơn thịt bắt đầu ở giữa hai chân cô đâm vào rút ra.

"Vi Vi..... Em đem chân kẹp chặt chút....." Quý Hàn phân phó.

Điều Vi đỏ mặt kẹp chặt hai chân, kia nam căn thô dài ma xát nơi tư mật của cô, ra ra vào vào, đôi khi cố ý va mạnh vào đỉnh nư hoa, Điều Vi nhỏ tiếng rên rí: "Ân a....."

Bụng nhỏ xuất hiện một luồng nhiệt quen thuộc, Điều Vi càng thêm kẹp chặt hai chân, trộm liếc nhìn Quý Hàn một cái, cô rất sợ Quý Hàn phát hiện cô đã ướt.

Mà Quý Hàn lại bị tiếng rên của Điều Vi tiếng làm cho hưng phấn cực điểm, hấn cách quần lót càng thêm dùng sức lộn đỉnh hoa huyết, mỗi lần đều làm Điều Vi kêu rên ngân nga.

"A ân..... Không cần..... A nga..... Ô a....."

Điều Vi sớm bị làm cho mềm nhũn, nếu không phải Quý Hàn đỡ cô, chỉ sợ cô đã sớm ngã ngồi trên mặt đất. Cô cảm thấy quần lót của mình đã hoàn toàn ướt đầm, cánh hoa có vết thương bị mật dịch làm ướt có chút đau đớn nhưng rất nhanh lại ập đến cảm giác hư không.

Quý Hàn còn thật tự nhiên phát hiện ra điểm này, hấn cố ý để đỉnh còn thật chèn ép hoa huyết, kia quần lót ướt đầm làm hấn phi thường đắc ý, hấn ở Điều Vi bên tai nhẹ lẩm bẩm: "Xem ra Vi Vi đối với anh cũng có cảm giác a."

Kia cực đại quy đầu bỗng nhiên không cẩn thận cọ vào tiểu hạch giấy trong hoa huyết, Điều Vi thân thể một trận run rẩy, nhẹ giọng thét chói tai: "Ân a....."

Thấy cô phản ứng như thế, Quý Hàn càng thêm dùng sức đâm thọc kia nho nhỏ hoa hạch, Điều Vi thân thể một trận run rẩy không ngừng, như bị sét đánh, thét chói tai không ngừng: "Ách a a a a a....."

Hoa huyết phun ra một đại cổ mật dịch, từ trong quần lót ướt đầm chảy ra, đem còn thật Quý Hàn làm cho ướt đầm. Lộn giữa hai chân cô căn bản không có tác dụng, Quý Hàn rơi vào đường cùng đem còn thật từ giữa hai chân Điều Vi gian nan rút ra.

Thừa dịp cô bị cao trào làm thất thần, bắt lấy một tay mềm mại nhỏ bé bao bọc chính mình còn thật, sau đó dùng tay cô không ngừng trên dưới ma xát.

Điều Vi phục hồi tinh thần lại, lại một tia sức lực cũng không có, đành phải tùy hấn làm bậy.

Bàn tay mềm mại không xương không ngừng ma xát mười phút, một cổ dịch trắng từ còn thật bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 11

Ngày hôm sau Điều Vi vẫn quyết định rời đi. Khi Quý Hàn tỉnh lại đã không thấy bóng người bên cạnh, đầu óc hỗn loạn lập tức trở nên tỉnh táo, vội vàng đi chân trần chạy ra phòng khách, quả nhiên... hành lý để trong phòng khách đã không còn thấy nữa.

Tâm dần dần chìm xuống đáy cốc, Quý Hàn tâm nguội lạnh đi, ngày hôm qua hấn còn cùng cô ôm nhau ngủ, hôm nay cô lại không lời từ biệt liền rời đi.

Hấn nhìn không được mà suy nghĩ, Điều Vi ở nước ngoài ba năm hấn còn chờ được, một chút thời gian này liền tính là cái gì. Có lẽ đúng như lời cô nói, cô chỉ coi hấn như một người anh trai ruột thịt, sự việc xảy ra mấy ngày hôm nay có lẽ cô chưa thể tiếp nhận được nên cố ý rời đi.

Nhưng rõ ràng thái độ của Điều Vi ngày hôm qua đã ngầm đồng ý với hấn rồi... Hôm nay vẫn không một tiếng chào hỏi lại rời đi. Hấn thật tâm muốn cùng cô chung sống đến cuối đời... Vì cái gì cô lại muốn rời bỏ hấn.

Quý Hàn có chút chán trường ngồi trên ghế sofa, mái tóc hơi rối lác trên cái trán, dán lên gò má. Ngũ quan vẫn anh tuấn như trước, kính mắt hằng ngày hay đeo đã bị tháo bỏ, không thể che giấu được đôi con ngươi lạnh nhạt có chút u buồn.

Thời gian bất chi bất giác đã bảy rưỡi, hấn vốn là người có trách nhiệm, dù không có tâm tình đi làm nhưng hấn vẫn đứng lên, vào phòng vệ sinh chỉnh chu lại mọi thứ.

Mười phút sau Quý Hàn đã rửa mặt thay quần áo xong, hấn mặc áo sơ mi trắng, quần âu đen, mắt kính gọng mạ vàng che đi đôi mắt lạnh nhạt, mái tóc hơi rối cũng đã được chỉnh chu gọn gàng.

Bước ra khỏi cửa nhà Điều Vi, Quý Hàn nhìn không được quay đầu nhìn lại, cuối cùng cũng im lặng đóng cửa lại, đi về hướng thang máy. Đúng như mọi khi bảy giờ năm mươi phút lái xe đến bệnh viện nhưng lần này đã không còn người đó chuẩn bị bữa sáng cho hấn nữa.

Quý Hàn khuôn mặt trầm mặc đi vào văn phòng, để lại sau lưng mấy vị tiểu hộ sĩ hoa si lú rú buồn chuyện bất quá.

"Ai, ngày hôm qua bác sĩ Quý lúc đi làm mặt mày còn hớn hờ, hôm nay như thế nào lại sương lạnh như vậy? Có phải cùng bạn gái cãi nhau hay không?"

Hộ sĩ giáp buồn bực khó hiểu.

Hộ sĩ ắt khinh thường nói “Bác sĩ Quý không phải là chưa có bạn gái hay sao, người từ đâu nhìn ra người đàn ông quanh năm cầm dục kia mặt mày rạng rỡ hơn hờ”

“Lời này cũng không đúng, bác sĩ Quý đẹp trai như vậy, không có bạn gái chính là kỳ quái a?. Mà ngày hôm qua bác sĩ Quý tan tầm từ sớm, thực làm ta sợ hãi, ta còn tưởng thân thể hần không thoải mái. Mặc dù bác sĩ Quý khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn rất đẹp trai” Hoa si bính nâng mặt nói.

Hộ sĩ ắt không phục lớn tiếng giải thích: “Lớn lên đẹp trai một chút thì làm được cái gì, bác sĩ Quý tính cách lạnh lùng khó ưa như vậy, không ôn nhu không lãng mạn, nói chuyện lại khô khan, có đôi khi còn không để ý người, cô gái nào lại muốn có một người bạn trai như vậy” Lời kia vừa thốt ra, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ.

Hộ sĩ ắt cho là mọi người bị mình thuyết phục, đắc ý dạt dào, một đạo âm thanh trầm thấp khàn khàn vang lên sau lưng cô: “Cô vừa rồi nói cái gì?”

Hộ sĩ ắt bị âm thanh lạnh lùng đột ngột này dọa sợ, cô xoay người xem xét, nhìn thấy Quý Hàn đằng sau tim đã sớm muốn nhảy ra ngoài, hần xuất hiện sau lưng cô từ khi nào, không biết hần có nghe thấy hết những gì cô vừa nói không.

“Bác... bác... bác sĩ Quý, tôi...” Tôi không phải cố ý... hộ sĩ ắt âm thanh run run, thật muốn đoạt mạng người mà, ma xui quỷ khiến như thế nào cô lại đi nói xấu người đàn ông này, trong bệnh viện này, bác sĩ Quý địa vị cao hơn cô bao nhiêu lần.

Quý Hàn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Các cô rảnh rồi quá sao? Trong giờ làm việc còn đứng đây buồn chuyện bát quái, công việc của các cô đã làm xong chưa?”

Vài vị tiểu hộ sĩ nơm nớp lo sợ cúi cái đầu nhỏ xuống, sợ mình sẽ là người đầu tiên bị khai đao.

“Các cô còn đứng ở đây làm gì? Còn phải chờ tôi nhắc nhở hay sao?” Quý Hàn lạnh lùng quét qua các cô một cái. Mấy tiểu hộ sĩ lập tức bỏ chạy như được đại xá, so với con thỏ còn chạy nhanh hơn, giống như đằng sau lưng có một độc xà mãnh thú đang đuổi theo họ vậy.

Quý Hàn khoe miệng cứng ngắt giắt giắt, tính cách khó ưa, không ôn nhu không lãng mạn, hần rốt cuộc phải làm gì để cho Điều Vi thích hần...

Năm học lớp năm, hần nhận được rất nhiều thư tình, có thể xếp thành một thư viện nhỏ. Đến khi học cao trung cùng đại học, không phải là không có nữ sinh nào hướng tới hần tỏ tình, chỉ là tính cách hần vốn lãnh đạm, lại cảm thấy hai người cùng nhau một chỗ rất phiền toái, hơn nữa hần lại không có thích nữ sinh nào trong số đó. Cho nên cứ nhiều năm như vậy, hần cũng chưa từng có một người bạn gái, mà những nữ sinh luôn miệng nói thích hần cũng bởi vì tính tình lãnh đạm của hần cũng dần dần không còn xuất hiện trước mặt hần nữa.

Cuộc đời luôn luôn phải có qua có lại, đặc biệt là tình cảm, nó ích kỷ vô cùng, nếu thích một người, người đó sẽ bất chấp làm tất cả nhưng chỉ mong đối phương đáp lại tình cảm của mình, một khi đối phương không đáp lại tình cảm của mình, sẽ sinh ra thất vọng, buông tha tất cả, tâm cũng chết theo...

Điều đó là chuyện bình thường, còn về phần hần, hần cũng không biết từ lúc nào đã thích Điều Vi. Ban đầu hần chỉ xem cô như em gái của mình, nhưng Điều Vi lại đối với hần thái độ quan tâm chăm sóc cùng một chút mập mờ, thẳng cho đến khi hần bắt đầu quen sự hiện hữu của cô, cô lại rời bỏ hần.

Nếu như ngày hôm đó hần không đến đón cô, không chứng kiến một màn kia làm cho nội tâm hần điên cuồng gào thét, chỉ sợ hần cũng không phát hiện ra mình đã thích Điều Vi rồi. Có lẽ đêm hôm đó hần bị sự ghen tuông làm cho đầu óc choáng váng nên mới đối xử thô bạo với cô như vậy...

Dù sao Quý Hàn hần cũng không hối hận vì đã cướp đêm đầu tiên của Điều Vi. Hần chỉ hối hận không hỏi rõ suy nghĩ của cô, làm cho cô cứ như vậy mà rời đi, hần không cam lòng. Đầu khê cúi thấp xuống che đi đôi mắt sắc lạnh âm u, có lẽ hần nên xin nghỉ phép đi thăm cha mẹ Điều Vi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 12

Điều Vi về đến nhà, đối mặt với sự nghi vấn của cha mẹ, cô giải thích mình ở đó một mình không quen cho nên về nhà, thuận tiện đôi công tác.

Quý mới biết cô nhiều năm như vậy một mình ở nước ngoài như thế nào liền không có thói quen..... Bất quá cha Điều cùng mẹ Điều đôi quyết định của con gái vẫn thực vui vẻ, bọn họ chỉ có một đứa con gái, tự nhiên luyến tiếc không muốn tách ra.

Điều Vi sau khi trở về, ngày hôm sau cùng mẹ Điều ngồi trên sofa xem tivi, mẹ Điều đột nhiên hỏi: “Vi Vi, con còn nhớ rõ Hàn Quang Diệu học trò tâm đắc của cha con không, người này con đã từng gặp”

Điều Vi nhìn chằm chằm tivi, suy nghĩ chốc lát: "Là Hàn sư ca, không phải anh ấy đã đi du học Mỹ rồi sao?"

"Đúng đúng đúng!" Mẹ Điều có chút kích động, hơi hưng phấn nói: "Mấy ngày trước mẹ có bắt gặp mẹ tiểu từ kia, Hàn Quang Diệu hần cũng mới từ Mỹ

trở về, hiện đang là tổng giám đốc của một xí nghiệp lớn. Thế nào? Con có hứng thú cùng tiểu tử kia ăn một bữa cơm không?”

Diêu Vi ngây dại..... Mẹ đây là muốn cô cùng hắn kết quan hệ?

Cô vội vàng lắc đầu: "Con cùng hắn không thân."

Mẹ Diêu lắc đầu giáo huấn: "Con cái đứa nhỏ này! Hiện tại không thân sau này sẽ thân, Hàn Quang Diệu là học trò của cha con, nhân phẩm học thức cùng diện mạo đều tốt... Chỉ cùng hắn ăn một bữa cơm thôi, nếu con không thích hắn thì hai đứa trở thành bạn bè cũng không sao”.

Diêu Vi ngạch một tiếng, cô hoàn toàn không nghĩ tới mẹ Diêu sẽ nói như vậy... Nếu cô còn không đi, có phải hay không không cho người ta một chút mặt mũi?

Bất quá qua lời nói này, cha mẹ cô vì sao không gán ghép cô cùng Quý Hàn?, cô cùng hắn lớn lên, là thanh mai trúc mã, trước kia khi còn ở quê hai nhà giao hảo với nhau cực kỳ tốt, tuy rằng sau này dọn đi nhưng vẫn còn giữ liên lạc.

"Mẹ, vậy mẹ cảm thấy Quý ca ca như thế nào?" Suy nghĩ một chút, Diêu Vi quyết định thử hỏi mẹ Diêu, trong nguyên tác cha Diêu cùng mẹ Diêu tựa hồ không đồng ý Diêu Vi gả cho Quý Hàn, nhưng do không lay chuyển được tâm con gái, đành phải đồng ý.

"Quý Hàn tiểu tử kia? Con gặp lại hắn?" Mẹ Diêu nhướn mày hỏi, tâm tư con gái bà, bà biết đôi chút, bà cho rằng Diêu Vi đi du học ba năm thì tình cảm dành cho Quý Hàn cũng sẽ phai nhạt dần, xem ra bà vẫn cần phải nghiệm chứng lại.

Diêu Vi hàm hồ nói: "Àn, gặp qua một hai lần."

Cô cũng không thể nói cho mẹ Diêu biết sự thật, con gái bà đã bị Quý Hàn ăn sạch sẽ...

Mẹ Diêu thở dài: "Không phải mẹ muốn ngăn cản con qua lại cùng tiểu tử kia, mẹ nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, nhân phẩm học vấn cùng tiền đồ đều vô cùng tốt,... tuy nhiên, con cũng biết, hắn đối với ai cũng lạnh nhạt. Dù cho hắn có coi trọng con, hai đứa sau này cùng nhau sinh hoạt thì người chịu thiệt vẫn là con. Nghe lời mẹ, con cùng người khác xem xét một chút, cũng đừng vì hắn mà để lỡ đời con gái”.

Diêu Vi: "....."

"Ngày mai hai giờ chiều, nhà hàng xxx bàn số 5, con nhớ chưa. Trang điểm xinh đẹp một chút, ngày mai mẹ có việc bận, liền không thể bồi con cùng đi." Mẹ Diêu nói xong đứng dậy tiến vào phòng bếp nấu cơm trưa.

Lưu lại một mình Diêu Vi ngồi xem tivi, thời gian địa điểm đều đã quyết định, khẳng định mẹ cô đã sớm có âm mưu này.

Ngày hôm sau Diêu Vi vẫn đúng giờ hẹn, để cho người khác chờ đợi là không tốt, coi như cô bán chợ mẹ Diêu một cái mặt mũi.

Tới nhà hàng xxx, Diêu Vi ngồi vào bàn số 5, liếc nhìn thời gian vừa vặn hai giờ, tuy nhiên khoảng mười phút sau cô mới thấy Hàn Quang Diệu đến.

"Thực xin lỗi tiểu sư muội, làm em phải chờ lâu như vậy, trên đường hôm nay hội tắc đường." Người đàn ông ngồi đối diện cô khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, diện mạo anh tuấn, khí chất nho nhã, trên mặt bất an xin lỗi.

Diêu Vi cười cười: "Không sao, em cũng mới đến không lâu lắm."

"Kia hảo, chúng ta gọi món ăn đi!" Hàn Quang Diệu gọi nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho Diêu Vi: "Em muốn ăn món gì, gan ngỗng ở nhà hàng này cũng không tệ lắm”

Diêu Vi đối với Hàn Quang Diệu đề cử món ăn cũng không phản đối, sau đó còn gọi thêm hai món điểm tâm ngọt tráng miệng. Phục vụ nhận danh sách các món xong liền rời đi.

Diêu Vi cũng không nói gì thêm, cô cũng không phải là người hay bắt chuyện với người khác, đặc biệt khi đối phương lại là người không thân.

Cũng may Hàn Quang Diệu là người biết tạo không khí, nếu không cô cũng không biết phải làm như thế nào để tránh tình trạng trầm mặc xấu hổ này.

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí trong khoảng thời gian ngắn có tính hòa hợp.

Không nghĩ tới một cảnh “trò chuyện vui vẻ” lại bị Quý Hàn bắt gặp, hắn nghiêng răng nghiêng lợi thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Trong một góc khuất của nhà hàng, Quý Hàn mặt âm trầm, đôi mắt sắc bén nhìn khăn trải bàn, xiết chặt ly cà phê trong tay, cả phê bên trong thiếu chút bị đổ ra ngoài.

Hắn không nghĩ tới lại có thể thấy Diêu Vi ở chỗ này, càng không nghĩ tới chính là, Diêu Vi cùng một người đàn ông khác ở bên nhau.

Người ngồi đối diện Quý Hàn nương theo ánh mắt hắn nhìn qua, thấy một đôi nam thanh nữ tú đang ăn cơm.

Phuong Hoành thu hồi ánh mắt, hứng thú thưởng thức khuôn mặt than của Quý Hàn, cả phát cả phơ: "Hiếm khi được người gọi đến, sẽ không phải là để ta nhìn khuôn mặt than của người đó chứ?”

Quý Hàn nhìn về phía Phương Hoàng khuôn mặt cả phất cả phơ muốn đánh, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ta nguyện ý muốn gặp ngươi?"

Phương Hoàng là đồng học đại học của hắn, Quý Hàn vẫn luôn không thích tính cách cả phất cả phơ của hắn, đối với phương diện y học hắn cũng không quá cao thâm, nhưng trong nhà có tiền, là đại phú nhị, có một phòng khám tư nhân. Tuy nhiên hắn ta lớn lên có một ưu điểm, luôn làm người khác giới yêu thích vui vẻ, từ các bà các cụ tám mươi tuổi đến các bé gái ba bốn tháng tuổi, không ai là không thích hắn.

"Xem ngươi bộ dáng này liền biết vì tình mà khổ sở, không nghĩ ngươi cũng có ngày hôm nay. Người anh em, thua trên nay phụ nữ cảm giác như thế nào?" Phương Hoàng không chút khách khí cười nhạo.

Quý Hàn nhịn xuống xúc động muốn đem cả phê hất lên mặt hắn, cắn răng nói: "Ta hỏi ngươi, phải làm như thế nào để cô ấy đáp ứng gã cho ta?"

Nghe vậy, Phương Hoàng sững sốt, thần sắc đoan chính hỏi: "Ngươi thực sự muốn lấy cô ấy?"

"Vô nghĩa." Thanh âm lạnh lùng.

"Đơn giản thôi! Chỉ cần hai người xảy ra quan hệ nam nữ là được?" Phương Hoàng lười biếng uống một ngụm cà phê.

Quý Hàn nhủ mảy: "Chiều này thử qua, vô dụng."

"Phốc!" Phương Hoàng mới vừa uống một ngụm cà phê liền lập tức phun ra, Quý Hàn ghét bỏ hướng bên cạnh tránh né.

"Khụ khụ khụ....." Cầm khăn giấy chà lau miệng, Phương Hoàng gọi phục vụ tới lau khô mặt bàn dơ, sau đó sờ sờ cằm: "Việc này có chút phiền toái, hay là ngươi xuống tay với cha mẹ cô ấy trước, chỉ cần ông bà thông gia tương lai đồng ý, việc này cứ như vậy liền thành công một nửa"

"Như vậy cũng có thể thành công một nửa sao?" Quý Hàn nhủ mảy hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 13

"Ngươi không biết trên đời này có câu nói, đẹp trai không bằng trai mặt hay sao, người anh em, muốn cưới vợ, da mặt ngươi cũng phải đủ dày. Nếu ngươi có thể lấy được lòng tin của cha mẹ cô ấy, dù cho cô ấy có lạnh nhạt hờ hững với ngươi đi chăng nữa, ngươi cũng không cần lo lắng. Còn nhớ năm đó, ta cũng dùng chiêu này mới có thể bắt được bà xã trong tay, ngươi cũng biết năm đó ta đào hoa như thế nào, nữ nhân nào cùng ta kết hôn đều không có cảm giác an toàn. Nếu không phải năm đó ta mặt dày mày dạn lì lợm theo đuổi, nào có được một tiểu bảo bối đáng yêu như ngày hôm nay" Phương Hoàng nước miếng tung tóe bay đầy trời truyền đạo theo đuổi vợ yêu cho Quý Hàn. Phương Hoàng hắn đã kết hôn, con trai bảo bối cũng đã hơn một tuổi.

"Biết mình biết ta, bách chiến bách thắng! Bây giờ ngươi phải tìm hiểu xem cô bé đó thích gì, ghét gì,... càng chi tiết càng tốt, như vậy mới biết tấn công như thế nào để bắt được tâm bà xã tương lai của ngươi" Phương Hoàng bụng ily cả phê lên, nhấp một ngụm thỏa mãn.

Quý Hàn hai mắt sáng ngời: "Vậy ngươi nói xem, nếu ta làm cho Vi Vi mang thai.... Có hay không việc này cũng thành công một nửa?"

"Khụ khụ....." Phương Hoàng mới nhấp một ngụm cà phê liền bị sặc, tuy rằng không phun ra nhưng so với bị sặc còn đáng sợ hơn nhiều, cổ họng hắn khó chịu không thông. Cầm lấy cốc nước lọc trên bàn hớp từng ngụm từng ngụm.

"Ha" Buông cái cốc trống không xuống, Phương Hoàng vẻ mặt như vừa nhặt được lại cái mạng từ thần chết vậy, ánh mắt đánh giá Quý Hàn, phảng phất như lần đầu tiên nhận thức người này, nhìn không được mà nói: "Người anh em, dù sao ngươi cũng là một bác sĩ đầu ngành, chuyện mang thai đâu phải cứ muốn là được, ngươi cho rằng chỉ cần một hai lần liền có thể, ngươi có biết ta phải cố gắng nửa năm mới có được hay không, nếu thực sự ngươi có thể làm cho cô bé đó mang thai thì có lẽ ngươi sẽ trở thành người trúng số độc đắc nhất năm rồi, mà chưa nói, nếu cô bé đó không động tâm với ngươi, chắc chắn sẽ xóa bỏ đứa bé trong bụng".

Lời này vừa thốt ra, khuôn mặt Quý Hàn tối sầm, thanh âm sắc bén: "Ta tuyệt đối không cho phép cô ấy xóa bỏ con của chúng ta".

Phương Hoàng sau khi bị kinh hách liền nổi giận xem thường, người này ngày thường chỉ số thông minh vô cùng cao, hôm nay chỉ số thông minh như thế nào lại bị giảm một cách đáng thương như vậy, hắn nói như kiểu cô bé kia đã mang thai con của hắn vậy...

Phương Hoàng trều rút khóe miệng: "Ta giống như đã minh bạch vì sao cô bé kia cùng ngươi xảy ra quan hệ nam nữ nhưng vẫn không muốn ở cùng ngươi... Thực sự mà nói, nếu là ta, ta cũng không muốn.... Phi phi phi, ta mới không thèm ngủ với ngươi...." Phương Hoàng vỗ nhẹ bàn tay mình, sao hắn có thể phát ngôn một câu ngu xuẩn như vậy.....

Quý Hàn mặt đầy hắc tuyến khinh thường: "Ngươi tưởng ông đây cần sao, cho ông đây ông đây cũng không thèm".

"Được rồi người anh em, người có hay không muốn nghe ta nói tiếp?" Phương Hoành bày ra tư thế tạm dừng khẩu chiến, hắn không muốn bị lời nói ác độc của Quý Hàn làm cho tức hộc máu.

"Nói!"

"Trước hết người đến nhà cô ấy thăm dò thái độ cha mẹ cô ấy, nếu tốt thì người liền cố gắng, còn không, ta khuyên người vẫn nên từ bỏ, theo đuổi mục tiêu khác thì tốt hơn". Phương Hoành khôi phục bộ dáng cả phất cả phơ

"Ta chỉ cần cô ấy." Quý Hàn kiên định trả lời.

Phương hoành: "....."

"Haiz, dù sao cái gì nên nói ta cũng đã nói rồi, người chính mình tự suy nghĩ lại đi. Ta đi trước đây, bà xã còn đang đợi ta trở về, người nhớ thanh toán hóa đơn" Phương Hoành lập tức đứng dậy nghênh ngang rời đi.

Lưu lại một mình Quý Hàn khuôn mặt đầy khó chịu nhìn Diêu Vi cùng người khác trò chuyện thân mật vui vẻ, người đàn ông kia điển hình là một người nho nhã phóng khoáng như vậy muốn hấp dẫn nữ nhân nào.

Càng nhìn càng tức giận, Quý Hàn thập phần muốn đem ly ca phê trong tay đi qua hất vào mặt đối phương, nhưng mà nơi này rất đông người, hắn sợ Diêu Vi cho rằng hắn ấu trĩ, tiểu nhân. Vì hình tượng, hắn phải nhẫn nhịn.

Quý Hàn hung hăng nhấp một ngụm cà phê, lại không thể nào hạ được đồ kị trong lòng.

Lại nói Diêu Vi cùng Hàn Quang Diệu bên này, cô không thể hiểu nổi Hàn Quang Diệu hắn tại sao lại đáp ứng cùng cô ăn cơm, cho nên cô uyển chuyển đề lộ rằng cô đã có ý trung nhân, ngày hôm nay đến đây cũng chỉ vì không muốn cự tuyệt mẹ cô.

Hàn Quang Diệu tuy có mất mát, lại vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, việc này cũng không thể cưỡng cầu.

Sau một khoảng thời gian, Diêu Vi xin phép đi trước, cô còn có việc bận.

"Để anh đưa em đi?" Hàn Quang Diệu phong độ đưa ra lời đề nghị.

"Không cần, em muốn mua một vài thứ ở bách hóa đằng kia, anh cứ ăn đi!" Diêu Vi nhẹ nhàng cự tuyệt Hàn Quang Diệu, cô cầm lấy túi xách rời khỏi chỗ ngồi.

Hàn Quang Diệu cũng không nói thêm, bị một lần cự tuyệt cũng đủ rồi. Hắn trong lòng cảm thấy mất mát, nếu không phải hắn có hảo cảm với Diêu Vi thì hắn cũng không đáp ứng đến đây.

Diêu Vi trực tiếp đi đến quầy thanh toán, thanh toán hóa đơn bàn số 5, chỉ một bữa cơm thôi mà tốn hơn một vạn tệ của cô, cô nhìn không được lác đầu, sau này cô sẽ không đến đây ăn nữa. Thanh toán xong hóa đơn, cô trực tiếp rời khỏi nhà hàng.

Quý Hàn vẫn luôn chú ý động tĩnh của Diêu Vi, từ lúc cô đi ra ngoài, hắn đã vội vàng đứng dậy, đem mấy trăm tệ đặt ở trên bàn liền hướng cửa mà đi.

Tuy rằng không nghe thấy Diêu Vi cùng người đàn ông kia nói cái gì, bất quá Quý Hàn lại nhìn rõ ràng biểu tình mất mát của người đàn ông kia, hơn nữa Diêu Vi trực tiếp rời đi. Làm Quý Hàn trong lòng một trận sáng khoái không thôi, hắn liền biết Diêu Vi không coi trọng cái người nho nhã kia.

Diêu Vi đứng ven đường đưa tay bắt một chiếc taxi, cô bảo muốn mua một chút gì đó cũng chỉ là lý do thoái thác mà thôi.

Mới vừa mở cửa ngồi vào trong xe, cửa xe bên cạnh liền bị một người mở ra, Diêu Vi kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình: "Anh như thế nào lại ở đây?!"

Quý Hàn nhướn mày hỏi lại: "Như thế nào? Anh không thể ở đây?"

Nói xong không đợi Diêu Vi trả lời, liền hướng tài xế báo địa chỉ, địa chỉ chính là nhà cha mẹ Diêu Vi.

Tài xế cũng không hỏi chỉ, cho rằng hai người nhận thức nhau, lòng bàn chân giẫm chân ga, xe liền ly khai.

Diêu Vi muốn phản đối cũng không có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 14

Trong phòng khách Điều gia, Quý Hàn cả người cứng đờ ngồi ngay ngắn trên sô pha, trên bàn có đặt một hộp trà hắc mua ở siêu thị, hắc cả người không được tự nhiên tùy ý đối diện ánh mắt đánh giá của ba Điều.

Ba Điều nhìn hắc thật lâu, mới phát ra một tiếng cảm thán thờ dài: "Tiểu Quý! Thật khó mới có dịp gặp được cháu một lần".

Lời này nói ra càng làm Quý Hàn thêm mất tự nhiên, nếu không bởi vì có Điều Vi, hắc vĩnh viễn cũng không nghĩ đến sẽ tới nhà ba mẹ Điều Vi một lần.

Hắc há miệng thờ dốc, nhin không được nói: "Bác Điều....."

Lời còn chưa dứt liền bị ba Điều trực tiếp phát tay đánh gãy: "Cháu tới đây là khách, nếu đã kêu ta một tiếng bác Điều, liền ở lại đây ăn cơm tối rồi hẵng về, vừa lúc nói cho bác biết tình trạng ba mẹ cháu ra sao".

"Vâng bác Điều, cháu hôm nay tới đây là....." Quý Hàn vốn định đem sự tình hắc cùng Điều Vi kết hôn nói ra

Kết quả lại bị thanh âm mở cửa đánh gãy, mẹ Điều mới từ bên ngoài trở về, bà vừa tiến vào liền nhìn thấy Quý Hàn đang ngồi trên sô pha trong phòng khách, có chút ngạc nhiên ngăn người.

Mẹ Điều có chút ngạc nhiên quay sang hỏi Điều Vi: "Vi Vi, không phải hôm nay con có hẹn với Hàn Quang Diệu sao, như thế nào lại về sớm như vậy?".

Điều Vi còn chưa giải thích, Quý Hàn sắc mặt đã đen lại. Nguyên lai Vi Vi cùng người đàn ông kia thân cận là do mưu kế của mẹ vợ tương lai, làm sao bây giờ.... Chẳng lẽ hắc phải đứng nhìn Điều Vi gả cho người đàn ông khác. Không, tuyệt đối không thể. Hắc tuyệt đối sẽ không để Điều Vi gả cho người đàn ông khác ngoại trừ hắc.

Hắc đột nhiên từ trên ghế sô pha đứng dậy, động tác này làm cho ba người có chút giật mình.

"Bác trai, bác gái, cháu hôm nay tới đây là muốn cầu hôn Vi Vi, cháu xin hai bác thành toàn cho cháu" Quý Hàn vẻ mặt trịnh trọng, nội tâm thấp thỏm không yên, hướng tới ba mẹ Điều cúi đầu một góc chín mươi độ.

Cầu hôn?

Ba Điều mẹ Điều hai mặt nhìn nhau, bọn họ không nghe lầm đi?

Mẹ Điều nhin không được nói: "Tiểu Quý, là bác nghe nhầm đi, cháu có hay không hôm nay uống lộn thuốc?"

"Phốc!" Điều Vi không nhin được bật cười ra tiếng, mẹ Điều cũng quá biết đùa người đi, biểu hiện hôm nay của Quý Hàn cũng thật sự rất khôi hài.

Quý Hàn hít sâu một hơi, mặc kệ ánh mắt cười nhạo của Điều Vi, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Bác gái, cháu đây rất nghiêm túc, hy vọng hai bác có thể đáp ứng".

Mẹ Điều trực tiếp ㄟ: "Không phải thời đại này yêu đương tự do hay sao, người trẻ tuổi các người đâu còn lưu hành chuyện cầu hôn như trước đây nữa. Hướng tới trường bối xin cầu hôn, ở thời này cũng thật hiếm lạ".

Quý Hàn nghe mẹ Điều nói, cả người hoàn toàn hóa đá.

Không phải tiểu tử Phương Hoành kia nói, chỉ cần thu phục bố mẹ vợ tương lai liền đã thành công một nửa sao?

Điều Vi ánh mắt đồng tình nhìn hắc, cô cuối cùng cũng minh bạch Quý Hàn hôm nay có chút không đúng chỗ nào, nguyên bản chỉ số thông minh của hắc không bật chế độ online a. Có lẽ đúng như lời mẹ cô nói, hắc kỳ thật uống lộn thuốc.

Ba Điều ngao ngán lắc đầu, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Quý Hàn, an ủi nói: "Tiểu Quý, việc làm này của cháu rất tốt, nhưng mọi việc vẫn phụ thuộc vào quyết định của Vi Vi nhà bác, việc này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của con bé, vẫn nên để con bé tự quyết định đi, hai bác cũng không thể thay con bé quyết định được".

Quý Hàn cứng đờ nghiêng người, nhìn ánh mắt chứa đầy ý cười của Điều Vi, yết hầu lên xuống mờ mờ: "Vi Vi, em..... Nguyên ý gả cho anh không?"

Lời kia vừa thốt ra, không khí trong phòng khách lập tức lạng ngắt như tờ. Ánh mắt ba Điều, mẹ Điều cùng Quý Hàn đồng loạt hướng về phía Điều Vi.

Điều Vi đột nhiên cảm thấy áp lực, da đầu tê dại ập ứng nói: "Em..... em muốn đi nấu cơm." Lời vừa dứt, Điều Vi liền ba chân bốn cẳng chạy vào phòng bếp.

Quý Hàn ánh mắt mất mát rữ đầu xuống, cả người rầu rĩ, hắc cố gắng trấn định hướng ba mẹ Điều từ biệt: "Bác trai bác gái, cháu còn có việc, cháu xin phép về trước, hôm nào cháu lại ghé thăm hai người". Nói xong liền sai bước ra về.

Cửa ra vào đóng lại, mẹ Điều cùng ba Điều tán gẫu: "Trước kia như thế nào tôi không nhận ra đứa nhỏ này lại thiếu kiên nhẫn như vậy... Tôi sống hơn phân nửa đời người, còn chưa từng thấy ai cầu hôn kỳ ba như này".

"Được rồi, con cháu có cái phúc của con cháu, Vi Vi lại không vội gả chồng, bà cũng đừng nhọc lòng làm gì". Ba Diêu thần sắc tự tại, nhưng thật ra trong tâm lại đang suy nghĩ việc Quý Hàn đột nhiên đến lại đột nhiên đi, làm ông cũng chưa chuẩn bị sẵn tâm lý tốt.

Vừa đúng lúc này, Diêu Vi nghe thấy tiếng đóng cửa từ ngoài vọng vào, lộ đầu ra: "Quý ca ca về rồi ă?"

Mẹ Diêu có chút tức giận nói: "Như thế nào? Luyến tiếc Quý ca ca của con?"

"Đương nhiên không phải." Diêu Vi lập tức phủ định, liên tục lắc đầu.

"Không phải thì tốt, Quý Hàn tiểu tử kia không những tính tình lãnh đạm lại còn thiếu kiên nhẫn, nó về sau hướng tới con cầu hôn gì đó, con cũng đừng không biết suy nghĩ mà đáp ứng nó" Mẹ Diêu không yên tâm dặn dò, xoay người đi vào phòng bếp.

Diêu Vi nhìn bóng dáng mẹ Diêu, khuôn mặt phụng phịu, trong lòng phun trào: không đáp ứng Quý Hàn, cô như thế nào hoàn thành nhiệm vụ, hạnh phúc sau này của cô đều phụ thuộc vào Quý Hàn.

Diêu phụ ôn tồn khuyên bảo: "Đừng nghe mẹ con nói, Quý Hàn tiểu tử kia có thể tự mình đến đây cầu hôn, chứng tỏ trong lòng nó có con, tuy rằng nó có chút khuyết điểm nhưng tổng thể vẫn là một người tốt đáng để làm chồng".

Ba Diêu lời trong lời ngoài ý tứ chính là chỉ cần con gái ông thích, mọi chuyện hết thảy đều không là vấn đề. Ông là đàn ông, so với mẹ con bé thì có thể nhìn thấu mọi việc hơn.

Nếu là trước kia, nếu để Diêu Vi gả cho Quý Hàn, ông nhất định sẽ không đồng ý, bởi vì Quý Hàn không yêu Diêu Vi. Để con gái bảo bối của ông yêu thương hơn hai mươi năm gả cho một người không yêu nó, ông làm sao không đau lòng cho được. Nhưng mà ngày hôm nay nhìn hành động của Quý Hàn, ông cũng đã tỉnh táo, tuy rằng không biết Diêu Vi cùng Quý Hàn đã qua lại với nhau bao lâu, lại có thể khiến tiểu tử kia hôn bay phách lạc, tiểu tử kia không yêu con gái là chuyện không thể. Ài, trước kia tiểu tử kia suốt ngày tỏ thái độ lạnh lùng lãnh đạm, chắc cũng đã đắc tội với không ít người đi.....

Ba Diêu tỏ vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 15

Quý Hàn từ sau hôm đó trở về, lâu lâu cuối tuần lại chạy đến nhà Diêu gia bồi dưỡng tình cảm, không những mang cho ba Diêu trà tốt, còn tặng cho mẹ Diêu cùng Diêu Vi điểm tâm, quần áo, giày dép, túi xách gì gì đó.

Còn có đôi khi bày trò cầu hôn, làm cho Diêu Vi dở khóc dở cười, cô kỳ thật có nên cấp cho Quý Hàn một viên thuốc an thần. Hiện giờ thời gian cũng không sai biệt cho lắm, cái kia nguyên nữ chủ cũng đã đến làm ở bệnh viện Quý Hàn công tác.

Đương nhiên, mọi việc Quý Hàn làm đều nhờ quân sư quật mọ Phương Hoành chỉ đạo, muốn cưới vợ, da mặt phải đủ dày, còn phải lấy lòng bố mẹ vợ tương lai.

Mấu chốt nhất vẫn là hướng nhà gái cầu hôn, Phương Hoành đem ký kíp trăm chiêu trình phục vợ yêu trên mạng truyền đạo cho Quý Hàn, lại biết được vụ việc Quý Hàn ngày đó hướng tới ba mẹ vợ tương lai xin cầu hôn, hẳn không nể tình cười nhạo một hồi, vì thế Quý Hàn hai ngày mặt đều đen thui như mặt than.

Hôm nay, theo như nguyên tác, nguyên nữ chủ Lê Hiểu Hiểu ngày đầu tiên đi làm ở bệnh viện, lại bởi vì tính cách mơ hồ, ở bệnh viện đi lạc đường, sau đó gặp bác sĩ khoa ngoại Quý Hàn.

Mà "Quý Hàn" trợ giúp Lê Hiểu Hiểu thoát khỏi khốn cảnh lạc đường, làm đôi phương đơn thuần đáng yêu sinh ra hảo cảm.

Đối với việc này, Diêu Vi không tỏ ý kiến gì, cô nên trong thời gian này hạ thủ thành quả, cô chắc 80% nhiệm vụ sẽ thành công. Còn 20% phụ thuộc vào lực lượng của cốt truyện, Diêu Vi không thể không cảnh giác.

Đi tới khoa ngoại bệnh viện, tìm một vị hộ sĩ hỏi thăm văn phòng Quý Hàn ở đâu, cười nói cảm tạ vị hộ sĩ đó rồi đi tìm Quý Hàn.

Đi đến hành lang tầng trệt, Diêu Vi rất nhanh liền thấy Quý Hàn mặc áo blue trắng, mang theo mắt kính gọng mạ vàng, ánh mắt sắc bén hùng hổ dọa người, tuy rằng trưng ra một khuôn mặt tuấn tú, nhưng không thể che giấu được hơi thở đang muốn bạo phát.

Trên mặt đất rơi đầy chai lọ cùng được phẩm linh tinh.

Mà đối diện Quý Hàn là một nữ hộ sĩ vóc dáng nhỏ xinh, cô ta hoang mang rối loạn nhất đồ vật trên mặt đất, đối với Quý Hàn khom lưng không ngừng xin lỗi: "Bác sĩ Quý, thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý..... Tôi thật sự không phải cố ý....."

Quý Hàn khuôn mặt đen thui lạnh lùng nói: "Lê hộ sĩ, đây là lần thứ mấy cô va phải tôi? Nếu không phải cô cố ý, vậy ý cô là tôi vu cáo cô. Đây là khoa ngoại, tôi nhớ không lầm, cô không phải người trong khoa ngoại chúng tôi. Ba giờ trước cô còn hỏi tôi khoa nội đi như thế nào, làm tôi thực hoài nghi cô có phải hay không bị mấy hộ sĩ lâu năm sai sửa"

Đối diện dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt ngây thơ đáng yêu bị Quý Hàn độc miệng dọa khóc, cô ta thanh âm thút thít nước nỡ, nghe thực mềm mại đáng thương: "Bác sĩ Quý, thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý..... Mong bác sĩ tha thứ cho tôi....."

Nhưng Quý Hàn không hề biết thương hương tiếc ngọc là gì, lời nói lạnh nhạt, độc tiễn bay đầy trời: "Xin lỗi cũng không hữu dụng, nếu hữu dụng còn cần cảnh sát làm gì? Nếu người vừa rồi bị cô va phải là một bệnh nhân tuổi cao sức yếu, cô xin lỗi có tác dụng sao, có thể làm người bị cô va phải hết đau đớn sao? Cô cho rằng chỉ cần cô xin lỗi thì người bị cô va phải bắt buộc phải tha thứ cho cô sao? Cô cho rằng lời xin lỗi của cô rất đáng giá?"

Quý Hàn hiện tại tâm tình đặc biệt không tốt, con tức mấy ngày nay tích tụ liền bộc phát toàn bộ, mà tiểu hộ sĩ đáng thương kia lại không biết chính mình bị hấn coi là vật để phát tiết.

Lê Hiểu Hiểu bị hấn nói trực tiếp khóc lớn.

Có vài tiểu hộ sĩ nhìn thấy, đi lại nhẹ giọng an ủi Lê Hiểu Hiểu, công không giám cùng Quý Hàn tranh cãi.

Điều Vi bất đắc dĩ đành phải đến gần, gạt mình nghi hoặc hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Quý Hàn thấy là Điều Vi, sắc mặt hơi hoãn đôi chút, thanh âm mềm nhẹ ôn nhu: "Em như thế nào lại đến đây?"

Đối lập với hình ảnh rắn dạn Lê Hiểu Hiểu lúc này, hai thái độ hoàn toàn khác nhau, khiến nhóm hộ sĩ vây quanh xem náo nhiệt cảm như muốn rút trên mặt đất.

Điều Vi khẽ cười nói: "Có chút việc."

"Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Nghĩ đến điều này, Quý Hàn lập tức khẩn trương, trực tiếp kéo Điều Vi hướng văn phòng mà đi: "Nơi nào không thoải mái, anh giúp em kiểm tra."

"Ai em....." Điều Vi không kịp nói rõ ràng, đã bị Quý Hàn kéo vào trong văn phòng hấn, cửa văn phòng đóng lại ngăn trở ánh mắt bát quái bên ngoài.

"Thân thể em thực hảo." Ngồi trên ghế, Điều Vi bất đắc dĩ ngăn trở Quý Hàn cầm ống nghe bệnh trên tay.

"Hảo?, vậy sao hôm nay em bỗng nhiên lại đến đây?" Quý Hàn đành phải đem ống nghe bệnh một lần nữa nhét trở lại túi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Điều Vi, đây chính là lần đầu tiên Điều Vi đến bệnh viện tìm hấn a!

"Em....." Điều Vi bị hấn nhìn không được tự nhiên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay: "Anh có việc gấp sao, em không có việc gì liền không thể tìm anh sao?"

Cô cũng không thể nói cho hấn biết cô chỉ đến đây để xem thành quả của nhiệm vụ. Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

"Vi Vi, em...." Quý Hàn vừa mừng vừa sợ, cô lời này ý tứ là.....

Quý Hàn bổ sung nói: "Anh không có việc gì gấp, ở bệnh viện này còn rất nhiều bác sĩ khác."

Điều Vi vô ngữ, trắng trợn táo bạo nói cho cô, đi làm nhưng không làm việc cũng được?

"Em tới đây cũng không có việc gì, chỉ là muốn hỏi anh một chút, buổi chiều anh có bận gì không, nếu không có thể đi dạo với em được hay không?"

"A! Đương nhiên là được! Buổi chiều anh không cần trực ca!" Quý Hàn vừa nghe Điều Vi hỏi, dùng sức gật đầu, hấn cầu còn không được?

"Vậy em ở đây chờ anh?" Điều Vi chớp chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp nhìn Quý Hàn.

"Ừm, được!" Quý Hàn khoe miệng tươi cười nhin không được mở rộng, nhìn thái độ của Điều Vi đối với hấn, xem ra trong khoảng thời gian này hấn nỗ lực không có uổng phí.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 16

Đúng như lời Quý Hàn nói, ngày hôm nay hắn không có việc gì gấp, chỉ đơn giản đến phòng bệnh kiểm tra tình trạng của bệnh nhân hoặc ngồi trong văn phòng xem xét một chút văn kiện ca bệnh linh tinh. Nếu bệnh viện không có các ca phẫu thuật lớn thì không nhất thiết cần phải hấn ra tay.

Trong văn phòng nhiệt độ có chút cao, Diêu Vi ngồi một lát liền cảm thấy có chút nóng, có chút không chịu được liền thoát áo khoác ngoài ra.

Quý Hàn đang ngồi xử lý công việc ngược nhìn Diêu Vi, vội vàng buông bút trong tay, đứng dậy đi tới đem áo khoác vừa cởi phủ lại trên người Diêu Vi, nhủ thầm nói: "Thời tiết có chút lạnh, khoác áo vào, không sẽ sinh bệnh".

"Trong này nhiệt độ có chút cao, không phải anh là bác sĩ sao? Nếu em bị bệnh, liền tới tìm anh" Diêu Vi về mặt vô tội ánh mắt lấp lánh vui đùa Quý Hàn.

Quý Hàn có chút sững sốt, vội vàng cúi đầu, không ngờ ở góc độ này hắn có thể nhìn thấy khe ngực mơ hồ ẩn sâu trong lớp áo của cô.

Quý Hàn chỉ cảm thấy cả người khô nóng, hấn cuống quýt dời tầm mắt: "Sinh bệnh cũng đâu phải chuyện tốt lành gì, em đừng cởi áo khoác ngoài ra."

Thấy Quý Hàn dáng vẻ này, Diêu Vi chớp chớp mắt, bỗng nhiên nảy ra một ý định, đứng lên ôm lấy cánh tay hắn cố ý đè lên sườn ngực lay động: "Được rồi, em không cởi áo khoác ra nữa là được chứ gì, anh dẫn em đi tham quan phòng khám bệnh được không?"

Quý Hàn hô hấp có chút rối loạn, nơi mềm mại đang không ngừng ma sát cánh tay hắn, làm hắn lập tức nhớ ngày hôm đó hắn dùng bàn tay thô to của mình bao trọn hai trái hồng đào này như thế nào, ánh mắt tối lại nhìn về phía Diêu Vi, giọng nói khàn khàn: "Em thật muốn biết?"

"Đương..... nhiên." Nhìn Quý Hàn ánh mắt rõ ràng có chút không thích hợp, Diêu Vi chợt dạ cúi đầu, buông lỏng cánh tay hấn ra.

"Anh dẫn em đi xem." Quý Hàn tuy rằng đối với Diêu Vi buông tay có chút mất mát, nhưng ánh mắt hấn lại dị thường nóng rực, thậm chí mang theo một loại mặc danh chờ mong cùng hưng phấn.

"Ai, thật sự có thể đi nhìn xem?" Diêu Vi kinh ngạc.

"Ân." Quý Hàn nói, mang theo Diêu Vi mở một cánh cửa bên hông văn phòng.

Diêu Vi ngạc nhiên đi vào, phát hiện bên trong có một cái bàn cùng rất nhiều dụng cụ phẫu thuật.

Quý Hàn ở phía sau nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó khóa lại, đây là nơi hắn thực hiện các ca tiểu phẫu, ngày thường ít khi dùng.

Diêu Vi tò mò quan sát mọi thứ, Quý Hàn từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt cô, nghiêng đầu hôn lên cổ tuyết trắng.

"Anh đừng nháo, ngứa." Đối phương hơi thở nóng rực phun lên cổ cô, Diêu Vi nhịn không được duỗi tay đẩy hấn ra.

Quý Hàn bắt lấy cánh tay ngăn cản của Diêu Vi, xoay người cô lại, cùng mặt đối mặt với hấn, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Em nơi nào ngứa? Ở đây hay ở đây?"

Bàn tay thô ráp không an phận di chuyển xuống mông Diêu Vi, theo khe rãnh mông thâm nhập vào giữa hai chân cô....

Diêu Vi nhịn không được kẹp chặt hai chân, khuôn mặt ửng đỏ, bực mình xấu hổ gãi gãi: "Sắc lang, anh định làm gì? Nơi này là bệnh viện."

Quý Hàn ngón tay cách quần lót dùng sức ấn lên cánh hoa kiều nộ, vừa lòng nghe đối phương ngân nga "Ân a..."

Hắn cười cười, một bàn tay khác di chuyển vào trong áo, đẩy áo ngực lên, bắt lấy tiểu bạch thỏ vuốt ve: "Không phải em nói ngứa sao, anh đang giúp em kiểm tra em ngứa ở đâu, là ở ngực hay là ở hoa huyết. Hay cả hai đều ngứa? Ân". Vừa nói hấn vừa xiết lấy tiểu nhũ tiên.

"Ân a ~ đừng như vậy....." Diêu Vi bị hấn làm cho cả người xụi lơ, đầu vô lực dựa vào bả vai Quý Hàn, ngực bên trái bị bàn tay Quý Hàn xoa nắn làm cho tê dại, cô cúi đầu, liền từ cổ áo có thể nhìn thấy Quý Hàn đang đùa bỡn ngực cô như thế nào.

Quý Hàn cúi đầu, đầu lưỡi ẩm ướt liếm liếm xương quai xanh tinh xảo, sau đó chậm rãi đi xuống, liếm mút gặm cắn tiểu bạch thỏ bên kia, thẳng đến ngâm lấy tiểu anh đào, mới tẩm tặc dùng hàm răng gặm cắn liếm mút cùng lôi kéo.

"Ân a..... Không cần, đừng ở chỗ này....." Một cổ lưu nhiệt quen thuộc lan truyền trong bụng nhỏ, Diêu Vi cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra tiếng rên rỉ. Đôi tay để trên ngực Quý Hàn, trong đầu một tia lý trí còn sót lại, nơi này là bệnh viện, tùy thời sẽ có người tiến vào.

"Nơi này là bệnh viện, anh thân là bác sĩ, cấp em kiểm tra thân thể có sao?" Quý Hàn phun tiểu anh đào đã thẳng đứng ra, hai tay bên trong quần áo Diêu Vi cũng rút ra, nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Diêu Vi bị khuôn mặt vô liêm sỉ này làm cho xấu hổ cùng giận giữ không thôi, nhưng cũng chỉ có thể cầm tức đỏ mặt nhìn Quý Hàn, hai tiểu bạch thỏ mồm mồm không ngừng phập phồng, nịt ngực bị Quý Hàn đẩy lên trên, hai viên tiểu anh đào thẳng đứng như muốn thoát ra khỏi áo.

Quý Hàn nhìn một màn hoạt sắc sinh hương này, dưới thân cự vật đã sớm trưởng đại, lại vẫn nhẫn nại đem Điều Vi ôm lên đặt lên trên bàn tiểu phẫu, âm thanh trầm thấp khàn khàn: “Ngoan, để bác sĩ hảo hảo kiểm tra thân thể cho em”. Bốn chữ “kiểm tra thân thể” này đặc biệt ái muội.

Điều Vi có ngọc cũng biết hẳn muốn làm cái gì, vội vàng giãy giụa từ bàn tiểu phẫu xuống, cô không muốn bị người ta ăn sạch sẽ ở nơi này!

Quý Hàn không vui nheo mắt lại, duỗi tay giam cầm Điều Vi đang không ngừng giãy giụa, sau đó "Bang" một tiếng đánh lên mông cô, thấp giọng nói: "Nghe lời một chút! Quý ca ca phải cấp em kiểm tra thân thể."

Điều Vi thân thể run run, tuy rằng cái đánh này không đau, nhưng cô vẫn rất ủy khuất, đôi mắt to tròn đỏ đỏ ươn ướt cực kỳ đáng thương.

"Ngoan, nghe lời, ngồi lên trên đi." Quý Hàn mở miệng ra lệnh, duỗi tay nâng gọng kính mắt mạ vàng, trong lòng nhin không được dâng lên một cổ cảm giác muốn hung hăng chà đạp Điều Vi.

Điều Vi đành phải một lần nữa ngồi lên, về mặt ủy khuất nhìn Quý Hàn đối diện mặc một chiếc áo blue dài.

Quý Hàn từ trong túi lấy ra một con dao phẫu thuật nhỏ nhắn xinh xắn, ngón tay thon dài đen mũi dao đặt ở giữa khe ngực Điều Vi.

Kim loại lạnh lẽo làm Điều Vi run lấy bầy, cô không nhịn được sợ hãi thốt ra tiếng: “Quý ca ca.....”

"Ân?" Quý Hàn lên tiếng có lệ, dao phẫu thuật chậm rãi đi xuống, thuần thục tháo cúc áo trên áo Điều Vi, dao phẫu thuật ở trong tay hẳn giống như vì hẳn mà sinh ra.

Trong chốc lát áo Điều Vi liền rộng mở, lộ ra áo ren đen đã bị đẩy lên trên, cặp ngực đầy đặn nõn nà, hai tiểu anh đào hồng diễm đứng thẳng.

"A, hai tiểu anh đào như thế nào lại dựng đứng như này, em có thấy sao không?" Quý Hàn vừa nói tay vừa vươn ra xoa nắn nhũ tiên mẫn cảm, Quý Hàn bị một màn nhũ tiên dựng đứng kích thích không thôi.

Điều Vi kêu khẽ như tiếng mèo kêu, cảm giác lửa nóng trên đầu nhũ tiên, giống như đại trượng, hoa huyết trào ra một cổ mật dịch động tình.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: TG1 công lược trúc mã bác sĩ 17

Cô kẹp chặt hai chân, đỏ mặt lắc đầu, xấu hổ không muốn mở miệng trả lời Quý Hàn.

"Ân? Em không nói?" Quý Hàn dùng sức miết chặt tiểu anh đào.

"A..... Đau....." Điều Vi chỉ cảm thấy đầu nhũ tiên đau rất, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra.

"Đau? Trừ bỏ đau còn có gì?" Quý Hàn hỏi, dùng thân dao phẫu thuật ấn lên đầu nhũ tiên khác, sau đó hơi hơi dùng sức, nhũ tiên hồng diễm lập tức lún sâu vào trong ngực. Vì phòng ngừa lưỡi dao làm Điều Vi bị thương nên hẳn đã hướng lưỡi dao ra bên ngoài.

"Ân a..... Ô, còn thực trượng..... Lạnh....." Điều Vi nức nở ra tiếng, dao phẫu thuật lạnh lẽo làm cô cảm thấy đầu nhũ tiên một trận kích thích.

"Thực hảo, ngoan." Quý Hàn lấy dao phẫu thuật ra, không tiếp tục chà đạp tiểu nhũ tiên nữa ngược lại còn khen cô một câu.

Dao phẫu thuật được lấy ra, lại di chuyển xuống phía dưới rồi dừng lại ở cúc quần, Quý Hàn âm thanh ái muội vang lên trên đỉnh đầu cô: “Anh đoán. . . quần lót hôm nay em mặc chính là ren đen đi. . .”

Nói xong, hẳn nhẹ nhàng tháo cúc quần, tiếp tục kéo khóa quần xuống, quả nhiên bên trong là một chiếc quần lót ren đen có chút trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy khu rừng mượt mà uốn lượn đi vào nơi cấm địa thần bí.

Quý Hàn ánh mắt u ám, hô hấp thô nặng: "Xuống dưới, đem chính mình quần áo cởi ra, anh phải cấp em kiểm tra phía dưới."

Điều Vi cuống quýt lắc đầu, đôi tay bắt lấy cạp quần, nức nở cầu xin: "Không cần....."

"Ân? Em lại không nghe lời?" Quý Hàn nguy hiểm đẩy mắt kính gọng mạ vàng lên, giọng nói uy quyền.

Điều Vi đành phải chịu ủy khuất đứng xuống khỏi bàn phẫu thuật, động tác chậm chậm cởi quần ra, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Quý Hàn ánh mắt sắc bén sâu thẳm tùy ý đánh giá hai chân Điều Vi đang kẹp chặt, nhạy bén phát hiện đáy quần lót của cô đã có chút ướt.

"Em ướt?" Hân nhướn mày, thấy Diêu Vi đỏ mặt ôm lấy thân mình không trả lời, đành phải duỗi tay hướng quần lót cô sờ, quả nhiên, một mảnh ướt át.

Hân ác ý dùng ngón tay vuốt ve cánh hoa vài cái, ngón tay nhanh chóng bị ướt đầm: "A... như thế nào lại nhiều nước như vậy?"

"Ân ~" Diêu Vi cắn môi dưới, buột miệng rên rỉ, đồng thời hai chân không tự chủ được kẹp chặt tay Quý Hàn.

"Kẹp như vậy khản trương? Là bên trong ngứa sao? Ân?" Quý Hàn ngón tay từ đáy mép quần chui vào bên trong, bàn tay thô ráp vuốt ve cánh hoa, đồng thời tìm được hoa hạch bên trong, dùng sức vuốt ve, ần, xoay tròn.

"Ân a..... Không cần....." Diêu Vi nhịn không được rên rỉ ra tiếng, hai tay nắm chặt cánh tay Quý Hàn, hai chân đã sớm nhũn ra, cái mông dựa vào bàn phẫu thuật, hoa huyết trào ra một cô mật dịch, đem bàn tay Quý Hàn hoàn toàn ướt nhẹp.

"Có còn ngứa không? Có muốn anh đi vào bên trong cho hết ngứa không?" Quý Hàn lòng bàn tay thô ráp cọ xát cửa huyết kiều nộn mẫn cảm ướt át, bên trong không ngừng trào ra mật dịch.

"A ha..... Em muốn..... Mau vào đi....." Diêu Vi nhịn không được thút thít cầu xin, bụng nhỏ cùng hoa huyết càng ngày càng cảm giác hư không muốn lấp đầy, bàn tay thô ráp ma sát hoa huyết làm cô có khát vọng hung hăng bị cấm vào.

Quý Hàn lại rút bàn tay đầy mật dịch ra.

"Ô a ~ dừng....." Diêu Vi ánh mắt đáng thương nhìn Quý Hàn, hai chân vô lực kẹp chặt, ngay sau đó cô liền cảm giác quần lót trên người bị kéo xuống dưới, treo ở trên hai đùi tuyết trắng.

Quý Hàn cời bỏ dây lưng cùng khóa quần, phóng ra côn thịt đã sớm trướng đau, nhẹ nhàng đem một chân Diêu Vi nâng lên, một tay phủ lên cái mông đầy đặn, di chuyển vòng eo, đem côn thịt cứng rắn hung hăng đâm vào hoa huyết kiều nộn ướt át.

Mới vừa đi vào, côn thịt liền bị u kinh gắt gao cắn nuốt, Quý Hàn gấp đến độ không chờ nổi mạnh mẽ đâm vào rút ra, mỗi lần động đều dùng sức, hận không thể đem Diêu Vi hung hăng xỏ xuyên qua.

"A a..... Ân a..... Hân chậm một chút....." Diêu Vi thân thể một trận rung động, bàn tay tuyết trắng vòng lên ôm lấy cổ Quý Hàn, phát ra những âm thanh kiều mị la li.

Hoa huyết mẫn cảm ướt át đột nhiên bị cự vãn cứng rắn ấm nóng ma sát xỏ xuyên qua, mỗi lần rút ra đều mang một lượng lớn mật dịch, nơi hai người giao hợp một mảnh ướt át lây lội.

"Ồ ngô....." Quý Hàn lấp kín đôi môi đỏ mọng của Diêu Vi, cùng nhau chơi đùa dây dưa, đồng thời nâng cái mông đầy đặn kiều đỉnh lên, kéo cao một chân cô, làm phần hông cô càng sát chính mình, côn thịt cắm vào hoa huyết càng sâu hơn.

"Bác sĩ Quý, anh có ở đây không?" Trong lúc hai người đang chiến đấu kịch liệt, một giọng nữ dò hỏi vọng từ phòng bên ngoài truyền vào.

"Ngô ngô....." Có người tới! Diêu Vi trong mắt hiện lên khủng hoảng, khản trương nhìn về phía Quý Hàn, nhưng mà miệng bị lấp kín, không thể phát ra âm thanh gì.

Bụng nhỏ bởi vì khản trương mà co thắt, Quý Hàn côn thịt gắt gao bị cắn nuốt, hân dùng bàn tay to ra sức nắm chặt mông Diêu Vi, phần eo phát lực, côn thịt rút ra thật nhanh rồi lại thật mạnh đâm vào, không hề để ý tới bên ngoài vẫn phòng có người tiến vào.

Mà Diêu Vi gấp đến độ muốn khóc, nếu như bị người khác phát hiện thì phải làm sao bây giờ? Quý Hàn lại còn cố ý đem côn thịt mạnh mẽ lộng cô, một lượng lớn mật dịch đi theo côn thịt trào ra cửa huyết, loại tâm lý khản trương cùng sợ hãi này khiến cho cô một trận kích thích như yêu đương vụng trộm.

Ngay lúc Diêu Vi lo lắng sợ hãi, Quý Hàn buông thả cánh môi cô, dưới thân ra sức trều cảm, giờ phút này hân thật sáng khoái, côn thịt bị tiểu huyết gắt gao cắn nuốt, giống như có vô số cái miệng nhỏ liếm mút cắn nuốt côn thịt của hân vậy.

Lúc này bên ngoài lại truyền đến giọng nữ nghi hoặc: "Kỳ quái, như thế nào lại chẳng có ai? Chẳng lẽ đã đi ra ngoài rồi?"

Diêu Vi gắt gao cắn môi dưới, sợ hãi chính mình nhịn không được phát ra tiếng, cô trong lòng vô cùng khản trương, cũng may, văn phòng thực mau truyền đến tiếng bước chân rồi đi.

Liền ở lúc cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, Quý Hàn bỗng nhiên buông lỏng cái tay đang đặt trên mông, rút côn thịt từ trong tiểu huyết ra.

"Ân a ~ làm sao vậy?" Đôi mắt mê mang khó hiểu nhìn về phía Quý Hàn, Diêu Vi nhịn không được nâng lên bụng nhỏ, tiểu huyết mẫn cảm ướt át cọ sát côn thịt nóng bỏng, bụng nhỏ bần rần một trận hư không, tiểu huyết càng ngày càng ngứa.

Cô muốn, lại sợ người kia bên ngoài tiến vào, mâu thuẫn cực kỳ.

Quý Hàn cười cười, dưới thân côn thịt nhảy lên vài cái, giọng nói tà tà: "Anh mới là người phải hỏi em làm sao vậy? Phía dưới còn ngứa sao?"

"Ô a... ngứa....." Diêu Vi nước mắt lưng tròng kiều suyễn, nâng mông lên dùng huyết khẩu cọ xát kẹp chặt côn thịt Quý Hàn, mật dịch không ngừng rơi xuống sàn nhà.

"Chắc chắc chắc..... Vừa mới cảm em lâu như vậy, em tiểu huyết thế vẫn còn ngứa....." Quý Hàn về mặt nghiền ngẫm.

"Ô ô..... Cho em....." Diêu Vi bị hắn nói càng thêm hư không khó chịu, tiểu huyết cọ xát côn thịt, nhịn không được ôm chặt lấy cổ Quý Hàn, bắt lực cầu xin nói.

"Xoay người lại, ghé vào bàn tiểu phẫu, đem mông nâng cao lên." Quý Hàn đem tay cô kéo xuống, lạnh giọng hạ lệnh.

Diêu Vi thân mình run rẩy, ánh mắt đáng thương dựa theo yêu cầu của Quý Hàn xoay người lại, ghé vào bàn phẫu thuật, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn lạnh lẽo, cái mông tuyết trắng đầy đặn nâng cao, tiểu huyết phần nộn ướt đầm không ngừng chảy ra mặt dịch làm ướt hai bên đùi trắng nõn.

Quý Hàn tách hai cánh mông đầy đặn ra, nhìn tiểu huyết phần nộn co rút không ngừng chảy ra mặt dịch, giờ một tay vỗ nhẹ cánh mông đầy đặn, nhìn đầu tay in trên đó, cười hỏi: "Đâm thủy thật nhiều... bên trong có phải hay không rất ngứa? Có phải anh đã quá nhẹ tay nên em mới không hết ngứa? Vẫn là hung hăng cảm chết em cho em hết ngứa đi?"

Nói xong, hắn hung hăng miết đầy đặn tuyết đồn, nghe được Diêu Vi một tiếng kêu nhỏ mới vừa lòng buông ra tay.

"Ô ô..... Hung hăng cảm em..... Bên trong hảo ngứa..... A a....." Diêu Vi kêu suyền nước nỏ, cô vừa nói xong liền cảm giác tiểu huyết bị một cây côn thịt thô dài cực nóng xò xuyên qua.

"A ô..... Quá sâu..... Ân a....." Sau khi nhận thức tư thế này làm côn thịt cảm càng sâu vào bên trong, Diêu Vi ngẩng đầu rên rỉ, dưới thân hung hăng bị cảm kích thích khoái cảm dâng trào.

Quý Hàn bàn tay to bắt lấy eo Diêu Vi, hung hăng va chạm đâm vào rút ra, mỗi lần đều đụng đến tử cung, sau đó quy đầu ở bên trong xoay tròn nghiền nát, thông thả ma sát rút ra, cuối cùng lại hung hăng cảm vào.

"Bác sĩ Quý tự cấp em làm tiểu huyết hết ngứa, thế nào? Bên trong còn ngứa hay không?" Quý Hàn âm thanh trầm thấp thô nặng ở phía sau lưng Diêu Vi vang lên.

"A ô..... A ân..... Hàn nhanh lên..... A ha..... Chờ khi..... tan tầm a....." Diêu Vi nhịn không được khóc lóc cầu xin, cứ như thế này bao giờ mới xong? Cũng đã sắp đến giờ tan tầm rồi, đến lúc đó lại có người vào đây thì phải làm sao?

"Vạn nhất đến lúc anh tan tầm, em vẫn còn ngứa thì phải làm sao? Như vậy nhiều người nhìn, anh như thế nào cấp em ngăn ngứa..." Quý Hàn vừa nói, côn thịt vừa không ngừng lật động cảm vào rút ra, phần hồng va chạm tuyết đồn đầy đặn, trên mặt tuyết đồn ửng đỏ, hai viên tinh hoàn đánh mạnh vào tiểu huyết ướt đầm, giống như hận không thể nhét toàn bộ vào bên trong.

"A a..... Anh đừng nói nữa..... A nga..... Quá nhanh..... A ân ân....." Diêu Vi vô lực ghé vào bàn phẫu thuật, dưới thân khoái cảm từng đợt từng đợt ập tới, hai viên tinh hoàn đánh vào tiểu huyết bị dính không ít mặt dịch.

"Vậy để anh dùng hành động chứng minh cho em vậy!" Quý Hàn nói xong, vươn một bàn tay hướng nơi hai người kết hợp sờ soạng, chuẩn xác bắt lấy hoa hạch huyết sung hung hăng vuốt ve ấn vào, lòi ra xoay tròn, đồng thời cự vật mạnh mẽ trườn cảm.

"Úc..... Hàn đừng chạm vào nơi đó a..... A a..... Em muốn ra....." Diêu Vi bị bất ngờ kích thích làm cho toàn bộ thân mình đều cứng đờ, trong đầu một mảnh trống rỗng, bụng nhỏ gắt gao cắn nuốt côn thịt, thân thể một trận run rẩy, tiểu huyết bên trong phun ra một lượng lớn mặt dịch cọ rửa côn thịt.

Quý Hàn gầm nhẹ một tiếng, cố nén cảm xúc muốn xuất tinh mạnh mẽ đâm vào rút ra, hung hăng đâm vào cổ tử cung mới buông lỏng chiến mã, một cổ tinh dịch nóng bỏng màu trắng bắn ra.

"Ân ha....." Diêu Vi mặt đầy hồng triều, toàn thân xụi lơ ghé vào bàn phẫu thuật vô lực kêu mị ngâm nga, tiểu huyết run rẩy co rút, Quý Hàn "Ba" một tiếng rút ra côn thịt đã mềm, bên trong tiểu huyết tràn ra một cổ mặt dịch cùng chất lỏng trắng trong chảy lên cánh hoa phần nộn.

Quý Hàn nhìn đến, trong lòng lại là một trận lửa nóng, nhưng hắn cũng chỉ có thể tiếc nuối rửa sạch hạ thân, mặc quần vào, nếu không phải thời gian hiện tại không thích hợp, hắn nhất định lại lên nòng súng làm một hồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: TG1 công lực trúc mã bác sĩ 18

Ôm cả người Diêu Vi đã sớm vô lực đem đi tẩy rửa sạch sẽ, lúc hai người rời khỏi bệnh viện cũng đã mười hai rưỡi trưa.

Ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút bổ sung thể lực, Diêu Vi tỏ vẻ bạch bạch bạch cũng thực phí tinh lực a!

Buổi chiều hai người như những cặp đôi tình lứa bình thường đi xem phim, dạo công viên..... Quý Hàn một buổi tâm tình đều như uống phải thuốc kích thích, cho dù trên mặt trần định nhưng sâu trong nội tâm có bao nhiêu kích động cũng chỉ có mình hắn biết.

Đồng thời hắn nhận không được tin tưởng, nếu tối nay hắn cầu hôn... Diêu Vi có phải hay không sẽ đáp ứng.

Mặc kệ, phàm là một tia cơ hội, hắn cũng đều sẽ không buông tha! Quý Hàn trong mắt hiện lên một tia kiên định, hắn lấy cớ đi toilet, tránh đi Diêu Vi, gọi điện cho ai đó.

Đèn đường rực rỡ, thành thị về đêm vừa mới bắt đầu.

Nhà hàng cao cấp, trừ bỏ nhân viên phục vụ cũng chỉ có hai người Quý Hàn cùng Diêu Vi.

Hơi thở lãng mạn tràn ngập nhà hàng, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng êm tai, thức ăn tinh xảo bố trí xinh đẹp.

Diêu Vi như thế nào cũng không nghĩ tới, Quý Hàn thế nhưng sẽ đem toàn bộ nhà hàng này bao trọn.

Cô nhận không được lo lắng nói: "Anh một tháng tiền lương tuy không ít? Nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí như vậy?"

Quý Hàn tiền lương cùng tài sản đích thị so với nhà giàu khác nhiều hơn, nhưng hắn cũng không phải tổng tài cùng CEO, càng không phải xuất thân từ hào môn thế gia.

Đem bít tết trên đĩa của Diêu Vi cắt nhỏ vừa ăn, Quý Hàn bình tĩnh nói: "Một buổi tối mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ hai ba tháng lương."

"Hai ba tháng lương?" Diêu Vi không bình tĩnh, nhận không được xụ mặt: "Về sau tiền lương liền giao cho em giữ hộ, không được tiêu xài hoang phí."

"Được, trở về anh liền cho em" Quý Hàn trong mắt hiện lên một tia ý cười, mấy năm nay hắn tích cóp cũng không ít, hai ba tháng lương này đích xác không tính là cái gì. Làm cho hắn chân chính vui sướng chính là Diêu Vi đối với hắn tỏ thái độ, đây không phải là muốn cùng hắn ở một chỗ hay sao?

"Àn." Diêu Vi đối với hắn thức thời vừa lòng, sau đó chuyên tâm cúi đầu ăn thịt bò bít tết, chơi cả một buổi chiều, cô thực sự rất đói.

Ăn xong bữa chính, phục vụ đẩy toa điểm tâm ngọt đi tới.

Diêu Vi dư quang nhìn thoáng qua, sau đó liền cứng lại.

Kia bánh kem socola thơm nồng mê người, một chút kem bơ trắng họa tiết ba chữ tình xảo bên trên mặt bánh "I Love You".

Mà đối diện, Quý Hàn không biết từ khi nào đã đi ra đứng trước mặt Diêu Vi, trong tay cầm một bó hoa hồng lớn, cùng một hộp nhung màu xanh lam nhỏ.

Hắn quỳ một gối trước mặt Diêu Vi, mở cái hộp nhung xanh lam ra, nằm lẳng lẳng bên trong là một chiếc nhẫn kim cương thiết kế đơn giản nhưng lại rất tinh xảo.

"Vi Vi, gả cho anh đi?" Quý Hàn trong lòng thấp thỏm, lấy toàn bộ dũng khí đem lời trong lòng nói ra: "Tuy rằng anh không đủ ôn nhu, không đủ lãng mạn, trước kia đối với em hồ hững cũng không đủ quan tâm chăm sóc. Nhưng anh thề, vĩnh viễn đem em đặt trong lòng địa vị cao nhất, sau này anh sẽ bồi thường em gấp bội, nỗ lực làm một người chồng hoàn hảo tốt nhất. Anh không biết từ khi nào anh đã yêu em rồi, đời này kiếp này, trong mắt anh trong lòng anh đều chỉ có một mình em mà thôi, cho nên Vi Vi, đồng ý gả cho anh được không?".

Quý Hàn ngữ khí chân thành tha thiết, nguyên bản ánh mắt sắc bén đậm mực lại tràn ngập thâm tình cùng chân thành.

Diêu Vi tươi cười xinh đẹp, trong mắt mang theo lệ quang, thanh âm nghẹn ngào: "Hảo, em đồng ý, bắt quá anh phải nhớ kỹ lời hứa ngày hôm nay."

"Định! Nhiệm vụ hoàn thành." Diêu Vi vừa nói xong, âm thanh hệ thống đã lâu không xuất hiện vang lên trong đầu.

Một trận trời đất quay cuồng, Mẫn Dao từ trong thân thể Diêu Vi ly khai, lại lần nữa mở mắt ra, cô đã trở về không gian bí ẩn huyền diệu, trước mặt vẫn là phiến bạch quang như cũ.

Mặt trên lại nhiều hơn mấy chữ Mẫn Dao xem có thể hiểu:

Khế ước gia: Mẫn Dao (trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Tân thủ

Tích phân:1000

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm

Mẫn Dao nghi hoặc hỏi: "Này tích phân cùng vật phẩm là gì?"

Danh hiệu thì hẳn là khi cô hoàn thành nhiệm vụ mới có đi?

"Mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ sẽ đạt được điểm tích phân tương ứng cùng khen thưởng, còn có danh hiệu." Hệ thống thanh âm trầm thấp lạnh băng giải thích.

"Kia tích phân dùng để làm gì? Thiên cung thập phẩm lại là cái gì?" Mẫn Dao có chút tò mò.

"Tích lũy tích phân có thể đổi vật phẩm, mà Thiên cung thập phẩm là danh khí thứ nhất, có thể trợ giúp người chơi hoàn thành nhiệm vụ."

Mẫn Dao lặng im, lại nói tiếp: "Nhiệm vụ sau này sẽ rất khó khăn sao?"

Cô xem như minh bạch, hệ thống nói cho cô biết vật phẩm này có thể trợ giúp cô hoàn thành nhiệm vụ, có phải hay không nhiệm vụ sau này sẽ không đơn giản?

Hệ thống nói: "So với nhiệm vụ đầu tiên thì khó hơn."

"Vây được rồi, tôi yêu cầu nghỉ ngơi một chút mới tiến hành nhiệm vụ tiếp theo." Mẫn Dao có chút mệt mỏi xoa xoa ấn đường, nhiệm vụ lần này tuy rằng không khó, nhưng cũng không dễ dàng, cho nên cô cần bổ sung thêm tinh thần lực.

Cô cũng không tin tưởng mình có thể làm tốt được mọi chuyện, trước kia mỗi khi đóng phim cô đều phải nghiêm cứu rất kỹ nhân vật, toàn tâm toàn ý đem mình trở thành bọn họ, cho nên mới có thể diễn xuất tốt như vậy. Tuy nhiên sau mỗi lần diễn, cô đều bị tâm tình của nhân vật làm ảnh hưởng, vì vậy luôn dành cho mình một chút thời gian điều chỉnh lại tâm tình, mới đầu mất khoảng một tháng, sau lại một tuần, dần dần chỉ còn một hai ngày.

Cô ngày một tiến bộ, nhưng lại vẫn không thỏa mãn thực trạng. Con người phải phấn đấu không ngừng mới tốt, cũng như trước đây con người bắt đầu từ loài vượn cổ, vượt qua dòng thời gian tiến hóa không ngừng mới có ngày hôm nay, khoa học hiện đại kỹ thuật phát triển.

"Cô có ba ngày nghỉ ngơi, bắt quá cô có muốn nhìn kết quả của thế giới cô vừa hoàn thành không?" Hệ thống nói, không gian đen tối nhanh chóng biến hóa.

Mẫn Dao ngạc nhiên phát hiện không gian đen tối nhanh chóng biến thành mộng ảo phòng ngủ, bố trí tinh xảo, có đèn, có giường có tủ quần áo cùng vô số màu sắc lấp lánh trên tường.

Cô lười nhác nằm trên giường, không có hứng thú hỏi: "Có cái gì hay, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, thế giới đó cùng tôi không còn quan hệ."

Nói xong, cô kéo chăn đắp trên người, nhắm mắt dưỡng thần.

Mẫn Dao vẫn luôn rất rõ ràng chính mình rốt cuộc là ai, cô là Mẫn Dao, không phải Diêu Vi, yêu Quý Hàn chính là Diêu Vi, không phải cô Mẫn Dao, cô từ đầu chí cuối đều không sinh ra một tia động tâm cùng cảm tình nào đối với Quý Hàn.

Tồn tại ở thế giới thực ba mươi năm, cô cũng có rất nhiều bạn trai ưu tú cùng với bối cảnh địa vị cao, từ ảnh đế thiên vương đến tổng tài CEO, si tình thâm tình, cô yêu, yêu cô..... Nhưng cô chưa từng có ý niệm lập gia đình, cuối cùng tình yêu vô tận cũng chấm hết.

Nói cô vô tình cũng được, bạc tình cũng được, cô là Mẫn Dao, không có bất luận kẻ nào có thể làm cô dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: TG1 NT1 xe chấn cao H (thượng)

Sau khi Quý Hàn thành công ôm mỹ nhân về nhà, Quý Diêu hai nhà bắt đầu thương lượng chuyện kết hôn của hai bọn trẻ.

Cách ngày kết hôn ba ngày, Quý Hàn không biết bị Phương Hoàng truyền đạo sự tích lãng mạn gì, quyết định buổi tối hôm đó đem Diêu Vi lên trên đỉnh núi ngắm sao.

Vì muốn tạo cảm giác kinh hi, cho nên Quý Hàn cũng không nói cho Diêu Vi biết hẳn định mang cô đi đâu.

Màn đêm buông xuống, bóng tối bủa vây.

Đường đi lên núi không có đèn đường, dọc đường đi chỉ nghe thấy tiếng động cơ ô tô gầm rú.

Diêu Vi cảm thấy cực kỳ kỳ quái: “Anh định mang em đi đâu? Như thế nào lại đi đến địa phương hẻo lánh như thế này?”

Ngay từ đầu khi Quý Hàn đến đón cô, Diêu Vi còn cho rằng hắn sẽ dẫn cô đến khách sạn ngắm cảnh thành phố về đêm hay là đi ăn ở nhà hàng Tây. Cho nên cô trang điểm thật nhẹ nhàng nhưng không kém phần xinh đẹp.

Ai biết Quý Hàn thế nhưng lại dẫn cô đến nơi hẻo lánh âm u này, dọc đường đi chẳng thấy một bóng dáng xe nào đi qua, bên ngoài màn đêm đen kịt lại không có đèn đường, cảm giác kỳ quái tràn ngập trong lòng.

“Tôi nơi rồi em sẽ biết” Quý Hàn nhấp môi trả lời, nói xong hắn còn bổ sung thêm một câu: “Rất nhanh sẽ tới thôi.”

Hắn cũng không nghĩ tới lộ trình lên núi lại xa như vậy, cũng may đường đi thông thoáng, một xe vững vàng chạy đi.

Diêu Vi có chút bất an nhìn ra màn đêm bên ngoài, do dự suy đoán: “Trời hình như sắp mưa”.

“Không có khả năng?” Quý Hàn giọng nói mang theo một tia nôn nóng, buổi sáng hôm nay hắn có xem dự báo thời tiết, rõ ràng nói đêm nay không mưa.

“Thật mà, không tin anh nhìn xem” Diêu Vi nói xong gạt cửa sổ xe xuống, vươn một bàn tay ra bên ngoài, một lát sau đem bàn tay rút lại, trên tay có dính một chút nước mưa.

Quý Hàn liếc mắt nhìn qua, quả nhiên bên ngoài trời đã lấm tấm đổ mưa.

Liền trong chốc lát gió nổi lên, bên ngoài mưa xối xả, rơi trên nóc xe tạo ra những âm thanh “Bộp bộp”.

Diêu Vi vội vàng đem cửa sổ xe nâng lên: “Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu? Trời cũng đã bắt đầu đổ mưa rồi”.

Quý Hàn không trả lời, trong lòng bức bối không thôi, hôm nay trời mưa còn có sao để ngắm sao? Hiện tại hắn chỉ mong trời ngớt mưa đi.

Nhưng mà ông trời lại không cho hắn toại nguyện, thật vất vả chạy đến chân núi, thế nhưng mưa càng ngày càng lớn.

Bọn họ chỉ có thể ngồi ở trong xe.

Diêu Vi nhìn sắc mặt xanh mét của Quý Hàn, chần chờ nói: “Nếu không chờ mưa ngớt chúng ta lái xe trở về đi”.

Xe cũng đã chạy đến chân núi, cô dùng đầu ngón chân cũng biết Quý Hàn muốn mang cô đi đâu.

Nhưng mà trời mưa quá lớn đường núi dễ trơn trượt, mà bây giờ lại là buổi tối nếu đi lên sẽ rất nguy hiểm.

Quý Hàn xanh mặt gật đầu, đem xe chạy đến một gò đất bằng phẳng một chút mới tắt máy.

Không gian nhỏ hẹp an tĩnh một cách lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng mưa “bộp bộp” không dứt.

Trong xe nhiệt độ có chút lạnh, Diêu Vi lại chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc, hai tay nhịn không được ôm lấy cơ thể chính mình.

Quý Hàn vẫn luôn quan sát Diêu Vi, nhịn không được mở miệng đùa giỡn: “Lạnh sao? Lại đây, ngồi vào trong lòng anh này”.

Vừa nghe ngữ khí lưu manh này, Diêu Vi cao hứng không thôi.

Vượt qua chướng ngại vật ngăn cách hai người, Diêu Vi tươi cười ngồi lên đùi Quý Hàn, đôi tay nắm lấy cổ áo sơ mi của hắn uy hiếp: “Anh học cái này từ đâu? Nói, hôm nay mang em lên núi, rốt cuộc muốn đánh cái chủ ý gì?”.

Bên trong xe tối tăm, Diêu Vi nhìn thần sắc Quý Hàn có chút mất tự nhiên, sau đó lại nghe thấy âm thanh ấp úng của đối phương: “Anh... Anh chính là muốn mang em đi ngắm sao...”

Diêu Vi sững sốt, ngắm sao?

"Phốc ha ha ha..... Ngắm sao, một anh nghĩ ra được!" Tiếng cười nhưc óc đình tai phát ra.

Quý Hàn trong mắt hiện lên một tia quần bách, thẹn quá hóa giận: "Em không được cười."

Diêu Vi ngừng cười, nhưng khóe miệng vẫn hơi giương lên, đáy mắt tràn đầy ý cười, điều này cho thấy cô đối với chuyện này buồn cười thế nào.

Quý Hàn tức giận bay thẳng đến đôi môi đỏ mọng hôn lên, mang theo một tia phẫn nộ, hơi thô bạo trần trọc cọ xát, thật mạnh hút lấy chiếc lưỡi dính hương, càn quét bên trong khoang miệng Diêu Vi.

"Ngô ngô....." Diêu Vi bị hắn hôn làm cho hít thở không thông, tay nhỏ đẩy đẩy bả vai hắn, hơi hơi giãy giụa.

Quý Hàn đem hai tay cố định Diêu Vi lại, hôn đến khi toàn thân cô xơ lụi, nhu thuận nằm trong lòng hắn.

“Anh có phải hay không muốn đem em nghiền chết mới bằng lòng bỏ qua?” Diêu Vi ghé vào lồng ngực Quý Hàn uất ức không thôi, thanh âm kiều mị,

thủy quang tràn đầy khóe mắt, trên má xuất hiện hai rặng mây hồng hết sức say đắm lòng người.

Quý Hàn nhìn một màn này, nơi nào đó tâm tư nổi lên, bàn tay to đặt lên hông Diêu Vi sờ soạng vuốt ve, cúi đầu thủ thủ vào tai cô: “Bảo bối, anh muốn ở chỗ này thao chết em”.

Oanh một tiếng, Diêu Vi bị lời nói trắng trợn này cấp cho xấu hổ, vành tai như ngọc trắng tinh cũng trở nên đỏ rực.

Quý Hàn tâm tư xúc động, đầu lưỡi duỗi ra cuốn lấy vành tai phần nộn nhẹ nhàng gặm cắn.

Diêu Vi cả người giật giật vài cái, run rẩy lấy bầy, trong môi tràn ra một tiếng kêu khê như mèo kêu, thân mình mềm nhũn. Vành tai là nơi mẫn cảm nhất của cô, đôi môi Quý Hàn di chuyển xuống gáy Diêu Vi, phả ra hơi thở nóng rực kích thích Diêu Vi bật ra tiếng rên rỉ. Cô cảm giác quần lót chữ T có chút ẩm ướt, bụng nhỏ truyền đến một trận hư không.

Quý Hàn gặm cắn xương quai xanh tinh xảo, bàn tay thô ráp di chuyển xuống dưới đùi Diêu Vi, mềm mại tách ra, ma sát cánh hoa.

"Ân a....." Nơi tư mật bị người ta đụng, Diêu Vi rên rỉ ra tiếng, đồng thời nhẹ nhàng nâng mông lên, nghênh đón động tác của Quý Hàn.

"Nhanh như vậy liền ướt? Em thực sự muốn bị anh thao chết sao?" Quý Hàn khẽ cười, bàn tay thô ráp không khách khí cách quần lót chữ T miết mạnh một cái.

Diêu Vi ngân nga ra tiếng: "Ân a..... Không phải..... A nga....."

Thực mau quần lót chữ T đã hoàn toàn ướt đầm, Quý Hàn bàn tay men theo mép đáy quần lót chữ T đi vào bên trong, ngón tay cắm vào tiểu huyết ướt át, nị thịt bên trong lập tức gắt gao xoắn lấy.

Tiểu huyết bởi vì bị dị vật xâm lấn, gắt gao cắn nuốt không ngừng trào ra mật dịch, Diêu Vi ánh mắt đáng thương nhìn Quý Hàn.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Quý Hàn biết rõ còn có ý hỏi.

"Hàn, sao anh không động?" Diêu Vi bất an vặn vẹo cái mông, tiểu huyết đói khát hút lấy ngón tay thô ráp, từng luồng từng luồng mật dịch theo ngón tay Quý Hàn chảy ra ngoài hoa huyết.

"Em muốn anh động như thế nào? Như này hay như thế này?" Quý Hàn vừa nói, ngón tay vừa đâm thật mạnh vào làm Diêu Vi thét chói tai, rồi sau đó ngón tay thô ráp lại có ý xoay tròn ma sát móc móc khuấy động bên trong hoa huyết, Diêu Vi thân thể run rẩy lợi hại.

"Ân a..... A ha..... Nhanh lên....." Diêu Vi nhịn không được nâng mông lên, nghênh đón động tác chậm chậm của Quý Hàn.

"Nga, còn muốn nhanh hơn nữa sao?" Quý Hàn nói xong, ngón tay bắt đầu dùng sức trều cắm, mang theo một lượng lớn mật dịch đi ra, đâm vào rút ra hơn mười lần hần bỗng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: TG1 NT1 xe chấn cao H (hạ)

Diêu Vi hưởng thụ khoái cảm sung sướng, khó hiểu nhìn Quý Hàn, bất mãn ủy khuất: “Hàn, sao anh lại ngừng lại?”

“Bảo bối, em còn chưa cho anh biết, muốn anh động nhanh như thế nào đâu?” Quý Hàn tà tà cười, hấn ở trong tiểu huyết nhét nhiều thêm một ngón tay.

Diêu Vi hỏn hển thờ, tiểu huyết truyền đến cảm giác hư không cùng khát vọng lấp đầy, cô nhịn không được giật giật.

"Đừng lộn xộn!" Quý Hàn thanh âm khàn khàn, một bàn tay khác đánh lên mông Diêu Vi.

Tuy cái đánh này không mạnh nhưng lại làm tiểu huyết chịu một trận kích thích không thôi, cô ủy khuất nhìn Quý Hàn: “Hàn, anh còn muốn em nói cái gì nữa?”

“Cầu anh, hưng hưng cầm em, cầm hư em” Quý Hàn tưởng tượng đến lời nói kia từ trong miệng Diêu Vi thốt ra, đôi mắt đỏ ngầu.

“Không cần....” Diêu Vi đỏ mặt cự tuyệt, lời nói dâm đẳng này cô làm sao có thể nói ra.

"Ân? Thật không cần?" Quý Hàn nhướng mày, làm bộ muốn đem ngón tay rút ra.

"Hàn đừng....." Diêu Vi cuống quýt đè ngón tay Quý Hàn lại, tiểu huyết hư không muốn lấp đầy, cô thút thít nói: “Không phải chỉ cần em nói là được

sao...”

"Nói!" Nhìn đôi mắt đầy thủy quang kia, Quý Hàn hưng hăng muốn chà đạp, hấn lạnh giọng ra lệnh, hai ngón tay cũng hướng chỗ sâu nhất trong hoa huyết cắm thật mạnh, Điều Vi hét chói tai, bụng nhỏ gắt gao co rút, khăn trương đem hai ngón tay Quý Hàn hút vào.

"Em.....em..... cầu....." Điều Vi run rẩy, thanh âm đứt quãng.

"Em muốn như thế nào?" Quý Hàn tà ác cười lạnh.

"Cầu... cầu anh hưng hăng cắm em!" Điều Vi nhắm mắt khóc lóc van xin, nhào vào lồng ngực Quý Hàn.

Cô vừa mới dứt lời, hai ngón tay Quý Hàn ở trong tiểu huyết liền mạnh mẽ thọc vào rút ra, thanh âm lạnh lùng: “Đây chính là em nói”.

"A..... Thật nhanh..... Ân a..... Thật thoải mái..... A a a....." Điều Vi ánh mắt mê mang, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, miệng nhỏ phẩn nộn dưới thân hưng hăng bị hai ngón tay Quý Hàn đâm vào rút ra, tốc độ càng lúc càng nhanh, Điều Vi cơ hồ không chịu nổi.

Cô nhận không được cầu xin tha thứ: "A a..... Quá nhanh..... Hàn, chậm một chút..... A nga, a..... Không cần....."

Quý Hàn đầu ngón tay giữa bỗng nhiên xiết mạnh vách thịt non mềm, Điều Vi phản kích hét chói tai, hoa huyết co rút.

Hắn nhận không được gia tăng tốc độ, vừa đâm thọc vừa xiết vách thịt non mềm.

Điều Vi phản kích thật lớn, tiểu huyết không ngừng tuôn ra mặt dịch, cuối cùng, Quý Hàn dùng một ngón tay hưng hăng miết hoa hạch huyết sung.

"A a a a a..... Muốn chết....." Điều Vi thân thể run rẩy không ngừng, hai chân banh rộng, hoa huyết phun ra một cỗ mặt dịch trong suốt, cô ngẩng cổ tuyết trắng lên, yêu kiều rên rỉ thờ dốc, đáy mắt một mảnh thất thần.

Quý Hàn rút ngón tay đầy mặt dịch ra, đặt ở bên môi, vờn đầu lưỡi liếm sạch.

Sau khi Điều Vi phục hồi tinh thần lại thấy một màn này, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng, cô vừa mới cao trào xong, hiện tại toàn thân không còn một tia sức lực.

"Bảo bối, như vậy liền thỏa mãn?" Quý Hàn tà ác cười.

Điều Vi nhắm mắt lại, không trả lời câu hỏi của Quý Hàn.

"Ha hả! Kế tiếp đến phiên anh."

Điều Vi sững sốt, sau đó cả người bị Quý Hàn xoay đảo ngược lại đem đặt ở dưới thân. Không biết từ khi nào hắn đã ngã thấp ghế xe xuống.

Quý Hàn cúi thấp lưng, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người, lộ ra cơ bụng sáu múi cùng với côn thịt thô dài đang ngẩng cao đầu.

Hắn vén váy Điều Vi lên, chỉ nghe thấy “tê” một cái, quần lót chữ T trực tiếp bị Quý Hàn xé rách.

Thân động một cái, côn thịt trưởng đau trực tiếp vọt vào tiểu huyết ướt át, bởi vì Điều Vi vừa trải qua cao trào nên hoa huyết đủ ướt cũng càng thêm mẫn cảm.

"A..... Hàn nhẹ một chút....."

Côn thịt thô dài vừa đi vào liền bị tiểu huyết gắt gao xoắn lấy, Quý Hàn nhanh chóng thích ứng rồi bắt đầu luật động, mạnh mẽ trườn cắm.

"Cần khăn trương như vậy, có phải hay không muốn kẹp chết ông xã của em? Ân" Hai tay bắt lấy cái mông đầy đặn, Quý Hàn hưng hăng va chạm.

"A ha a..... Ông xã nhẹ một chút..... A nga..... Hào sâu a....." Điều Vi thanh âm kiều mị không dứt.

Quý Hàn bị một tiếng “Ông xã” này kích thích không thôi, càng thêm dùng lực đâm vào, côn thịt không ngừng va chạm đâm vào rút ra, mang theo một lượng lớn mặt dịch, thật nhanh làm ướt đầm ghế dưới hạ thân.

"Nói! Có phải hay không bị ông xã của em thao cho sướng? Ân? Có phải hay không?" Quý Hàn dùng sức đâm vào rút ra, quy đầu tìm được khối thịt non mềm mẫn cảm, hưng hăng đụng vào.

"A a a..... Không cần..... Đừng đụng vào nơi đó a....." Điều Vi hét chói tai, thân thể nhận không được một trận run rẩy.

"Ha hả....." Thật vất vả mới tìm được điểm G mẫn cảm kia, Quý Hàn làm sao có thể bỏ qua, mỗi lần thật mạnh đâm vào rút ra, quy đầu tàn nhẫn va chạm khối thịt non mềm.

"Ân a a..... Em chịu không nổi..... A ô ô..... Ông xã..... Anh mau dừng lại..... A ô....." Điều Vi kêu rên không ngừng, khóc lóc cầu xin tha thứ, dưới thân mặt dịch cuộn cuộn chảy ra, thân mình từng đợt từng đợt run rẩy, bụng nhỏ bần rần khăn trương.

Quý Hàn thả chậm tốc độ, chậm rãi đi vào rồi lại rút ra.

Điều Vi nghỉ ngơi một lát, lại bị động tác tà ác của Quý Hàn cấp cho tiểu huyết ngưng ngáy, kích thích khát vọng muốn bị côn thịt mạnh mẽ trùu cắm, hung hăng xỏ xuyên.

"Ông xã~" Điều Vi cả người xụi lơ ngồi ghé, tiểu huyết gắt gao cắn nuốt côn thịt, mị nhãn như tợ phóng đến Quý Hàn, ý đồ kêu gọi dục vọng của hắn.

"Sao nào bảo bối?" Quý Hàn mỉm cười, côn thịt chậm rãi ở trong tiểu huyết ma sát, chính là không muốn cho cô sáng khoái thống khoái.

Điều Vi ai oán nhìn hắn một cái, bụng nhỏ cùng hoa huyết một trận hư không, cô muốn hung hăng bị xỏ xuyên, hung hăng bị thao.... Chỉ nghĩ đến cảnh này, mặt dịch nhện không được lại chảy ra.

"Ông xã, em muốn....." Điều Vi quyết định bằng mọi giá phải hung hăng bị thao, cô đem quần áo cởi ra, lộ ra bị nịt ngực bao lấy cặp đôi tuyết trắng, cô trực tiếp tháo nịt ngực xuống. Hai tiểu bạch thỏ mũm mĩm nhảy nhẩy trước mặt Quý Hàn, hắn hô hấp trầm trọng thô nặng.

Điều Vi cảm thấy côn thịt trong tiểu huyết đại trưởng một phần, vừa ý cười cười, hai tay bắt lấy hai trái anh đào của mình đùa bỡn vuốt ve, miệng nhỏ đỏ thắm phóng đăng kêu: "A..... Thật thoải mái..... Tiểu huyết bên trong hảo ngứa..... Ông xã, mau mau cắm em, dùng côn thịt hung hăng thao em.....a..."

Hai tiểu bạch thỏ mềm mại bị tay cô làm cho biến dạng, tiểu anh đào đã sớm ương ngạnh dựng đứng, đôi mắt kiều diễm ướt át mời gọi Quý Hàn.

Quý Hàn bị một màn này kích thích đỏ mặt, hắn đem hai chân Điều Vi banh rộng nâng cao thành hình chữ M, vòng eo động một cái mạnh mẽ cắm vào, tư thế này làm hắn tiến càng sâu.

"A..... Hảo sâu..... Thật thoải mái....." Điều Vi ngẩng cao cổ, tiểu huyết hư không được lấp đầy, phát ra âm thanh thỏa mãn.

"Thật đủ dâm dăng! Ông xã thao chết em!" Quý Hàn đỏ ngầu con mắt, run rẩy cái mông nhanh chóng đâm vào rút ra, gắt gao va chạm, mỗi lần đều đâm vào nơi sâu nhất trong hoa huyết.

Toàn bộ thân xe đều bị Quý Hàn dùng lực làm cho rung lắc không ngừng, bên trong tiếng va chạm “phạch phạch...” cùng tiếng rên dâm mỹ cộng với tiếng thờ đóc không ngừng vang lên, bên ngoài thì lại bị tiếng mưa “bộp bộp...” bao trùm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: TG1 NT2 bảo bảo bán manh

Từ ngày Tiểu Quý Dương được sinh ra, Quý Hàn vạn phần hồi hận, tại sao hắn lại sinh con sớm như vậy.

Ngay khi Tiểu Quý Dương vừa mới trào đời, Điều Vi đã tập trung toàn bộ tâm tư chiều cổ con trai bảo bối, Quý Hàn lại bị cô lạnh nhạt.

Đến khi Tiểu Quý Dương được bốn tuổi, Quý Hàn nỗ lực thuyết phục Điều Vi cho thằng bé đi nhà trẻ rèn luyện tính độc lập, Tiểu Quý Dương khóc nháo không ngừng vẫn bị baba hắn tổng đi nhà trẻ.

Quý Hàn cứ nghĩ sau khi đuổi được cục nợ kia đi, thế giới dành riêng cho hai người sẽ khôi phục lại được như trước, nhưng hắn lại không ngờ Điều Vi ở bên ngoài tìm được một công việc. Quý Hàn cũng không giám ngăn cản bà xã đi làm, đành ôm oán niệm vui lấp trong lòng, cắn giận ngồi cắn ngón tay....

Cuối tuần cả hai đều được nghỉ, Điều Vi lại từ nhà trẻ đón Tiểu Quý Dương về, bảo bảo cách bốn năm ngày chưa được nhìn thấy mẹ mẹ liền dính chặt lấy Điều Vi không thôi.

Đến khi cho Tiểu Quý Dương quay trở về nhà trẻ, thằng bé sống chết không chịu đi. Cuối cùng vì đau lòng nhìn con trai bảo bối khóc lóc, Điều Vi đành phải thỏa hiệp, cùng nhà trẻ thương lượng, làm cho Tiểu Quý Dương không phải ở lại ký túc xá của trường, một tuần mới được gặp con một lần cô cũng luyến tiếc.

Mà người đau khổ nhất vẫn là Quý Hàn, mỗi ngày phải đưa đón Tiểu Quý Dương đi nhà trẻ nhưng lại bị thằng bé hất hủi, không phải mẹ mẹ đưa đón thằng bé liền không đi học, Quý Hàn cười lạnh: “Không cần baba đưa con đi học cũng được, ngày mai liền đến ký túc xá nhà trẻ ở đi”.

Tiểu Quý Dương lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, đôi mắt ủy khuất chớp chớp... Baba một chút cũng không ôn nhu như mẹ mẹ...Ồ ô...Giá như mẹ mẹ mỗi ngày đều có thể đưa đón hắn đi nhà trẻ....

"Ba ba ~ con có thể vài năm nữa mới đi học được không ~" Tiểu Quý Dương ngồi trên ghế lái phụ chu miệng hỏi baba: "Trong lớp, con là hài tử nhỏ nhất a..."

"Nói vậy! Lần trước baba có nhìn thấy một nữ hài từ nhỏ tuổi." Quý Hàn nhìn thẳng dòng xe cộ phía trước, khuôn mặt nghiêm túc, vạch trần lời nói dối của con trai.

"A nga ~ Tiểu Quả Quả không học ở lớp con.. Cô giáo xinh đẹp bảo Tiểu Quả Quả cuối năm liền chuyển lớp". Tiểu Quý Dương nỗ lực chớp chớp đôi mắt đen láy chứng minh mình nói thật.

"Vậy cũng không được, con là nam tử hán, làm sao lại đi so sánh với một tiểu nữ hài được" Quý Hàn bác bỏ ý kiến của con trai, chê cười, nếu hắn đáp ứng cho tiểu tử này, chẳng phải tự làm khổ chính mình hay sao, nhìn vài năm chắc hắn sẽ chết vì ghen khuất

Tiểu Quý Dương ủy khuất rũ hai hàng lông mi xuống, âm thanh non nớt đáp lại: "Mụ mụ bảo con còn nhỏ, không tính là nam tử hán".

Quý Hàn mặt không đổi sắc lừa dối con trai: "Muốn làm nam tử hán thì phải bồi dưỡng từ nhỏ, con không muốn sau này lớn lên bị người ta cười nhạo con lớn lên giống bé gái đấy chứ?"

Tiểu Quý Dương lập tức đem đầu ngẩng lên, âm thanh non nớt: "Con lớn lên mới không giống bé gái, chính mụ mụ cũng nói con lớn lên thật sự rất hảo"

"Con mỗi sáng đều bắm dính lấy mụ mụ con? Như thế nào còn không giống?" Quý Hàn đầu đầu, là hắn già rồi sao? Vì cái gì không thể lý giải được tư duy tiểu tử nhà mình?

"Còn không phải tại baba sao, cả ngày con đều ở nhà trẻ, đến tối mới về, mụ mụ lại bị baba độc chiếm, không cho mụ mụ bồi con ngủ..." Tiểu Quý Dương ủy khuất lên án baba mình, mỗi tối hắn đều không được ngủ cùng mụ mụ.

Quý Hàn ghen một năm, một lúc lâu sau hắn mới tìm được một lý do: "Baba cũng vì muốn tốt cho con, nào có ai như con, lớn như vậy còn muốn ngủ cùng bama. Nếu để bạn bè con nghe thấy, không phải sẽ bị chê cười sao?"

Tiểu Quý Dương âm thanh mềm mại đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn: "Vậy là con có thể ngủ cùng mụ mụ sao? Chỉ cần con cùng mụ mụ không nói ra, sẽ không ai có thể biết nha".

Quý Hàn không còn lời nào để nói, hắn lãnh xuy một tiếng: "Con vẫn thật là thông minh."

Cuối tuần hắn có hay không nên đưa thằng bé về nhà ngoại?

"Đó là đương nhiên rồi! Mụ mụ, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, còn có cô giáo xinh đẹp đều khen con rất thông minh~" Tiểu Quý Dương vẻ mặt đắc ý dạt dào, không hề biết baba hắn đang đánh chủ ý muốn tống hắn sang nhà ngoại.

"Được rồi, không cần khoe khoang, tới trường rồi, con tự đi vào đi, đừng để lạc đường, đến lúc đó lại khóc nhè." Quý Hàn xuống xe, mở cửa xe bên chỗ Tiểu Quý Dương ra, lấy cặp sách đưa cho thằng bé.

"Ngày nào con cũng chả tự mình đi vào ~" Tiểu Quý Dương đội một chiếc mũ nhỏ, cúi đầu nói thầm, hắn lại không ngu ngốc, mỗi ngày đều tự đi, như thế nào lại lạc đường?

Nhìn Tiểu Quý Dương bước vào trong cổng nhà trẻ, Quý Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng trong lòng nhìn không được đắc ý, cũng may con hắn không giống hắn khi còn nhỏ, lúc đi nhà trẻ thường xuyên lạc đường, mỗi lần như thế đều khóc lớn mới có người tới dẫn đi, sau này hắn thật vất vả mới không để bị lạc nữa.

Mà năm hắn hơn mười tuổi, ở khuôn viên trường bắt gặp một cô bé đi lạc đường đang khóc thút thít, cô bé kia chính là Diêu Vi năm tám tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: TG1 NT3 bánh kem cao H

Buổi tối thứ sáu, Diêu Vi tan tầm về đến nhà, không thấy con trai bảo bồi ra đón mình, tức khắc liền cảm thấy kỳ quái.

"Dương Dương đâu? Anh không đi đón con sao?" Thoáng nhìn thấy Quý Hàn đang bận rộn trong phòng bếp, Diêu Vi vội vàng hỏi.

"Anh cho con sang nhà ông bà ngoại rồi, bà xã ~ có phải hay không em đã quên hôm nay là ngày gì?" Quý Hàn giải thích, tiến lên ôm chặt lấy Diêu Vi.

Diêu Vi lúc này mới phát hiện trên bàn ăn có bánh kem phủ đầy hoa hồng, cô kinh ngạc nói: "Hôm nay không phải sinh nhật của anh, cũng không phải sinh nhật của em, càng không phải sinh nhật của Dương Dương, anh đang giờ trò quỷ gì vậy?"

"Hôm nay là ngày kỷ niệm ngày chúng ta kết hôn, em như thế nào lại quên?" Quý Hàn bắt mẫn cọ cọ trộm râu mới nhú ra vào mặt Diêu Vi, loại chuyện

này, không phải bà xã là người nên nhớ nhất hay sao!

Diêu Vi bị cọ ngứa, cô duỗi tay đẩy mặt Quý Hàn ra, bắt đắc dĩ nói: "Cho dù em có quên, anh cũng đâu cần không cạo râu như vậy, nếu cạo vào mặt Dương Dương thì làm sao bây giờ, thằng bé nhất định sẽ bị đau."

Quý Hàn khoé mắt giật giật, bần thần đem Diêu Vi ôm thật chặt, mặt than nói: "Hôm nay là ngày kỷ niệm ngày chúng ta kết hôn, em có thể hay không không nhắc tới con? Dương Dương, Dương Dương, từ khi có nó, em lúc nào cũng chỉ Dương Dương, trong mắt hoàn toàn không có sự tồn tại của anh".

Diêu Vi uất ức đáp lại: "Anh đừng quên, là ai lúc trước suốt ngày quần lý em đòi sinh con, em đã nói mấy năm nữa hẵng sinh, anh còn không chịu, còn đem thuốc tránh thai của em đổi thành vitamin c. Hiện tại em đã sinh con trai cho anh, anh cứ nhiên lại ném thẳng bé cho bố mẹ em, trên đời này nào có người cha nào như anh?"

"Bà xã, anh sai rồi". Nhắc tới sự việc năm đó, Quý Hàn chợt dạ không thôi, cũng tại tiểu tử Phụng Hoành chết tiệt kia, suốt ngày ở trước mặt hấn khoe khoang con trai bảo bối của hấn ta thế này thế kia, hấn nhất thời đỏ mặt, cho nên....

"Biết sai còn không mau đi cạo râu đi". Diêu Vi trừng mắt nhìn hấn.

"A, anh đi ngay đây"

Nhìn bóng dáng Quý Hàn hướng về phía phòng vệ sinh, Diêu Vi đáy mắt mang theo một tia vui vẻ, ngồi xuống bàn ăn trước mặt thưởng thức bánh kem hoa hồng.

"Thật đẹp" Cô nhường mảy, không biết bánh kem này mua ở tiệm nào, lần sau sinh nhật của Dương Dương, cô nhất định sẽ đến đó đặt một cái.

Nhưng mà cánh hoa hồng này có thể ăn được không? Diêu Vi tò mò duỗi tay ra lấy một cánh hoa, màu sắc đỏ tươi, hình dáng hoàn mỹ, có chút căng mọng, như thế này liền không ăn được.

Bởi vì hầu hết các cánh hoa hồng như thế này đều chua chát, Diêu Vi hết hứng thú đem cánh hoa hồng thả về chỗ cũ, cánh hoa này cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn được.

Quý Hàn từ trong phòng vệ sinh đi ra, chiếc cằm lún phún râu đã được cạo sạch sẽ, tron bóng vô cùng.

Diêu Vi gợn tay sờ sờ, ần, không còn cảm giác ran rát tay nữa.

Cô thuận tiện vòng tay ôm lấy cổ Quý Hàn, liếc nhìn bánh kem hoa hồng trên bàn ăn: "Bánh kem này ăn như thế nào? Trên mặt đều là cánh hoa hồng".

"Em muốn biết?" Quý Hàn con ngươi sáng dị thường.

Diêu Vi đã sớm quen thuộc loại ánh mắt này của hấn lập tức trở nên minh bạch, vội vàng lắc đầu: "Em không...ngô ngô..."

Lời nói cự tuyệt còn chưa dứt đã bị Quý Hàn chặn miệng.

Đầu lưỡi của hấn cường thế bá đạo xâm nhập, càn quét từng tấc đất trong khoang miệng Diêu Vi.

Diêu Vi cảm thấy đầu lưỡi bị liếm mút đến tê dại, đồng thời bàn tay to của Quý Hàn cũng không nhàn rỗi, bắt đầu cởi quần áo trên người cô, chưa đầy vài phút toàn bộ quần áo đều rơi trên mặt đất chỉ sót lại một bộ nội y đen nửa trong suốt ở bên trong.

Rất nhanh, nịt ngực đen cũng theo quần áo rơi trên mặt đất, hai bàn tay Quý Hàn không ngừng vuốt ve nhà nặn đôi bông đào tuyết trắng đầy đặn, lòng bàn tay thô ráp ma xát đỉnh nhũ tiên, Diêu Vi nhanh chóng bị kích thích toàn thân xơ dại, dưới thân dâm thủy chảy róc rách.

Quý Hàn buông đôi môi đỏ mọng ra, Diêu Vi yêu kiều ghé trên người hấn thờ dục, Quý Hàn đem cô bế lên, đặt trên chỗ trống của bàn ăn, cúi đầu xuống hôn lên cổ rồi từ từ di chuyển xuống ngực thẳng đến khi ngậm được tiểu anh đào đang thẹn thùng mời gọi, Diêu Vi nhin không được khe khẽ ngậm nga.

Một bàn tay to thô ráp duỗi thẳng hướng tới mảnh đất thần bí mà đi, cách quần lót mỏng manh ướt đẫm chậm rãi ma xát cánh hoa non mềm.

Diêu Vi hai chân lập tức kẹp chặt, trên dưới hai nơi mẫn cảm đều bị kích thích, làm cô ôm chặt lấy cổ Quý Hàn, đôi bông đào thẳng đứng trương đau, kiều diễm rên rỉ liên tục: "Ăn a..... Ông xã..... A ừc....."

Quý Hàn đem quần lót trên người Diêu Vi cởi xuống, quần lót đen nửa trong suốt treo trên đùi trắng nõn thon dài của cô, nhìn qua phá lệ kích thích gợi cảm mê người.

Bàn tay to dùng sức tách hai chân cô ra, Quý Hàn ánh mắt u ám nhìn vào địa phương thần bí, đôi cô thừa thốt che đi cánh hoa non mềm, mà cánh hoa bởi vì hai chân ban rộng, tiểu huyết hồng phấn ướt át bên trong đều bị bại lộ, dâm thủy róc rách chậm rãi chảy ra bên ngoài, hoa hạch huyết sung run rẩy không ngừng, tiểu huyết lúc đóng lúc mở như muốn mời gọi người ta đến thưởng thức.

Quý Hàn đôi mắt ửng đỏ, hấn dùng một bàn tay đỡ lấy chân Diêu Vi, một bàn tay khác không chút do dự đem hai ngón tay cắm vào, hai ngón tay bị tiểu huyết gât gao xoắn lại, rất nhanh Quý Hàn liền bắt trước động tác giao hợp, đem ngón tay đâm vào rút ra.

"A a..... Ông xã nhẹ một chút..... Ân a a..... Quá nhanh..... A ân a....." Diêu Vi nhin không được thét chói tai, cô còn chưa chuẩn bị tốt liền bị ngón tay hần xâm lược, Quý Hàn cũng không có đáp ứng lời khẩn cầu của Diêu Vi, mạnh mẽ trừu cắm, hai ngón tay ra vào càng ngày càng nhanh, đồng thời ngón tay cái không ngừng ma sát miết chặt hoa hạch huyết sung, thậm chí ngay cả lúc cắm vào còn có tình chạm vào khối thịt non nớt bên trong.

"A a..... Muốn tới....." Diêu Vi cả người run rẩy, một cổ mật dịch lớn theo ngón tay trào ra tràn đầy mặt bàn dưới hạ thân. Thật mau cô đã bị ngón tay của Quý Hàn làm cho đạt tới cao trào.

Diêu Vi vô lực ôm cổ Quý Hàn, hai mắt thất thần nhìn hần đem bàn tay to quẹt vào bánh kem mang theo một lượng kem bơ cùng cánh hoa hồng.

Quý Hàn giọng nói khàn khàn: "Buổi tối hôm nay để anh dạy em cách ăn bánh kem như thế nào"

Nói xong, bàn tay to mang theo kem bơ cùng cánh hoa hồng quết lên trái hồng đào, tiểu hồng đào hồng điểm e thẹn ẩn nấp sau lớp bánh kem trắng cùng hoa hồng đỏ, kích thích Quý Hàn muốn nhào tới gặm cắn.

Mà trái hồng đào bị bánh kem lạnh lẽo cùng cánh hoa hồng đụng vào lập tức căng trướng, tiểu hồng đào gắng gượng tê dại, kích thích Diêu Vi cảm giác muốn tự chà đạp.

Quý Hàn như thế nào lại không nhìn ra được ý đồ của cô, cố ý dè cánh tay đang lộn xộn của cô lại, cảnh cáo nói: "Không được lộn xộn, chờ anh làm xong"

Nói xong, hần đem toàn bộ bánh kem quết hết lên người Diêu Vi, từ đôi bông đào đến xương quai xanh rồi lại đến bụng nhỏ,... Ngay cả hoa huyết hần cũng không buông tha.

"Em nói xem.....anh nên ăn ở phía trên trước.... hay nên ăn ở phía dưới trước...?" Quý Hàn tà tà hỏi.

"Anh có thể không ăn." Diêu Vi đỏ mặt trừng hần.

"Không ăn chẳng phải sẽ thua thiệt chính mình sao, vẫn là nên ăn từ phía dưới trước. Nếu không ăn, em lại đem dâm thủy của mình cấp kem bơ trôi hết" Quý Hàn nói xong, nâng hai chân Diêu Vi lên, gác trên bả vai chính mình.

Vùi đầu vào hoa huyết đầy kem bơ cùng cánh hoa hồng đỏ rực, vươn đầu lưỡi liếm mút từng chút từng chút, Diêu Vi bị động tác chậm chậm này làm cho hoa huyết cảm giác hư không muốn lấp đầy, bật ra tiếng rên rỉ kiều diễm, bụng nhỏ nâng lên nghênh đón động tác của Quý Hàn.

Quý Hàn trên cằm dính đầy kem bơ, đem kem bơ trên hoa huyết liếm sạch sẽ, sau đó ngẩng đầu cười cười: "Làm sao bây giờ? Anh còn chưa ăn no đâu?"

"Ân a..... Vậy anh mau tiến vào a....." Diêu Vi nhin không được cầu xin, cô cảm giác hoa kính từng đợt từng đợt khát vọng hư không muốn lấp đầy.

"Đi vào? Dùng ngón tay sao?..... Vẫn là đầu lưỡi đi?" Quý Hàn nói xong, lại lần nữa vùi đầu vào hoa huyết, vươn đầu lưỡi ra liếm mút hoa hạch huyết sung đang dựng thẳng đứng không ngừng run rẩy, đôi khi còn ác ý gặm cắn tiểu hoa hạch, há miệng nuốt trọn mật dịch cuộn cuộn trào ra.

Diêu Vi bị dưới thân kích thích làm cho thét chói tai liên tục: "A a a..... Dùng côn thịt thô to của anh cắm vào em..... Ông xã..... A a nga..... Mau tiến vào..... Ân a a a..... Cắm vào a....."

"Đây chính là em nói!" Quý Hàn ngẩng đầu, buông hai chân Diêu Vi ra, nhanh chóng cởi bỏ quần, phóng thit côn thịt đã sớm ngẩng cao đầu sưng to trướng đau, nhắm ngay cửa tiểu huyết ướt át hung hăng cắm vào.

Côn thịt thô to vừa đi vào liền bị tiểu huyết xoắn lấy cắn nuốt, Quý Hàn khuấy đảo côn thịt, mật dịch theo đó trào ra.

"Kẹp đến như vậy khản trương, là muốn kẹp chết ông xã em hay sao? Ân?" Quý Hàn lại hung hăng đem côn thịt cắm vào thật sâu, sau đó không ngừng va chạm luật động.

"A a..... Hảo sâu..... Ân a a....." Diêu Vi ôm lấy cổ Quý Hàn, rên rỉ không ngừng.

Quý Hàn cúi đầu, đầu lưỡi liếm láp kem bơ trắng trên bụng nhỏ của cô, dưới thân vẫn kiên trì mạnh mẽ va chạm đâm vào rút ra.

"A nga..... Đừng liếm..... A a....." Đầu lưỡi ướt át liếm mút bụng nhỏ nắn cảm, Diêu Vi cả người run rẩy không thôi.

"Có muốn nếm thử tư vị bánh kem trên người em hay không?" Nói xong, Quý Hàn ngẩng đầu, hôn lấy môi Diêu Vi, đem kem bơ cùng cánh hoa trong miệng đẩy sang miệng cô, hai người lại một hồi môi lưỡi thân mật.

Miệng tràn đầy hương thơm béo ngậy của kem bơ cùng với vị ngọt ngọt thanh thanh mọng nước của cánh hoa hồng, Diêu Vi ánh mắt kỳ quái mờ to, thế nhưng cánh hoa không có vị chua chát.

Quý Hàn cái miệng không ngừng đưa đẩy, côn thịt trong hoa huyết không ngừng trừu cắm, miệng lại liếm láp bánh kem trên người Diêu Vi sau đó nuốt cho cô ăn.

"Ân a..... Ân ngô..... A ô....."

Nửa giờ sau, bánh kem trên người Diêu Vi cũng đã được ăn hết, cô giờ phút này cả người vô lực treo trên người Quý Hàn, côn thịt thô dài ở trong tiểu huyết đâm vào rút ra không ngừng, không hề có ý tứ sẽ dừng lại.

"Ân a..... Ông xã dừng lại..... Úc! Đừng chạm vào nơi đó..... À không..... Ân a a....."

Quý Hàn tà tà cười, đêm còn rất dài, hẳn thật vất vả mới có thể đem tiểu tử kia đuổi đi, không ăn no đủ, hẳn thật có lỗi với bản thân.

Đáng thương cho Diêu Vi, ngủ đến buổi chiều ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 1

Nghỉ ngơi một ngày một đêm, Mẫn Dao từ trong ngủ say tỉnh dậy.

Mẫn Dao ngược nhìn căn phòng trần ngập hơi thở mộng ảo, tuy rằng cô không thích phong cách bố trí của căn phòng này nhưng so với không gian trống rỗng tối tăm kia thì tốt hơn nhiều.

Cô nhin không được hỏi: “Hệ thống, có thể cho tôi biết trước cốt truyện thế giới sau không?”

Hệ thống nhanh chóng trả lời: “Có thể, nhưng mà ký ức của nguyên chủ phải đợi cô xuyên vào mới biết được”

Mẫn Dao gật gù đầu, tỏ vẻ đã biết.

Ngay sau đó trước mặt cô liền xuất hiện một quảng sáng bạch quang, trên đó là toàn bộ cốt truyện của thế giới tiếp theo.

‘Trần Thư Nhã kiếp trước bị chồng cùng bạn khuê mật phản bội, tuyệt vọng thương tâm bị tai nạn mà chết, nhưng không biết như thế nào, cô lại được trọng sinh về trước thời điểm cùng hắn kết hôn. Trời xanh có mắt, giúp cô sống lại một lần nữa, ngược tra nam ngược tiện nữ, làm cho bọn họ gặp báo ứng. Kiếp này sống lại cô gặp được một người đàn ông đối với cô thâm tình – Tống Nhiên’.

Toàn bộ cốt truyện đều nói về nữ chủ, Mẫn Dao bắt đầu đã, cốt truyện cũng chẳng có một thông tin nào hữu ích cho nhiệm vụ tiếp theo của cô.

Mẫn Dao đành phải đứng lên chuẩn bị xuyên vào thế giới nhiệm vụ tiếp theo, dù sao cô cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Đi đến phiến đá bạch quang hư vô giữa không trung, lại một trận trời đất quay cuồng ập tới.

Mẫn Dao sau khi thích ứng thân thể mục tiêu nhân vật, bắt đầu tiếp thu ký ức của nguyên chủ.

‘Nguyên chủ tên là Lý Na, là bạn gái của Tống Nhiên.

Lý Na là một nhà thiết kế nổi tiếng, được mọi người trong nhà yêu thương chiều chuộng.

Lý Na kết giao với Tống Nhiên được ba năm thì phát hiện hắn thích Trần Thư Nhã, vì thế cô liền đi tìm Trần Thư Nhã cảnh cáo, yêu cầu Trần Thư Nhã cách xa Tống Nhiên ra. Kết quả lại bị thái độ thanh cao kiêu ngạo của Trần Thư Nhã chọc tức đến mức không cẩn thận mang giày cao gót ngã từ trên cầu thang xuống, cái thai hai tháng còn chưa thành hình cứ thế bị mất. Mất đi đứa bé, Lý Na trong lòng thương tâm, đem tội lỗi đổ hết lên đầu Trần Thư Nhã, năn nỉ Tống Nhiên giúp cô xả giận, lại không ngờ cô lại bị Tống Nhiên răn dạy một trận, hắn còn bênh vực Trần Thư Nhã không có tội lỗi gì, chính là cô tự làm tự chịu.

Lý Na bị thái độ này của Tống Nhiên làm cho khiếp sợ cùng không thể tin tưởng, đối với Trần Thư Nhã ngày càng thêm oán hận, đoạt người đàn ông của cô, còn hại cô mất đi đứa nhỏ trong bụng.

Cho nên Lý Na bắt đầu trong tối ngoài sáng nhắm vào Trần Thư Nhã, nhưng lại bị Tống Nhiên thái độ cường ngạnh cùng cô chia tay, còn cảnh cáo cô, không cho phép cô động vào một cọng tóc của Trần Thư Nhã. Chuyện này khiến oán hận trong Lý Na bùng nổ, cô không thể nào chấp nhận được chuyện người cô yêu thương hết lòng lại đi yêu một nữ nhân khác, cho nên cô đã bắt cóc Trần Thư Nhã để uy hiếp Tống Nhiên.

Nhưng Lý Na lại không ngờ rằng cô sẽ bị cảnh sát bắn chết, anh hai của Lý Na – Lý Dật cũng chính là thù hạ của Tống Nhiên, đau lòng mất đi em gái, đem toàn bộ tội lỗi đổ cho Tống Nhiên cùng Trần Thư Nhã, vì căp em gái báo thù, hắn phản bội Tống Nhiên, gia nhập vào tổ chức tội phạm.

Đáng tiếc Tống gia là hào môn thế gia, thực lực cùng thế lực đều không thể khinh thường, Lý Dật báo thù thất bại, phần hận bị giết chết.

Mà lưu lại Lý gia nhị lão, đau lòng mất đi con trai cùng con gái, bệnh ngày một nặng, vài năm sau liền ra đi.

Mẫu Dao thờ dài, cũng khó trách Lý Na oán khí ngập trời, xem ra nhiệm vụ lần này muốn hoàn thành có chút khó khăn.

Hiện tại Lý Na đã mang thai bốn tuần tuổi, nhưng lúc này Lý Na còn chưa biết mình mang thai, vẫn đang bận rộn công tác.

Mà lúc này Tổng Nhiên đã có hảo cảm đối với Trần Thu Nhã, thậm chí đã bắt đầu có chút thích Trần Thu Nhã.

Cho nên nhiệm vụ lần này của cô chính là công lược Tổng Nhiên đang muốn thay lòng đổi dạ, còn phải giữ được tính mạng của anh hai Lý Na, nhiệm vụ thứ hai còn đơn giản một chút, chỉ cần Lý Na còn sống, Lý Dật sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Còn về phần Tổng Nhiên, tuy rằng hiện tại vẫn còn chưa đối với Trần Thu Nhã si tình, nhưng công lược một người đàn ông sắp thay lòng đổi dạ, nhiệm vụ này có khó khăn hơn nhiệm vụ trước.

Lý Na thờ dài, ngón tay mảnh khảnh thon dài xoa xoa bụng nhỏ, cô sẽ bảo vệ đứa nhỏ này thật tốt, thử nghiệm một lần làm mẹ cũng không tồi.

Lý Na đem văn kiện công tác trong tay thả xuống, giờ phút này việc cô cần làm chỉ là dưỡng thai cùng công lược cha đứa bé.

Trưa hôm đó, cô liền đi bệnh viện nổi tiếng trong thành phố, siêu âm kiểm tra hết thầy, thai nhi bốn tuần tuổi khỏe mạnh phát triển bình thường, thuận tiện cầm giấy khám thai ra về.

Bây giờ Lý Na đang ở cùng với Tổng Nhiên, tuy nhiên hai người bởi vì công tác nên chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều, nhưng vẫn may hai người vẫn còn ở chung.

Tổng Nhiên là một quân nhân, quân hàm thiếu tá, cả một năm thì ít nhất cũng là nửa năm ngốc ở trong quân đoàn.

Lý Na trở về nhà, chuyện cô đã mang thai tự nhiên sẽ nói cho Tổng Nhiên, với tính cách của hắn, không đến mức bắt cô xóa bỏ đứa nhỏ.

Tổng Nhiên là người trong nóng ngoài lạnh, khi đã yêu thì si tình sẵn sốc, một khi đã không yêu thì lạnh nhạt xa cách như đối với một người xa lạ.

Hiện tại Tổng Nhiên vẫn còn tình cảm với Lý Na. Lúc trước người theo đuổi trước là Lý Na nhưng nếu Tổng Nhiên không có hảo cảm với cô, hắn tuyệt đối cũng sẽ không đáp ứng.

Buổi tối, Tổng Nhiên một thân quân trang trở về nhà.

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân ngồi trên sofa xem tivi, hắn ngoài ý muốn nhướn mày.

Người có thể để Tổng Nhiên coi trọng, Lý Na bên ngoài cũng phải là người có chút nhan sắc, dáng người cân đối, chiều cao người mẫu, da bạch mi mọng, tóc dài mượt mà màu hạt dẻ hơi uốn cong, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt to tròn, mùi phấn quốc sắc thiên hương.

Giờ phút này Lý Na mặc một chiếc áo thun dài màu xanh đến đùi, để lộ ra ngoài một đôi chân thon dài bạch ngọc, khuôn mặt có chút ửng đỏ ửng hồng nhìn xem phim thần tượng trên tivi.

“Em không phải đi công tác sao?” Tổng Nhiên đi vào phòng khách, ngạc nhiên hỏi Lý Na, hắn biết thời gian này công việc của cô rất bận, đa phần đều phải ngủ ở nơi làm việc.

Nghe thấy âm thanh, Lý Na quay đầu lại, liền nhìn thấy Tổng Nhiên đang cởi áo khoác quân trang, dáng người hoàn mỹ cân xứng, tóc có hơi dài, ngũ quan tuấn lãng, khí thế bức người.

Khuôn mặt lạnh lùng trên người lại mặc một bộ quân trang khí chất nhiệt huyết, đôi mắt sâu thẳm thâm trầm, vô cớ làm người ta cảm thấy áp lực.

“Đừng nói nữa, mấy ngày nay thân thể không được thoải mái, buổi chiều hôm nay em liền đi bệnh viện khám” Lý Na ngữ khí không cao hứng, biểu tình mang theo vài phần rối rắm mâu thuẫn cùng do dự.

“Làm sao vậy? Thân thể em xảy ra chuyện gì?” Tổng Nhiên ánh mắt chột lóe, đem áo khoác quân trang bên ngoài treo lên, đi về hướng Lý Na, ngồi bên cạnh cô.

Biểu tình này của cô nhất định là đã có chuyện xảy ra, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

“Tổng Nhiên, em...” Hàm răng khẽ cắn lấy môi dưới đỏ mọng, đôi tay ngọc ngà bất an giao vào nhau, Lý Na có chút do dự, cắn răng nói ra: “Em, em có thai rồi?”

Cái gì? Tổng Nhiên tròn trĩnh hai con mắt, trên mặt xuất hiện một vết nứt.

Hắn cứ nghĩ sẽ có việc gì nghiêm trọng xảy ra, thậm chí hắn còn tưởng cô bị mắc bệnh hiểm nghèo, không nghĩ tới cư nhiên là cô mang thai.

Hắn liêu liêu mí mắt, trong lòng xoẹt qua một ý tưởng, cuối cùng im lặng hỏi: “Mấy tháng?”

Chương 25: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 2

“Bác sĩ bảo mới bốn tuần tuổi. ...Nếu anh. không muốn, nhân lúc còn sớm, em.có thể.” Lý Na mười ngón tay không ngừng giao vào nhau, lời nói tuy chưa nói hết, nhưng cũng đủ làm Tống Nhiên hiểu.

“Em không muốn có đứa bé này?” Tống Nhiên nhảy bén phát hiện ra Lý Na do dự, không hiểu vì sao trong lòng dâng lên một tia tức giận, đây là con của hắn, như thế nào có thể nói không cần? Không phải mọi phụ nữ đều có tình mẫu tử sâu đậm với con của chính mình hay sao?

Lý Na lắc đầu, thần sắc rồi rầm khổ sở: “Không, không phải em không muốn có đứa nhỏ, chỉ là hiện tại thời gian không thích hợp, công ty mới đi vào quỹ đạo, em còn rất bận. Nếu sinh hạ đứa bé, chúng ta còn chưa kết hôn, hơn nữa mang thai mất mười tháng không thể công tác, tương lai còn phải chăm sóc tiểu hài tử, càng không có tinh thần cùng thời gian quản thúc công việc”.

Lý Na đem rồi rầm cùng thống khổ trong lòng nhuần nhuyễn nói ra, nếu cô dùng cái thai này để uy hiếp Tống Nhiên, ép hắn lấy cô, chỉ sợ sẽ làm Tống Nhiên chán ghét chính mình, không bằng lấy lùi mà tiến, thúc đẩy chủ nghĩa nam tử hán của Tống Nhiên trỗi dậy.

Quả nhiên, Tống Nhiên vừa nghe xong mày liền dãn ra: “Về phần công việc, em không cần phải lo lắng, đợi khi sinh xong đứa bé, anh sẽ để mẹ anh chăm sóc nó.”

Lý Na do dự một chút rồi gật gật đầu, cuối cùng mục tiêu tối nay cô cũng đã đạt được, tươi cười nói: “Ngày mai em sẽ nói chuyện này với bố mẹ em, ha ~ khẳng định bọn họ sẽ rất vui”.

Tống Nhiên nhú mày, đứng lên nói: “Thời gian cũng không còn sớm, em hiện tại không thể thức đêm, mau đi nghỉ ngơi, công việc bên kia tạm thời cứ để đấy”.

Lý Na thần sắc không vui, ngón tay ấn điều khiển từ xa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào biến hóa trên ti vi: “Nhưng bây giờ còn chưa đến mười giờ”.

“Ngoan, nghe lời”. Tống Nhiên một phem đem điều khiển từ xa đoạt lấy, ấn nút tắt nguồn, sau đó khom lưng đem Lý Na bế lên, làm lơ tiếng kêu sợ hãi của cô, hướng phòng ngủ bước đi.

Lý Na thờ phỉ phò trừng mắt nhìn Tống Nhiên, biểu tình kháng nghị, chỉ tiếc bị Tống Nhiên làm lơ.

Hắn đem người trong lòng nhẹ nhàng đặt trên giường, sau đó liền bước vào phòng tắm tắm rửa.

Lý Na ngồi trên giường rất nhanh liền nghe thấy tiếng nước ào ào xôn xao, Tống Nhiên tắm rửa thật nhanh, chưa đầy ba phút hắn đã bước ra, đây cũng là do thói quen dưỡng thành trong quân đội bao nhiêu năm.

Lý Na quay đầu nhìn về phía phòng tắm, đập vào mắt là một bộ dáng tuấn mỹ thân trần cảm dục của Tống Nhiên.

Tống Nhiên trần trụi nửa thân trên, lộ ra thân hình cường tráng, màu da cổ đồng, cơ bụng sáu múi tràn ngập dụ hoặc, eo thon mỏng vênh, bên hông lỏng lẻo quấn một chiếc khăn tắm trắng, như có như không che đậy nhân ngư tuyến uốn lượn đi xuống dưới, hai chân thẳng tắp thon dài hữu lực đứng trên sàn nhà.

Hắn giờ phút này trên tay đang cầm một chiếc khăn bông chà lau mái tóc ướt sũng, một bộ hình dáng lãnh ngạnh, đậm mạc hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt sâu thẳm thâm trầm.

Lý Na vừa thấy liền biết hắn vừa tắm nước lạnh, mới từ trong phòng tắm bước ra, trên người không còn một chút nhiệt khí.

Cô bước xuống giường, ở tủ quần áo lấy cho Tống Nhiên một bộ quần áo ngủ, trực tiếp ném cho hắn, có chút tức giận nói: “Nhanh mau đi mặc quần áo vào, trời lạnh như thế này anh còn dám đi tắm nước lạnh, không sợ bị cảm mạo sao?”

Tống Nhiên cầm lấy quần áo không nói gì, nếu không phải cô mang thai, hắn cũng đâu cần phải đi tắm nước lạnh? Hắn là một người đàn ông bình thường, buổi tối ở cùng bạn gái sao có thể không xảy ra biến hóa gì được?

Nhưng mà hắn hiện tại cái gì cũng không làm được, mặc quần áo ngủ hoàn hảo, Tống Nhiên ôm Lý Na nằm trên giường đắp chăn trực tiếp ngủ.

Ngày hôm sau, Tống Nhiên dẫn Lý Na trở về Tống gia, biết được mình sắp được làm gia gia nãi nãi, Tống gia nhị lão hưng phấn dị thường, dặn dò Lý Na hảo hảo chiều cô chính mình, còn thưởng cho cô một hà bao rất lớn.

Lý Na trên mặt cả ngày đều mang theo tươi cười.

Nếu không phải ở trên đường bắt gặp Trần Thu Nhã sẽ càng tốt hơn.

Cửa nhà hàng cao cấp Mỗ gia, một đôi nam nữ không ngừng tranh cãi.

Nữ ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt non nớt, trang điểm nhẹ nhàng, quần áo đoan trang, khí chất thanh lãnh uyển chuyển, đôi con ngươi đen nháy lộ ra một tia lạnh nhạt cùng oán hận không phù hợp với lứa tuổi. Đây đúng là Trần Thu Nhã sau khi trọng sinh.

Lý Na yên lặng đánh giá, diện mạo cùng dáng người đều rất bình thường, hấp dẫn Tổng Nhiên chính là đôi mắt đặc biệt cùng khí thế trên người kia.

Cùng Trần Thu Nhã tranh cãi là một người đàn ông, diện mạo anh tuấn, trên người mặc tây trang, chân đi giày da, khuôn mặt tức giận, hấn dựa vào thủ đoạn của Trần Thu Nhã, hùng hồn lớn tiếng chỉ trích: “Trần Thu Nhã, cô vô duyên vô cớ gây rối đủ chưa? Hôn lễ cô nói hủy bỏ liền hủy bỏ, hại Trình gia ta mất hết mặt mũi trước bao nhiêu người, hiện tại lại cùng người đàn ông khác oanh oanh yển yển, cô rốt cuộc có hay không đem vị hôn phu này để vào trong mắt?”

Nghe vậy, Trần Thu Nhã ánh mắt lạnh lùng, bởi vì cô ta nhớ rõ, kiếp trước khi biết được Trình Cẩm Vinh cùng Nghiêm Xảo Xảo có gian tình, Trình Cẩm Vinh cũng nói cô vô duyên vô cớ gây rối, lời nói ngày đó so với hiện tại còn khó nghe hơn nhiều.

Trình Cẩm Vinh hất tay Trình Cẩm Vinh ra, cười lạnh: “Tôi vô duyên vô cớ gây rối? Trong mắt của người có phải hay không chỉ có Nghiêm Xảo Xảo hiện huệ hiểu chuyện? Vì người mà suy nghĩ?”

“Chuyện này liên quan gì đến Xảo Xảo?” Trình Cẩm Vinh vẻ mặt khó hiểu, hấn hiện tại cùng Nghiêm Xảo Xảo chưa phát sinh quan hệ, cho nên hấn cũng không thể minh bạch được ý tứ của Trần Thu Nhã.

Lý Na xem hết thấy, thôn thức trong lòng, trong nguyên tác Trình Cẩm Vinh cùng Nghiêm Xảo Xảo vận mệnh cũng đặc biệt thảm, tuy rằng lần này Trần Thu Nhã trọng sinh, mọi chuyện hết thấy đều chưa kịp phát sinh, nhưng mà cô ta đối với Trình Cẩm Vinh cùng Nghiêm Xảo Xảo đặc biệt nghiêm khắc trả thù.

Lý Na cùng Tổng Nhiên chọn vị trí đứng cũng thật đẹp, không nhìn kỹ, rất khó nhận ra bọn họ.

Thấy Tổng Nhiên trầm mặt nhìn đôi nam nữ kia, Lý Na nhện không được hỏi: “Anh nhận thức bọn họ?”

Tổng Nhiên gật gật đầu, sắc mặt của hấn không được tốt cho lắm, nhưng hấn cũng không có đi qua đó. Bởi vì hấn cùng Trần Thu Nhã quan hệ chưa tốt đến mức phải ra mặt vì đối phương, hơn nữa đây là vấn đề cá nhân của bọn họ, hấn là một người ngoài đi qua cũng đâu giúp được gì, lại nói bạn gái hấn còn đang đứng bên cạnh hấn.

Lý Na đối với thái độ này của Tổng Nhiên thoáng vừa lòng, hấn còn chưa có yêu Trần Thu Nhã, không vì Trần Thu Nhã xuất đầu lộ diện, như vậy cô vẫn còn có cơ hội.

Trần Thu Nhã không có trả lời vấn đề của Trình Cẩm Vinh, bởi vì cô ta cũng không biết nên trả lời như thế nào, những gì cô ta nói hết thấy trong tương lai mới phát sinh, chỉ có một mình cô ta mới biết được.

Trần Thu Nhã để một mình Trình Cẩm Vinh đứng đó, xoay người rời đi, khi đi ngang qua Tổng Nhiên cùng Lý Na nghiêng đầu nhìn một cái rồi lập tức quay đi, con mắt đen nhánh lạnh nhạt nhìn Tổng Nhiên cùng Lý Na. Tuấn nam mỹ nữ, hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Trần Thu Nhã tự giễu, đối với Tổng Nhiên lộ ra một phần châm chọc cười lạnh, nhìn đi, tất cả đàn ông trong thiên hạ đều cùng một bộ dáng, khoảng thời gian trước còn đối với cô một bộ dáng quan tâm săn sóc, xoay người lại cùng người phụ nữ khác thân mật bên nhau.

Một cô còn cho rằng Tổng Nhiên sẽ khác biệt, nguyên lai đàn ông đều giống nhau, vô liêm sỉ ghê tởm.

Càng nghĩ, Trần Thu Nhã tâm càng lạnh, trong mắt hiện lên một tia oán độc, cô ta nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà một tia oán độc kia làm sao có thể thoát được đôi mắt của Tổng Nhiên, hấn vì một tia này xuất hiện trong mắt Trần Thu Nhã mà cảm thấy hoang mang, bên hông bỗng nhiên đau xót. Hấn lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn Lý Na, chỉ thấy cô cười như không cười nói: “Người cũng đã đi xa, anh còn ở đây mà luyến tiếc à?”

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 3

Tổng Nhiên bắt lấy bàn tay ngọc vừa cấu vào hông hấn, một chút đau đớn hấn cũng không để vào mắt, đem bàn tay mềm mại thanh mảnh bao trọn trong bàn tay thô to, hấn rừ lông mi xuống: “Em đang ghen sao?”

Lý Na tròn tròn đôi mắt to tròn xinh đẹp, tức giận nói: “Em mới không ghen, em trước nay đều không ăn giấm. Anh mau nói, cô ta là ai?”

Tổng Nhiên im lặng một lát, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Em không biết cô ta...”

“Vô nghĩa, nếu em biết cô ta là ai, cần phải hỏi anh sao? Ánh mắt cô ta nhìn anh như nhìn lão công của mình, anh có dám nói rằng anh cùng cô ta không có quan hệ gì không?” Lý Na tức giận, muốn đem bàn tay đang bị giam giữ rút ra, nhưng mà thử vài lần cũng không thành công, đành phải nhứt chí bấu môi, đem mặt hướng sang phía khác.

Sự thật chứng minh, nữ nhân tức giận tư thái đều không giống người thường, bởi vì góc độ cùng ánh sáng phản chiếu này, từ tâm mắt Tổng Nhiên nhìn sang, kia khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ hiện lên một tầng sáng ngọc, lộ ra hương vị thần bí, lông mi rung rinh như cánh bướm hơi hạ, đôi mắt trong vắt thu thủy, khuôn mặt đỏ bừng tức giận, đôi môi đỏ mọng hơi chu lên, vô cùng dụ hoặc đáng yêu, kích thích nam nhân muốn hôn lên.

Có lẽ chưa thấy bộ dáng này của Lý Na bao giờ, Tổng Nhiên cảm thấy mới mẻ cùng thú vị, hần gọi lên một nụ cười đậm nhạt: “Cô ta là Trần Thư Nhã, khoảng thời gian trước anh ở trong hộp đêm nhận thức cô ta, anh cùng cô ta không thân, em cũng thấy rồi đấy, cô ta đã có hôn phu”.

Câu nói cuối cùng ý tứ muốn làm Lý Na không cần lo lắng. Ai biết Lý Na đột nhiên quay đầu, tới gần hần, đôi mắt trong vắt thu thủy ần ần lừa gạt, thanh âm chột cao: “Anh đi hộp đêm làm gì?”

Tổng Nhiên trên mặt tươi cười cứng lại, hình như hần đã nói sai cái gì đó...

Bất quá hần cũng nhanh chóng tìm ra lý do cứu chữa, có chút bất đắc dĩ giải thích: “Nhiệm vụ yêu cầu, anh trai em lúc đó cũng có ở đó, không tin em có thể hỏi hần”.

Vừa nghe thấy Lý Dật cũng có ở đó, Lý Na nửa tin nửa ngờ: “Thật sao?”

Thực ra, cô cũng biết điều đó là sự thật, cô còn biết Tổng Nhiên cùng Lý Dật đi hộp đêm vì thám thính một tập đoàn buôn lậu ma túy, sau đó ở hộp đêm cùng Trần Thư Nhã trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Tổng Nhiên hỏi ngược lại: “Anh đã khi nào lừa gạt em chưa?”

Lý Na hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ đã tin, ngữ khí có chút không phục: “Hiện tại không đại biểu tương lai. Đúng rồi, anh hai em khi nào thì trở về? Nhiệm vụ của các anh bao lâu mới hoàn thành?”

“Cái em hỏi chính là cơ mật quốc gia, anh cự tuyệt trả lời”. Tổng Nhiên vòng tay ôm lấy eo Lý Na, một tay cầm bàn tay nhỏ của cô, đem người đang ôm ở lời đi, bây giờ còn không đi chẳng lẽ phải đợi đến khi trời tối mới về nhà sao?

Về đến nhà, Lý Na kinh hi phát hiện ba mẹ Lý thế nhưng đang đứng ở cửa, làm cô vui vẻ cùng tự trách, vội vàng báo Tổng Nhiên mau mở cửa, dẫn bố mẹ vào trong phòng khách.

“Ba mẹ, hai người đến đây vì sao không gọi điện cho con? Ba mẹ có phải đã chờ rất lâu rồi không? Điều do con, trên đường trì hoãn không ít thời gian” Lý Na ngồi bên cạnh cha mẹ, về mặt tự trách chính mình.

“Ài, không cần tự trách, Na Na... đến sớm không bằng đến đúng giờ, ba mẹ vừa mới đến không lâu, còn chưa kịp gọi điện cho con, đã thấy con cùng Tổng Nhiên trở về” Ba Lý đau lòng con gái, vội vàng lên tiếng an ủi.

Tổng Nhiên vào phòng bếp bung ra ba cốc nước, một cho Lý Na, hai cho ba mẹ Lý: “Bác trai, bác gái, hai người uống một chút nước trước đi”.

Mẹ Lý tiếp nhận ly nước, ánh mắt đánh giá Tổng Nhiên, càng nhìn càng vừa lòng, cảm khái nói: “Thật phiền toái tiểu Nhiên, như vậy chiều có Na Na nhà chúng ta”

“À, bác gái, đây là trách nhiệm của con” Tổng Nhiên khiêm tốn ngồi xuống một bên.

Lý Na không nói gì:

Đem vài chén nước cũng là chiều cố? Hần cũng đủ khiêm tốn đi. Bốn người nói chuyện phiến một lát, trên cơ bản Lý Na một nhà ba người nói chuyện, Tổng Nhiên đôi khi chen vào vài câu.

“Na Na, lần này mẹ qua đây, mang cho con rất nhiều đồ, đi, mang mẹ lên phòng con đi” Mẹ Lý nói xong liền đứng dậy đem bao lớn bao nhỏ đặt ở phòng khách xách lên.

“Ài, mẹ, để con xách cho” Lý Na vội vàng đứng dậy phụ giúp mẹ Lý xách đồ, cô vừa nghe liền biết, mẹ Lý muốn cùng cô nói chuyện riêng.

Vào phòng, đem đồ vật đặt trên sàn nhà, mẹ Lý liền lôi kéo Lý Na hướng mép giường ngồi xuống, về mặt thương cảm vuốt tóc con gái: “Mới chỉ chớp mắt một cái, Na Na nhà ta đã lớn như vậy, mới ngày nào con vừa sinh ra còn đỏ hồng mà bây giờ đã làm mẹ rồi”

Lời này nói làm Lý Na trong lòng hoảng hốt, rúc vào lòng mẹ Lý, ngữ khí mềm mại: “Mẹ, con vĩnh viễn là con của mẹ, mẹ cũng đã sắp được làm bà ngoại rồi, phải vui vẻ lên chứ”.

“Không hẳn là vui, ta còn chưa có giả liền đã trở thành bà ngoại. Anh trai con cũng vậy, giả đầu rồi còn chưa có bạn gái, bảo hẳn đi xem mắt hẳn cũng không đi, ta trong lòng thật sốt ruột”. Mẹ Lý nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng, bắt đầu đi thờ dài.

“Mẹ, anh hai chẳng qua chưa gặp được người thích hợp, lại nói anh ấy mới chỉ hai mươi sáu tuổi, không cần vội nha. Tổng Nhiên anh ấy đã hai mươi tám tuổi, còn thiếu hai tuổi nữa là tròn ba mươi tuổi” Lý Na lấy Tổng Nhiên ra làm ví dụ an ủi mẹ Lý.

Không ngờ mẹ Lý nghĩ đến cái gì đó đột nhiên hỏi: “Con cùng Tổng Nhiên định khi nào mới kết hôn? mấy tháng nữa bụng con liền to lên, đến khi đó mặc váy cưới sẽ không còn đẹp”.

“Ngạch... Cái này sao, không cần vội, dù sao anh ấy cũng không chạy thoát khỏi tay con” Lý Na nghịch ngợm lên.

“Con nha, nghe lời mẹ, kết hôn càng sớm càng tốt, con gái chưa chồng mà đã có con, thanh danh sẽ không tốt, con gái cả đời chỉ có một lần kết hôn, phải hảo hảo xem xét” Mẹ Lý khuyên nhủ, dù sao bà cũng là người thế hệ trước, tư tưởng có chút bảo thủ.

Lý Na đương nhiên không dám nói linh tinh, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mẹ Lý lại hướng tới Lý Na nói một chút vấn đề cấm kỵ cùng kinh nghiệm khi mang thai, làm Lý Na rút ra được không ít kinh nghiệm, trên đời này có bố mẹ thật là tốt.

Mà ngoài phòng khách, ba Lý cùng Tổng Nhiên đang bàn chuyện hôn sự.

Đối với vấn đề này, Tổng Nhiên nhún mày tỏ vẻ chán chờ: “Ba tháng tiếp theo không được, thời gian quá gấp, hơn nữa sắp tới con có nhiệm vụ, cho nên sẽ phải về quân đoàn một thời gian, hôn lễ có thể chờ Na Na sinh hài tử xong mới tổ chức được”.

“Vây cũng được, hôn sự con cùng Na Na cứ thương lượng với nhau, hiện tại có rất nhiều cặp đôi sinh con xong rồi mới kết hôn” Ba Lý gật đầu tỏ vẻ đã biết, con trai ông cũng là người trong quân đội, ông liền minh bạch thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh.

“Ân, chờ nhiệm vụ kết thúc, con liền trình đơn xin kết hôn lên cấp trên, chỉ cần đơn được phê duyệt, con cùng Na Na lập tức sẽ kết hôn” Đây là những gì ngày hôm qua hẳn đã suy nghĩ kỹ, kết hôn là điều tất nhiên, hẳn cùng Lý Na cũng đã có con với nhau, hẳn không thể để con của hẳn không có cha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 4

Ba mẹ Lý ở lại chơi với con gái đến chiều mới về, trước khi về còn dặn dò con gái phải hảo hảo chiều cổ chính mình.

Mà sự tình đích xác như Tổng Nhiên dự liệu, vài ngày sau hẳn liền nhận được lệnh điều động trở về quân khu.

Lý Na tỏ vẻ oán hận vô cùng, người đi rồi còn như thế nào công lược? Huống chi cô rất rõ ràng, một tháng sau Tổng Nhiên trong khi làm nhiệm vụ lần nữa gặp lại Trần Thư Nhã, sau đó Trần Thư Nhã bị cuốn vào nhiệm vụ của Tổng Nhiên, cùng hẳn bắt tay hợp tác sau cùng liền phát sinh tình cảm.

Cho nên vô luận thế nào, Lý Na cũng phải ngăn chặn chuyện này phát sinh.

Vừa ra đến trước cửa, Tổng Nhiên một thân quân trang, dáng người đĩnh đạc như một cây thanh tùng, khí thế bức người. Hẳn trong tay cầm theo balô quân dụng, cùng Lý Na đứng ở cửa từ biệt: “Em ở nhà một mình nếu nhàm chán, liền sang bồi mẹ anh tâm sự hoặc đi dạo phố, đừng đến công ty làm việc làm gì”

Tổng Nhiên vẫn luôn rõ ràng Lý Na quanh năm công tác cho nên bây giờ không phải làm gì chắc chắn sẽ nhàm chán, vì thế hẳn mới dặn dò cô như vậy.

“Được rồi, em biết rồi, anh đi nhanh đi, đừng đề binh sỹ phía dưới lâu chờ sốt ruột” Lý Na có chút không kiên nhẫn thúc giục Tổng Nhiên, phải đi liền đi nhanh đi, binh sỹ lái xe còn đang chờ ở phía dưới.

Tổng Nhiên: “....” Cô không phải nên nói những lời từ biệt lưu luyến nhớ thương với hẳn hay sao?

Trước kia mỗi lần hẳn phải trở về quân khu, Lý Na không cùng hẳn tiễn miền nửa ngày thì cũng là để binh sỹ đến đón hẳn chờ nửa tiếng.

“Vây được rồi, anh đi đây?” Tổng Nhiên mang theo balô, nghe thấy Lý Na ừ một tiếng mới bước ra khỏi cửa, đi chưa được hai bước liền nghe thấy một tiếng lạch cạch, cửa ra vào đã bị Lý Na đóng lại.

Quay đầu nhìn chằm chằm cửa ra vào, Tổng Nhiên bỗng nhiên cảm giác trong lòng có một tia buồn bực, hẳn có chút không quen thái độ này của Lý Na, nghe nói phụ nữ mang thai tính khí thường thất thường, có lẽ cô cũng như vậy đi.

Vì thế Tổng Nhiên liền mang theo balô đi xuống lầu, binh sỹ ngồi trong xe Jeep còn đợi chưa đến mười phút liền thấy Tổng Nhiên đi xuống.

Hắn cẩn thận xuống xe tiếp nhận balô quân trang của Tổng Nhiên, trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Tổng Nhiên, sau khi lên xe vẫn không nhìn được mở miệng: “Lão đại, anh cùng tâu từ cái nhau sao?”

Tổng Nhiên đang dựa lưng vào ghế xe nhắm mắt dưỡng thần nghe tiểu binh sỹ hỏi liền nâng mí mắt lên thông qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn một cái, tiểu binh sỹ bị ánh mắt sắc bén kia nhìn qua, trong lòng ớn lạnh, vội vàng cúi đầu.

“Người lo lái xe đi, không có việc gì thì đừng nói chuyện” Tổng Nhiên xuy thanh nói, không phải hắn chỉ xuống dưới nhà sớm hơn một chút thôi sao?. Lại dám hỏi việc cá nhân của hắn, tiểu tử này có phải hay không thêm ngược? Lục Chiêu ngồi ở ghế lái lòng nóng như lửa đốt, trong lòng lệ tuôn rơi, hắn như thể nào lại sợ lão đại như vậy? Thật không có tiền đồ.

Tổng Nhiên không ở nhà một tháng, Lý Na nghe theo lời hắn dặn dò, nhàn rỗi nhàn chán liền đi tìm mẹ Tổng nói chuyện phiếm hay đi dạo phố, hai người cảm tình tiến bộ vượt bậc, trong lòng mẹ Tổng địa vị của Lý Na thẳng tắp bay lên, tuy rằng trong đó một phần là do cô có con với Tổng Nhiên, nhưng mà đối với Lý Na cũng không có vấn đề gì.

Hôm nay, Lý Na một mình đi vào một shop quần áo, cô tính toán mua vài bộ nam trang cho anh hai Lý Dật, tùy tiện bảo hắn qua lấy, rồi hỏi thăm một chút hành tung của Tổng Nhiên.

Chọn xong quần áo, cô bước ra khỏi shop, đang định lấy điện thoại trong túi xách ra gọi cho Lý Dật, một đạo thân ảnh màu xám gầy yếu chạy vụt qua đoạt lấy túi xách của cô.

“Cướp, cướp...” Chờ đến khi Lý Na từ trong kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm phản ứng lại, lớn tiếng kêu cướp đã thấy đạo thân ảnh màu xám gầy yếu lẩn vào dòng người, nháy mắt liền biến mất.

Người qua đường ánh mắt đồng tình nhìn cô, lại không có một người nào ra tay trợ giúp.

Lý Na tay cầm túi to túi nhỏ đựng nam trang đứng tại chỗ khóc không ra nước mắt, nơi này là phố buôn bán, ngày thường vốn dĩ có rất nhiều người qua lại, tên ăn trộm kia lẩn vào trong đám người, như thế nào có thể tìm được? Huống chi bây giờ cô cũng không thể đuổi theo được, vạn nhất đứa bé trong bụng xảy ra chuyện gì thì cô phải biết làm sao.

Trong túi xách không có nhiều tiền mặt nên cô cũng không để bụng cho lắm, mấu chốt là di động, chứng minh thư cùng thẻ ngân hàng đánh mất sẽ rất phiền toái. Hơn nữa hiện tại trên người cô không có một xu dính túi, như thế nào trở về? Nếu đi bộ mất ít nhất hai tiếng đồng hồ.

Suy nghĩ một chút, Lý Na quay trở lại shop quần áo, đến quầy thanh toán mượn điện thoại gọi cho Tổng Nhiên.

Kết quả điện thoại đổ chuông một phút cũng không thấy ai bắt máy, Lý Na lập tức nổi giận, ấn số gọi cho Lý Dật, cũng may đổ chuông vài tiếng đối phương liền bắt máy.

“Uy” giọng trầm thấp hùng hậu từ bên kia truyền ra.

Lý Na vừa nghe thấy thanh âm anh hai mình, trong lòng lập tức ủy khuất, giọng nói nghẹn ngào: “Anh, là em?”

“Na Na, em làm sao vậy? Như thế nào lại đổi số?” Lý Dật thanh âm ngạc nhiên cùng quan tâm, hắn nghe thấy ngữ khí em gái nhà mình không được thích hợp.

“Ô ô ~ anh, túi xách của em bị người ta giật mất rồi, di động để ở trong đó, em mượn di động của người khác, gọi điện cho Tổng Nhiên nhưng hắn không bắt máy, ô ô...” Vừa nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của Lý Dật, Lý Na cảm xúc nói đến liền đến, nhỏ giọng khịt khịt.

Lý Dật ở đầu dây bên kia vừa nghe thấy em gái mình gặp cướp, cùng với tiếng khóc thút thít ủy khuất, trong lòng liền không yên, vội vàng hoảng loạn an ủi: “Na Na, ngoan, không khóc nữa, em có bị sao không? bây giờ em đang ở đâu, anh liền qua đón em, ngoan ngoan đứng ở đó chờ anh”

“Em không có việc gì, em đang ở phố xxx, anh, trên đường chú ý an toàn” Lý Na khôi phục cảm xúc, ngượng ngùng trả lại điện thoại cho nhân viên bán hàng, sau đó nói một câu cảm ơn.

Nhân viên bán hàng kia thân thiện cười nói không cần khách khí.

Lý Na ở trong shop quần áo đợi mười phút, liền thấy một chiếc xe quân dụng Jeep ngừng ở bên ngoài.

Cô chào nhân viên bán hàng một tiếng, xách theo túi to túi nhỏ ra ngoài.

Một người đàn ông từ trên xe bước xuống, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khí chất nho nhã, bộ dáng anh tuấn soái khí trên mặt tràn ngập nóng lòng, người này chính là anh trai của Lý Na - Lý Dật.

Lý Na vừa thấy hắn, liền chạy như bay lại, ôm chặt lấy Lý Dật, ủy khuất làm nũng: “Anh, cuối cùng anh cũng tới”

Lý Dật vội vàng kiểm tra em gái nhà mình từ trên xuống dưới, xác định cô không có việc gì mới dừng lại, cục đá trong lòng cũng được buông xuống, trong miệng nhin không được quở trách: “Cái con bé này, đi ra ngoài tại sao không gọi thêm ai đó đi cùng. Hôm nay gặp phải cướp, cũng may không có

việc gì, bằng không anh hai của em nhất định sẽ không tha cho tên cướp kia”

“Kia, tên cướp cũng đã trốn không còn thấy thân ảnh, anh như thế nào bắt được hắn?” Lý Na tròn tròn mắt, vẻ mặt nghi ngờ.

Một đạo thanh âm ngả ngón vang lên, ngữ khí thập phần muốn đánh: “Hắc hắc, ta nói này tiểu tẩu tử, cô có phải mang thai nên bị ngốc đi hay không? Nếu anh trai cô ngay cả một tên trộm cũng không bắt được, như thế nào có thể đi theo Tổng Nhiên tung hoành a?”

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 5

Lý Na nhìn về hướng phát ra âm thanh, xuyên qua cửa sổ xe Jeep đã hạ kính xuống là một người đàn ông bộ dáng non nớt soái khí, nụ cười nhếch mép, hàm răng như ẩn như hiện cùng với một bên má lúm đồng tiền, nhiều lắm cũng chỉ hai mươi tuổi, nhưng trên thực tế hắn đã hai mươi chín tuổi, so với Tổng Nhiên còn lớn hơn một tuổi.

"Anh nói ai mới mang thai liền bị ngốc hả. Ai là tiểu tẩu tử nhà anh" Lý Na khuôn mặt đen thui, người này là bạn đồng trang lứa với Tổng Nhiên, tên là Ninh Dương, hắn cũng xuất thân trong gia đình đồng đội quân nhân.

Giờ phút này lại xuất hiện ở đây cùng Lý Dật, tuyệt đối là có ẩn tình khác, có lẽ có liên quan đến nhiệm vụ của Tổng Nhiên.

Lý Na cùng Ninh Dương luôn luôn không hòa hợp được với nhau, rõ ràng hắn so với Tổng Nhiên còn lớn tuổi hơn, vậy mà lại đi gọi cô là tiểu tẩu tử, suốt ngày ra vẻ mình là trẻ nhỏ, trưng ra cái mặt non nớt chọc người muốn đánh? Ninh Dương ngồi ở ghế lái bộ mặt lưu manh huyết sát: "Nha, như thế nào, cô đây là muốn cùng Tổng Nhiên bẻ tiết tẩu sao?"

Lý Dật tự nhiên muốn che chở em gái mình, hắn nhíu mày nhìn Ninh Dương: "Được rồi, không được trêu chọc em gái ta, nếu người dám khi dễ con bé, ta cùng Tổng Nhiên sẽ không tha cho người".

"A, vị cô nãi nãi này hiện tại ta không thể trêu, bất quá người cũng phải nhanh lên, Tổng Nhiên còn đang ở Từ Túy Kim Mê chờ a". Ninh Dương vẻ mặt không có chuyện gì, nhún vai, sau khi nói xong thân thái lười biếng dựa lưng trên ghế, đôi mắt nhắm lại tựa như đang ngủ.

Lý Dật vừa nghe thấy lời này, vội vàng thúc giục Lý Na lên xe: "Mau lên xe, anh đưa em về nhà".

Lý Na ủy khuất vội vàng nhìn Lý Dật, phản bác: "Em không về, anh, em muốn cùng anh đi tìm Tổng Nhiên".

Ngốc từ mới có thể trở về nhà lúc này. Từ Túy Kim Mê không phải nơi bọn họ thi hành nhiệm vụ hay sao? Cũng chính ở nơi đó, Tổng Nhiên cùng Trần Thư Nhã lại lần nữa tương ngộ, vì tiếp cận trùm buôn lậu ma túy, Tổng Nhiên để Trần Thư Nhã giả làm bạn gái hắn nhằm tránh sự nghi ngờ của tên trùm buôn lậu ma túy kia.

Cơ hội tốt như vậy, cô không đi chẳng phải tiện nghi cho Trần Thư Nhã sao?

"Ngoan, Na Na nghe lời anh, bọn anh còn có việc quan trọng phải làm". Lý Dật ảm ảm cảm giác đau đầu, hắn biết rõ tính khí em gái nhà mình, nhưng vẫn nhịn không được khuyên nhủ.

"Còn có việc gì quan trọng ở chỗ đó? Nghe cái tên cũng đủ biết nơi đó là nơi nào. Em mặc kệ, em phải đi tìm Tổng Nhiên" Lý Na ương ngạnh cãi lại, đôi môi đỏ mọng đỏ đỏ ra, thủy quang tràn đầy khóe mắt, phảng phất tùy thời liền có thể rớt xuống. Hừ, nếu không cho cô đi theo, cô liền khóc cho hắn xem

Lý Dật đầu càng đau, hắn không muốn em gái mình bị ủy khuất, nhưng mà bọn hắn thật sự có việc quan trọng phải làm.

Trong khi hai anh em đang giằng co, Ninh Dương bỗng nhiên mở miệng: "Không bằng cứ để cô nãi nãi này đi đi, người nếu không thuận theo ý cô ấy, không chừng lại ầm ĩ một trận? Cô ấy hiện tại đang mang thai, người cùng cô ấy tranh cãi, không may ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng thì sao... Tổng Nhiên còn đang một mình ứng phó ở nơi đó".

"Nhưng bên kia..." Lý Dật muốn nói lại thôi, biểu tình hiển nhiên do dự.

Mặc dù lời nói của Ninh Dương có chút châm chọc nhưng Lý Na cũng không thêm để ý. Thấy được sự do dự của Lý Dật, Lý Na vội vàng chớp lấy thời cơ làm nũng: "Anh ~ cho em đi cùng đi mà... Em đảm bảo sẽ ngoan ngoãn, không chạy lung tung, cũng không quấy rầy công việc của bọn anh, em chỉ đi tìm Tổng Nhiên thôi... anh ~"

Lý Na ôm lấy cánh tay Lý Dật, lắc lắc nhẹ, ra sức làm nũng.

Ninh Dương tiếp tục đốt lửa: "Người cho cô ấy đi cùng đi, nói không chừng còn có thể giúp ích được gì đó, nếu lúc này còn không đi sẽ chậm trễ thời

gian, để một mình Tổng Nhiên ở đó, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu".

"Anh ~ Cho em đi cùng đi ~" Lý Na đau khổ cầu xin.

Lý Dật bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, em phải đảm bảo với anh rằng, đến đó không được ăn nói lung tung, cũng không được chạy loạn, nhất định phải chú ý an toàn cho bản thân, biết chưa?"

"Biết rồi, biết rồi. Em cũng không phải là hài tử. Nha, đây là quần áo em mua cho anh, thời tiết cũng sắp đổi mùa rồi, khi nào anh về thử xem có vừa không... A, bây giờ chúng ta đi thôi" Lý Na vẻ mặt vui sướng đem quần áo nhét vào ngực Lý Dật, sau đó mở cửa xe đi vào.

Lý Dật bất đắc dĩ ôm túi to túi nhỏ ngồi vào ghế lái phụ, trong lòng lại vui sướng, vẫn là em gái nhà mình tốt nhất, biết mua quần áo cho hắn.

Ninh Dương trộm liếc mắt nhìn bộ dáng vui sướng của Lý Dật, trong lòng ghen tỵ than thầm: "Em gái tốt đến vậy cũng phải gả cho nhà người khác thôi"

Không đến mười phút xe ngừng lại ở một địa phương bí ẩn, Lý Na không hỏi nhiều, ba người đi bộ vài phút mới đến Từ Túy Kim Mê.

Bước vào trong Từ Túy Kim Mê, Lý Dật tách khỏi Lý Na cùng Ninh Dương đi về hướng khác.

Lý Na đang muốn gọi hắn lại thì Ninh Dương bỗng nhiên mở miệng: "Anh trai cô còn có chuyện phải làm, cô đi theo tôi, Tổng Nhiên ở chỗ đó, tôi đem cô đi tìm hắn"

"Anh không phải có ý ném tôi ở đây đó chứ?" Lý Na vẻ mặt hoài nghi nhìn hắn.

Nghe vậy, Ninh Dương vẻ mặt không tương tượng nổi chớp chớp mắt nhìn Lý Na, ngữ khí kinh ngạc: "Cô tại sao lại nghĩ như vậy? Cứ cho là tôi muốn đem cô bán cho chủ nhân nơi này, chỉ sợ hắn cũng không dám mua loại người như cô"

Ninh Dương ánh mắt đánh giá, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Quả nhiên, sắc mặt Lý Na nhanh chóng trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi đồng dạng nói: "Tôi thì làm sao? Tôi đây tài sắc vẹn toàn, trên thế giới có mấy người được như tôi".

"Phốc" Ninh Dương không nể tình cười ra tiếng, đôi mắt trắng non tràn đầy ý cười, nhin không được trêu chọc: "Cô nói đúng, người tài sắc vẹn toàn như cô chỉ có thể đứng cùng Tổng Nhiên a"

Lý Na không một chút đỏ mặt nào, ngạo nghễ đáp lại: "Đó là đương nhiên, cho nên anh tốt nhất tránh xa Tổng Nhiên nhà tôi ra, đừng có dạy hư anh ấy".

"Ha ha ha..." Ninh Dương bị lời này làm cho cười rớt nước mắt, hắn giơ tay lau lau khóe mắt, thở hổn hển nói: "Này này, tôi đây mang cô đi tìm Tổng Nhiên nhà cô, bảo đảm hắn không có bị tôi dạy hư"

Ninh Dương mang theo Lý Na vào một thang máy đặc biệt, ẩn tàng cao nhất. Thang máy dần lên cao, Lý Na trong lòng càng bất an.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Lý Na hai đồng tử lập tức mở to, cô đang thấy cái gì đây?

Cô thể nhưng thấy Tổng Nhiên một thân tây trang, giày da chống một tay lên vách tường che đi một dáng người nhỏ xinh ở một góc hành lang, cô nhận ra bóng dáng nhỏ xinh kia chính là Trần Thư Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 6

Lý Na nội tâm lửa giận không thể nhẫn nại được nữa, hừng hực thiêu đốt, chẳng lẽ cô đã thực sự bỏ lỡ cơ hội lần này?

Cô khắc chế lửa giận, nắm chặt hai tay, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tổng Nhiên...

Lý Na dẫn đầu đi ra khỏi thang máy, Ninh Dương đi theo phía sau, hắn trong lòng không ngừng vui sướng khi thấy người gặp họa, còn thêm dầu đổ vào lửa: "Chắc chắn, không nghĩ tới, tiểu tử Tổng Nhiên này cũng thật có phúc duyên, vừa mới đề hắn ở đây một chút, hắn liền chìm chuột cùng với người khác".

"Anh không nói, tôi cũng không bảo anh là người căm" Lý Na thanh âm lạnh lùng.

Ninh Dương hậm hực ngậm miệng, chậm chậm đi theo sau, phụ nữ tức giận thật đáng sợ a, hấn vẫn không nên chọc phải cô.

Mà Tống Nhiên bên kia cũng đã nghe thấy động tĩnh phía bên này, hấn nghiêng đầu một cái nhìn về phía Lý Na, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt, trái tim cường đại hung hăng co chặt.

Hấn vội vàng thu tay về, lùi về phía sau vài bước, tạo khoảng cách với Trần Thu Nhã. Không biết sao khi nhìn vào đôi mắt kia, hấn cảm giác mình như bị bà xã bắt gian tại trận vậy, có trời đất chứng giám, hấn cái gì cũng chưa có làm, chẳng qua hấn đang ép hỏi Trần Thu Nhã một chút sự tình mà thôi.

Lý Na đi tới trước mặt Tống Nhiên, ban đầu muốn lên tiếng chất vấn nhưng bỗng nhiên không biết mở miệng như thế nào, cô lập tức trầm mặc.

Tống Nhiên đem tay xỏ vào túi quần giả vờ trấn định, hấn cũng không biết mở miệng như thế nào, giải thích sự việc vừa rồi, bởi vì Lý Na thế nhưng không mở miệng chất vấn hấn.

Hai người trong khoảng thời gian ngắn nhìn nhau không nói gì. Trần Thu Nhã đang dựa vào tường nhìn thấy một màn này, bỗng nhiên cười cười, cô ta bước trên giày cao gót đi tới, khuôn mặt xinh đẹp tựa tiểu phi tiểu: “Tống thiếu như thế nào không giới thiệu vị tiểu thư này là ai a?”

Tống Nhiên nhăn mày lại, hấn thấy sắc mặt Lý Na so với vừa rồi tái nhợt hơn một chút, hấn thần sắc lạnh lùng hơn, đối với Trần Thu Nhã lạnh nhạt trả lời: “Không cần, chúng tôi còn có việc, Trần tiểu thư thỉnh tự nhiên”

Nói xong, hấn lôi kéo Lý Na vào căn phòng bên cạnh, đi ngang qua Ninh Dương đang đứng xem kịch vui, lạnh lùng ném một câu: “Quốc Sắc Thiên Hương phòng, người đi xử lý đi”.

Ninh Dương xui xẻo sờ sờ mũi, nhìn cánh cửa căn phòng bên cạnh đã bị Tống Nhiên đóng lại, nhin không được cười, so với hấn ai mới là người xui xẻo hơn?

Lý Na vẫn luôn trầm mặc tùy ý để Tống Nhiên kéo đi, ngồi trên ghế sofa.

Tống Nhiên ngồi bên cạnh cô, đối với vẻ mặt không khóc không nháo của Lý Na trong lòng than thầm một tiếng, đành phải mở miệng trước: “Em như thế nào lại ở đây?”

“Em không tới đây, như thế nào có thể bắt gặp một màn kia? Một tháng không gặp, anh liền cho em một trận kinh hi như vậy” Lý Na muốn cười, lại phát hiện thế nào cũng không cười nổi.

Tống Nhiên cảm giác trái tim như bị một vật nào đó hung hăng đâm vào, có chút bức bối, âm lượng cao hơn: “Sự việc lúc này không phải như những gì em tưởng tượng”

Nhưng mà lời này vừa nói xong, Tống Nhiên liền có chút hối hận, lời hấn vừa nói nghe thế nào cũng giống giấu đầu lòi đuôi.

Quả nhiên vừa nghe Tống Nhiên giải thích, Lý Na ngữ khí kích động lên: “Anh cho em là con cóc sao? Em vừa tận mắt nhìn thấy, lúc trước anh bảo anh phải đi thực hiện nhiệm vụ vài tháng, kết quả như thế nào, đừng nói với em nhiệm vụ lần này của anh là cô ta”

Đương nhiên không phải, Tống Nhiên đôi mắt thâm trầm phảng phất không thấy đáy, nhiệm vụ lần này của bọn hấn là tổ chức buôn lậu ma túy, chỉ là vừa vặn ở chỗ này gặp phải Trần Thu Nhã, phát hiện người phụ nữ kia tự hồ biết cái gì đó, giống như có thể biết trước được tương lai.

Này không thể không làm hấn nổi lên nghi ngờ, nhưng mà những việc này hấn cũng không thể lý giải cho Lý Na được, không may cô bị cuốn vào nguy hiểm thì sao, cho nên hấn không thể mạo hiểm.

Chỉ có thể thu liễm nhẹ nhàng dỗ dành Lý Na: “Chuyện này, khi nào trở về anh sẽ giải thích cho em, hiện tại em ở chỗ này đừng chạy lung tung, chờ mọi việc kết thúc, anh đưa em trở về”.

Ai muốn nghe hấn giải thích, Lý Na hai mắt trực tiếp đầy lệ.

Tống Nhiên cảm giác tâm can đau lợi hại, hấn liếc mắt nhìn đồng hồ đeo trên tay, thời gian không sai biệt cho lắm, chỉ là nếu để Lý Na một mình ở nơi này hấn cũng không an tâm.

“Ngoan, em đừng chạy loạn, ở chỗ này chờ anh” Tống Nhiên dỗ dành ôm lấy Lý Na, thuận thế hôn lên vầng trán trắng nõn một cái.

“Anh tránh ra” Cô mới không thêm nghe lời hấn.

Lý Na biểu tình ghét bỏ đẩy Tống Nhiên ra, giọng nói ủy khuất, không có một chút tính uy hiếp nào.

Tống Nhiên bị đẩy ra, sắc mặt có chút khó coi.

Lý Na luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng hấn thế nhưng bây giờ lại dám đẩy hấn ra. Có làm hay không, hấn đã xuống nước với cô, thế mà cô... Hay là cô cho rằng mình đang mang thai, hấn sẽ không dám làm gì cô, sắc mặt Tống Nhiên càng ngày càng kém.

Bàn tay thô ráp đặt lên vai Lý Na, xoay người cô về phía hấn, cường ngạnh ra lệnh: “Nhớ kỹ lời anh nói, có nghe thấy không?”

“Dựa vào cái gì em phải nghe lời anh, em cũng không phải thủ hạ của anh, vì sao phải nghe lời anh” Lý Na giận giữ, giãy giụa muốn đem bàn tay đang đặt trên vai mình hất ra, đáng tiếc với sức lực của cô cũng chả làm được gì.

Tổng Nhiên khuôn mặt đen thui: “Bằng việc anh là chồng của em, như thế đã đủ để quản em”

Lý Na cực giận cười lạnh: “Anh cùng Trần Thư Nhã là chuyện như thế nào. Cũng thật buồn cười, chúng ta còn chưa kết hôn, anh như thế nào đã là chồng của em”

Lời kia vừa thốt ra, Tổng Nhiên sắc mặt trở nên đáng sợ, trong lòng sinh khí, đôi mắt thâm trầm tràn đầy nguy hiểm.

Nhìn Tổng Nhiên như vậy, Lý Na nhìn không được thân thể run rẩy, cô cảm thấy một tia tự tin cũng không có, thức thời không mở miệng nữa.

Tổng Nhiên bàn tay đang đặt trên vai Lý Na rõ ràng cảm thấy cô không ngừng run rẩy, hần kéo sát khuôn mặt xinh đẹp của cô lại, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn lại, hần có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Giọng nói nam tính trầm thấp vang lên, mang theo vài phần uy hiếp: “Em vừa nói cái gì, anh không hy vọng em lặp lại câu nói này một lần nào nữa”

Lý Na cảm thấy hoảng hốt cùng ủy khuất, thủy quang trong mắt không nhìn được lại rơi xuống, khóc lóc nức nở: “Ô ô ~ anh, anh cư nhiên đối xử với em như thế. Anh tưởng em nguyện ý đến nơi này tìm anh sao... nếu không phải túi xách cùng điện thoại bị người ta cướp mất, gọi điện thoại cho anh, anh cũng không thèm bắt máy, thật vất vả mới gọi được cho anh hai, năn nỉ anh ấy đưa em đi tìm anh, không nghĩ tới anh lại đối xử với em như vậy”.

Nghe thấy Lý Na gặp cướp, Tổng Nhiên mặc dù ánh mắt lạnh như băng nhưng trong lòng cực kỳ không bình tĩnh, hồi hận cùng may mắn đan xen, may mà cô không bị làm sao.

Lý Na nhỏ giọng thút thít, nước mắt không ngừng tuôn rơi, tầm mắt mờ hồ, giọng nói đứt quãng: “Cũng tốt, nhân lúc còn sớm em có thể thấy rõ bộ mặt thật của anh, em cũng... Nhân lúc còn sớm nhận rõ mọi thứ, khỏi sau này..... kết hôn lại phải ly hôn”.

“Em có ý gì?” Đồng tử đen nháy trợn trừng, vốn bởi vì Lý Na khóc thút thít mà cảm thấy bức bối cùng bất an, nghe xong lời này cả người hần liền không tốt, cô lời này là có ý gì? Muốn chia tay với hần sao? Trong người đang mang đứa nhỏ của hần còn dám đòi chia tay với hần sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 7

Lý Na dùng sức ném bàn tay hần ra, lập tức đứng lên, ném xuống một câu: “Lời nói tựa trên mặt chữ”

Nói xong, đôi chân thon dài bước nhanh đến cửa phòng, muốn rời đi.

Nhưng mà vừa mới bước được vài bước, đột nhiên bị người phía sau kéo lại, Lý Na sợ hãi hét lớn, lao đảo ngã về phía sau.

Cô đương nhiên không bị ngã trên mặt đất, mà là ngã vào trong lòng ngực của Tổng Nhiên, phần lưng mềm mại lập tức đụng vào lồng ngực cứng rắn, phía sau lưng ê ẩm đau.

Lý Na kinh sợ, hai cánh tay theo bản năng bảo vệ bụng nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp khinh hoàng khẩn trương nâng lên, đối với Tổng Nhiên khó thở nói: “Anh điên rồi!”

“Anh không điên.” Tổng Nhiên giờ phút này sắc mặt thực bình tĩnh, thanh âm cũng thực bình tĩnh, ánh mắt tạm dừng trên bụng nhỏ của cô một lát, bàn tay to chụp tới, đem cả người cô một lần nữa ôm trở về, đặt trên sô pha.

Lý Na không dám giãy giụa làm loạn, cô thật sự bị một màn vừa rồi dọa sợ.

Tổng Nhiên thấy cô ngoan ngoãn ngồi trên sô pha, bức bối cùng bất an trong lòng thoáng buông xuống, hành động vừa rồi của Lý Na làm hần mất đi kiểm soát, nội tâm thấp phần bất an cùng một tia sợ hãi như sắp mất đi một vật quan trọng.

Hần nửa ngồi xổm trước mặt Lý Na, hai bàn tay to gắt gao nắm chặt bàn tay trắng nõn của cô, ánh mắt thâm trầm báo đạo chiếm hữu: “Em tưởng mình có thể chia tay với anh được sao, đơn xin kết hôn anh cũng đã nộp rồi, rất nhanh sẽ được cấp trên phê duyệt, hôn lễ sẽ tổ chức sau khi em sinh đứa nhỏ. Chỉ vì em bất gặp anh cùng Trần Thư Nhã ở cùng một chỗ mà muốn chia tay với anh sao, anh và cô ta không có bất cứ một quan hệ gì, bây giờ và sau này cũng sẽ không có, em phải tin tưởng anh, bởi vì anh là chồng em, nếu em không tin, sau này anh tuyệt đối sẽ không cùng cô ta ở chung một chỗ nữa”.

Lý Na trầm mặc không nói lời nào, Tổng Nhiên cũng không thúc giục cô, liền như vậy nửa ngồi xổm, chờ cô trả lời.

“Tùy anh.” Lý Na dùng sức đem bàn tay của mình rút ra, đôi mắt nhìn chăm chăm bàn tay của mình đang nằm trong bàn tay to kia, ngữ khí lãnh đạm nói ra hai chữ.

Tổng Nhiên mày nhăn càng sâu, hẳn không nghĩ tới cô sẽ có phản ứng như thế này, cô không nên đối với hắn lãnh đạm như vậy, cô chưa bao giờ dùng loại ngữ khí này nói chuyện với hắn.

Hắn nỗ lực xem nhẹ cảm giác đau đớn co rút trong lòng, đứng lên, nói: “Nếu em không phản đối, anh đây.....”

Tổng Nhiên thanh âm bỗng nhiên im bật, bởi vì Lý Na căn bản không có ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẫn luôn cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay của cô.

Bị cô hoàn toàn phớt lờ, hắn trong lòng bức bối phát điên, hiện tại hắn cũng không thể làm gì cô, ai bảo cô đang có đứa nhỏ trong bụng.

Hắn chỉ có thể áp chế bức bối trong lòng, ngữ khí bình thản: “Anh đi trước đây, em ở đây chờ anh hai em tới đón em về nhà.”

Nói xong, hắn xoay người đang muốn rời đi, cửa phòng bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Ninh Dương khuôn mặt ngả ngón muốn đánh, cười hi hi nói: “Na Na chỉ sợ không thể chờ anh trai em ấy tới đón được.”

Vì cái gì? Lý Na ngẩng đầu nhìn hướng Ninh Dương, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Nhưng mà trọng điểm Tổng Nhiên chú ý đến cũng không phải là cái này, hắn trong lòng phát hỏa toàn bộ đẩy lên trên người Ninh Dương, thanh âm lộ ra một cỗ hàn ý: “Người kêu em ấy là Na Na?”

Tiểu tử này ngày thường không phải kêu em ấy là tiểu tẩu tử sao, khi nào lại sửa xưng hô, còn kêu thân mật như vậy?! Tổng Nhiên tỏ vẻ, hẳn hảo khó chịu.

“Đừng vậy!” Ninh Dương phảng phất như không nhận ra ánh mắt đầy hàn ý của Tổng Nhiên, như cũ cười hi hi đổ thêm dầu vào lửa: “Na Na nói, không cho ta kêu em ấy là tiểu tẩu tử, ta cũng đã cân nhắc qua, không duyên cớ đem một cô bé trẻ tuổi như hoa như ngọc kêu một tiếng già dặn như vậy, cho nên mới sửa lại kêu Na Na a!”

Cô bé trẻ tuổi như hoa như ngọc..... Tổng Nhiên nghe thấy mấy lời ca ngợi này từ trong miệng người đàn ông khác, cảm giác chướng mắt vô cùng, hai mắt ngập tràn băng sương: “Lý Dật bên kia xảy ra chuyện gì?”

“Không không không!” Ninh Dương xua xua hai bàn tay, nói: “Là Từ Đông Thanh muốn gặp người, còn muốn người đem bạn gái tới cùng.”

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ Lý Na, tươi cười thập phần thiếu đánh: “Đây chính là cơ hội tốt nhất để lấy tín nhiệm của hắn, thế nào? Có muốn hay không mang theo Na Na đi cùng?”

Tổng Nhiên tới gần hắn, hạ giọng, ánh mắt nguy hiểm, ngữ khí lãnh lạnh: “Người có ý có phải hay không?”

Có ý đem Lý Na tới đây, làm cho cô bị cuốn vào nguy hiểm.

Ninh Dương vẻ mặt ngu ngơ như không biết gì: “Người nói cái gì vậy, ta cũng đâu có cố ý. Trước nay làm việc, ta luôn rõ ràng. Chẳng qua lần này, gặp phải một cơ hội tốt như vậy..... Ngộ.....”

Hắn lời nói còn chưa nói xong, đã bị Tổng Nhiên một quyền đánh vào bụng, Ninh Dương kêu lên một tiếng, hơi hơi cuộn tròn thân thể.

Bởi vì bị thân hình Tổng Nhiên che mất, Lý Na cũng không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy một cái tên, dường như là tên của tên trùm buôn lậu ma túy.

Suy nghĩ một chút, cô liền đứng dậy, sửa sang lại quần áo, bước về phía bọn họ: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Thấy Lý Na tới gần, Ninh Dương vội vàng nhịn đau đứng thẳng người, trên mặt tươi cười sáng lạn: “Một kẻ có tiền, đại lão bản, muốn gặp Tổng Nhiên cùng bạn gái của hắn.”

“Có tiền, đại lão bản?” Lý Na vẻ mặt hồ nghi hỏi: “Người quân đội từ khi nào giao du cùng những kẻ trong giới kinh doanh?”

“Khụ khụ, đều là bằng hữu, nào có phân chia nghề nghiệp.” Ninh Dương cười ha ha cho qua.

“Chúng ta đi thôi, không cần để ý đến hắn.” Tổng Nhiên bá đạo ôm lấy Lý Na đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên để lại một ánh mắt lạnh lùng cho Ninh Dương.

Lưu lại Ninh Dương phía sau, cau mày, biểu tình thống khổ xoa xoa bụng, tê ~ thẳng nhai Tổng Nhiên này xuống tay cũng thật tàn nhẫn! Một chút thủ hạ lưu tình cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 8

Tổng Nhiên mang theo Lý Na đi tới một căn phòng cao cấp, bên ngoài còn có hai bảo tiêu đeo kính đen.

Lý Na ở trong lòng yên lặng phun tào, hai người kia nhìn như thế nào cũng giống hai môn thần, đã thế đều là mặt than.

Đương nhiên, cô cũng chú ý tới tên phòng là Quốc Sắc Thiên Hương.

Chỉ là sau khi tiến vào, cô cùng Tổng Nhiên đều không nghĩ tới Trần Thư Nhã thế nhưng lại ở đây.

Từ Túy Kim Mê này cái không thể thiếu được chính là mấy em gái tiếp khách, trong phòng này cũng kêu năm sáu em, mỗi người diện mạo đều không tầm thường, vũ mị diễm lệ, ngồi bên cạnh mỗi người đàn ông là hai em, bởi bọn họ uống rượu cùng chơi đùa.

Mà trên người Trần Thư Nhã lại mặc một bộ công sở, đơn độc ngồi một bên, khí chất thanh lãnh không giống người thường.

Lý Na trong lòng khịt khịt mũi coi thường, mắt nhìn thẳng kéo kéo tay Tổng Nhiên, cùng hắn ngồi vào vị trí còn trống.

“Ha! Vị này chính là bạn gái của Tổng đệ sao? Quả nhiên là tư sắc không tầm thường, mỹ lệ kiều diễm!” Ngồi ở vị trí chính giữa, là một người đàn ông đầu hói, mang theo một bộ kính đen, mặc tây trang, thoát nhìn thấy cũng chẳng phải dạng tốt lành gì. Thân phận bên ngoài là chủ tịch một tập đoàn xxx, trên thực tế, hắn chính là trùm của bọn buôn lậu ma túy, Từ Đông Thanh.

Nhiệm vụ của Tổng Nhiên lần này chính là lấy được tin nhiệm của hắn, sau đó đánh cắp tin tức đưa về quân đội. Tổng Nhiên hơi cau mày: “Từ đồng quá khen, phụ nữ đều thực phiền toái, lần này không muốn cũng phải mang theo cô ấy đi cùng, tôi cũng không có biện pháp”.

Nói xong, hắn bắt đầu đi lắc đầu.

Trong lòng mỗi người đàn ông ở đây đều hiểu rõ, cười cười không nói gì.

Tổng Nhiên nói mấy câu, đem Lý Na đáp nặn trở thành một người chỉ coi trọng tiền tài vật chất, cũng chỉ là một cái bình hoa di động.

Lý Na nhìn thấy rõ ràng trong mắt Trần Thư Nhã là khinh thường, trong lòng phát hỏa, không nghĩ tới kỹ thuật diễn của Tổng Nhiên cư nhiên tốt như vậy.

Một bàn tay trắng nõn lẳng lặng bò lên trên hông Tổng Nhiên hung hăng véo một cái.

Tổng Nhiên trên mặt tươi cười cứng đờ, nhin không được hút một ngụm khí lạnh, đáng chết, khẳng định trên eo hắn đã bị cô véo cho thâm tím.

Lý Na trên mặt cũng treo tươi cười, cô để sát vào bên tai Tổng Nhiên, ý cười ngâm nga hạ giọng nói: “Phụ nữ đều phiền toái đúng không? Em đây cảm thấy Tổng thiếu đời này vẫn là cưới một cái nam nhân mới tốt, anh cảm thấy Ninh Dương như thế nào? Cùng Tổng thiếu là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã chung đụng, nhất định sẽ phù hợp với tâm ý của Tổng thiếu.”

Bên trong Từ Túy Kim Mê, Ninh Dương đang cùng Lý Dật thi hành nhiệm vụ bỗng nhiên hắt xì một cái, hắn nhin không được nói thầm: “Kỳ quái, ai nhắc tới mình mãi?”

Tổng Nhiên có khổ mà không nói nên lời, hắn miễn cưỡng duy trì vẻ mặt tươi cười, bên hông đau đớn cùng Lý Na nói chuyện, lực bên hông dần dần tăng lên, hắn chắc chắn rằng nơi nào đó nhất định đã bị thâm tím!

Trên người bị đau một chút cũng không tính làm gì, Lý Na lại cố tình một câu rồi lại một câu cũng không rời Ninh Dương, còn đem hắn cùng Ninh Dương nói lung tung thành một khối, bất kỳ người đàn ông nào nghe thấy lời này cũng đều không chịu được.

Đáng tiếc hắn ngại tình thể hiện tại, không dám lộn xộn, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Lý Na hung hăng cấu véo đến khi thỏa mãn mới buông tay, yên lặng xoa xoa bàn tay của mình.

Tổng Nhiên một tay bưng ly rượu, cùng Từ Đông Thanh nói chuyện, một tay khác lẳng lặng xoa xoa bên hông.

“Không biết vị tiểu thư này đang công tác ở đâu?” Trần Thư Nhã ngồi đơn độc một bên bỗng nhiên khởi xướng câu chuyện.

Lý Na cùng Tổng Nhiên đều lặng im.

Mà một bên Từ Đông Thanh cho rằng bọn họ không quen biết Trần Thư Nhã, trên mặt tràn đầy tươi cười giới thiệu: “Vị này là Trần Thư Nhã, Trần tiểu thư, thiên kim tập đoàn Trần thị.”

“Tập đoàn Trần thị?” Lý Na giả vờ kinh ngạc che cái miệng nhỏ lại, “Tôi nhớ không lầm tổng tài tập đoàn Trần thị hình như kêu là Trần Thư Lan? Hơn nữa còn là người thừa kế tập đoàn Trần thị?”

Lời kia vừa thốt ra, Trần Thư Nhã sắc mặt nháy mắt trầm xuống.

Trần Thư Lan là chị cùng cha khác mẹ với cô, bố cô cùng vợ trước có một đứa con, từ nhỏ tới lớn, chị ta luôn đoạt mọi thứ của cô, từ đồ chơi đến tình thương của cha, của mẹ....còn đoạt lấy quyền thừa kế công ty của cô.... Mẹ cô vì sợ ánh mắt dị nghị của người khác, đối với con riêng còn tốt hơn đối với con ruột.

Có đôi khi cô còn hoài nghi cô có phải hay không là con do mẹ cô sinh ra, chẳng hề quan tâm cô, nhưng lại ân cần hỏi han con gái riêng của chồng.

Nhớ tới những điều này, Trần Thư Nhã liền hận đến ngứa răng, hôm nay lại còn bị người khác cố tình nhắc tới, ánh mắt cô ta nhanh chóng hóa thành lợi kiếm bay về phía Lý Na, trầm giọng mở miệng: “Đó là chị gái tôi.”

Tổng Nhiên vì ánh mắt này của Trần Thư Nhã hướng tới Lý Na, trong lòng tràn ngập lửa giận, hần con người lạnh băng nhìn cô ta.

Tương phản, Lý Na lại cười nhạt doanh doanh: “Nguyên lai là đại tiểu thư Trần thị! Nghe nói đại tiểu thư Trần thị mười tám tuổi đã tiếp nhận tập đoàn Trần thị, tuổi còn nhỏ như vậy đã ngồi vào vị trí này, như thế nào cũng thật lợi hại, hiện giờ lại đem Trần thị phát triển hùng mạnh thành tập đoàn đứng số một số hai trong nước, cổ chủ tịch Trần có một người con gái như vậy hẳn là có phúc khí a”.

Lý Na liền tiếp khen Trần Thư Lan, lại ngầm giống như để lộ cho Trần Thư Nhã một cái ý tứ khác, cô so với chị gái cô kém cỏi thế nào! Lời này trong tôi ngoài sáng đều là xem thường, làm cho Trần Thư Nhã sau khi trọng sinh tâm cao khí ngạo như thế nào chịu được?

Mà Từ Đông Thanh thế nhưng lại gật đầu tán thành: “Nha đầu Thư Lan kia, thủ đoạn cũng lợi hại, còn nhỏ tuổi như vậy có thể tiếp quản Trần thị, lão Trần cũng thật có phúc khí”

Trần Thư Nhã sắc mặt trực tiếp đen thui.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 9

Lý Na thấy lửa đã cháy to lại đổ thêm dầu vào lửa: “Không biết Trần tiểu thư hiện tại đang công tác ở đâu?”

Những lời này vốn là Trần Thư Nhã muốn đánh đòn phủ đầu cô, hiện giờ cô lại dùng để đánh trả, mang theo vài phần châm chọc.

Cô nhớ rất rõ ràng, hiện tại Trần Thư Nhã, còn đang vội vàng trả thù Trình Cẩm Vinh cùng Nghiêm Xảo Xảo, bất quá cũng chỉ có cái hư danh Trần gia nhị tiểu thư mà thôi, tập đoàn Trần thị vẫn luôn nằm trong tay Trần Thư Lan.

Trần Thư Nhã lòng bàn tay đã sớm bị móng tay đâm sâu vào, cô ta vẫn cố duy trì tươi cười trên mặt, không chút để ý nói: “Hiện tại tôi cũng đang rảnh rồi, không công tác ở nơi nào, ánh mắt Tổng thiếu cũng thật tốt, có thể tìm được một giai nhân như vậy làm bạn, không biết có bao nhiêu trái tim thiếu nữ ở đây thương tâm khổ sở ở đây không?”.

Châm ngòi ly gián a? Còn đem cô cùng mấy em gái phục vụ này đánh đồng? Lý Na trên mặt vẫn tươi cười tựa tiểu phi tiểu, bàn tay phía dưới lại không ngừng hung hăng véo hông Tổng Nhiên, lần này véo mang theo mười phần sức lực, trên mặt hứng thú hỏi: “Nga? Không biết Trần tiểu thư có là một trong những vị thương tâm khổ sở ở đây không?”.

Tổng Nhiên kêu lên một tiếng, địa phương kia vốn đã bị véo đến thâm tím thế nhưng lại lần nữa bị véo tiếp. Hắn trong lòng khổ sở không nói nên lời, chỉ có thể đem oán khí đẩy hết lên trên người Trần Thư Nhã, nếu không phải tại cô ta, hắn như thế nào bị như thế này? Còn dám vũ nhục bạn gái hắn? Quả thực là chán sống rồi!

Trần Thư Nhã lại không biết đại họa đã ập lên đầu cô ta, bị Lý Na nói lại lần nữa sinh khí, sắc mặt lạnh lùng nói: “Vị tiểu thư này, xin cô ăn nói tự trọng. Tôi đối với Tổng thiếu bất quá cũng chỉ là thương thức”.

“Tôi có nơi nào không tự trọng? Lại không biết cô đánh chủ ý gì lên người hắn? Tôi cũng đâu có trách cô cảm lòng không đâu” Lý Na lập tức ủy khuất nhìn cô ta, thủy quang tràn đầy trong mắt, nhìn qua thực nhu nhược cùng đáng thương, lời nói này lại tựa như chứng thực Trần Thư Nhã đối với Tổng Nhiên có ý tứ khác!

Còn không phải là giả thanh cao sao? Lão nương ta cũng sẽ giả đáng thương cho cô xem?

“Cô.....” Trần Thư Nhã sinh khí chỉ vào Lý Na.

Trong phòng, người nào người nấy cũng nhìn về phía hai nữ nhân tranh đấu gay gắt, sôi nổi dựa lưng vào sofa xem trò hay.

Chỉ có Từ Đông Thanh rất tức giận nhìn Trần Thu Nhã, còn tưởng rằng Tổng thiếu đối với nữ nhân này cảm thấy hứng thú, mới mời cô ta lại đây, ai biết Tổng thiếu lại đã có bạn gái. Mà Trần Thu Nhã lại không biết điều, làm trò trước mặt Tổng thiếu, còn chọc tức bạn gái của hắn.

Tổng Nhiên thật sự nhịn không được, Lý Na xuống tay thật sự rất tàn nhẫn!

Hắn đột nhiên đứng lên, Lý Na không có biện pháp, vì không để cho người khác nhìn ra manh mối, đành phải buông lỏng tay.

“Trần tiểu thư! Không biết bạn gái tôi đắc tội với cô ở nơi nào? Cứ nhiên lập đi lập lại nhiều lần nhắm vào cô ấy!” Tổng Nhiên con ngươi lạnh băng nhìn về phía Trần Thu Nhã, giọng nói lãnh khốc vô tình không ngừng phun ra: “Nếu là bởi vì tôi, như vậy tôi thực xin lỗi, bởi vì tôi quá mức ưu tú mà làm bạn gái tôi vừa gặp người liền bị người vũ nhục như vậy, thật sự là tôi thất trách”.

Trần Thu Nhã sắc mặt lập tức tái nhợt vô cùng, lời này của hắn là có ý tứ gì? Nói cô không biết xấu hổ mơ ước bạn trai của người khác sao?

“Tổng Nhiên, anh lời này là có ý tứ gì?” Cô ta nhìn không được lớn tiếng, phảng phất như muốn lấy lại một chút tự tin.

Nhưng mà Tổng Nhiên lại không nhìn cô ta, hắn đối với Từ Đông Thanh quét một cái: “Từ đồng, hôm nay thật sự xin lỗi, tôi còn có việc, liền cáo từ trước.”

Nói xong liền lôi kéo Lý Na hướng ra ngoài cửa.

Từ Đông Thanh ở phía sau hô vài tiếng thế nhưng người cũng không quay lại, cuối cùng hắn ta ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Trần Thu Nhã, thẳng đến khi đối phương bị nhìn tâm sinh hoảng hốt, sau đó biểu tình khó lường dời đi ánh mắt.

Tổng Nhiên cùng Lý Na sau khi rời đi, tại hành lang không người, Tổng Nhiên gọi điện thoại cho ai đó ra lệnh: “Đến cửa đón tôi”.

Nói xong câu đó hắn liền cúp điện thoại, thuận tiện tắt nguồn.

Lý Na đi phía sau hắn, về mặt nghi ngờ.

“Trở về anh sẽ giải thích cho em! Hiện tại nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Tổng Nhiên quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó lôi kéo Lý Na nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngoài cửa Từ Túy Kim Mê dừng lại một chiếc xe cao cấp màu đen, mà ngồi ở ghế lái chính là Lục Chiêu, thủ hạ của Tổng Nhiên.

Tổng Nhiên mang theo Lý Na ngồi ở ghế sau, đóng cửa xe lại, đối với Lục Chiêu trầm giọng ra lệnh: “Lái xe!”

Tiếng động cơ vang lên.

“Anh hai cùng Ninh Dương đâu?” Lý Na thấy xe muốn ly khai, vội vàng hỏi.

Từ trước đến nay Lục Chiêu luôn luôn nhiều miệng vội vàng nói xen vào: “Tẩu tử chị yên tâm, Lý ca cùng Ninh đội sẽ không có việc gì, bọn họ đội lát nữa mới ra.”

“Thật sự không có việc gì?” Lý Na nhìn về phía Tổng Nhiên, được đối phương cấp một cái gật đầu, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Lão đại, chúng ta trước tiên vẫn nên đưa tẩu tử trở về quân đoàn trước đi” Lục Chiêu chuyên tâm lái xe, nhin không được mở miệng.

“Trước về quân đoàn.” Tổng Nhiên con ngươi thâm trầm ra lệnh, hắn làm như vậy, là có ý đồ.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 10

Đường từ Từ Túy Kim Mê trở về quân đoàn có chút xa, Lý Na chịu không nổi, ở nửa đường liền ngủ gục.

Ban đầu cô dựa vào cửa sổ xe để ngủ, nhưng mà Tổng Nhiên thừa dịp cô ngủ liền đem cả người cô kéo vào trong lòng ngực mình, thuận tiện đem áo khoác tây trang cời xuống, đắp lên trên người Lý Na.

Bởi vì Tổng Nhiên không thành thực loại sự tình này, trên đường liền đem Lý Na đánh thức một lần, đương nhiên khi phát hiện chính mình đang dựa vào lòng ngực của Tổng Nhiên, lại còn đắp áo khoác tây trang của hắn trên người, cô trực tiếp ném áo khoác xuống, cả người lùi về phía bên cạnh, giữ

khoảng cách xa nhất có thể với Tổng Nhiên.

Lý Na không những không cảm kích lại còn cư xử như thể với Tổng Nhiên, liền làm hấn khuôn mặt đen thui, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ cứ ở trước mặt hấn ngoan cố đi. Về sau hấn nhất định sẽ làm cô khóc lóc van xin.

Lục Chiêu ngồi ở ghế lái trước, thông qua kính chiếu hậu thu hết sự tình phía sau vào trong mắt, trong lòng thích thích bồn chồn. Này lão đại cũng tẩu tử có mâu thuẫn đi, hình như còn rất nghiêm trọng, hấn chưa thấy tẩu tử cư xử như vậy đối với lão đại bao giờ.

Lục Chiêu trong lòng tò mò đầy bát quái, trên mặt lại không dám mở miệng, một đường trầm mặc lái xe trở về quân khu.

Lục Chiêu vừa dừng xe, Lý Na liền đi theo Tổng Nhiên xuống xe một đường đi thẳng vào quân khu, trước kia cô đã từng đến đây vài lần, chủ yếu là đến thăm Tổng Nhiên cùng Lý Dật.

Dọc đường đi, nhìn thấy đều là binh lính ăn mặc quân trang xanh biếc, có không ít người là thù hạ của Tổng Nhiên, nhìn thấy cô liền sôi nổi cúi đầu chào một tiếng tẩu tử hảo, Lý Na đối với họ mỉm cười gật đầu xem như chào hỏi, tuy nhiên đại bộ phận đều là những người cô không quen biết.

Thực mau liền tới ký túc xá nơi Tổng Nhiên ở, với cấp bậc của hấn trong quân đội liền được cấp một phòng riêng biệt lại còn không nhỏ.

Lý Na tự động ngồi vào mép giường, ai thiết kế cái ký túc xá này cũng thật sạch sẽ gọn gàng làm người ta muốn giận sôi máu. Ghế cũng không có lấy một cái, trên giường chăn cũng bị xếp thành hình dạng miếng đậu hũ.

Tổng Nhiên thay đổi một thân nhung trang, hấn nhìn Lý Na, suy nghĩ một chút liền mở miệng: “Anh đi ra ngoài một chút, lát nữa Lục Chiêu sẽ mang cơm lên đây cho em, buổi tối hôm nay em liền ở đây một đêm đi. Ngày mai anh đưa em trở về”.

Vừa nghe thấy lời này, Lý Na liền nhủ mảy nói: “Nhưng em không có quần áo để tắm rửa, bàn chải đánh răng cũng không có”.

“Lát nữa anh sẽ bảo Lục Chiêu chuẩn bị cho em, em không cần lo lắng việc này”. Nói xong, Tổng Nhiên liền quay đầu đi ra khỏi cửa.

Lý Na nhìn ký túc xá gọn gàng ngăn nắp, cảm khái một tiếng liền ngã ngửa ra giường, cô cứ nghĩ mình sẽ được về nhà ngủ. ...

Trần Thư Nhã bên kia không được tốt cho lắm, mất đi bàn tay vàng là Tổng Nhiên, cô ta còn có thể làm được cái gì.

Thời gian kế tiếp chính là công lược Tổng Nhiên, trên thế giới này, chỉ có nhất kiến chung tình thích nhưng lại không có nhất kiến chung tình ái.

Trừ phi là cốt nhục tình thân, bị huyết thông ràng buộc mới không thể tách rời.

Tình cảm oanh oanh liệt liệt không bằng mưa dầm thấm lâu, nhất kiến chung tình có thể oanh oanh liệt liệt, còn mưa dầm thấm lâu nhất định phải dựa vào lâu ngày sinh tình cảm.

Hiện tại Tổng Nhiên có lẽ bởi vì đứa bé nên mới thích cô, chân chính yêu một người, là có thể yêu mọi khuyết điểm của người đó chứ không phải chỉ yêu ưu điểm của người đó.

Đương nhiên, trên thế giới này cũng không có tình yêu vô duyên vô cớ, nếu không có sự hi sinh cùng trả giá, người khác dựa vào cái gì mà yêu cô? So với cô còn có rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp ưu tú hơn nhiều.

Muốn chạm đến chân tâm của một người, cần phải lấy thiệt tình đổi thiệt tình a.

Lý Na thở dài, cô chỉ có thể lấy chân tình của mình để đổi lấy thiệt tình của người khác,... nói không chừng còn đem chính mình cuốn vào cuộc tình này.

Nằm trên giường một lúc, mới nghe thấy tiếng người gõ cửa, Lý Na đứng dậy, vuốt vuốt lại quần áo đã bị nhăn rồi mới đi ra mở cửa.

Tiến vào chính là Lục Chiêu một thân quân trang xanh biếc, trong tay hấn còn bưng theo một đồng vật dụng, nhếch miệng cười lộ ra một chiếc răng khênh: “Tẩu tử, lão đại bảo em mang đồ dùng sinh hoạt cho chị, ở đây bọn em năm giờ mới ăn cơm. Nếu chị đói bụng thì ăn tạm chút hoa quả này trước đi”.

Nói xong, hấn đem toàn bộ vật dụng đặt lên trên chiếc bàn trống không.

“Vắt vả cho em rồi, Tiểu Chiêu.” Lý Na cười cười, thật đáng yêu a.

“Tiểu Chiêu?!” Lục Chiêu biểu tình trong nháy mắt trở nên thực vi diệu, hấn vẻ mặt như đưa đám, Tiểu Chiêu không phải là cái cô nương thích Trương Vô Kỵ trong Ỗ Thiên Đồ Long Ký sao?

“Làm sao vậy?” Lý Na đối với vẻ mặt của hấn cảm thấy kỳ quái.

“Tẩu tử, chị như mọi người gọi em là Tiểu Lục là được, Tiểu Chiêu. nghe hơi kỳ quái.” Lục chiêu về mặt uyển chuyển đưa ra đề nghị.

“Ha ha, kia cũng đúng.” Lý Na cười cười đáp hân, lại hỏi: “Đúng rồi, Tổng Nhiên sao bây giờ còn chưa về?”

“A! Cái này a.....” Lục chiêu đôi mắt xoay chuyển, hân cời mũ quân trang xuống, gỡ gỡ tóc, sau đó lại đem mũ quân trang đội lên, nói: “Lão đại có một chút việc gấp cần phải xử lý, tẩu tử nếu chị nhàm chán có thể xuống dưới đi dạo vài vòng”.

“Không a, chị chỉ thuận miệng mới hỏi thôi. Phiên toái em rồi, Tiểu Lục, này, ăn một trái táo đi”. Lý Na mắt liếc Tiểu Lục đang nói dối, cô cũng lười vạch trần hân, trên bàn cầm lấy một trái táo đỏ rực nhét vào tay Lục Chiêu.

“Cảm ơn tẩu tử, em còn có chút việc, em đi trước đây” Lục chiêu có chút chột dạ, cầm quả táo tìm một lý do chạy trốn.

Lý Na một lần nữa đóng cửa lại, nhìn những vật dụng Lục Chiêu đưa tới.

Ngoại trừ hoa quả tươi mới ngon miệng còn có bàn chải đánh răng, chậu rửa mặt, khăn bông...Nhưng lại không có quần áo mới để tắm.

Lý Na cảm xúc cao hứng biến mất, phụ nữ luôn luôn muốn sạch sẽ, cô không muốn ngày mai lại phải mặc bộ quần áo này, cô muốn quần áo sạch sẽ...

Thời điểm năm giờ chiều, Lục Chiêu đưa cơm tối, đưa cho cô hộp cơm xong liền vội vàng rời đi, một bộ dáng sợ cô tra hỏi.

Thái độ của Lục Chiêu như vậy làm Lý Na sinh nghi, chẳng lẽ tiểu tử này biết cái gì sao? Vậy có nghĩa là Tổng Nhiên có chuyện giấu cô?.

Nói đến Tổng Nhiên bên này, hân cùng với thủ trưởng thảo luận xong về nhiệm vụ lần này, liền có chút gấp gấp không chờ nổi hỏi: “Thủ trưởng, đơn tôi nộp, ngài đã phê duyệt chưa?”.

“Tiểu tử ngươi gấp cái gì?” Thủ trưởng nghiêng mặt liếc nhìn hân, sau đó cúi đầu nhìn văn kiện: “Ngươi mới nộp không bao lâu, nào có nhanh như vậy?”.

Tổng Nhiên nhướng mày: “Tôi không muốn con tôi sau khi sinh ra liền kêu người khác là cha” Hiện tại còn không nhanh lấy đơn xin kết hôn đã được phê duyệt, Lý Na nếu thật sự muốn mang theo con hân gả cho người khác, hân muốn khóc cũng không được, việc cấp bách bây giờ là cột cô chung với hân.

“Khụ khụ..... Ngươi nói cái gì? Bạn gái ngươi có?!” Thủ trưởng bị tin tức này dọa sợ, cả kinh ho khan liên tục, sau đó về mặt tán thưởng nói: “Được lắm tiểu tử, tốc độ đủ nhanh! A, ta cũng nên cho ngươi một lời chắc chắn, ngươi ngày mai 8 giờ, liền có thể mang theo người đi Cục Dân Chính lãnh chứng kết hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 11

Thăng đến 6 giờ, Lục Chiêu đến thu hộp cơm, Tổng Nhiên vẫn chưa trở về.

Vì thế Lý Na liền ngăn cản Lục Chiêu: "Sao Tổng Nhiên bây giờ còn chưa về?"

"Ngạch.....Này không phải vì lão đại có việc gấp sao?" Lục Chiêu về mặt tươi cười cứng đờ.

"Thế anh hai chị cùng Ninh Dương đâu? Đã về chưa?" Lý Na hỏi lại tiếp.

"Lý ca cùng Ninh đội còn đang chấp hành nhiệm vụ, một hai ngày nữa mới về". Lục Chiêu thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không hỏi chuyện liên quan đến lão đại liền tốt.

Lý Na nhíu mày: "Còn thi hành nhiệm vụ? Không phải lúc trước em bảo bọn họ rất nhanh sẽ về sao?"

"Này lát nữa mới ra, chứ không phải lát nữa sẽ về a" Lục Chiêu thanh âm nhỏ dần, hân không đủ tự tin, việc này cũng tại hân, không cùng tẩu tử nói rõ ràng.

"Vậy được rồi!" Lý Na có chút đau đầu đỡ trán.

"Kia tẩu tử nếu không còn chuyện gì nữa, em đi trước đây!" Lục Chiêu nói xong, trên tay cầm hộp cơm, nhấc chân bỏ chạy.

"Ai, từ từ đã....." Chờ Lý Na hô lớn gọi hân lại, nhưng mà bóng dáng Lục Chiêu đã sớm không thấy đâu.

"Chạy nhanh như vậy, mình đáng sợ lắm sao?" Lý Na cảm thấy khó hiểu, cho dù có việc giấu cô cũng đâu cần đến mức như vậy?

Thôi kệ đi, cô vẫn nên đi tắm rửa trước đã.

Một lần nữa ở trong phòng tìm một vòng, chỉ tìm được mấy bộ quần trang của Tổng Nhiên, Lý Na cầm một kiện áo sơ mi trắng đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong liền đem quần áo đi giặt mang ra ngoài ban công phơi, như thế ngày mai cô còn có thể mặc.

Chờ cô tắm rửa xong cũng chưa thấy Tổng Nhiên đâu.

Lý Na đành phải trải ga giường chuẩn bị đi ngủ.

Mới vừa trải xong ga giường, cô liền nghe thấy tiếng răng rắc, cửa bị người bên ngoài mở ra.

Vừa quay đầu lại liền thấy Tổng Nhiên một thân quần trang trở về, chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

"Anh như thế nào về muộn như vậy?" Lý Na tiến lên, định cấp hắt tươi cười lại bị lời nói lạnh băng của Tổng Nhiên làm cho ngây ngốc.

"Ai cho phép em ăn mặc như vậy?" Trời mới biết hắt vừa mở cửa ra liền thấy cái gì, toàn thân trên dưới chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng của hắt, khó khăn lắm mới che khuất cái mông, kia hai chân thon dài đứng nơi đó khom lưng trải ga giường, phía dưới tất cả đều bại lộ.

"Làm sao vậy?" Lý Na bị hắt chất vấn, không hiểu gì cả, cô cũng chỉ mặc áo của hắt thôi mà.

Tổng Nhiên bị khuôn mặt ngây thơ của cô cấp đau trứng, hắt trầm mặc: "Vạn nhất người mở cửa ra không phải là anh thì sao? Ngay cả một chút cảnh giác em cũng không có?".

Lý Na rút cuộc cũng minh bạch ý tứ của hắt, cô nhin không được biện giải: "Nhưng đây là bộ đội, chỗ này là phòng của anh, ai dám làm loạn bước vào".

Ở trong ấn tượng của cô, bộ đội luôn luôn là địa phương an toàn nhất a?

"Đúng vậy, nơi này là bộ đội, nhưng em cũng đừng quên người trong đây đều là đàn ông. Phòng của anh có người tiến vào không ngừng, hôm nay Lục Chiêu còn ghé qua đây hai lần, nếu mở cửa vừa rồi chính là người đàn ông khác, em cảm thấy nếu hắt nhìn thấy bộ dáng khom lưng của em sẽ như thế nào?" Tổng Nhiên con ngươi lạnh lùng, hắt chỉ cần tưởng tượng đến cảnh vừa rồi mở cửa là người đàn ông khác, hắt tuyệt đối sẽ đem hai tròng mắt của người đó moi xuống.

"Anh..... Anh vô cớ gây rối." Lý Na bị hắt nói đỏ bừng khuôn mặt, cô hung hăng trừng mắt nhìn Tổng Nhiên một cái, sau đó xoay người trở về giường, không thèm để ý đến hắt.

Người đàn ông này hôm nay phát điên cái gì. Ghen cũng thành dạng này, tối nay cũng chả phát sinh việc gì, cứ như vậy liền ăn giấc?.

"Em cảm thấy anh vô cớ gây rối?" Tổng Nhiên con ngươi thâm trầm sâu thẳm, hắt đi đến trước mặt Lý Na, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, thanh âm trầm thấp từ tính vang lên: "Em có biết hay không lúc anh vừa mở cửa, nhìn thấy em khom lưng trải ga giường liền muốn làm gì em không?".

Lý Na tức giận mở to hai mắt, không thèm để ý đến hắt, vành tai đỏ bừng bởi vì câu nói sau cùng đầy tính khiêu khích cùng ái muội của hắt.

Thấy cô không nói lời nào, vành tai lại đỏ bừng, Tổng Nhiên cười nhẹ, ánh mắt u ám thâm trầm, từng câu từng chữ nói: "Muốn đem em lột sạch, sau đó, hung hăng....."

Lý Na rút cuộc không nghe được nữa, quay đầu đánh gãy lời nói của hắt, sắc mặt ửng đỏ trừng mắt nhìn Tổng Nhiên: "Anh, đủ rồi! buổi tối lại định giờ trò lưu manh gì?!"

"Vậy em hi vọng tối nay anh giờ trò lưu manh gì với em?" Tổng Nhiên mặt không đổi sắc tiếp tục nói.

"Anh cút đi! Em muốn đi ngủ!" Lý Na vô pháp nhìn thẳng bộ dạng nghiêm trang giờ trò lưu manh của hắt, xốc chân lên trực tiếp chui vào bên trong, quay lưng về phía Tổng Nhiên.

Cô nhắm hai mắt lại, cảm lấy chăn lạnh băng trùm lên mặt nhưng vẫn không thể nào giảm đi độ nóng trên khuôn mặt.

"Anh đi tắm rửa đây." Phía sau truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Tổng Nhiên.

Trong chốc lát liền nghe thấy tiếng nước ào ào xôn xao từ trong phòng tắm vọng ra.

Lý Na thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà chưa đầy ba phút, Tổng Nhiên liền tắm rửa xong.

Cô nghe được tiếng nước ngừng, cửa phòng tắm bị mở ra.

Ngay sau đó, chăn phía sau lưng cô bị xốc lên, một thân hình nóng bỏng từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Tổng Nhiên thanh âm có chút nghiêng răng nghiêng lợi vang lên bên tai cô: "Hiện tại có tắm nước lạnh cũng không làm gì được, phải làm sao bây giờ?"

Lý Na một trận kinh hồn bạt vía, cô cảm thấy có một thứ cứng rắn nóng bỏng ương ngạnh chống vào hông mình, đồng thời bàn tay to của Tống Nhiên cũng bắt đầu ngao du trên người cô.

Bàn tay thô ráp xoa xoa đùi ngọc trắng mịn, Lý Na cả người run rẩy, cô nghe được tiếng thủ thủ nóng bỏng của Tống Nhiên bên tai, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Vừa rồi khi tắm, trong đầu anh đều là hình ảnh đè em dưới thân, hưng hăng đi vào".

Lý Na khủng hoảng không thôi, bởi vì có một bàn tay đã bắt đầu vuốt ve bộ ngực của cô, cô kinh hoảng thất thố kêu lên: "Tống Nhiên, anh không được làm vậy, em đang mang thai".

Nói xong, cô liền cảm giác hai tay đang ngao du trên cơ thể hơi dừng lại, sau đó lại nghe được âm thanh hơi tức giận của Tống Nhiên: "Đáng chết, vậy em nói xem anh phải làm sao bây giờ? Hóa là do em đốt, em phải có trách nhiệm dập tắt nó".

Lý Na tức khắc không vui, cô thờ phò quay đầu, trừng mắt nhìn Tống Nhiên: "Như thế nào kêu hỏa do em đốt? Rõ ràng là anh tự chủ kém, một chút dụ hoặc cũng không chịu được! Hiện tại còn hỏi làm sao? Đương nhiên là anh tự mình giải quyết a! Tay anh có thể sờ, sờ phân thân chính mình có sao?"

"Em....." Tống Nhiên tức khắc bị lời nói này cấp đến đau trứng, cái gì mà kêu hấn tự chủ kém? Hấn nếu tự chủ kém đã sớm đè cô ra hưng hăng làm rồi, đâu cần phải phí lời với cô như vậy?

Còn cái gì mà tự mình giải quyết? Tự sờ phân thân chính mình, loại chuyện này cấp bay sự tự tôn của hấn a.

"Em cái gì mà em? Đừng nói với em cái này anh cũng không biết làm? Hừ hừ, đường đường là Tống thiếu mà lại không biết tự an ủi chính mình, nếu bị truyền ra ngoài khẳng định bị người ta cười chết!" Lý Na cố ý oai giải hấn, nhìn Tống Nhiên bộ dáng sinh khí, trong lòng đắc ý không thôi.

Ai cho người đùa giỡn lão nương! Thật cho rằng những lời này lão nương không dám nói ra sao a.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 12

Tống Nhiên mặt liền đen thui: "Xem ra hôm nay không giáo huấn em một chút, em liền không biết trời cao đất rộng là gì."

Nói xong, hấn liền hưng hăng hôn xuống đôi môi Lý Na.

Lý Na muốn mở miệng nói, liền bị đầu lưỡi của đối phương ngang nhiên tàn phá xâm lược, bá đạo trong khoang miệng cô càn quét làm loạn, thăm dò, liếm mút từng góc trong khoang miệng, găt gao dây dưa cùng chiếc lưỡi đình hương, cấp cho đối phương thờ dờ.

Đến khi Lý Na cả người mềm nhũn, trong khoang miệng ngập tràn hơi thở của hấn, Tống Nhiên mới buông cô ra, hấn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt đã ướt đầm thủy quang cùng đôi môi gọi cảm đỏ mọng hơi sưng của cô.

Lý Na không kịp phòng bị liền bị một bàn tay của Tống Nhiên tập kích nơi tư mật, trên người vốn chỉ mặc một kiện áo sơ mi, phía dưới chỉ mặc quần lót, không có vật gì ngăn chớ, Tống Nhiên dễ dàng chạm tay vào.

Cô cảm lòng không đậu kẹp chặt hai chân, cánh hoa mềm mại bên trong quần lót bị bàn tay thô ráp chạm phải, Lý Na cả người tựa như có dòng điện chạy qua, tê tê đại đại, một dòng lưu nhiệt từ trong hoa huyết chậm rãi chảy ra, thấm đẫm quần lót cùng tay của Tống Nhiên.

"A! Mới sờ em vài cái liền ướt, thật đủ mẫn cảm." Tống Nhiên ở bên tai cô thủ thủ, hơi thở nóng rực làm vùng cổ cùng vành tai cô đều nhiễm một tầng hồng nhạt.

Cô đỏ mặt, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Tống Nhiên một cái.

Nhưng mà cái trừng mắt này đối với Tống Nhiên mà nói, quả thực giống như xuân dược, hấn bị câu dẫn đến dục hỏa đốt người, hận không thể lập tức đem người tại chỗ cấp ngay từ hình.

"Thật là thiếu thảo!" Hấn hưng hăng phun ra một câu, một tay đỡ lấy eo cô, một tay khác cách quần lót ướt đầm dùng sức ma xát hoa huyết, ần ần vuốt ve viên trân châu nhỏ.

"Ấn a..... A ha..... Đừng a..... Ô a..... A a....." Lý Na găt gao kẹp chặt hai chân, bật ra tiếng rên rĩ, hấn thế nhưng lại dùng lòng bàn tay thô ráp cách quần lót mỏng manh hưng hăng ma xát hoa huyết cô, lại còn ần ần bóp bóp hoa hạch huyết sung của cô.

Lý Na kiều diễm rên rĩ như một liều thuốc kích thích Tống Nhiên, hấn đôi mắt đỏ ngầu, ngón tay hưng hăng xoa bóp viên trân châu, vừa lòng nghe tiếng thét chói tai của Lý Na.

“Em đem hai chân mở rộng ra, đừng kẹp chặt như vậy.” Tổng Nhiên đem chân trên người Lý Na xốc lên, áo sơ mi đã sớm bị cuốn lên hông, lộ ra hai chân thon dài gầy gao kẹp chặt bàn tay của hắn, cùng quần lót ren đen ướt đầm.

“Không.” Lý Na đỏ mặt lắc đầu, cô cảm thấy động tác kia vô cùng xấu hổ, đặc biệt là ở trước ánh mắt nóng rực của Tổng Nhiên, cô thật sự không dám.

“Không?” Tổng Nhiên nhướn mày: “Vậy được rồi, anh đây liền không sờ nữa.”

Nói xong, hắn rút về tay.

“Đừng.” Bàn tay to vừa ly khai, Lý Na liền cảm giác hoa huyết từng đợt từng đợt hư không, một cổ cảm giác ngứa ngáy làm cô nhịn không được thốt ra lời kia, nhưng sau khi nói xong liền cảm thấy xấu hổ thẹn thùng.

Tổng Nhiên cười khê: “Muốn như vậy? Vậy em đem hai chân mình mở rộng ra, như thế giúp anh khai càng tốt hơn.”

Nói xong, hắn hứng thú thưởng thức biểu tình bất lực cùng giãy giụa của Lý Na.

“Em. Em làm theo còn không được sao?” Cơ hồ mang theo tiếng khóc nói ra lời này, Lý Na thẹn thùng mở rộng hai chân, ánh mắt Tổng Nhiên trở nên nóng bỏng, phảng phất coi gian giống nhau, cô cảm thấy hoa huyết của mình càng ngày càng ướt lợi hại, hảo muốn,...

Tổng Nhiên đem cô bế lên dựa vào đầu giường, sau đó đem hai chân cô bẻ ra thành hình chữ M.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm quần lót ướt đầm, đem toàn bộ hình dạng hoa huyết thu vào trong mắt, bên trong thậm chí còn ả ả chảy ra rất nhiều nước.

“Em muốn anh lộ như thế nào? Vừa rồi không phải nói muốn anh sờ sao? Không đem em lộ tới cao trào, lại làm em thất vọng như thế nào khi vừa mới khen ngợi anh?” Tổng Nhiên cười cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua quần lót ướt đầm, vừa lòng nhìn Lý Na toàn thân run rẩy.

“Anh.” Lý Na mặt đỏ tai hồng, khi này cô còn biết nói gì nữa.

“Em không nói? Anh đây tùy ý phát huy vậy?” Tổng Nhiên nói xong, ngón tay từ khe hở bên cạnh đáy quần lót chui vào bên trong, không có vải mỏng ngăn cách, bàn tay thô ráp trực tiếp xoa nắn hoa huyết non mềm mẫn cảm ướt sũng.

“Ấn a.” Lý Na khẽ ngâm nga, hai cánh hoa nhịn không được bắt đầu co rút, mật dịch bên trong không ngừng chảy ra.

Ngón tay Tổng Nhiên đặt ngoài cửa huyết trong nháy mắt dính đầy mật dịch, hắn cười cười, lòng bàn tay hung hăng mát xa hoa huyết.

“Có muốn anh cho em hay không?” Nói xong, ngón tay ở cửa huyết thẳng tiến vào bên trong trừu cảm, rất nhiều mật dịch trong suốt theo đó đi ra.

“Ô a. Muốn.”

Lý Na lời vừa nói xong, liền bị Tổng Nhiên đem thêm ngón trỏ cắm vào, hoa huyết bị hai dị vật hung hăng đi vào lập tức xoắn chặt, ngón tay thô ráp chậm rãi men theo vách thịt ma xát, khuấy đảo.

“A ha. Ấn a. Anh nhanh lên.” Có chút chịu không nổi tốc độ chậm chạp của Tổng Nhiên, Lý Na nâng mông lên nhẹ nhàng trừu động phối hợp với hai ngón tay của Tổng Nhiên, tuy nhiên vẫn không thể giảm bớt ngứa ngáy trong hoa huyết, ngược lại càng thêm khát vọng bị vật thô to tiến vào....

“Sạch, ngón tay anh đều bị hoa huyết của em gầy gao cắn chặt, cơ hồ thật đói khát.” Tổng Nhiên ngẩng đầu, tốc độ như cũ thông thả, hắn nhìn khuôn mặt kiều mị của cô, đôi mắt mê mang lâm vào dục vọng, ngón tay nhịn không được chịu động nhanh hơn.

“Ấn ấn a a. Lại nhanh lên. Ấn a.” Lý Na hai tay gầy gao bắt lấy ga trải giường, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch, dùng đưa cái mông, nghênh đón ngón tay hung hăng trừu cảm của Tổng Nhiên, ả ả ý tứ không thỏa mãn.

Hiển nhiên, những lời này làm kích thích Tổng Nhiên, hắn hung hăng phun ra một tiếng: “Thật dâm đẳng! Thêm khát người ta thao như vậy!”

Trên tay tốc độ bắt đầu nhanh hơn, mỗi lần đều hung hăng cắm vào, sau đó nhanh chóng rút ra, lại hung hăng cắm vào, hận mỗi lần không thể chọc đến nơi sâu nhất.

Đồng thời ngón tay cái cũng vói vào bên trong quần lót, hung hăng ấn viên trần châu mẫn cảm đáng thương kia, dùng sức vuốt ve xoa lộng.

“A a. Ấn ấn a a. Quá sâu. Không cần. A a a.” Lý Na tiếng kêu càng thêm phấn khởi cùng dâm đẳng, cả người cô run rẩy, thét chói tai đạt tới cao trào.

Tổng Nhiên rút hai ngón tay ướt đầm ra, một tay đem quần lót của cô cởi xuống kéo theo một đường chi bạc trơn trượt lầy lội, sau đó là một luồng mật dịch từ trong hoa huyết chậm rãi chảy ra đem ga trải giường thấm đẫm.

“Đây chính là thứ bên trong cơ thể em, có muốn nếm thử một chút hay không?”

Tổng Nhiên đem hai ngón tay ướt đầm dính đầy mật dịch đến trước mặt Lý Na, nhìn khuôn mặt đỏ bừng né tránh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 13

"Há miệng, nếm thử tư vị của chính mình....." Tổng Nhiên đem hai ngón tay ướt đầm nhét vào miệng Lý Na, hai ngón tay ở trong khoang miệng tùy ý làm loạn, nhìn cô không kịp nuốt, một đường chỉ bạc chảy xuống cằm, hai cánh môi đỏ mọng bị đùa bốn kiểu điểm ướt át.

Tổng Nhiên yểu hâu lên xuống một trận khô nóng, một bàn tay khác không nhịn được cởi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình ra.

Một đôi bông đào tuyết trắng đầy đặn hiện ra trước mắt, hai đóa hồng mai không biết từ khi nào đã yên lặng nở rộ. Bàn tay to vội vàng bao trùm lên gò bông đào, lan truyền một cảm xúc mềm mại yêu thích không muốn buông tay, năm ngón tay tùy ý đùa bốn, đóa hồng mai bị Tổng Nhiên vờ vờ, đặt ra rồi lại ấn vào.

"Ngô a....." Lý Na thở hổn hển, vô lực hơi nâng cằm, vừa mới trải qua cao trào cơ thể dị thường mẫn cảm, bộ ngực bị hấn thoáng chạm vào, phía dưới liền ướt.

Tổng Nhiên đem hai ngón tay trong miệng Lý Na rút ra, nắm lấy một bên bông đào còn lại, khi nhẹ khi nặng vuốt ve đè ép.

"Bị sờ thoải mái sao? Ân?" Tổng Nhiên ngón tay kéo kéo hồng mai mẫn cảm kích thích Lý Na từng đợt từng đợt run rẩy.

"Ân a..... nhẹ một chút....." Lý Na yêu kiều rên rỉ, từ ngực truyền đến từng trận khoái cảm tê dại, hai chân không nhịn được không ngừng kẹp chặt cạp sát, hoa huyết ướt đầm hư không ngứa ngáy khó chịu.

Một màn này làm sao có thể lọt qua khỏi mắt Tổng Nhiên, một tay cởi quần lót, đem nam căn đỏ tím trướng đau giải phóng ra bên ngoài.

Một tay tách hai chân non mịn ra, đem nam căn thô to đặt ở cửa huyết ướt át cọ xát ma sát, cửa huyết ướt át lập tức co rút như muốn nuốt trọn lấy côn thịt.

"Ô a....." Tiểu huyết ướt át bị nam căn nóng rực tùy ý trêu đùa, Lý Na cảm thấy bụng nhỏ chậm rãi tràn ra một cỗ lưu nhiệt, tưới ướt đầm nam căn đỏ tím thô to.

Lý Na trong đầu xốt lại một tia lý trí, đẩy nhẹ Tổng Nhiên ra, kiều diễm nói: "A ân..... anh không thể đi vào..... Ô a..... Bác sĩ nói ba tháng sau..... Mới có thể....."

Côn thịt thô to đang muốn hung hăng đi vào, bị lời này của Lý Na, toàn thân lập tức cứng nhắc, khuôn mặt đen thui: "Vậy anh phải làm sao bây giờ?"

"Ô..... Em không biết..... Em cũng thật khó chịu....." Lý Na nức nở, nhẹ nâng cái mông, chủ động cọ cọ nam căn có thể làm cô dục tiên dục từ.... Thật thoải mái... Cô háo muốn...

"Mặc kệ! Anh không nhịn được nữa!" Thấy dáng vẻ này của cô, Tổng Nhiên hai mắt hoàn toàn đỏ ngầu, hai tay nắm lấy cái mông đầy đặn, đè xuống nhẹ nhàng áp vào côn thịt, côn thịt lập tức bị đẩy vào bên trong hoa huyết.

Tổng Nhiên trong đầu còn xốt lại một tia lý trí, không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng chầm rãi đi vào.

"Ân a..... A..... Hào trưởng....." Côn thịt chậm rãi bị đẩy vào bên trong hoa huyết, đi vào lập tức bị vách thịt gắt gao cắn nuốt, tầng tầng lớp lớp hút lấy côn thịt, hoa huyết bị tắc nghẽn bên ngoài, nơi sâu nhất bên trong không được côn thịt an ủi mạc danh hư không.

"Sao lại kẹp chặt như vậy?" Tổng Nhiên khuôn mặt đen thui, hấn thiếu chút nữa bị tiểu huyết cắn nuốt mà bắn ra, nếu không phải hấn nhấn nạy, đã sớm buông cò, tiết ra ngân dậm.

Vỗ nhẹ nhẹ lên mông Lý Na, hấn cắn răng nói: "Thả lỏng một chút, cũng không phải là lần đầu tiên, em kẹp chặt như vậy, là muốn kẹp chết anh sao?"

Lý Na bị đánh nhẹ có chút ủy khuất, cô không có kẹp chặt a... Suy nghĩ một chút, cô liền đem hai chân mở rộng.

Tổng Nhiên lại đẩy nhẹ một cái, bên trong vẫn chật hẹp như lần đầu tiên, thật sáng khoái, nhưng mà chặt như vậy, hấn phải làm sao a?

Hấn không dám dùng sức, đành phải nghĩ một biện pháp khác, hấn cúi đầu, xoa xoa gò bông đào tuyết trắng đầy đặn, há miệng ngậm lấy tiểu hồng đào, đầu lưỡi ấm nóng liếm mát, xoay tròn.

"Ân a..... Đừng như vậy....." Lý Na kiều diễm rên rỉ, duỗi tay ôm lấy đầu Tổng Nhiên, muốn đẩy hắn ra, bộ ngực lại không tự chủ được đưa đẩy, bộ dáng đắm chìm trong dục vọng kích thích cơn thịnh nộ bên trong hoa huyết trưởng thành thêm vài phần.

Tổng Nhiên kêu lên một tiếng, cảm thấy hoa huyết gắt gao co rút phun ra rồi lại nuốt vào cơn thịnh nộ, bên trong giống như vô số cái miệng nhỏ không ngừng liếm mát cơn thịnh nộ.

Tiểu anh đào bị Tổng Nhiên găm cán nỏ rộ, cứng rắn, tay trái hắn bắt lấy gò bồng đào khác ác ý nhào nặn, hai ngón tay kẹp chặt tiểu anh đào, ngón tay cái ấn ấn đỉnh tiểu anh đào.

Tay phải lạnh lẽo tiến về địa phương hai người kết hợp, tìm kiếm hao hạc huyết sung, vuốt ve xoa bóp, đôi khi dùng sức véo một cái, Tổng Nhiên cảm thấy cơn thịnh nộ càng ngày càng bị cắn chặt, bên trong u kinh lại càng ngày càng ướt át.

"A nga..... Ô a..... Ân ân a a....." Lý Na không ngừng rên rỉ, bên trong hoa huyết, cơn thịnh nộ chỉ mới đi vào một nửa, không thể thỏa mãn nhu cầu của cô.

Cô nhin không được nâng cao mông lên, thừa dịp hoa huyết chảy ra nhiều mật dịch, đem cơn thịnh nộ nuốt sâu vào bên trong hơn một chút.

Tổng Nhiên lập tức mượn lực, đẩy cơn thịnh nộ vào thêm một đoạn, sau đó phun ra viên anh đào bị đùa bỡn đã sớm cứng rắn ướt át.

Cúi đầu nhìn nơi hai người giao hợp, đem khu rừng rậm rạp tách ra, lộ ra hoa huyết phấn nộn mở rộng ngâm lấy cơn thịnh nộ thô to đỏ tím, mật dịch theo sườn cơn thịnh nộ chảy ra bên ngoài, không khí tràn ngập hương vị hoan ái ngọt ngào.

Một màn dâm mỹ này cấp Tổng Nhiên dục hỏa đốt người, cơn thịnh nộ còn vài phần ở bên ngoài chưa đi vào bên trong hoa huyết.

Mặc kệ sẽ có chuyện gì xảy ra, hắn cắn răng nhẫn nại động vòng eo, ở bên trong hoa huyết chậm rãi đâm chọc.

"Ân a....." Cơn thịnh nộ thô to đỏ tím ở bên trong hoa huyết chậm rãi ra vào, mang theo một cổ mật dịch trong suốt đi ra, làm ướt đầm một mảng ga giường.

Tổng Nhiên hai mắt đỏ ngầu, hắn cẩn thận đỡ vòng eo Lý Na, cơn thịnh nộ thông thả đi ra đi vào hoa huyết.

Sau vài lần đâm chọc, cơn thịnh nộ toàn bộ đi vào bên trong hoa huyết.

Lý Na cảm thấy bụng nhỏ căng trướng, hoa huyết hư không ngứa ngáy khó chịu, cô có chút không thỏa mãn, nhin không được vận vẹo cái mông, muốn cơn thịnh nộ đi sâu vào bên trong.

"Ân a...nhanh lên...Anh cứ như thế này, làm xong trời cũng đã sáng....."

Lý Na nhẹ thở gấp, mị nhãn câu nhân phóng về phía Tổng Nhiên.

"Em đây là muốn tìm chết!" Tổng Nhiên kêu nhỏ một tiếng, đỡ lấy vòng eo Lý Na, gia tăng tốc độ đâm chọc, chín sâu một nông ra sức ra vào.

Kiên kỵ Lý Na đang mang thai, hắn cũng không dám dùng quá nhiều sức, chỉ có thể nhẫn nhịn lực đạo, đẩy nhanh tốc độ.

"Ân ân a a..... A a..... chậm một chút..... Ô a....." Lý Na cảm giác khoái cảm dưới thân càng ngày càng mãnh liệt.

Cơn thịnh nộ bị hoa huyết gắt gao co rút, quy đầu vô ý chạm phải khối thịt non mềm, hắn nghe thấy Lý Na thét chói tai, cơ thể không ngừng run rẩy.

Từ lúc đó, mỗi lần cắm vào, đỉnh quy đầu đều có ý hưng hăng cọ xát khối thịt non mềm.

"A a a..... Đừng chạm vào nơi đó a..... Ân a..... A a....." Lý Na thét chói tai, hoa huyết một trận run rẩy, giống như có vô số cái miệng nhỏ khăn trương gắt gao cắn nuốt cơn thịnh nộ, đỉnh quy đầu truyền đến từng trận lưu điện lan tràn khắp toàn thân.

Tổng Nhiên gầm nhẹ một tiếng, rút cơn thịnh nộ ra, đem toàn bộ tinh dịch trắng đục bắn bên ngoài cửa huyết.

Lý Na vốn đang cảm nhận dư vị cao trào, lại bị một lượng lớn tinh dịch trắng đục ập tới, kích thích cả người run rẩy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 14

Lý Na vô lực dựa vào đầu giường, hai chân tê dại vẫn đang mở rộng, mật dịch trong suốt trào ra ngoài cánh hoa, kết hợp cùng với tinh dịch trắng đục thấm đầm rừng cây cùng ga trải giường.

Tổng Nhiên chứng kiến một màn này, cự vật vừa mới mềm xuống không nhịn được lại ngẩng đầu, bàn tay to chụp tới, đem cả người Lý Na bế lên.

"A... anh muốn làm gì?" Lý Na nhỏ giọng kinh hô, vội vàng ôm lấy cổ Tổng Nhiên.

"Để anh đưa em đi tắm rửa, cả người em như thế này thì làm sao có thể ngủ được?" Tổng Nhiên cơ thể trần trụi ôm lấy Lý Na đi về phía phòng tắm, còn thịt đỏ tím ngẩng cao đầu không ngừng đong đưa.

Đem cả người Lý Na đặt lên trên bồn tắm, Tổng Nhiên bắt đầu điều chỉnh nhiệt độ của nước.

Lý Na kinh ngạc đỏ mặt nhìn nam căn sinh long hoạt hô, miệng lắp bắp bật thốt: "Anh.....Anh như thế nào lại..."

"Tự em tắm rửa, hay để anh giúp em tắm rửa?" Sau khi điều chỉnh xong nhiệt độ nước, hắn cầm vòi hoa sen, đứng thẳng người hỏi.

Còn thịt thô to đỏ tím ngẩng cao đầu trước mặt Lý Na.

Cô đỏ mặt: "Em.....em có thể tự làm".

"Um, vậy thì cầm lấy" Tổng Nhiên đem vòi hoa sen nhét vào tay Lý Na, con người thâm trầm vẫn không quên nhìn chăm chăm thân thể cô, từ xương quai xanh tinh xảo đến đôi tuyết trắng đầy đặn, xuống chút nữa....

Lý Na bị nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, rũ mắt xuống, đem vòi hoa sen xả ướt thân thể, đỏ mặt rửa sạch hạ thân.

Trong lúc vô ý nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện nam căn thô to thẳng đứng giống như to thêm không ít, lại bị ánh mắt lộ liễu của Tổng Nhiên nhìn chăm chăm....

Lý Na nhịn không được, một tay cầm vòi hoa sen che ngực, một tay khác che hạ thân, khuôn mặt xấu hổ giận dữ nói: "Anh.... Mau đi ra ngoài....".

Tổng Nhiên nhướn mày: "Sờ cũng đã sờ rồi, làm cũng đã làm rồi, em bây giờ mới che, có phải quá muộn rồi không?".

"Anh..." Lý Na ừm khuất chu môi, xấu hổ giận dữ nhìn Tổng Nhiên.

Tổng Nhiên nhìn thấy đôi môi đỏ mọng hơi hơi chu lên kia, còn thịt nhịn không được thô to trướng đau vài phần, hắn tiến lại gần, đem còn thịt lại gần môi Lý Na.

"A....."

Lý Na kinh hoàng thét chói tai, trong lúc né tránh vô tình chạm phải đỉnh quy đầu, bị cảm xúc mềm mại ấm áp tập kích, con người Tổng Nhiên liền u ám.

"Ngoan.... Giúp anh liếm vài cái" Tổng Nhiên giọng nói khàn khàn dụ hoặc, hông hơi đẩy về phía trước, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của Lý Na.

"Không muốn..." Lý Na đôi mắt ừm khuất chứa đầy thủy quang ngược nhìn Tổng Nhiên, hắn làm sao có thể yêu cầu cô làm chuyện như thế này...

"Chỉ một lần thôi...." Tổng Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Không muốn!" Lý Na khuôn mặt đỏ bừng, cường ngạnh xoay đầu đi, cô mới không làm những việc xấu hổ như thế này...

"Vì sao?" Tổng Nhiên cảm giác lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, hắn vì cô nên mới phải nhẫn nhịn đến tận bây giờ, một lần kia làm sao có thể thỏa mãn hắn? Hắn đã cấm dục hơn một tháng a.

"Sao anh lại bắt em làm chuyện này?" Lý Na đôi mắt đỏ bừng, thanh âm nghẹn ngào, thủy quang trong mắt không ngừng rơi xuống.

"Em không muốn thì thôi, khóc cái gì?" Vừa thấy Lý Na bộ dáng này, Tổng Nhiên trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bức bối, hắn nhịn không được ngồi xổm xuống, dùng tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt Lý Na.

"Ồ ô..... Em mới mang thai hai tháng, còn tám tháng nữa con mới sinh ra, sau khi sinh lại phải ở cữ một tháng, trong vòng chín tháng anh không thể động vào em, anh có phải hay không sẽ đi tìm người phụ nữ khác.... Ô ô...." Lý Na càng nói càng thương tâm, nước mắt ào ạt trào ra, mũi nhỏ tinh xảo đỏ bừng ửng ửng.

Tổng Nhiên tâm can đều đau: "Sao lại suy nghĩ lung tung như vậy? Anh là loại người này sao? Ngoan... Nín đi, không khóc nữa, em như thế này sẽ ảnh hưởng đến thân thể cùng bào bào. Ngoan.... Nín đi, không khóc nữa".

"Anh chính là loại người này" Lý Na khóc càng lớn, nhỏ giọng phản bác.

"Anh...." Tổng Nhiên nghẹn một nắm, hít sâu một hơi, hắn không muốn cùng người mang thai so đo.

"Em còn không nhanh tắm rửa đi?" Hắn cắn răng nói, sau này sớm hay muộn hắn cũng sẽ tìm cô tính sổ.

"Tây..." Lý Na ngừng khóc, đôi mắt hồng hồng, nhỏ giọng trả lời.

Cô cảm lấy vòi hoa sen, xả nước lên trên người.

Làn da trắng nõn huân huân thành hồng nhạt, từng giọt từng giọt nước lăn dài từ trên cổ xuống, che kín toàn thân thể.

Tổng Nhiên hai mắt nhìn chăm chăm cơ thể Lý Na, đôi gò bồng đảo ẩm ướt, khu rưng rậm rạp ướt nhẹp.

Nội tâm có chút buồn bực, hai tay xoa nắn cơn thịt đỏ tím thô to trướng đau.

Từ khi cùng Lý Na phát sinh quan hệ, đây là lần đầu tiên hắn phải tự an ủi chính mình, ngấm lại cả bụng liền nghẹn khuất.

Cho dù đứa bé này có là trai hay gái, trong vòng mười năm sau khi cô sinh, hắn nhất quyết sẽ không để cô mang thai lần nữa.

Sau mấy chục cái loát động, Tổng Nhiên kêu lên một tiếng, đỉnh quy đầu rút cuộc bắn ra một luồng chất lỏng trắng đục.

Tổng Nhiên nhìn bàn tay đầy dịch nhầy trắng đục, vẻ mặt bình tĩnh duỗi tay về phía bồn tắm, nghiêng đầu nhìn Lý Na.

Lý Na khuôn mặt đỏ bừng, đem vòi hoa sen xả nước vào tay Tổng Nhiên.

Sau khi thu thập xong toàn bộ mọi thứ, hai người mới từ trong phòng tắm bước ra.

"Ga trải giường phải làm sao bây giờ?" Lý Na nhìn ga trải giường một mảng ướt đẫm, lý nhí nhỏ giọng hỏi Tổng Nhiên.

"Để anh đi đổi" Tổng Nhiên nói xong, tiến lên đem ga trải giường ném vào phòng tắm sau đó liền thay ga mới.

Sau khi thay ga trải giường xong, hắn lại tiến vào phòng tắm giặt sạch sẽ ga trải giường kia, đợi đến khi giặt xong liền phát hiện Lý Na đã ngủ rồi.

Trong phòng tràn ngập ánh đèn vàng ấm, cả người Lý Na đều được chắn bao bọc, chỉ lộ ra chiếc đầu nhỏ, khuôn mặt hồng nhuận, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng hơi mỉm cười, tóc uốn xoắn màu nâu bồng bềnh trên gối.

Tổng Nhiên nhẹ nhàng chạm vào chiếc má non mịn, đôi mắt thâm trầm phá lệ ôn nhu, cúi đầu mỗ nhẹ vào môi Lý Na, nhỏ giọng chúc: "Ngủ ngon".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 15

Một ngày mới lại bắt đầu, Lý Na liền bị chuông báo tập thể dục buổi sáng đánh thức.

Hai mắt mê mang mở ra, phát hiện Tổng Nhiên đã ăn mặc chỉnh tề.

Thấy cô đã tỉnh, Tổng Nhiên sửa sang lại quân trang, nhìn đôi mắt mê mang vẫn còn đang buồn ngủ nói: "Em ngủ thêm một chút nữa đi, bây giờ vẫn còn sớm".

"Trời còn chưa sáng sao?...." Lý Na bất mãn lắm lắm, nghiêng mặt cọ cọ vào gối đầu, sau đó kéo chăn lên liền ngủ tiếp.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, trong ký túc xá đã không còn một bóng người.

Lý Na đành phải rời giường rửa mặt, ra ngoài ban công lấy quần áo tối hôm qua cô đã phơi, toàn bộ đều đã khô, sau đó vội vàng đi vào phòng tắm thay.

Đến khi thay xong đi ra, phát hiện Tổng Nhiên đã trở về, trên bàn còn có một chén cháo thịt nạc trứng muối nóng hôi hổi.

"Lại đây ăn cháo đi, ăn xong anh liền đưa em về nhà" Tổng Nhiên vẫy tay gọi Lý Na lại.

Lý Na cảm thấy có chút không thích hợp, cô đi lại gần hắn, vỗ vỗ quân trang trên người Tổng Nhiên, buồn bực nói: "Sao hôm nay anh lại mặc quân trang này?"

Tổng Nhiên là quân nhân, vì thế quân trang của hắn cũng có ít nhất mấy chục bộ, đủ loại, quân trang tác chiến, quân trang huấn luyện, quân trang duyệt binh, quân trang chỉ huy,...

Nhưng hôm nay hắn cư nhiên lại mặc quân trang này, không lẽ hắn định tham gia hội nghị hay hoạt động quan trọng nào sao?

"Khụ... hôm nay anh có việc quan trọng phải làm, em nhanh ăn đi, để lát nữa cháo nguội, lại không ăn được" Tổng Nhiên nắm tay, ho khan.

"Anh bị cảm sao?" Lý Na ngồi xuống, húp một ngụm cháo, hương vị này.... bỗng nhiên cô cảm giác không muốn ăn...

"Khụ khụ..... Không có." Sau khi khụ khụ xong vài cái Tổng Nhiên liền hỏi hặn.

"Anh nhìn anh xem, còn muốn chối? Lát nữa về nhớ phải mua thuốc trị cảm, lần sau đừng tắm nước lạnh nữa, đi ra ngoài chạy bộ cũng khá tốt" Lý Na lái nhai dặn dò.

Tổng Nhiên hai mắt nhắm lại rồi lại mở ra: "Em có phát hiện, em càng ngày càng giống mẹ anh không?".

"Đi chết đi, đồ không biết tốt xấu đúng sai" Lý Na cảm tức nhìn Tổng Nhiên.

Tổng Nhiên: "....." Phụ nữ có thai tính tình quả thực hi nộ vô thường, một giây trước còn quan tâm hấn, một giây sau liền rủa hấn đi chết đi.

Lý Na có chút giận dỗi đứng lên: "Em không ăn nữa, chúng ta đi thôi".

Tổng Nhiên nhìn chén cháo chưa voi đi chút nào, nhú mày nói: "Em còn chưa ăn xong".

"Em không muốn ăn cháo, lát nữa trên đường về mua vài thứ cho em. Hay cháo này anh ăn hộ em đi, không phải trong quân đội các anh thực hiện chủ trương tiết kiệm là quốc sách hay sao?" Lý Na ngừ khí mềm mại.

"Àn, lát nữa em muốn ăn gì, bảo anh, anh mua cho" Tổng Nhiên nói xong liền bung chén cháo lên húp từng ngụm từng ngụm.

Lý Na tròn tròn hai mắt nhìn Tổng Nhiên: "Anh ăn cháo như thế nào lại giống như uống nước vậy?"

"Cháo này cùng nước có gì khác nhau?" Tổng Nhiên chùi chùi khóe môi, từ trong ngăn bàn lấy ra một kiện túi, đưa cho Lý Na.

"Đây là cái gì?" Lý Na tiếp nhận, mở ra nhìn nhìn, phát hiện là một kiện váy, hơn nữa kiểu dáng này cô thập phần quen thuộc.

Cô nháy mắt dờ khóc dờ cười: "Đây không phải là mẫu thiết kế mới nhất của em năm nay hay sao? Anh đưa cho em làm gì?"

"Có vấn đề gì sao?" Tổng Nhiên nhú mày, mẫu thiết kế này vừa mới ra mắt hấn liền cho người đi mua, chuyện liên quan đến kết hôn hấn đâu có biết, hấn còn phải hỏi mấy chiến hữu đã kết hôn rồi.

Bọn họ nói cho hấn biết, mua trang phục phải chọn trang phục xinh đẹp, có người bảo phải mua mẫu mới nhất, có người nói phải là mẫu quý giá nhất, có người lại nói phải là mẫu có ý nghĩa, sang trọng nhất.

Tuyển đi tuyển lại, hấn thấy thiết kế của Na Na nhà hấn là phù hợp nhất, vừa đẹp vừa sang trọng lại vừa có ý nghĩa. Hôm nay lại là ngày đăng ký kết hôn, hấn phải làm cho cô trở nên xinh đẹp nhất.

"Anh không biết quần áo trong tủ của em đều do em thiết kế sao, hơn nữa nó đều là hàng mẫu" Lý Na giờ tay đỡ đỡ trán, bắt đắ dĩ nói.

Tổng Nhiên sắc mặt cứng đờ, một lúc lâu sau hấn mới nói: "Thêm một bộ cũng có gì không tốt, mấy bộ kia hông em có thể mặc bộ này, được rồi, được rồi, mau đi thay đi, chúng ta còn phải đi"

"Sao em phải thay chứ, bộ này cũng đâu có sao" Lý Na không muốn đi đổi, đổi đi đổi lại thật phiền toái.

Tổng Nhiên kỳ quái hỏi: "Trước kia không phải trước khi ra ngoài em đều thử đi thử lại vài bộ quần áo cùng vài đôi giày sao?"

"Em em...em hiện tại đang mang thai, không muốn phải đi đổi đi đổi lại nhiều lần" Lý Na tức giận dậm chân một cái.

"Không được, hôm nay em phải mặc bộ này" Tổng Nhiên híp mắt, đem Lý Na đẩy vào phòng tắm, giờ còn không đi thay, lát nữa như thế nào chụp ảnh?

Tổng Nhiên hôm nay hấn bị làm sao vậy? Kỳ kỳ quái quái, chẳng lẽ hấn cũng tới tháng?. Lý Na đóng mạnh cửa phòng tắm, vẻ mặt buồn bực muốn phun trào.

Roi vào đường cùng cô đành phải mặc bộ váy Tổng Nhiên đưa cho, dù sao đây cũng là mẫu thiết kế của cô, cô cũng rất tin tưởng.

Sau khi thay xong chiếc váy, cô cùng Tổng Nhiên rời khỏi ký túc xá.

Hôm nay Tổng Nhiên tự mình lái xe chở Lý Na về.

"Tiểu Chiêu đâu? Hôm nay Tiểu Chiêu không lái xe cho anh sao?" Lý Na ngồi bên tay lái phụ, có chút ngạc nhiên hỏi.

Cô hiển nhiên đã quên sự tình ngày hôm qua, đã đáp ứng gọi Lục Chiêu là Tiểu Lục.

"Anh trai em cùng Ninh Dương hôm nay sẽ kết thúc nhiệm vụ, Lục Chiêu đi hỗ trợ bọn họ rồi!" Tổng Nhiên một bên chuyên tâm lái xe, một bên trả lời cô.

"Thế sao anh lại không đi cùng, không phải hôm qua anh cũng tới đó sao?" Lý Na ngả lưng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn sườn mặt Tổng Nhiên.

"Hôm nay anh còn có việc, chuyện nhỏ như thế không cần anh phải hỗ trợ" Tổng Nhiên nói xong, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lý Na, giọng đầy cảnh cáo: "Em ngoan ngoãn ngồi yên đó, đừng phá rối anh, lái xe cần phải tập trung".

"Được a" Lý Na không còn hứng thú nói chuyện với hắn.

Trên đường, Tổng Nhiên bắt Lý Na phải xuống xe, ăn một chút gì đó.

Sau khi ăn xong, lại tiếp tục trở cô về, Lý Na nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên cảm thấy có chút không tích hợp, cô mở miệng hỏi: "Anh có đi sai đường không? Đây đâu phải đường về nhà chúng ta".

"Đi theo anh một chút, lát nữa anh đưa em về" Tổng Nhiên mặt không đổi sắc, nhưng trong nội tâm lại không ngừng kích động, hắn làm sao có thể bình tĩnh được a.

Rất nhanh, xe dừng lại ở một con đường.

Lý Na vừa xuống xe, khuôn mặt lập tức đen thui nhìn ba chữ "Cục Dân Chính" trước mặt.

Cô xoay người lại chất vấn Tổng Nhiên: "Đây là việc quan trọng anh phải làm"

Tổng Nhiên gật gật đầu: "Đơn xin kết hôn đã được cấp trên phê duyệt rồi, dù sao đường về nhà mình cũng đi qua Cục Dân Chính, chúng ta thuận tiện đi vào đăng ký kết hôn luôn đi".

"Nhà chúng ta ở phía nam, Cục Dân Chính lại ở phía bắc, như thế nào là cùng đường... Hôm nay anh muốn đăng ký kết hôn, tại sao lại không nói cho em biết trước? Anh muốn tiền trăm hậu tấu đúng không? Em về sau sinh đứa nhỏ có hay không sinh xong mới nói cho anh biết?" Lý Na hít một hơi thật sâu, cô chưa từng thấy ai đi đăng ký kết hôn lại không bàn với bạn gái mình trước...

Tổng Nhiên mặt không đổi sắc, lại gần ôm lấy Lý Na: "Anh chỉ muốn cho em một trận kinh hi thôi mà, nếu em cũng muốn cho anh một trận kinh hi như vậy, anh cũng không ngại. Đi thôi, sổ hộ khẩu cùng chứng minh thư của em anh đều mang theo đây rồi, nhanh vào thôi, chậm chút nữa nhân viên Cục Dân Chính đều sẽ tan tâm a".

Lý Na nổi giận, bây giờ còn chưa đến mười giờ, như thế nào tan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 16

Từ sau ngày lãnh giấy chứng nhận kết hôn, Lý Na đều không cho Tổng Nhiên một cái sắc mặt tốt. Sau khi mang thai ba tháng, Lý Na liền tìm hệ thống, sử dụng 200 điểm tích phân để mua một viên chống ốm nghén, cô thật sự không thể chịu nổi cảnh ngày ngày khi thấy thức ăn liền cảm thấy buồn nôn, còn cổ ản vào thì lại bị nôn hết ra.

Mà chuyện Lý Na ốm nghén cũng làm Tổng Nhiên lo lắng, hắn liền đi hỏi bác sĩ, mới biết đây là phản ứng bình thường của thai phụ, lại thấy Lý Na dần dần không buồn nôn nữa, có thể ăn uống bình thường mới yên tâm.

Việc Lý Na cùng Tổng Nhiên đăng ký kết hôn chỉ có hai nhà biết, còn những người khác đều không biết, hai người cũng chưa tổ chức hôn lễ, nên chưa thể mời bạn bè thân thích tham dự được.

Sau ba tháng, thai nhi hoàn toàn phát triển bình thường, không có gì nguy hiểm, Lý Na bắt đầu đi làm trở lại, mấy tháng ăn không ngồi rồi cô sắp bị mốc meo lên rồi.

Đối với vấn đề này, Tổng Nhiên tỏ vẻ không đồng ý, thế nhưng hiện tại công việc của hắn rất bận rộn, hắn đâu thể ngày ngày quản lý Lý Na được, đành phải tùy ý cô muốn làm gì thì làm. Còn việc trông nom cô đành nhờ ba mẹ Lý.

Chờ đến khi hắn rảnh rồi về nhà, Lý Na bụng đã nhô cao.

Mà hắn không ngờ tới nhất chính là khi bước vào nhà, trong nhà không chỉ có một mình Lý Na mà còn có một người đàn ông khác.

Hắn ta là người ngoại quốc, cao gần mét chín, mắt xanh lam sâu thẳm, ăn mặc nhã nhặn soái khí, đang cùng Lý Na nói chuyện.

Còn Lý Na một tay đặt lên bụng, một tay cầm bản thảo, biểu tình thập phần ôn nhu cùng vui sướng.

Trong phòng đèn cửa bị kéo ra, ánh nắng tràn hòa bên ngoài hắt vào bên trong, tràn ngập tươi đẹp, hai người ngồi nói chuyện thập phần hài hòa.

Hai nhân vật chính bị quan sát đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, không phát hiện ra trong nhà đã sớm xuất hiện thêm một người đang đứng ngốc lẳng tại chỗ.

Thẳng đến khi Lý Na nghiêng đầu nhìn thoáng qua mới phát hiện ra Tống Nhiên.

Cô kinh ngạc nói: “Anh về rồi à”.

Người đàn ông ngoại quốc cũng nhìn về phía Tống Nhiên, hảo hữu mỉm cười, hắn nói ra một đoạn tiếng Trung cổ quái chào hỏi Tống Nhiên: “Xin chào, tôi là William, đồng nghiệp của Na Na, đến từ Anh quốc”.

Lý Na cố gắng nín cười, mỗi lần nghe William nói tiếng Trung, cô đều không nhịn nổi muốn cười.

“Xin chào, tôi là Tống Nhiên, chồng của Na Na” Tống Nhiên bên ngoài cười nhưng bên trong không cười, hắn đi tới, tự nhiên ôm Lý Na vào lòng, tuyên bố chủ quyền.

“OMG, Na Na, cô cùng Tống tiên sinh đã kết hôn rồi sao?” William vẻ mặt khó tin nhìn Lý Na.

Tống Nhiên trong lòng không vui, cái này còn phải hỏi sao. Bụng cũng đã lớn như vậy rồi, nếu chưa kết hôn thì cũng đã có bạn trai, như thế nào cũng là hoa đã có chủ.

Tống Nhiên trên mặt vẫn duy trì phong độ: “Đương nhiên, bằng không Na Na làm sao có thai được”.

“Trời ạ, Tống tiên sinh, anh thật may mắn. Lúc trước tôi đến Trung Quốc trao đổi sinh viên, mất nửa năm theo đuổi Na Na, đều không thành công. Đáng tiếc, sau một năm trao đổi sinh viên tôi liền phải trở về nước” William vẻ mặt tiếc nuối nói lại chuyện xưa.

Tống Nhiên nghe thấy, trong lòng lửa giận sôi trào, ha ha.....hắn ta thế nhưng lại là người từng theo đuổi Na Na nhà hắn. Cánh tay ôm lấy Lý Na dùng sức ôm chặt.

Lý Na nhủ mày, vỗ nhẹ lên tay Tống Nhiên, hắn không những không thả lỏng lại càng ôm chặt hơn.

Cô bất đắc dĩ đối với William cười cười: “Hôm nay liền đến đây thôi! Ngày mai em mang bản thảo đến phòng làm việc, khi nào rảnh em mời anh ăn cơm”.

“Ok ok, Na Na bye bye...” William nhếch miệng cười, lộ ra má lúm đồng tiền, vẫy tay rời đi.

“Anh buông em ra, anh làm em đau” William vừa đi, Lý Na nhìn không được đánh mạnh lên tay Tống Nhiên.

Thấy cô kêu đau, Tống Nhiên buông tay ra, trong lòng không nhịn được sinh khí: “Hắn ta là ai? Đến nhà chúng ta làm gì?”

Lý Na buông bản thảo trên tay xuống, nhìn nhìn Tống Nhiên, đầu có cảm giác ần ần đau, không kiên nhẫn trả lời: “Không phải anh ấy đã nói rồi sao? Anh ấy là William, là đồng nghiệp của em. Hôm nay đến đây bàn một chút công việc với em”.

Nghe thấy giọng nói không kiên nhẫn của Lý Na, Tống Nhiên trong lòng lửa giận bạo phát, hắn cười lạnh: “Đồng nghiệp sao? Hắn ta đã từng theo đuổi em? Có việc gì mà phải đưa hắn ta về nhà chúng ta để bàn bạc”.

“Anh đủ chưa? Mọi chuyện cũng chỉ là quá khứ. Hôm nay em không muốn cùng anh cãi vã” Lý Na đứng phắt dậy không thèm để ý đến Tống Nhiên.

“Em mau nói rõ ràng, như thế nào gọi là không muốn cùng anh cãi vã” Tống Nhiên giữ chặt tay cô, thanh âm ần ần run rẩy.

Hắn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng từng trận quặn đau. Bởi vì không quan tâm nên mới không thèm giải thích cho hắn sao?

Lý Na quay đầu lại nhìn Tống Nhiên, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai mắt hắn đầy tia máu của hắn, hít sâu một hơi nói: “Em mới là người phải hỏi anh câu này mới đúng, quan hệ giữa em cùng anh ấy đều đã nói rõ ràng rồi, em thực không hiểu, anh còn muốn em nói với anh như thế nào nữa đây?”.

Hắn muốn thế nào? Tống Nhiên trong lòng phun trào, cô cùng người đàn ông khác cười nói vui vẻ, còn cùng hắn lại lãnh đạm bình tĩnh, ngữ khí không kiên nhẫn.

“Anh mặc kệ, tóm lại, em không được gặp lại tên đó nữa” Tống Nhiên lạnh giọng bá đạo ra lệnh, hắn không quan tâm, cô phải nghe lời hắn.

Khi còn nhỏ, cha mẹ hắn đòi lý hôn, hắn liền chặn ngoài cửa không cho mẹ Tống rời đi. Mẹ Tống đối với con trai không thể nhẫn tâm, liền cùng ba Tống sống với nhau đến tận bây giờ.

Lý Na bị lời này cấp vui vẻ, tuy nhiên trên mặt vẫn mang theo châm chọc: “Tống Nhiên, anh nói cho em biết, có phải anh đang ghen không? Dù cho em không gặp William đi nữa, thì trong công ty em còn rất nhiều đồng nghiệp nam khác, chẳng lẽ vì anh, em liền cùng với những đồng nghiệp nam đó không

thể tiếp xúc với nhau sao?”.

Lý Na từ trước tới nay đều nỗ lực làm việc tự nuôi sống bản thân, bởi vì mang thai nên mới nghỉ làm một thời gian, bây giờ cô đã đi làm trở lại, bảo cô phải dựa vào một người đàn ông để nuôi sống chính mình, điều đó tuyệt đối là không thể.

“Thì sao, anh đây chính là đang ghen. Anh mặc kệ, em không được gặp bất cứ kẻ nào có ý đồ hoặc đã từng có ý đồ với em” Tổng Nhiên giọng nói lạnh lùng, nội tâm đau đớn nhìn về mặt châm chọc của Lý Na, trong mắt cô, mọi hành động của hắn giống như một trò khôi hài thế nào.

“Em không muốn nhìn thấy anh như thế này. Anh không thể như trước đây sao? Không cần quan quá nhiều chuyện của em” Lý Na có chút không thoải mái đỏ đờ trán, Tổng Nhiên từ khi nào lại hẹp hòi như vậy, cô cả người như muốn điên lên, cùng với một người đàn ông hay ghen tuông vô cớ, quả thật không thể nào nói chuyện được.

Như trước đây? Tổng Nhiên nhớ lại trước kia hắn đối với Lý Na lãnh đạm, bây giờ cô lại đối với hắn giống như vậy. Trước kia Lý Na đối với hắn bao nhiêu để ý, bây giờ hắn liền đối với cô bấy nhiêu để ý, chính là vì cái gì, chờ đến khi hắn hao hao quan tâm cô, cô lại không thèm để ý.

Tổng Nhiên trong lòng cười khổ, đây gọi là phong thủy luân phiên chuyển sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 17

“Không được, hiện tại em là vợ hợp pháp của anh” Tổng Nhiên lời nói hùng hồn, hiện tại cô là vợ của hắn, hắn phải quan tâm, quản lý chăm sóc cô.

“Àn.....” Lý Na nhũ mào ôm bụng.

“Em làm sao vậy?” Tổng Nhiên lập tức khẩn trương, vội vàng đỡ Lý Na ngồi xuống sofa, hắn giờ này vô cùng hồi hộp, hắn thật đáng chết.

“Không sao, chỉ là con chúng ta đá em một cái thôi” Lý Na bất đắc dĩ nói.

Mấy ngày nay cô mới thấy đứa bé động, dường như đứa trẻ này có điểm lười, một ngày chỉ động một lần.

“Thật sao? Anh có thể sờ nó không?” Tổng Nhiên có chút nóng lòng muốn thử, hắn giờ phút này nội tâm đều bị đứa bé hấp dẫn, cảm giác mạc danh kỳ diệu chảy trong lòng.

Lý Na xụ mặt, trừng mắt nhìn hắn: “Không thể”.

Gia hỏa này chẳng lẽ đã quên vừa nãy hắn còn đang cãi vã với cô? Muốn sờ bảo bảo của cô? Đừng có mơ.

Tổng Nhiên thất vọng nhướng mày: “Anh là cha của nó, tại sao không thể sờ nó?”.

Nói xong, bàn tay ương ngạnh đặt lên trên bụng Lý Na.

Lý Na né tránh, vỗ mạnh lên tay hắn, uy hiếp: “Anh còn sờ loạn, có tin hay không em kêu con chúng ta gọi người khác là ba ba”.

Tổng Nhiên khuôn mặt đen thui: “Kêu người khác là ba ba? Em đừng có mơ”.

Con của hắn làm sao có thể kêu người khác là ba ba, cô đây là muốn hồng hạnh vượt tường sao? Càng nghĩ Tổng Nhiên trong lòng càng ghen khuấy.

Lý Na cười cười: “Em đã đáp ứng với Ninh Dương, chờ đến khi con chúng ta trào đời, sẽ để anh ấy làm cha nuôi, kêu anh ấy là ba ba cũng đâu có sai”.

“Không được, tuyệt đối không được, tại sao em lại đáp ứng tên hỗn đản kia?” Tổng Nhiên khuôn mặt âm trầm, cha nuôi cũng không được. Con hắn chỉ được phép gọi hắn là ba ba.

“Anh không có ở nhà, anh ấy thường xuyên đến đây thăm em, ngơ ngẩn ở đây cả ngày mới về” Lý Na giọng nói thập phần ái muội, hắn không phải thích ghen sao? Lần này liền cho hắn ăn đủ.

“Cái gì?” Tổng Nhiên cảm giác nội tâm sắp nổi điên, lợi dụng lúc hắn không có nhà, dám đến đây tán tỉnh vợ hắn, lại còn ngơ ngẩn ở đây cả ngày.

“Đúng rồi, anh ấy còn hảo tâm giúp anh suy nghĩ đặt tên cho đứa nhỏ, nếu là trai kêu Tổng Dương, còn là gái kêu Tổng Ninh a, anh thấy sao? Có dễ nghe không?” Lý Na tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, cô nhìn Tổng Nhiên hai mắt đỏ ngầu, trong lòng vui sướng, dường như cô không trị được hắn.

“Em.....” Tổng Dương, Tổng Ninh, Ninh Dương, tên hỗn đản kia, đây là muốn cho hắn đội nói xanh sao?.

Tổng Nhiên nhìn ánh mắt đầy hứng thú của Lý Na, trong lòng bình tĩnh, nháy mắt liền minh bạch, cô đây là cố ý. Tổng Nhiên bình tĩnh lại, âm thầm cắn răng, cô dám chê cười hắn sao?

“Anh không có nhà, em liền cho người đàn ông khác vào nhà?” Tổng Nhiên khôi phục lý trí, lạnh lùng hỏi.

Lý Na một tia sợ hãi cũng không có, cười cười khiêu khích nói: “A, trên thế giới đâu chỉ có một mình anh là đàn ông, nếu anh sợ em hồng hạnh vượt tường, một là ly hôn, hai là giám sát thật chặt, anh không biết. anh không có nhà, thật nhiều người đàn ông đã đến đây, tất cả đều không kém anh một phần a”.

Mặc dù đã biết là cô cố ý, thế nhưng hắn vẫn không nhịn được mà sinh khí, Tổng Nhiên con người tối lại, cắn răng hung hăng nói: “Em cả đời này cũng đừng mơ tưởng có thể ly hôn với anh”.

Lý Na nhìn Tổng Nhiên, hai tay ôm ngực cười lạnh: “Anh cho rằng chỉ cần anh nói không là không sao, đừng tưởng có giấy chứng nhận kết hôn rồi, muốn làm gì thì làm. Giấy kết hôn đối với em mà nói nó cũng chỉ là một tờ giấy bình thường mà thôi, chẳng có gì hiếm lạ”.

Lý Na nói xong câu đó, lập tức đứng dậy trở về phòng, “Phanh” một tiếng, cửa phòng bị đóng mạnh lại.

Tổng Nhiên ngồi lại trên sofa, đầu rũ xuống, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Ngồi một lúc lâu, di động của Lý Na đặt ở trên bàn bỗng nhiên vang lên, Tổng Nhiên nhìn thoáng qua, trong mắt tràn đầy hàn ý, màn hình hiển thị rõ ràng hai chữ Ninh Dương.

Hắn cười lạnh, một phen cảm thấy di động, ngón tay ấn nút nghe, đặt lên trên tai.

“Uy...Na Na, hôm nay bảo bảo có ngoan không? Hôm nay sắc trời rất đẹp, có muốn anh đi tản bộ với em không?”.

Na Na, bảo bảo, tản bộ. Hảo, thực hảo.

Bàn tay cảm di động xiết chặt, con người thâm trầm dọa người, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ninh Dương ở đầu dây bên kia hồi lâu cũng không thấy Lý Na trả lời, kỳ quái hỏi: “Uy, Na Na, sao em không nói một lời nào vậy?”

“Người cảm thấy cô ấy nên nói gì?” Tổng Nhiên giọng nói lạnh băng, trên người tỏa ra hàn khí như muốn đóng băng toàn bộ căn phòng.

“Tổng Tổng. Tổng Nhiên?” Di động cảm trong tay thiếu chút nữa bị đánh rớt. Hắn không nghĩ tới, hôm nay nhất thời nổi hứng gọi điện cho Lý Na, kết quả lại bị Tổng Nhiên tiếp nhận.

Tổng Nhiên giống như ác ma lạnh lùng hỏi: “Người muốn cùng bà xã ta đi nơi nào tản bộ?”.

“Ha ha.... Chỉ đùa một chút thôi mà....Ta chỉ đùa thôi, không phải thật đâu, ta còn có việc, cúp máy trước đây”. Ninh Dương vội vàng cúp điện thoại, mồ hôi không ngừng rịn ra, bình giám chua này thật đáng sợ. Hắn từ nhỏ cùng Tổng Nhiên lớn lên, đã quá hiểu rõ thủ đoạn của tên tiểu tử này, may mà gần đây hắn có nhiệm vụ ở tỉnh X, hắn cần phải nhanh chóng xuống đó tránh một đoạn sóng gió này mới được.

Tổng Nhiên bị người bên kia ngắt máy, hai mắt phẫn nộ nhìn màn hình, tên hỗn đản này dám tán tỉnh bà xã hắn, lại còn dám ngắt điện thoại của hắn.

Nghĩ đến sự tình vừa rồi Ninh Dương nói trong điện thoại, hắn rốt cuộc đứng ngồi không yên, chẳng lẽ mọi chuyện Lý Na nói đều là sự thật? Ninh Dương thường xuyên đến đây dự đồ bà xã nhà hắn?

Tổng Nhiên vội vàng đứng dậy đi về phía phòng ngủ, muốn mở cửa nhưng lại phát hiện cửa bị khóa trái bên trong.

“Na Na, mở cửa cho anh” Tổng Nhiên gõ mạnh cửa phòng, mới gõ được vài cái, cửa phòng liền bị mở.

Lý Na trừng mắt nhìn hắn: “Anh gõ mạnh như thế làm gì? Tại em không điếc”

“Nói cho anh biết, Ninh Dương tên hỗn đản kia đến tìm em mấy lần?” Tổng Nhiên ngực không ngừng phập phồng, kìm nén lòng đỏ kị.

Lý Na tươi cười duyên dáng, ánh mắt khiêu khích nhìn hắn: “Anh không ở nhà, anh ấy ngày nào cũng tới”.

Nhìn bộ dáng Tổng Nhiên bị tức như muốn học máu, cô liền buồn cười, chính hắn muốn tìm người, có thể trách ai a?

Tổng Nhiên cảm giác như muốn phun ra một ngụm máu: “Em có thể hay không đừng dùng ngữ khí đó nói chuyện với anh?”.

“Là tại ai a. Lại nói không phải anh muốn nghe này đó sao? Bà xã của anh cùng người đàn ông khác cho anh đội nón xanh, có kích thích không? Tổng Nhiên, anh thừa nhận đi, tâm lý của anh chính là biến thái a?” Lời nói vừa dứt, khuôn mặt tươi cười duyên dáng liền thay bằng lạnh lùng lãnh đạm.

“Em...” Tổng Nhiên sắc mặt liên tục thay đổi, hắn cảm giác chính mình tự tìm khổ, đã biết Lý Na đang cố ý, thế mà vẫn hòa theo cô. Hắn quả thực là muốn ăn ngược mà.

Tổng Nhiên cười lạnh: “Được, anh không cùng em tranh cãi nữa, từ giờ trở đi mọi chuyện của em, anh đều tự mình giám sát, xem ai thủ đoạn lợi hại hơn ai”.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: TG2 công lược thiếu tá bạn trai 18

Từ ngày khắc khẩu đến giờ, Lý Na cùng Tổng Nhiên liên chiến tranh lạnh.

Ban ngày khi cô đi làm, hần cũng đi theo, cô liền dặn dò bảo an không cho hần vào.

Buổi tối đi ngủ, sau khi vào phòng cô liền khóa trái cửa, không cho Tổng Nhiên vào phòng.

Tổng Nhiên ghen khuấy mấy ngày nay đều phải ngủ ở trên sofa ngoài phòng khách, thân hình cao một mét tám lại phải ngủ trên sofa dài một mét năm, thật sự rất đáng thương.

Cũng may bên cạnh phòng bếp còn có một phòng vệ sinh, bằng không tắm rửa cùng vệ sinh cũng có vấn đề.

Buổi tối hôm nay, Tổng Nhiên thừa dịp Lý Na đi tắm, cầm chìa khóa đã trộm được từ ban ngày mở cửa phòng ngủ đi vào.

Hần cẩn thận khép cửa lại, nằm ngửa lên giường, yên lặng nghe tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm vọng ra, trong lòng nhin không được mà đặc ý, đứng tưởng cô khóa cửa hần liền không có biện pháp đi vào, quả nhiên nằm trên giường vẫn là thoải mái nhất.

Ở trên giường lón lẩn qua lẩn lại vài vòng, trong chăn truyền đến một mùi u hương, đây chính là mùi thơm trên cơ thể Lý Na, lại nhìn về phía phòng tắm, tâm can liền thỏa mãn.

Rất nhanh, tiếng nước trong phòng tắm liền ngừng, chốc lát, cửa phòng tắm bị mở ra.

Lý Na mặc trên người một bộ áo tắm màu trắng rộng thùng thình, bởi vì vừa tắm xong nên khuôn mặt liền bị nhiễm hồng.

Cô tròn tròn hai mắt nhìn Tổng Nhiên đang nằm trên giường, giật mình nói: “Anh vào đây bằng cách nào? Rõ ràng em đã khóa trái cửa”.

Nhìn biểu tình giật mình của Lý Na, Tổng Nhiên tâm tình đặc ý lại càng đặc ý, tuy nhiên trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh: “Anh dùng hai chân đi vào đây”.

“Em mặc kệ anh đi vào đây bằng cách nào, hiện tại anh đứng lên cho em, đi ra ngoài kia ngủ” Thấy hần cả người chiếm hơn phân nửa giường, Lý Na không hề cao hứng nói, cô hiện tại có thói quen ngủ một mình, không muốn ngủ cùng hần.

“Đây cũng là phòng của anh, dựa vào cái gì em bảo anh ra ngoài ngủ?” Tổng Nhiên xuy xuy nói, nằm ở trên giường không chịu nhúc nhích.

Thấy hần thái độ này, Lý Na có chút sinh khí, tiến lại lôi kéo cánh tay hần, đồng thời hai chân quỳ lên trên mép giường mượn lực, nhưng dù cho cô có dùng sức thế nào cũng không kéo Tổng Nhiên dậy được.

Cánh tay rắn chắc dùng một chút lực, liền đem Lý Na ngã ngồi lên hần, may mắn Tổng Nhiên dùng một tay khác ổn định vai cô, nếu không bụng cô khẳng định sẽ đụng phải hần.

“Anh cố ý khi dễ em đúng không?” Lý Na tức giận nói, quay đầu đi, há miệng cắn lên cánh tay Tổng Nhiên.

“Tê” Tổng Nhiên hít một ngụm khí lạnh.

“Phi, da thật dày” Cắn một cái thật mạnh, Lý Na nhả cánh tay Tổng Nhiên ra, vè mặt ghét bỏ.

“Cắn anh một cái, em còn dám ghét bỏ anh, anh cũng muốn cắn em một cái” Tổng Nhiên nguy hiểm híp mắt lại, bàn tay to ấn người Lý Na xuống, một giây sau, đem vị trí hai người đổi cho nhau.

“A.... anh muốn làm gì?” Lý Na bị ấn ngã xuống giường, Tổng Nhiên trực tiếp cúi xuống, gặm cắn chiếc cổ trắng nõn duyên dáng.

Lý Na né tránh, đối phương liền dùng hàm răng trắng bóc cùng với đầu lưỡi ẩm ướt gặm cắn liếm mút liền làm cả người cô run rẩy.

“Hừ hừ, em thử nói xem anh muốn làm gì em? Bốn tháng hần không có vấn đề gì đi, bác sĩ không phải nói thai phụ có ham muốn tình dục tương đối cao sao? Anh đây liền thỏa mãn em” Tổng Nhiên lời nói đường hoàng, tiếp tục ở trên người Lý Na gặm cắn liếm mút.

Bàn tay không an phận, chui vào áo choàng, đem quần lót của Lý Na cởi ra, kéo xuống dưới đùi, ngón tay thô ráp tách hai cánh hoa mẫn cảm ra, tìm kiếm hoa hạch phần nộn dề xuống ấn ấn ma sát, ngón tay trở miết chặt hoa huyết.

“Ân a..... Anh mau dừng tay.....” Lý Na bị tập kích bất ngờ, kiều diễm không ngừng ngâm nga.

Quả thực như những lời Tổng Nhiên nói, thai phục đặc biệt mẫn cảm, không tới vài cái, hoa huyết khô khốc không ngừng trào ra mật dịch trong suốt thấm đẫm ngón tay Tổng Nhiên.

“A, mới đó đã liền ướt” Nương theo mật dịch ướt át, Tổng Nhiên trực tiếp đem hai ngón tay chậm rãi cắm vào, vừa mới đi vào liền bị vách thịt ám áp gắt gao cắn nuốt.

Hắn nhanh chóng trừu cảm, nhưong mảy có ý nói: “Bên trong chật hẹp như vậy, tương lai làm sao có thể sinh hài tử? Đề anh giúp em nói lòng”

“A a..... Ân a..... Anh nói vậy..... A a.....” Hoa huyết bị trừu cảm giữa giữa mật dịch, cô tự giác mở rộng hai chân, tiểu huyết gắt gao hút lấy ngón tay Tổng Nhiên, nghênh đón động tác của hắn.

“Thế nào? Thoải mái sao? Ông xã làm em sướng khoái không?” Tổng Nhiên hung hăng cắm vào, lại nhanh chóng rút ra, rồi lại hung hăng cắm vào....tần suất mỗi lúc một nhanh....

“Ân ân a a..... Ông xã cắm bà xã thật sướng..... A úc..... Ô a..... Muốn tới..... A a..... Lại nhanh lên.....”

Trong lúc Lý Na sắp tới thời điểm cao trào, Tổng Nhiên lại đem ngón tay rút ra.

“Ô a..... Mau cho bà xã..... Ông xã, bà xã thật là khó chịu.....” Lý Na khoái cảm sung sướng từ trên chín tầng mây rơi xuống, thấp giọng ní non.

“Cho em cái gì? Ngón tay? Hay là côn thịt?” Tổng Nhiên nghe cô kêu ông xã, tâm tình phi thường vui sướng, hắn một bên hỏi, một bên nhanh chóng cời toàn bộ quần áo trên người, nam căn thô dài trường đau bật ra, chỉ cần cô đáp ứng liền xông đến.

“Cho bà xã côn thịt..... Ông xã mau cắm vào a..... Ô a.....” Lý Na khóc lóc nức nở mời gọi, hai mắt thấm đẫm thủy quang tràn đầy dục vọng.

“Ân hừ! Nâng mông lên” Tổng Nhiên vỗ vỗ mông Lý Na, lấy một cái gối lót xuống dưới eo cô, đem quần lót dưới đùi kéo ra vứt lên sàn nhà.

Banh rộng hai chân Lý Na ra, khu rừng rậm rạp đen nháy cùng hoa huyết phần nộn ướt át liền đập thẳng vào mắt, Tổng Nhiên ánh mắt thâm trầm, bàn tay thô ráp lấy một ít mật dịch trong suốt ở cửa huyết bôi lên côn thịt thô to đỏ tím.

Sau đó đỡ côn thịt, đem đỉnh quy đầu đặt vào cửa huyết, bên hông dùng sức một chút, côn thịt chậm rãi đi vào, tiểu huyết đói khát không ngừng phun ra nuốt vào côn thịt.

Tổng Nhiên kêu lên một tiếng,, cổ kim nén cảm giác mất hồn, bên hông lại dùng sức một chút, đem côn thịt hoàn toàn cắm vào bên trong, hai viên tinh hoàn ép sát cánh hoa.

“Ân a..... Hào trưởng.....” Hoa huyết bị côn thịt lấp đầy, lại không chịu động, Lý Na vận vẹo cái eo, ủy khuất nhìn Tổng Nhiên: “Anh mau động đi...”

“Em liền gấp như vậy, chờ không nổi? Hừ, cũng không biết hai ngày qua, ai nhốt anh ở ngoài cửa” Tổng Nhiên nói xong bắt mẫn trong lòng, côn thịt bắt đầu lướt động, chín sâu một nông.

“Ân a..... Ai bảo anh..... A a..... Ngày đó..... A nga..... Cùng em..... Ân..... Cãi nhau.....” Lý Na hoa huyết bị đâm nói không nên lời.

“Vậy do ai mang người đàn ông khác về nhà? Còn không nói cho anh biết” Tổng Nhiên dùng sức một cái, côn thịt hung hăng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: TG2 công lực thiếu tá bạn trai 19

“A a.....” Lý Na ôm lấy Tổng Nhiên kiều diễm rên rỉ: “Anh trước kia..... Ân a..... Không phải đều..... Nga a a..... Không ngại sao.....”

“Trước kia là trước kia, anh hiện tại thực dễ ỷ” Tổng Nhiên nhin không được cúi đầu xuống hôn sâu lên môi Lý Na.

“Ngô a..... Anh..... Ân a..... Anh có ý gì?” Lý Na hai mắt ướt át mờ mịt nhìn Tổng Nhiên, nhỏ giọng chất vấn: “Ý của anh là....Anh trước kia....Ân a a.... Không có yêu em....”

Tổng Nhiên lập tức rung mình một cái, nhanh chóng phủ nhận: “Không phải, anh bây giờ so với trước kia càng để ý em hơn” Nói xong, dưới thân dùng sức một cái, hung hăng đi vào hoa huyết.

“Ân a. Anh nói. A nga. Đây là thật sự? A ân. Vậy anh. Yêu em không?” Hoa huyết bị côn thịt không ngừng cắm vào rút ra, Lý Na thờ hồn hèn, ánh mắt mê mang nhìn Tổng Nhiên.

“Anh.” Tổng Nhiên tốc độ đâm vào rút ra chậm lại, hần bỗng nhiên không biết mở lời như thế nào.

Hắn yêu Lý Na sao? Nếu là trước kia, hắn khẳng định sẽ nói là không, còn bây giờ. Chính hắn cũng không biết. Thích Lý Na là điều không thể nghi ngờ, còn yêu, là có hay không?

Thấy hắn thật lâu không trả lời, Lý Na buông lỏng cánh tay đang ôm hắn ra, cười khỏ, giọng nói mờ mịt vô lực: “Nếu anh không yêu em, tại sao muốn cùng em kết hôn?”.

Thấy cô hỏi như vậy, Tổng Nhiên theo bản năng trả lời: “Không, không phải.”.

Lời vừa dứt, hắn liền ngây ngẩn cả người. Nguyên lai. Hắn yêu Lý Na. Chỉ là hắn không rõ đây thực sự là thích hay là yêu.

“Anh yêu em. Cho nên muốn cùng em kết hôn, đem em buộc chặt bên người anh trọn đời. Anh yêu em, cho nên không thể chịu đựng được những người đàn ông khác có bất kỳ ý đồ nào đối với em” Tổng Nhiên chăm chú nhìn ánh mắt sùng sốt của Lý Na, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, từ giờ phút này trở đi hắn cần phải đối xử thật tốt với cô, tốt hơn những gì hắn đã từng làm.

Thật lâu về sau, Tổng Nhiên mới rời khỏi đôi môi đỏ mọng kia, nghe thấy tiếng khóc ô ô của cô: “Anh cũng đâu cần phải bá đạo như thế?”

Tổng Nhiên nhướn mày: “Chẳng lẽ em không thích điều đó?”

Nói xong, hắn cử động vòng eo, côn thịt đang ở bên trong hung hăng chạm vào hoa tâm.

“Ân a. Em không thích!” Đôi mắt thủy quang dụ hoặc trừng lớn nhìn Tổng Nhiên.

“Thật sự không thích? Anh rút ra đây?” Nói xong, Tổng Nhiên làm bộ đem côn thịt rút ra khỏi hoa huyết.

Lý Na vội vàng kẹp chặt tiểu huyết, ủy khuất nhìn hắn: “Anh. chán ghét.”.

“Nữ nhân khẩu thị tâm phi” Tổng Nhiên đem côn thịt hung hăng cắm vào bên trong, nhanh chóng chọc vào rút ra.

“A a. Ân a.”

[Nhiệm vụ hoàn thành]

Lý Na đang kiêu diễm rên rỉ thì bỗng nhiên nghe được âm thanh trầm thấp đậm đặc của hệ thống vang lên.

Từ sau buổi tối ngày hôm đó, Tổng Nhiên cùng Lý Na sau khi cùng nhau giải quyết mâu thuẫn bắt đầu bước vào cuộc sống ngọt ngào, so với trước kia càng ngọt ngào hơn, Tổng Nhiên đồng thời cũng rất hưởng thụ cuộc sống ba ba lạc thú này.

Đứa bé trong bụng Lý Na lại rất ít khi động, nguyên nhân đứa nhỏ này không động đúng như những gì Lý Na suy đoán, thực lười, số lần thai động quá ít.

Mà Tổng Nhiên thừa dịp cấp trên cho phép hắn nghỉ phép vài tháng kết hôn liền mỗi buổi sáng ở nhà tiến hành giáo dục thai nhi, hát quốc ca, kể lại chuyện tiền tuyến huyết huyết ngày xưa.

Lý Na nghe xong một trận vô ngữ: “Vạn nhất là con gái thì phải làm sao bây giờ? Dù bị anh dạy thành cái dạng gì, nữ không ra nữ”.

Tổng Nhiên lời nói hùng hồn đầy lý lẽ: “Bé gái hung hãn một chút cũng không sao, tương lai mới không bị người ta khi dễ”.

Lý Na tròn tròn hai mắt: “Như thế sau này làm sao có thể lấy chồng được?”.

“Vi cái gì phải gả con gái chúng ta cho kẻ khác, anh mới không cần phải gả con gái đi” Vừa nghe thấy con gái nhà mình vất vả khổ cực nuôi lớn lại sẽ gả sang nhà người khác, tính tình bá đạo của hắn liền bạo phát.

Lý Na sờ sờ bụng bầu đã nhô to, đứa nhỏ này vẫn nên là con trai mới tốt, nếu đứa nhỏ này là con gái, chỉ sợ Tổng Nhiên sẽ để cho con cô thành gái ế mất.

Đang suy nghĩ một chút, cô bỗng nhiên cảm giác trong bụng một trận quặn đau, Lý Na cuống quýt vịn vào tay Tổng Nhiên.

“Đau quá.Nhiên. Giống như. Sắp sinh. Ô ô.”

“Cái gì?! Sắp sinh!” Tổng Nhiên cả kinh, cả người đều không tốt, hần đồng dạng hoảng loạn, đỡ lấy Lý Na: “Em ngồi yên ở đây, anh đi gọi bác sĩ”.

“Gọi cái gì, anh muốn em sinh con ở nhà sao? Mau đưa em đi bệnh viện” Câu cuối cùng nói ra, Lý Na cơ hồ là hét lên.

Tổng Nhiên vội vàng phản ứng lại, đem Lý Na bế lên, chạy nhanh ra ngoài, lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Nhìn Lý Na vẫn luôn kêu đau, bị bác sĩ đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật, Tổng Nhiên trong lòng hoảng loạn không thôi.

Thời khắc mấu chốt, hần thể nhưng lại quên gọi điện thông báo cho cha mẹ hai bên.

Cũng may là mẹ Tổng gọi điện cho con trai mình mới biết được con dâu muốn sinh, sau khi cúp điện thoại, liền vội vàng gọi điện cho bà thông gia thông báo sự tình.

Hai nhà ngay lập tức chạy tới bệnh viện.

“Thế nào? Na Na đã sinh chưa?” Bốn người đồng dạng hỏi Tổng Nhiên.

“Còn ở bên trong” Tổng Nhiên nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Lý Na từ bên trong vọng ra, trong lòng vốn đã hoảng lại hoảng loạn thêm, hần giờ phút này thực sự sợ hãi, trời mới biết hần sợ hãi cái gì.

Cánh cửa phòng phẫu thuật bỗng mở ra, một vị bác sĩ từ bên trong đi ra: “Ai là chồng của Lý Na, thai phụ khó sinh, yêu cầu tiến hành mổ, lại đây ký vào bản cam kết này”.

“Cái gì? Khó sinh?” Tổng Nhiên cả người lao đảo.

“Bác sĩ, tại sao lại khó sinh, con gái tôi có xảy ra bất trắc gì không?” Mẹ Lý khóc lóc hỏi.

“Thai phụ mang thai long phượng, một bé khác quá nhỏ, có phần nguy hiểm, bất quá các vị yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đảm bảo an toàn cho cả mẹ và con” Bác sĩ nói xong đưa cho Tổng Nhiên một bản cam kết phẫu thuật.

Tổng Nhiên hai mắt hồng hồng cầm bút ký xuống bản cam kết, giọng nói khàn khàn: “Nếu không may có sự cố xảy ra....Nhất định phải cứu vợ tôi trước”.

Bác sĩ lại lập lại một lần nữa những gì vừa nói, cầm bản cam kết đi vào bên trong.

Tổng Nhiên không biết chính mình chờ đợi bao lâu, mỗi một phút một giây trôi qua, nội tâm hần không ngừng dày vò, hần không thể nào chịu được cảnh Lý Na bỏ hần ra đi.

Nếu cho hần chọn lại một lần nữa, hần vẫn sẽ chọn Lý Na, mặc dù mất đi hài tử hần cũng rất đau nhưng nó không đau bằng việc mất đi Lý Na.

Thẳng đến khi bên trong truyền ra tiếng trẻ con oa oa khóc lớn, Tổng Nhiên mới lấy lại tinh thần, bên trong một vị bác sĩ cùng một vị y tá đi ra, vị y tá kia đang ôm một đứa trẻ được quấn trong tã đang oa oa khóc lớn trên tay.

“Bác sĩ, vợ tôi thế nào?” Tổng Nhiên vội vàng hỏi.

Bác sĩ cười cười nói: “Thai phụ bình an, song phượng thai, bé trai rất khỏe mạnh nhưng...”

Lời bác sĩ nói còn chưa xong đã bị Tổng Nhiên đẩy sang một bên, hần vội vàng chạy vào bên trong.

Bác sĩ kinh ngạc sững sờ đứng chết chân tại chỗ.

Cũng may ở đây ông bà nội ngoại còn đang vội vàng hỏi hần ta: “Nhưng mà cái gì? Còn cháu gái chúng tôi thế nào?”

Bác sĩ lấy lại tinh thần, tiếp tục nói tiếp: “Nhưng mà.... Bé gái có khả năng phải nuôi trong lồng kính một thời gian, cơ thể quá yếu giống như những đứa trẻ sinh non, phải chăm sóc đặc biệt cẩn thận....”

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: TG3 công lược quý súc lão công 1

Sau khi thoát ly khỏi thế giới nhiệm vụ, Mẫn Dao lại trở về không gian hư không, cô liền ngủ một giấc, chờ đến khi tỉnh lại, phiến bạch quang lơ lửng giữa

không trung đã cập nhật thông tin mới:

Khế ước giả: Mẫn Dao (trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Mới lộ đường kiếm

Tích phân: 1800

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm, hoạt sắc sinh hương.

Mẫn Dao nhưong mảy, hoạt sắc sinh hương lại là cái gì? Không lẽ lại là một cái danh khí?

"Hệ thống, hoạt sắc sinh hương dùng để làm gì?"

"Này, hoạt sắc sinh hương hỗ trợ tạo mùi thơm tự nhiên cho cơ thể, kích thích ham muốn tình dục của đàn ông".

Mẫn Dao đỡ trán: "Này cũng quá nghịch thiên đi? Không ngờ người chơi cũng có cái danh khí này".

Hệ thống không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: "Người chơi có 3 tiếng để nghỉ ngơi, sau khi hết 3 tiếng, hệ thống sẽ cưỡng chế người chơi bước vào nhiệm vụ tiếp theo. Tuy nhiên, người chơi cũng có thể dùng 200 điểm tích phân để đổi thêm 2 tiếng nghỉ ngơi".

Mẫn Dao không nói gì, 200 điểm tích phân mới đổi được hai tiếng nghỉ ngơi...Cô vẫn nên tiến hành nhiệm vụ tiếp theo thì tốt hơn.

"Hệ thống, ngươi trực tiếp truyền tống đi!"

Lời vừa dứt, một vầng bạch quang lại bao bọc lấy Mẫn Dao, một trận trời đất quay cuồng quen thuộc xảy ra, cô đã xuyên vào thế giới nhiệm vụ tiếp theo.

Mục tiêu công lược lần này của Mẫn Dao là Tần Thâm, nam phụ ôn nhu chung tình, là thanh mai trúc mã của nữ chủ, đáng tiếc hắn cũng chỉ là nam phụ mà thôi, nữ chủ chỉ yêu nam chủ, chưa từng yêu hắn. Sau khi biết điều này, Tần Thâm liền hắc hóa, trở thành đại boss luôn luôn quấy nhiễu nam chủ cùng nữ chủ, tất nhiên kết cục cuối cùng cũng như bao câu chuyện cầu huyết khác, đại boss bị nam chủ tiêu diệt, chết vô cùng thê thảm, nam chủ cùng nữ chủ hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Mà nhân vật bị Mẫn Dao xuyên vào lần này lại là vợ của Tần Thâm - Từ Thiên Huệ, điển hình là một nữ phối pháo hôi.

Trong lúc Tần thị gặp khủng hoảng tài chính, Từ Thiên Huệ vốn là thiên kim duy nhất của Từ gia lại thích Tần Thâm, vì thế liền cầu tình ba Từ ra tay tương trợ Tần gia vượt qua cơn khủng hoảng này.

Còn nữ chủ Tô Tuyết vốn là một cô nhi, được Tần gia nhận nuôi, cùng Tần Thâm lớn lên nhưng lại không có cơ hội gả cho hắn. Vì lợi ích gia tộc, Tần Thâm buộc phải buông bỏ người mình yêu kết hôn với Từ Thiên Huệ.

Từ Thiên Huệ sau khi cùng Tần Thâm kết hôn, liền nỗ lực trở thành một cô vợ ngoan hiền. Đáng tiếc trong lòng Tần Thâm lại chỉ có một mình Tô Tuyết, đối với Từ Thiên Huệ chỉ là lễ nghĩa, ôn nhu nhưng lại xa cách. Đến khi Tần Thâm hắc hóa, hắn liền lợi dụng mối quan hệ giữa hai nhà mà thâm toát toàn bộ Từ gia, sau đó cho Từ Thiên Huệ một chút tiền, rồi cùng cô ly hôn.

Từ Thiên Huệ đau khổ cảm số tiền kia xuất ngoại, từ nhỏ cô đã được cha mẹ dạy dỗ phải một lòng một dạ với một nửa kia của đời mình. Khi nhận được tin Tần Thâm chết, trái tim cô cũng vì thế mà chết theo. Từ đó cô sống cô độc một mình ở nơi đất khách quê người, đến khi chết đi vẫn là một thân xử nữ.

Tiếp thu xong cốt truyện cùng ký ức của nguyên chủ, cả người Mẫn Dao liền không tốt, nguyên chủ oán khí ngập trời như thế này hẳn là do đến khi chết đi vẫn là một thân xử nữ đi.

Mẫn Dao cau mày, lần này cô xuyên vào đúng thời điểm sau đêm tân hôn của Từ Thiên Huệ cùng Tần Thâm, ba tháng nữa, Tần Thâm sẽ hắc hóa, mà sau nửa năm hắc hóa, hắn sẽ thâm toát toàn bộ Từ gia.

Sau khi thâm toát toàn bộ Từ gia, Tần Thâm liền cùng nam chủ đối nghịch, bước lên con đường tìm cái chết.

Nói cách khác, chỉ cần trong vòng ba tháng này, nếu cô có thể bắt được tâm của hắn, coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mà... nhiệm vụ này cũng đâu có thể đơn giản như vậy?

Mẫn Dao có chút hoài nghi, đây là nhiệm vụ thứ ba của cô rồi a!

- - - - -

Sự thật đích xác như những gì cô suy đoán, nhiệm vụ lần này có chút không đơn giản. Tần Thâm nam phụ này quả thực khó công lược.

Dù cho Từ Thiên Huệ ở trước mặt hấn ra sức dụ dỗ hay tỏ vẻ hiền lương vì hấn mà làm tất cả, hấn đều mắt nhìn thẳng, một bộ dáng chính nhân quân tử, thái độ ôn nhu xa cách trước đó nay lại càng thiếu ôn nhu, xa cách hơn.

Đối với chuyện này, Từ Thiên Huệ tâm lạnh một nửa, cũng đã ba tháng trôi qua, tiến độ công lược một chút thay đổi cũng không có.

Đều nói yêu từ tình mà sinh, thế nhưng ngay cả chạm vào cô hấn cũng không thêm, như thế nào có thể yêu a? Thân thể này cũng coi như là một mỹ nhân, tuy không ma mị câu nhân như yêu tinh nhưng cũng xinh đẹp như hoa, nhu nhược động lòng người, đáng người lại vô cùng nóng bỏng quyến rũ.

Thế nhưng Tần Thâm đối với Từ Thiên Huệ một tia động lòng cũng không có.

Từ Thiên Huệ nghiêng răng nghiêng lợi, ngó nhìn ra ngoài khung cửa sổ, bên ngoài trời mưa tầm tã, có chút sắc màu ngày hạ.

Tần Thâm, tình thâm, tên này cũng thật hảo. Tốt nhất trời mưa xối chết hấn ở bên ngoài luôn đi.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, Từ Thiên Huệ không khỏi nhũn mày, mọi khi khi này hấn đã trở về, sao hôm nay còn chưa thấy đâu? Từ Thiên Huệ có chút lo lắng, không lẽ hấn trên đường đi đã xảy ra chuyện?

Ngay lúc này, cửa ra vào bỗng nhiên vang lên một tiếng rầm rắc.

Từ Thiên Huệ quay đầu lại, liền thấy Tần Thâm một thân chật vật, cả người ướt sũng, đầu tóc ướt nhẹp rũ rượi.

Hấn bước chân lảo đảo đi vào, kéo theo sau là một hàng nước dài trên mặt đất.

Từ Thiên Huệ vội lấy một chiếc khăn bông, chạy lại chà lau nước mưa trên mặt cùng trên đầu Tần Thâm, ánh mắt có chút khẩn trương: "Anh như thế nào lại bị ướt như thế này? Anh không kéo cửa sổ xe lên khi lái xe sao?"

Tần Thâm bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, một bộ dáng ôn nhu lễ độ hằng ngày nay chỉ còn lại là bi thống, lạnh nhạt, cùng một tia quyết tuyệt.

Đôi mắt thâm sâu đen kịt dâng lên một mạch nước ngầm, làm Từ Thiên Huệ có chút lộp bộp trong lòng, động tác chà lau dừng lại, có chút sợ hãi nhìn hấn, bất an hỏi: "Anh...anh làm sao vậy?"

Không lẽ hấn đã hắc hóa, không thể nào, vì cái gì lại nhanh như vậy, hấn hắc hóa đồng nghĩa với việc công lược của cô sau này sẽ khó khăn hơn.

Từ Thiên Huệ trong lòng ai oán, trên mặt không có một tia khẩn trương lo lắng nào nhưng trong lòng lại nhộn nhạo không kịp: "Anh có muốn tắm nước ấm không? Nếu cứ như thế này sẽ sinh bệnh mất, để em đi pha nước ấm cho anh".

Tần Thâm không nói gì, tùy ý Từ Thiên Huệ muốn làm gì thì làm. Từ Thiên Huệ sau khi lau khô nước trên tóc hấn thì bước vào phòng tắm pha nước ấm.

Sau khi pha xong, cô định đi ra ngoài gọi Tần Thâm vào tắm, vừa mới xoay người lại liền bị một bóng người dọa sợ.

Cô cất lực đè nén tiếng thét chói tai, trong lòng sợ hãi nhìn Tần Thâm: "Anh...anh đi vào như thế nào lại không phát ra một tiếng động?"

Cô có điểm không nắm bắt được người đàn ông này, hấn giống như một u linh xuất hiện tại đây, không một âm thanh không một tiếng động.

Thấy Tần Thâm không trả lời, Từ Thiên Huệ cũng không thêm để ý, chỉ chỉ vào bồn tắm: "Nước ấm em đã pha xong rồi, anh đi tắm đi, em ra ngoài trước đây".

Đi lướt qua Tần Thâm, lúc ra tới cửa, Từ Thiên Huệ nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của hấn: "Đem quần áo mới vào đây cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: TG3 công lược quý súc lão công 2

Vừa nghe lời này, Từ Thiên Huệ đành phải nhận lệnh đi lấy quần áo mới cho Tần Thâm, lúc mang quần áo vào, hấn trên người chỉ còn lại một chiếc quần lót.

Từ Thiên Huệ mặt đỏ bừng, vội vàng cúi xuống, đem quần áo treo lên giá treo, cũng không quay đầu lại nói: "Quần áo của anh em treo ở.... A".

Lời còn chưa nói xong, cả người cô liền bị Tần Thâm dùng sức kéo lại, ép sát vào tường.

"Anh....anh muốn làm gì?" Phía sau lưng bị đẩy mạnh có chút đau, Từ Thiên Huệ ngẩng đầu, bất an nhìn Tần Thâm, khoảng cách giữa hai người rất gần, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của đối phương.

Tần Thâm đôi mắt thâm sâu đen kịt nhìn không ra bất cứ tâm tình gì, hần cười lạnh: "Cô nghĩ tôi muốn làm gì?" Nói xong, tay hần bắt đầu lần vào trong váy Từ Thiên Huệ.

"Anh buông em ra" Từ Thiên Huệ mặt đầy khủng hoảng, bắt đầu giãy giụa, nhưng sức lực của cô làm sao có thể so sánh được với Tần Thâm.

"Lúc này cô còn tỏ ra trung trinh liệt phụ cái gì? Không phải ba tháng qua, cô ra sức câu dẫn tôi sao, bây giờ còn giả vờ giả vịt cái gì? Hả?" Tần Thâm dùng đầu gối đè nặng lên hai chân đang đá loạn của cô, sau đó đem hai tay cô ấn lên trên đỉnh đầu ép chặt vào tường, một bàn tay khác dùng sức xé rách chiếc váy trên người cô.

Lộ ra nịt ngực gọi cảm ôm trọn hai khóa bánh bao đầy đặn trắng nõn, co dãn mười phần, bởi vì hô hấp dồn dập mà không ngừng rung nảy, làm cho bất cứ người đàn ông nào nhiệt huyết cũng phải sôi sục.

Tần Thâm con người u ám, ngữ khí trào phúng nói: "Dâm đảng như vậy, còn không phải muốn tôi thương cô".

Lời nói nhục nhã trắng trợn làm Từ Thiên Huệ khóc thét, cô vô lực giãy giụa, lại phát hiện chính mình không thể làm gì được, lắc đầu đáng thương nức nở: "Anh buông tôi ra, anh không phải là Tần Thâm, anh ấy sẽ không đối xử với tôi như vậy".

"Haha, cô nói không sai. Tần Thâm mà cô nhận thức trước kia đã chết. Hiện tại, tôi sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào bài bố tôi, gây trở ngại cho tôi". Tần Thâm cười to, bàn tay tàn nhẫn đem nịt y phía dưới xé loạn...

"Không! Không cần....." Từ Thiên Huệ vẻ mặt khủng hoảng lắc đầu, cô liều mạng muốn chạy trốn, nhưng toàn thân cô đều bị hần chế trụ, không thể động đậy được.

"Ha, cô thật sự không cần, vậy cô cần gì phải dâm đảng như vậy? Không phải là muốn câu dẫn tôi sao? Đồ đàn bà dối trá" Tần Thâm hai mắt ngập tràn lửa giận.

Hần phóng thích nam căn thô to, trực tiếp tách hai chân Từ Thiên Huệ ra, không một chút thương hoa tiếc ngọc, dùng sức xỏ xuyên qua.

"Đau quá....." Từ Thiên Huệ đau đớn, cả khuôn mặt vật vạ, hoa huyết không hề có màn dạo đầu, trực tiếp bị xỏ xuyên qua, làm cả người cô đau không chịu được.

"Kẹp chặt như vậy, thật muốn thao" Tần Thâm vẻ mặt vô cảm phun ra những lời này, hần cảm giác côn thịt bên trong sắp bị bẻ gãy, vừa đau lại vừa sáng khoái.

Hần buông lỏng tay đang chế trụ hai tay Từ Thiên Huệ, đặt lên hông cô, đem cả người cô nhấc lên, banh rộng hai chân cô ra, ép chặt vào hông hần.

Hần cảm giác côn thịt bên trong bị kẹp chặt hơn, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một chút máu xử nữ từ trong hoa huyết chảy ra, dính lên côn thịt, hần trong lòng bỗng nhiên dâng lên khoái cảm muốn làm nhục cô, cái hông dùng sức, mạnh mẽ luật động.

"Không cần..... Đau quá..... Cầu anh..... Mau dừng lại..... Ô ô....." Từ Thiên Huệ thống khổ khóc thút thít, cô bắt lực bắt lấy giá áo, nắm ngón tay dùng sức xiết chặt, cả người nhấp nhô theo động tác của Tần Thâm.

"Đau? Một chút đau đớn này cũng không bằng một phần đau đớn trong lòng tôi" Tần Thâm nhìn khuôn mặt thống khổ của Từ Thiên Huệ, một tia khoái ý trong lòng dâng lên, hần gia tăng tốc độ cùng sức lực, nhiều lần chạm phải hoa tâm sâu bên trong.

"A ần....." Từ Thiên Huệ cảm giác quặn thắt, dần dần chết lặng, một tia khoái cảm tê dại từ hoa huyết truyền đến, cô nhịn không được cắn chặt môi dưới, sợ mình phát ra những âm thanh rên rỉ dâm đảng.

"Như thế nào? Mới bị thao vài cái liền sáng khoái như thế? Quả nhiên trời sinh dâm oa đẳng phụ" Tần Thâm trào phúng nhìn phản ứng của cô, dưới thân côn thịt không lưu tình dùng sức đâm chọc, giống như muốn đem hoa huyết cảm hư.

"Ần..... A không..... Cầu anh..... Dừng nói nữa..... Ần a....." Tiếng va chạm thân thể "phạch phạch" không ngừng vang lên bên tai, hoa huyết trào ra một cỗ lưu nhiệt, làm cô cảm thấy thẹn, hai mắt nhắm nghiền.

"Hừ, thì ra cô thèm khát tôi chơi cô đến thế" Hoa huyết bị ướt nhẹp, côn thịt ra vào ngày càng dễ dàng hơn, bên trong vách thịt tầng tầng lớp lớp, ầm ập bao trọn lấy thân gầy, căng thẳng co rút, giống như hàng nhìn cái miệng nhỏ đang ra sức liếm mút côn thịt, hần không nghĩ tới làm tình lại sáng khoái đến thế.

Sớm biết trước...Ngày ngày hần đều đè cô ra mà thao.

"Ô ô....Cầu anh....Mau dừng lại...." Bị côn thịt mãnh liệt đâm chọc, một cỗ lưu nhiệt muốn trào ra ngoài, cô bắt lực khóc thút thít cầu xin, cô sợ mình không chịu được.

"Sao? Vừa rồi không phải bị cảm thực sáng sao?" Tần Thâm ác ý nói, quy đầu cố ý chạm vào khối thịt non mềm, hung hăng nghiền nát xoay tròn.

"A a a..... Muốn tiểu" Từ Thiên Huệ giống như bị điện giật, run rẩy thét chói tai, hoa huyết từng đợt từng đợt co rút, bên trong một cỗ mật dịch nóng bỏng trong suốt trào ra tưới ướt đầm côn thịt.

Tần Thâm kêu lên một tiếng, cón thịt bị hoa huyết gát gao cắn nuốt, quỳ đầu nghênh diện một cổ lưu nhiệt, làm hấn xúc động muốn bắn.

Tinh dịch mạnh mẽ bắn vào cổ tử cung tạo nên từng trận co giật, Từ Thiên Huệ hoa lê đài vũ cầu xin: "Ô ô....".

"Khóc cái gì? Chẳng phải tôi đem cô thao thật sướng sao?" Tần Thâm lời nói ác liệt, rút cón thịt đã bị mềm xuống ra, hỗn hợp tinh dịch cùng mật dịch, còn có vài tia máu ào ạt từ bên trong hoa huyết phún nộn trào ra, tí tách rơi lên nền gạch hoa.

Tần Thâm nhìn thấy một màn này, cón thịt không tự giác lại ngẩng cao đầu.

"Ô ô, đều tại anh...nước tiểu...đã bảo anh dừng lại..." Từ Thiên Huệ cảm giác xấu hổ muốn chết, ủy khuất tố giác hấn, cô thật sự không còn mặt mũi nào để gặp người ngoài.

"Nước tiểu? Ngay cả cao trào cô cũng không biết? Cũng đúng, lần đầu tiên đã bị làm tới cao trào, cô cũng coi như là có thiên phú dị bẩm đi" Tần Thâm xuy xuy nói, hấn đem cô thả xuống, Từ Thiên Huệ hai chân mềm nhũn, cả người vô lực chống vào bồn rửa mặt.

Nhìn cái mông tròn trịa kiêu đĩnh kia, Tần Thâm ác ý nhéo một cái, cảm xúc co dãn non mềm vừa tay, bàn tay to ái muội sờ loạn.

"A....Anh muốn làm gì?" Từ Thiên Huệ cả kinh cuống quýt đứng thẳng người, muốn tránh đi bàn tay xấu xa đang không ngừng làm loạn kia.

Đáng tiếc Tần Thâm đã đánh đòn phủ đầu, hai tay cố định cái mông, đem cón thịt trưởng đau đặt lên cánh hoa, cố ý ma sát: "Đương nhiên là làm cô".

Nói xong, phụt một tiếng, cón thịt hoàn toàn bị nhét trọn vào bên trong.

"Ân a..... Hảo sâu..." Tư thế này cón thịt tiến càng sâu, đỉnh quy đầu trực tiếp đội thẳng vào nhụy hoa, hoa huyết một trận co rút, gát gao cắn nuốt cón thịt.

"Bang" một cái, trên mông hấn lên một vết đỏ, sau đó liền biến mất.

Tần Thâm giọng nói lạnh lùng: "Thả lỏng, cô muốn kẹp chết tôi sao, nhanh chóng thả lỏng cho tôi".

"Ô ô.... Em không có...." Từ Thiên Huệ ủy khuất, không dám kẹp chặt, tận lực thả lỏng chính mình.

Hoa huyết vừa thả lỏng, cón thịt thô to trưởng đau lập tức tiến vào, hung hăng càn quấy, nhiều lần chạm phải đỉnh hoa tâm. Mỗi lần chạm phải đỉnh hoa tâm, Từ Thiên Huệ liền thét chói tai, tựa như đau đớn, tựa như vui sướng.

Hoa huyết vừa mới được khai phá chắc chắn không chịu nổi kích thích này, nhưng mà bên trong vừa đau lại vừa tê dại cùng với từng trận từng trận khoái cảm, Từ Thiên Huệ cũng không phân biệt được đâu là đau, đâu là sướng.

"Ân ân a a..... A ân....." Mỗi lần đều cắm vào nơi sâu nhất, bụng Tần Thâm đều đụng phải mông Từ Thiên Huệ, phát ra những âm thanh va chạm thân thể.

Tại thời điểm chạm phải hoa tâm, hấn cố ý cọ cọ đỉnh quy đầu, kích thích tiểu miêu kêu ô ô, toàn thân run rẩy, đặc biệt là tiểu huyết, gát gao cắn nuốt cón thịt, sáng khoái muốn chết.

"Ô ô..... Không cần a..... Dừng chạm vào..... Nơi đó a....." Từ Thiên Huệ hai tay run rẩy chống lên bồn rửa mặt, nước nỏ xin tha, cô cảm giác một cổ khoái cảm cực liệt đang muốn trào ra.

"Ân? Không cần? Là nơi này không cần sao?" Tần Thâm một bên hỏi, một bên ác ý dùng đỉnh quy đầu hung hăng đâm chọc vào khối thịt non mềm, nghiền nát xoay tròn, hung hăng đâm mạnh vào.

"A a..... Không cần..... Em chịu không nổi a..... A..... Muốn chết....." Từ Thiên Huệ thét chói tai, ngẩng cao cổ tuyết trắng, toàn bộ cơ thể đều căng thẳng, hoa huyết từng đợt từng đợt co rút run rẩy, phun ra một cổ mật dịch nóng bỏng.

Tần Thâm cắn chặt răng, nhần nhịn cảm xúc xúc động muốn bắn tinh, mạnh mẽ chọc vào rút ra, mỗi một lần, đều cố ý chạm phải hoa tâm, hấn ác ý nói: "Nhanh như vậy liền cao trào, thật mắc cảm a".

"A a..... Không cần a..... Ô ô..... Anh tha cho em đi..... A a..... Em thật không được..... A a..... Ô ô....." Nữ nhân bị chạm vào điểm G mẫn cảm, hai tay vô lực chống lên bồn rửa mặt, dưới thân truyền đến từng đợt từng đợt khoái cảm, cô khóc lóc cầu xin, nhịn không được ép mông về phía trước, rời xa cón thịt của Tần Thâm.

Nhưng nhất cử nhất động của Từ Thiên Huệ làm sao có thể trốn thoát khỏi con mắt của Tần Thâm được, hấn giữ chặt lấy eo cô, làm cô càng gần sát mình, cón thịt đâm sâu vào, đồng thời vỗ "Bạch bạch..." lên mông cô.

"Muốn trốn? Tôi còn chơi chưa đủ" Nói xong, hấn vạn phần hung hăng đâm vào khối thịt non mềm, mỗi một lần lại dùng đỉnh quy đầu nghiền nát hoa tâm. Sau vài lần như thế, Từ Thiên Huệ không nhịn nổi lại cao trào một lần nữa.

Nhưng mà người phía sau lại không có ý định bắn tinh, vẫn không ngừng chọc vào rút ra, cứ như thế không ngừng nẩy trăm lần mới đem cổ chất lỏng

trắng đục nóng bỏng bắn vào bên trong.

Từ Thiên Huệ không còn sức lực khóc lóc, vô lực kiêu kiêu kêu rên, đã mấy lần bị bắn, hai chân cô đều không thể khép lại được, đợi Tần Thâm làm xong, vô lực hôn mê bất tỉnh...

P/s: cảm thấy editor sắp biến thành sâu lười, tiến độ edit có thể hình dung một chữ duy nhất "lết", edit đến thế giới này thấy hại não, tâm hồn vốn trong sáng nay càng ngày càng đen, hiu hiu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: TG3 công lược quỷ súc lão công 3

Từ Thiên Huệ lần nữa tỉnh lại là ở trên giường, cả người trần trụi đắp một chiếc chăn mỏng, dưới thân đau nhức như muốn đoạt mệnh.

Cô cau mày, Tần Thâm hẳn thực sự quá thô lỗ, ngày hôm qua cũng không biết bị cái gì kích thích, đem một người đàn ông vốn ôn nhu có chút xa cách hắc hóa thành như vậy.

Cũng may trời đất xui khiến, hấn chạm vào cô, quan hệ giữa cô và hấn cũng có một chút tiến triển đi, từ giờ trở đi, chỉ cần từ từ câu dẫn công lược hấn là được.

Suy nghĩ như vậy, Từ Thiên Huệ nhịn xuống đau đớn dưới thân, bò dậy mặc quần áo, cô dám khẳng định, phía dưới nhất định đã sưng, nói không chừng còn bị trầy da, thật đau a.

Mở tủ quần áo ra, lấy một bộ váy, loại thương thế này mà mặc quần, tuyệt đối là muốn đoạt mạng người a.

Đang định mặc váy vào, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, trong nhà này trừ bỏ Từ Thiên Huệ thì cũng chỉ còn Tần Thâm.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên là hấn, trên người mang một bộ tây trang màu đen, thắt cà vạt màu xanh nước biển, mái tóc được hót bông gọn gàng không một chút cầu thả, lộ ra khuôn mặt góc cạnh soái khí, hoàn toàn không còn một chút khí chất thư sinh ôn nhu nhã nhặn hằng ngày.

Từ Thiên Huệ vội vàng lấy váy che đi thân thể lỏa lồ, cô nhìn thấy Tần Thâm đang từng bước từng bước lại gần, trong lòng có chút hoảng loạn lui về phía sau vài bước, thẳng đến khi chạm phải cửa tủ quần áo mới dừng lại.

“Anh... Anh không đi... Đi làm sao...” Từ Thiên Huệ thanh âm có chút run rẩy, trên mặt không ngăn nổi được kinh hoàng thất thố.

Tần Thâm nheo đôi con ngươi lại, cười lạnh nói: “Xem ra cô khôi phục cũng không tồi. Nhanh như vậy liền có thể xuống giường, ngày hôm qua cứ thế mà ngắt đi, thật làm tôi mất hứng. Đây là thuốc, tôi không hi vọng tối nay trở về, vẫn nhìn thấy bộ dạng hoa huyết bị thao loạn của cô”.

Lời nói trắng trợn cùng lộ liễu cấp Từ Thiên Huệ khuôn mặt vốn tái nhợt lập tức đỏ bừng, cô lúc này mới chú ý trên tay Tần Thâm có cầm một hộp thuốc, hấn đem hộp thuốc ném lên giường, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Cho đến khi cả người hấn biến mất khỏi tầm nhìn của Từ Thiên Huệ, cô mới vội vàng mặc váy vào, do dự nhìn hộp thuốc trên giường, thoa, cô không tự làm được, mà không thoa, thật sự rất đau... ..

Suy nghĩ một chút, cô vẫn cầm lấy hộp thuốc đi vào phòng vệ sinh, lấy một chút thuốc thoa lên cánh hoa sưng đỏ, thuốc vừa được thoa vào liền truyền đến từng trận từng trận đau đớn kịch liệt, xuyt nữa làm cho cô không đứng vững, bên ngoài vốn đã đau như vậy, bên trong kia... ..

Từ Thiên Huệ cuối cùng không nhịn được liền không thoa thuốc nữa.

Tối hôm nay, Tần Thâm lại về muộn, Từ Thiên Huệ cũng không như mọi khi chờ hấn, mới còn sớm đã đi ngủ, ngày hôm qua bị hấn dày vò cả đêm, cô thực sự rất mệt mỏi, hơn nữa chỗ kia còn bị thương, cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng.

Đến nỗi sự tình Tần Thâm sẽ thấu tóm toàn bộ Từ gia... .. cũng bị Từ Thiên Huệ ném ra sau đầu, cô không muốn thời điểm công lược người đàn ông này còn phải chiếu cố sự nghiệp của Từ gia, huống chi dân gian có một câu nói rất hay:

Đàn ông lo gánh đại sự giang sơn, phụ nữ chỉ cần hạ gục đàn ông là được rồi a... ..

Cứ để cho Tần Thâm thấu tóm toàn bộ đi, cô chỉ cần công lược hấn là được, làm cho hấn không đi tìm con đường chết là được, còn về phần gia nghiệp của Từ gia, cô không muốn nhúng tay vào, dù sao về phương diện kinh tế cô cũng đâu biết gì.

Chờ Tần Thâm về đến nhà, liền thấy một mảnh đen tối như mực.

Hắn nhú mảy, trước kia dù hắn về muộn đến như thế nào, Từ Thiên Huệ đều sẽ chờ hắn trở về, tuy rằng hắn đã khuyên rất nhiều lần, cô cũng vẫn ở phòng khách bật đèn chờ hắn, sau này hắn cũng không thêm can ngăn cô nữa.

Tối hôm nay cô cư nhiên không chờ hắn? Chẳng lẽ vì sự tình đêm hôm qua nên sinh ra hờn dỗi?

Tần Thâm trong lòng cười lạnh, phụ nữ luôn là đồ dối trá. Không chạm vào cô thì mỗi ngày cô đều lác lư ở trước mặt hắn, chạm vào cô, cô lại sinh giận dỗi với hắn.

Nghĩ như vậy, hắn đi nhanh về phía phòng ngủ, “Lạch cạch” một tiếng đem cửa phòng mở ra.

Hắn liếc nhìn về phía giường liền thấy một mỹ nhân mỹ lệ nhắm mắt ngủ say, trên người mặc một chiếc váy hai dây màu trắng, nửa người trên đắp một chiếc chăn mỏng, hai chân trắng nõn thon dài lộ ra ngoài, chân váy trắng bị cuốn lên gần tới mông, như ẩn như hiện quần lót ren đen nửa trong suốt bên trong.

Tần Thâm dục vọng liền bị đánh thức, từ dưới truyền lên một cỗ lưu hỏa nóng bỏng, hắn nhớ lại cảnh mãnh liệt trong phòng tắm ngày hôm qua, cùng với hoa huyết ẩm áp gât gao xoắn lấy côn thịt hắn.

Giữa hai chân nhịn không được dựng lên một túp lều.

Tần Thâm con người một mảnh u ám, nhấp nháy cánh môi, không nói lời nào cởi bỏ quần áo trên người chỉ còn lại độc một chiếc quần lót.

Từ Thiên Huệ đang ngủ say bỗng nhiên nhú mảy, hiển nhiên bị động tác của Tần Thâm đánh thức.

Cô vừa mở mắt ra, liền bị ánh sáng chói lóa hai mắt, cuống quýt nhắm mắt lại, còn chưa thích ứng được với ánh sáng, liền cảm thấy có cái gì đó nóng như lửa áp lên thân.

“A.....Anh muốn làm gì.....” Trong nháy mắt, đầu óc lập tức tỉnh táo, kinh hoàng giãy giụa, cô nhìn thấy khuôn mặt Tần Thâm đang dần phóng đại, có chút ủy khuất nói.

“Đương nhiên là làm cô. Buổi tối đi ngủ ăn mặc mát mẻ như vậy làm gì, còn không phải là chờ tôi về chơi cô sao?” Tần Thâm hơi thờ trản ngập nguy hiểm, hắn giật chiếc chăn đang đắp trên người cô ra, bàn tay thô to chui vào trong váy, kéo chiếc quần lót ren đen nửa trong suốt xuống.

Từ Thiên Huệ thấy thế, cuống quýt khóc lóc ngăn cản: “Anh đừng như vậy... A... Anh định làm gì.....”.

Tần Thâm không để ý lời nói của Từ Thiên Huệ, chế trụ hai tay nhu nhược không xương, một tay với lấy cả vạt màu xanh nước biển, đem hai tay cô cột lên trên đỉnh đầu.

“Ồ..... Không cần..... Anh mau thả em ra.....” Từ Thiên Huệ khóc lóc giãy giụa, nhưng với sức lực của cô chẳng những không thể trốn thoát được bàn tay của Tần Thâm, mà còn kích thích hắn hưng phấn cùng gấp gáp chờ không nổi.

Tần Thâm quan sát khuôn mặt mỹ lệ không ngừng khóc lóc thút thít bất lực, một cảm giác muốn làm nhục cô ập tới, không khống chế được ra tăng tốc độ.

Hắn đem chân váy trắng đẩy lên tận bụng nhỏ của cô, cởi nốt chiếc quần lót ren đen nửa trong suốt ra vạt lên sàn nhà, hai tay thô bạo banh rộng hai chân non mềm, toàn bộ khu rừng xanh đem cùng hoa huyết phần nộn lộ ra trước mắt.

“Ồ ô... Cầu anh...Đừng như vậy...” Giờ phút này, Từ Thiên Huệ hai chân mở rộng, nơi riêng tư bí ẩn toàn bộ bị ánh mắt lửa lò đầy dục vọng nhìn chăm chăm, loại tình huống này làm cô xấu hổ cùng giận dữ vô cùng, thế nhưng hoa huyết lại không như thế, chậm rãi chảy ra mật dịch trong suốt, cô nhịn không nổi muốn đem hai chân kẹp chặt lại, nhưng bàn tay to rắn chắc kia lại không cho cô làm điều này.

Tần Thâm ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nơi bí ẩn kia, giọng nói mang đầy vẻ tức giận: “Buổi sáng tôi bảo cô thoa thuốc, cô không thoa sao?”

Cánh hoa vẫn còn sưng như cũ, hoa hạch bên trong lỏng lẻo run run.

“Đau... Thực sự thực sự rất đau.....Em...Em chỉ chỉ... Thoa một chút...” Từ Thiên Huệ thanh âm có chút ủy khuất, cô cảm giác được tầm mắt nóng rực kia đang nhìn chăm chăm, hoa huyết không ngừng trào ra mật dịch, phản ứng này bị Tần Thâm nhìn thấy toàn bộ, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhắm chặt hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: TG3 công lược quỷ súc lão công 4

“Đau? Tôi thấy cô thực sự muốn bị thao đi? Tôi còn chưa làm gì, phía dưới cơ thể đã ướt, cô thích bị đàn ông chơi như vậy sao?” Tần Thâm cười lạnh, cởi bỏ quần lót, lộ ra cơ thể vật sừng to ương ngạnh, đặt vào tiểu huyết sừng đỏ, dùng quy đầu ma sát.

“Đau... Không cần...” Từ Thiên Huệ nhìn không được cầu xin, bị cơ thể thô to ương ngạnh chống lên tiểu huyết, nhất nhanh đau đớn lan truyền ra toàn thân, đồng thời mật dịch trong suốt cũng không ngừng chảy ra.

“A, cái miệng trên thì nói không cần, miệng dưới thì thành thật hơn, đâm thủy cũng đều đã chảy ra” Nói xong, Tần Thâm đem vòng eo động một cái, nương theo mật dịch ướt át, đem quy đầu chen vào hoa huyết huyết sừng, đỉnh quy đầu vừa mới đi vào liền bị mị thịt gắt gao cắn nuốt.

“A a... không cần... sẽ bị hư...” Từ Thiên Huệ thấp giọng khóc lóc nức nở, thân thể lại đối với việc bị cơn thịnh đi vào nổi lên phản ứng tự nhiên, gắt gao cắn nuốt, hoa huyết đau đớn kích thích.

“Bị hư? Vậy cô còn kẹp chặt như thế làm gì, tôi xem cô là cầu mà không được mới đúng” Tần Thâm cười nhạo nói, hắn đem cơn thịnh đâm sâu vào bên trong, bên trong u kính ẩm áp giảo hoạt khiến hắn khó tiến thêm một bước nữa.

“Ồ ô... Em không có...” Ngoài miệng thì nói không, nhưng bên trong cô cũng cảm thấy hoa huyết đang gắt gao cắn nuốt cơn thịnh, cổ thân thể này nói một đẳng lại làm một nẻo, làm cô gấp muốn khóc, toàn bộ thân thể đều rơi vào trạng thái căng thẳng.

“Thao, thật con mẹ nó thật chặt” Thấy cơn thịnh không thể đi sâu vào thêm nữa, Tần Thâm thấp giọng gầm lên.

Bàn tay thô to thô bạo hướng về phía bả vai của Từ Thiên Huệ, giật mạnh hai dây quai váy xuống.

Bàn tay thô to xẹt qua một mảnh da thịt non mịn, hắn nhìn không được dùng thêm sức, nhìn thấy một mảnh tuyết trắng hằn lên vết đỏ nhàn nhạt, trong lòng nhìn không được dâng lên một trận thỏa mãn khác thường.

Mất đi hai dây quai váy chống đỡ, váy lập tức bị kéo xuống bụng nhỏ, lộ ra hai gò bồng đảo tuyết trắng, hơn nữa lại có nịt ngực che chắn, kích thích đàn ông có quân tử đến mấy cũng bị dục vọng xâm chiếm.

Hình dạng hoàn mỹ như được thiết kế tỉ mỉ, đôi gò bồng đảo quá mức đầy đặn, theo hô hấp phập phồng của cô mà không ngừng tạo nên những làn sóng nhũ mãnh liệt, đỉnh hai gò bồng đảo điểm hai tiểu hồng đảo đỏ đỏ thẹn thùng lỏng lẻo run run.

“A, ngay cả nịt ngực cũng không mặc, cô thật sự mong chờ bị người khác chơi sao?” Tần Thâm cười lạnh, hai tay bắt lấy hai gò bồng đảo ra sức nhào nặn, ngón tay thô ráp không ngừng vờn về tiểu hồng đảo, hung hăng xiết chặt ấn xuống xoay tròn nhẹ thả ra.

“Ân a a..... Không cần..... Ân a..... Cầu anh..... Đừng động.....” Hai gò bồng đảo bị bàn tay thô to tàn bạo làm loạn, Từ Thiên Huệ cả người vô lực, tê liệt ngã xuống giường, kiều diễm rên rỉ, thanh âm mị hoặc như muốn tan chảy thành nước.

U kính từng đợt từng đợt gắt gao co rút, một cổ mật dịch trong suốt như muốn trào ra.

Tần Thâm nhìn thấy một màn này không nhìn được cúi đầu xuống gặm cắn tiểu hồng đảo ương ngạnh trong tay, đôi khi còn ác ý ray ray tiểu hồng đảo.

“A... Không cần...” Từ Thiên Huệ cả người cứng đờ, cô không nhìn được ngẩng cao cổ, ưỡn ngực lên, hoa huyết gắt gao cắn nuốt cơn thịnh, bắt đầu từng trận từng trận run rẩy, sau đó phun ra một cổ mật dịch trong suốt.

“Thật đủ đâm đâm, mới chơi hai vú của cô một chút, cô thể nhưng liền cao trào?” Tần Thâm ngẩng đầu lên chăm chọc nói, hắn cảm thấy bên trong đã đủ ướt liền động vòng eo, hung hăng đem cơn thịnh xô xuyên qua.

“Ân a.....Đau quá...” Hoa huyết vốn sừng đỏ lại bị cơn thịnh xô xuyên qua, lập tức truyền đến một trận đau đớn cùng cảm giác căng trương, Từ Thiên Huệ nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tần Thâm cái gì cũng không nói, mạnh mẽ luật động vòng eo, cơn thịnh hung hăng cắm vào rút ra, mỗi một lần thâm nhập, hắn đều mạnh mẽ chạm vào hoa tâm, cảm giác cơn thịnh được nhét toàn bộ vào hoa huyết thật sướng, hắn thật muốn chết ở trong này.

“A...Đau quá...Mau dừng lại.....Ồ ô...Từ bỏ...Xin anh...Chậm một chút...” Từ Thiên Huệ thân hình bị đâm không ngừng lay động, bên môi truyền ra tiếng nức nở cầu xin, hai chú thỏ mập mập trên người không ngừng bật nhảy hoảng loạn tạo nên một làn sóng nhũ.

“Thật đủ đâm đâm” Tần Thâm vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nhũ sóng không ngừng đong đưa, hắn nhìn không được duỗi tay bắt lấy, mạnh mẽ nhào nặn, ngón tay xiết chặt hai tiểu hồng đảo, kích thích Từ Thiên Huệ từng trận từng trận run rẩy, hoa huyết gắt gao co thắt.

“A ân..... Ân ngách..... Ân ân a a.....” Từ Thiên Huệ cảm giác không còn đau đớn mãnh liệt như vừa rồi, có lẽ một phần là do hoa huyết đã được một cổ mật dịch làm ướt. Bộ ngực sữa bị người tùy ý đùa bỡn, khi trọng khi nhẹ, thực mau làm cô giống như quân lính thua trận, buông giáp đầu hàng.

Âm thanh kiều diễm mị hoặc không ngừng truyền đến bên tai, cả người Tần Thâm như có một dòng điện chạy qua, cơn thịnh mạnh mẽ đâm vào hoa huyết rồi lại mạnh mẽ rút ra, mang theo một lượng lớn mật dịch, hai viên tinh hoàn theo động tác của Tần Thâm va chạm thật mạnh vào cánh hoa như muốn nhét vào bên trong hoa huyết, sau vài lần va chạm toàn bộ hai viên tinh hoàn đều ướt đẫm, mà khu rừng xanh đen của hai người cũng đều dính đầy ánh

sáng lấp lánh của vết nước.

“Vừa rồi còn nói đau? Hiện tại bị thao đến thực sáng đi? Trả lời tôi, cô có bị thao đến thực sáng không?” Tần Thâm dùng đỉnh quy đầu hung hăng va chạm vào khối thịt non mềm.

“A a a..... Cầu anh a a..... Đừng động a..... Bị anh thao thực sáng..... Ô ô.....” Từ Thiên Huệ bắt lực khóc nức nở thốt ra những lời này, cô cảm giác bụng nhỏ cùng hoa huyết từng trận khoái cảm kích thích, đặc biệt mỗi một lần Tần Thâm chạm vào khối thịt non mềm, cô cơ hồ thiếu chút nữa đã tiết ra.

“Ân? Thứ gì đang thao cô đến vui sướng như vậy?” Một bên hỏi, một bên lại hung hăng dùng đỉnh quy đầu va chạm vào khối thịt non mềm, nếu cô không trả lời sẽ hung hăng nghiền nát nó.

“A a..... Không cần a a..... Là..... Côn thịt lớn a..... Thao..... Tiểu huyết thật sáng..... Ân ân a a.....” Từ Thiên Huệ cảm giác một cổ lưu nhiệt muốn trào ra ngoài, hoa huyết bắt đầu từng trận từng trận co rút.

“Thao chết cô, đồ đàn bà dâm dăng!” Tần Thâm hai mắt đỏ ngầu, nắm lấy hai chân Từ Thiên Huệ gác lên vai hấn, côn thịt bắt đầu đâm mạnh vào bên trong giống như người ta đang đóng cọc, mỗi lần đều ác ý đánh mạnh vào hoa tâm.

“A a a..... Sẽ bị thao chết.....” Từ Thiên Huệ tròn tròn hai mắt, cả người không ngừng run rẩy, hoa huyết mất khống chế phun ra một cổ mật dịch nóng bỏng, tưới ướt đầm đỉnh quy đầu, đồng thời khối thịt non mềm cũng hung hăng hút lấy đỉnh quy đầu vào sâu bên trong.

Tần Thâm hút một ngụm khí lạnh, xúc động không nhìn được, một cổ chất lỏng trắng đục nóng bỏng “Phụt phụt” thẳng vào hoa tâm.

Hoa huyết từng đợt từng đợt run rẩy, Từ Thiên Huệ bị một lượng lớn tinh dịch đánh úp cấp cao trào một lần nữa, đến khi côn thịt bị rút ra, mật dịch trong suốt hòa cùng tinh dịch trắng đục ào ạt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: TG3 công lực quý súc lão công 5

Tần Thâm đem cả vật cột hai tay Từ Thiên Huệ cởi ra, hai tay trắng nõn mềm mại không xương vô lực lập tức rũ xuống giường.

Chiếc váy trắng bị cốn ở bụng nhanh chóng bị Tần Thâm kéo ra ném lên sàn, Từ Thiên Huệ cơ thể trần trụi vô lực nằm ở trên giường, hai chân thon dài banh rộng, tiểu huyết bị côn thịt hung hăng trêu chọc sung đỏ lợi lại, bên trong chất lỏng lầy lội không ngừng trào ra ướt đầm một mảnh ga giường dưới thân.

Từ Thiên Huệ hơi hơi nhú mày, kiều diễm thờ phì phò.

Trong chốc lát, cô liền cảm thấy một vật thô to nóng bỏng lại chạm vào hạ thân.

"Không..... Không cần..... Em thật sự không được..... Xin anh buông tha cho em....." Từ Thiên Huệ đau khổ cầu xin, nếu bị làm một lần nữa, cô khẳng định phía dưới nhất định sẽ bị phá hư.

"Vậy cô nói xem tôi phải làm sao bây giờ? Ân?" Tần Thâm vừa nói vừa dùng côn thịt chống lên cánh hoa sung đỏ, hai tay giữ chặt hai chân trắng mịn thon dài, cúi đầu xuống gặm cắn chiếc cổ non mịn lưu lại từng trái dâu tây.

"Ô ô..... Em không biết..... Anh đừng động....." Từ Thiên Huệ nức nở cầu xin, một bên trốn tránh Tần Thâm gặm cắn, một bên dùng hai tay đặt lên ngực Tần Thâm, ý đồ muốn đẩy hấn ra.

Tần Thâm hôn từ cổ trắng mịn xuống xương quai xanh tinh xảo, rồi lại xuống bộ ngực đầy đặn tuyết trắng, hấn không muốn dừng lại, hấn muốn nhiều hơn nữa, trên người Từ Thiên Huệ có một mùi thơm đặc biệt, chỉ cần da thịt thân cận, mùi hương này sẽ từ da thịt tán ra làm đối phương mất đi toàn bộ lý trí, một lần rồi lại một lần muốn xâm chiếm.

"Ân a a..... Xin anh..... Đừng như vậy..... A nga....." Từ Thiên Huệ khóc thút thít cầu xin, hai gò bồng đào bị bàn tay thô to không ngừng vuốt ve, tiểu anh đào lại bị người đàn ông này ngậm lấy liếm mát lưu lại những hôn ái muội khiến người ta đỏ mặt.

Tần Thâm ngậm lấy tiểu anh đào, vươn đầu lưỡi liếm mát, đôi khi hút mạnh một cái, hàm răng khê ray ray tiểu anh đào.

Hai bên bồng đào đều bị hấn thay phiên gặm cắn, in lại những dấu răng hồng nhạt ái muội, côn thịt dưới thân lại sớm cứng rắn như thiết.

"Nếu tiểu huyết phía dưới không thể dùng, hai đại vú đầy đặn này cũng vô cùng thích hợp đi" Tần Thâm tách hai chân, đem côn thịt lại gần gò bồng đào, sau đó đánh mạnh xuống, tạo thành một làn sóng nhũ.

Từ Thiên Huệ bị cơn thịnh nộ nóng bỏng đánh phải, cả người hoảng loạn lắc đầu cự tuyệt: "Không....Không thể...."

Tần Thâm cười lạnh, trào phúng nói: "Không thể cái gì? Không thể bị tôi chơi như vậy sao? Cô cho rằng cô là vợ của tôi thì phải thực hiện nghĩa vụ gì? A....Tôi nói cho cô biết, nghĩa vụ của cô là hầu hạ chồng mình trên giường"

"Không... Anh trước kia....Không như thế....Anh trước kia rất ôn nhu.... Một người..." Từ Thiên Huệ bị nhục nhã lẳng mạ lẳng lẽ roi nước mắt, ủy khuất cùng đau đớn trong lòng

"Ôn nhu? Không, cô sai rồi. Đó chỉ là mặt nạ của tôi mà thôi, từ trước đến nay tôi vốn chính là một tên hồn đàn ác ma. Là do cô không biết nhìn người, một phải hai phải gài cho tôi. Vốn tưởng sau khi kết hôn, có thể chung sống hòa bình hữu danh vô thực với cô, nhưng cô lại không ngừng trêu chọc tôi?" Tần Thâm âm lãnh cười lạnh, ngữ khí cùng thái độ càng thêm ác liệt, lạnh lùng nhìn Từ Thiên Huệ: "Tôi cũng không nghĩ tới, Từ đại tiểu thư mặt ngoài đoan trang tao nhã ở trên giường lại chính là một dâm phụ, mỗi ngày chỉ nghĩ như thế nào có thể câu dẫn chồng mình".

"Không... Em không có..." Từ Thiên Huệ sắc mặt trắng bệch lắc đầu phủ nhận, biểu tình yếu ớt mà đau thương, thanh âm run rẩy, nỗ lực lấy hết dũng khí hỏi: "Trong mắt anh.... Em chính là.... Một người như vậy sao.... Một người đàn bà lẳng lơ dâm dăng sao? Anh cùng em kết hôn.... Chẳng lẽ anh không..... Có một chút tình cảm nào với em sao?"

"Tôi đương nhiên là có..... Tôi thích cùng cô làm tình" Tần Thâm nhìn khuôn mặt mỹ lệ mang theo một tia kỳ vọng đang trở nên ảm đạm, ác độc nói: "Cô cũng thật đủ dâm dăng".

Sau đó hắn lại nhìn vào đôi mắt chứa đầy nhu tình nay chỉ còn sót lại một mảnh tỉnh mạch, hắn nỗ lực bỏ qua cảm giác áy náy trong lòng, cũng là do cô muốn hồi hắn thôi. Hắn chỉ ăn ngay nói thẳng thôi mà, hắn so với cô đã từng chịu đau đớn thống khổ hơn nhiều.

Từ Thiên Huệ hai mắt một mảnh tỉnh mạch, giống như bị người ta rút hết sinh khí, cả người lộ ra một cổ tử khí âm trầm: "Cho nên.... Hiện tại anh đem em trở thành công cụ tiết dục? Có lẽ..... Tương lai cũng chỉ là công cụ tiết dục....".

"Như thế thì đã sao? Cô cho rằng cô còn có sự lựa chọn nào khác sao? Cô cho rằng hiện tại cô có thể cùng tôi ly hôn sao, cô cho rằng cha cô sẽ đồng ý chuyện này sao?" Tần Thâm nhìn bộ dạng này của Từ Thiên Huệ, tâm tình bỗng nhiên trở nên bức bối, hắn từ trên người cô bước xuống, vốn dĩ dục vọng bùng bùng chỉ chờ phát động liền bị một màn này mà trở nên ỉu xìu mềm xuống.

"Vậy vì có gì anh lại không tiếp tục mang khuôn mặt giả tạo đó nữa? Vì sao phải cho em biết chuyện này.... Ô ô..." Từ Thiên Huệ quay đầu, đem mặt chôn vào gối khóc thút thít, trên người tỏa ra từng cổ bi thương, đem hương vị hoan ái nồng đậm trong phòng hòa tan không ít.

-----++++-----

P/s: Hạt mưa rơi trĩu nặng giống như linh hồn tôi. Mỗi một trạng đường, mỗi một bước đi đều là nước mắt, đều là máu nhỏ từ tim. Một câu chuyện buồn chưa có hồi kết....

Con gái khi lấy chồng thật đúng như một canh bạc....Haiz, editor thật là lảm nhảm mà, các bạn độc giả có thể bỏ qua phần này, editor chỉ muốn giải bày tâm trạng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: TG3 công lược quỹ súc lão công 6

Vì cái gì? Vì cái gì lại đối xử với cô như vậy? Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết, ngày đó hắn bị cảnh Tô Tuyết cùng Nghiêm Tư Hàn ở bên nhau kích thích tàn nhẫn, hắn chưa bao giờ nghĩ trong mắt Tô Tuyết, hắn chỉ là một người yếu đuối, không dám đấu tranh tìm hạnh phúc cho chính mình.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày Tô Tuyết lương thiện bởi vì một người đàn ông khác mà phải sạch quan hệ với Tần gia, đem chính mình đáp nện thành một cô nhi ăn nhờ ở đậu, là một đường nữ bị văng về ghề lạnh.

Ha ha..... Ở Tần gia nhiều năm như vậy, cha mẹ hắn tuy không coi cô như con gái ruột, nhưng cũng không bạc đãi cô, cái gì nên có, cô đều sẽ có, không thiếu một thứ gì.

Có lẽ bởi vì người đàn ông kia quá xuất sắc, quá ưu tú, gia thế lại cường đại, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hiện tại lại đang hùng danh xưng bá toàn giới doanh nhân.

Đầu như hắn, tuy là tổng tài của tập đoàn Tần thị, thế nhưng lại phải hi sinh hôn nhân của mình, dựa vào một người phụ nữ, mới giữ được gia nghiệp của gia tộc.

Có lẽ bắt đầu từ ngày đó, hấn liền quyết định xé rách bộ mặt ôn hòa của mình, thề phải cho những người từng xem thường hấn một trận giáo huấn.

Chỉ là.... Từ khi nào, hấn liền coi Từ Thiên Huệ như một công cụ để phát tiết?

Hấn thực sự không biết, có lẽ bởi vì thái độ nhân nhượng, muốn làm gì thì làm của Từ Thiên Huệ dành cho hấn..... Hoặc có lẽ bởi vì hấn y vào việc cô thích hấn, mới đối xử với cô như vậy....

Chờ đến khi Tần Thâm lấy lại tinh thần, nhìn về phía giường, phát hiện Từ Thiên Huệ khóc lóc mệt mỏi đã sớm ngủ từ lúc nào.

Khuôn mặt mỹ lệ tràn đầy nước mắt, đôi mắt kiều diễm hơi sưng, lông mày tinh xảo túm lại nhúm chặt, ngón tay bắt anh bấu chặt vào gối, cổ tay bị cựa vạt buộc chặt xanh tím

Trên cơ thể tuyết trắng tràn ngập dấu hôn xanh tím ái muội, dưới thân hỗn độn chưa được xử lý.

Dấu vết ghê người này đều nói rõ, hấn đối với cô vô cùng tàn bạo.

Tần Thâm bực bội vò rối mái tóc, hấn phát hiện chỉ cần nhìn thấy cơ thể Từ Thiên Huệ hấn liền phản ứng, không lẽ do mấy năm nay hấn đều cảm dục sao?

Đáng tiếc hiện tại hấn cái gì cũng đều không thể làm.....

Buổi sáng ngày hôm sau, chờ đến khi Từ Thiên Huệ tỉnh lại, phát hiện trên người mình đã mặc một bộ quần áo ngủ hồng nhạt hình hoạt hình, nhưng mà bộ quần áo này lại bị mặc ngược a....

Cả người thoải mái mát lạnh, chứng tỏ đêm qua Tần Thâm đã giúp cô tắm rửa sạch sẽ, còn có thoa thêm thuốc vào chỗ đó.

Từ Thiên Huệ thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra đêm qua một phen thương tâm khóc thút thít cũng không phải là không có tác dụng, Tần Thâm đã có chút khôi phục lại lý trí, không có tiếp tục hắc hóa, người đàn ông này có thể cứu chữa a.

Hoa huyết cũng không còn đau như ngày hôm qua, quả nhiên thoa thuốc vô cùng tốt. Cô cũng lười so đo việc quần áo bị mặc ngược, bây giờ còn một trận đánh ác liệt đang chờ đợi cô.

Buổi tối hôm nay, Nghiêm gia sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc, cô cùng Tần Thâm đều phải đến đó, phòng chừng lần này Tần Thâm còn phải chịu một trận kích thích nữa, cô phải phòng ngừa hấn hắc hóa lần hai, nếu không nỗ lực đêm qua của cô đều đổ sông đổ biển.

Quả nhiên, tới giữa trưa, Tần Thâm có gọi điện cho cô, ném xuống một câu "Buổi tối có dạ tiệc" liền vội vàng cúp máy.

Từ Thiên Huệ cười cười, xem ra Tần Thâm còn chưa biết cách phải đối mặt với cô như thế nào, bất quá cô cũng chả có thời gian để suy nghĩ nhiều, đến hai giờ chiều, cô gọi điện cho ai đó.

Chưa đầy ba mươi phút sau, một nhóm chuyên viên trang điểm tạo hình đã đem đồ đến trước cửa, trải qua ba tiếng đồng hồ lẩn lộn, Từ Thiên Huệ hình tượng rồi cuộc cũng phù hợp xuất hiện ở dạ tiệc xã hội thượng lưu.

Sau khi nhóm chuyên viên trang điểm tạo hình sôi nổi cáo từ, Từ Thiên Huệ ở nhà một mình chờ Tần Thâm về đón.

Chờ đến khi Tần Thâm lái xe về đến nhà, liền bị một màn cấp kinh diễm

Từ Thiên Huệ trên người mặc một lễ phục màu trắng thanh tao nhã nhặn, cổ váy hơi khoét sâu xuống ngực, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng với một mảng lớn da thịt tuyệt trắng, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện mê người quyến rũ.

Hoa văn màu bạch ngân tinh tế phác họa nét đẹp hoàn mỹ của chiếc eo thon nhỏ một tay có thể ôm trọn, chân váy trắng rủ xuống không có hoa văn, trên mặt chỉ điểm vô số hạt đá nhỏ trắng tinh lấp lánh.

Này một thân cắt may tỉ mỉ khéo léo phác họa toàn bộ đường cong quyến rũ hoàn hảo của Từ Thiên Huệ.

Trên mái tóc đen điểm xuyết một chiếc kẹp kim cương tinh xảo, nổi bật lên vẻ đẹp thanh tú tao nhã đoan trang, yếu điệu thực nữ, nhu nhược động lòng người. Vài sợi tóc uốn xoắn rủ xuống xoẹt qua bên tai càng làm cô tăng thêm vẻ đẹp vũ mị câu nhân.

Có lẽ trải qua nhiều sự đòi hỏi hơn người, trên người Từ Thiên Huệ so với những người khác càng phong vận câu nhân hơn.

Tóm lại Tần Thâm xem xong miệng đắng lưỡi khô, một bụng hỏa dục.

Trong lúc hấn còn ngây người, Từ Thiên Huệ đã đi lướt qua người hấn, đi về phía xe Benz SLS màu đen, mở cửa xe ra rồi ngồi vào.

Chờ đến khi Tần Thâm phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt lập tức trở nên đen thui, hấn thề nhưng đối với Từ Thiên Huệ sinh ra phản ứng.... Thật sự gặp quỷ....

Tần Thâm cảm phần bước lên xe, mạnh mẽ đóng cửa lại, khởi động xe, lưu loát liền mạch.

Có lẽ do một bụng đục hỏa chưa được phát tiết nên trên đường đi tâm trạng Tần Thâm cực kỳ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: TG3 công lược quý súc lão công 7

Bên trong biệt thự Nghiêm gia xa hoa lộng lẫy, đèn điện sáng trưng, nam mặc tây trang cùng giày da, nữ mặc váy dạ hội hoa lệ gợi cảm, hương y tóc mây, khách khứa tề hội.

Từ Thiên Huệ kéo cánh tay Tần Thâm đi về phía bàn, trên mặt treo lên tươi cười nhã nhặn, không nghĩ tới từ khi cô bước vào, hai phần ba đàn ông có mặt ở đây đều dùng ánh mắt thương thức kinh diễm nhìn cô, mà sâu trong toàn bộ ánh mắt đó có phần tựa như lang sói đang rình mồi.

Thân là đàn ông, Tần Thâm đương nhiên nhận biết được ánh mắt xâm lược kia đại biểu ý gì, trong lòng càng nghĩ càng bức, vợ của hắn, mà cũng dám mơ tưởng?

Đàn ông là một loại sinh vật đều tồn tại ít nhất một thói hư tật xấu.

Nếu Tần Thâm chưa từng chạm qua Từ Thiên Huệ, hẳn đối với những ánh mắt này nhiều lắm cũng chỉ là khó chịu mà thôi, thế nhưng kể từ khi Từ Thiên Huệ chính thức trở thành người phụ nữ của hắn, loại ánh mắt này tuyệt đối là xúc phạm đến tôn nghiêm đàn ông của hắn.

Giống như lãnh địa của giống đực bị một giống đực khác xâm phạm.

Tần Thâm sắc mặt đen như than vuton tay ôm lấy eo Từ Thiên Huệ, không tiếng động tuyên bố chủ quyền, những ánh mắt thương thức hứng thú lập tức tiêu tán không ít nhưng mà như cũ vẫn không ít nam nhân liên tiếp nhìn về phía Từ Thiên Huệ.

Tần Thâm khuôn mặt trầm xuống, bàn tay trên eo Từ Thiên Huệ dùng thêm chút lực, đem cô hướng tới một góc khuất.

“Anh làm gì? Buông tay ra” Từ Thiên Huệ phản eo có chút đau, nhịn không được giãy giụa.

“Cả buổi hôm nay thành thật đứng ở đây cho tôi” Tần Thâm thái độ cường ngạnh đem cô ấn xuống sofa, mặt than nói: “Không cần theo tôi đi ra ngoài, lại câu dẫn thêm tên đàn ông khác”.

“A! Tần Thâm, anh rốt cuộc xem em là cái gì! Em không phải anh, không phải là tiểu tam” Từ Thiên Huệ thanh âm ủy khuất bi thống, trong mắt ầm ầm nước mắt, rồi lại bị vẻ kiên cường của cô bức trở về.

Góc khuất tối tăm, không bằng một phần trong đại sảnh, Tần Thâm ấn mình vào trong bóng tối trầm mặc, không nói lời nào.

Từ Thiên Huệ âm thanh run rẩy bị phần tiếp tục nói: “Em là đại tiểu thư Từ gia. Loại dạ tiệc này không phải lần đầu tham gia, cũng không phải lần cuối cùng. Em được anh cưới hồi đang hoàng, không phải chìm hoàng yền anh nuôi dưỡng, em có quyền lợi cùng năng lực đi ra bên ngoài xã giao. Em tưởng anh hẳn nắm rõ quy tắc này trong lòng bàn tay rồi chứ”.

Trên thực tế, đại đa số các phu nhân hào môn ngoại trừ mua sắm, bảo dưỡng dung nhan chính là cùng chồng tham gia các loại dạ hội tiệc tùng thượng lưu, cùng các phu nhân khác giao lưu kết thân.

Đàn ông có cách xã giao của đàn ông, phụ nữ cũng có cách xã giao của phụ nữ.

Nếu có thể kết quan hệ tốt cùng với một vị phu nhân nào đó, tối về chỉ cần vị phu nhân đó thủ thi bên tai chồng mình vài câu, có lẽ chồng cô sẽ không ngừng thăng tiến trong giới thương trường.

Tần Thâm không lời gì, Từ Thiên Huệ nói cũng không sai, mẹ hắn cũng làm như vậy, cùng cha hắn tham gia các loại dạ hội tiệc tùng.

Chính là, hắn không thể chịu đựng được ánh mắt mơ ước xâm lược của những tên đàn ông kia đối với Từ Thiên Huệ, cảm giác giống như đồ vật của mình bị người khác nhìn trộm, hắn thậm chí còn muốn đem Từ Thiên Huệ giấu đi, không để bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Giờ khắc này, Tần Thâm vô cùng kinh hãi, tại sao hắn lại có dục niệm chiếm hữu đối với Từ Thiên Huệ cao như vậy.

Trong khi Tần Thâm còn đang kinh hãi, bên ngoài bỗng xuất hiện một trận xôn xao, một người đàn ông khí chất tà mị ôm lấy một tiểu bạch thỏ bước vào đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 50: TG3 công lược quỷ súc lão công 8

Người đàn ông kia khí chất tà mị, dung mạo tuấn mỹ, tây trang phẳng phiu, đôi chân thon dài, dáng người đỉnh đạt.

Mà tiểu bạch thỏ kia, thân hình xinh xắn lạnh lẽo, mặc một chiếc váy trắng cúp ngực dài đến đầu gối, lộ ra hai chân mảnh khảnh trắng nõn, khí chất thanh thuần vô tội, hai mắt to tròn hồn nhiên mang theo một phần mê muội, khủng hoảng bất an, tựa như chú thỏ nhỏ bị kinh hách.

Hai người này đứng chung một chỗ, tựa như sói xám đứng cùng tiểu bạch thỏ.

Mà đôi nam nữ kia chính là Nghiêm Tư Hàn cùng Tô Tuyết.

Không ít người nghị luận sôi nổi, Nghiêm Tư Hàn thân là người thừa kế Nghiêm gia, nhưng cho tới bây giờ chưa từng công khai mang bạn gái tới các buổi dạ hội tiệc tùng. Hôm nay cư nhiên trong buổi dạ tiệc của Nghiêm gia, lại mang theo một vị bạn gái, này ý tứ vừa nhìn liền đã hiểu ngay.

Trong đại sảnh có không ít ánh mắt căm thù ghen ghét bắn về phía Tô Tuyết.

Tô Tuyết tựa như bị những ánh mắt này dọa sợ, có chút sợ hãi dựa sát vào người Nghiêm Tư Hàn, Nghiêm Tư Hàn khước miệng câu lên, tà mị ôm lấy Tô Tuyết hướng về phía trung tâm, dọc đường đi bỏ lơ mọi ánh mắt khác.

Tần Thâm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nghiêm Tư Hàn. Trong mắt hắc khí ngày càng nghiêm trọng.

Từ Thiên Huệ thấy thế, cảm giác không ổn, vội vàng đứng lên, giữ chặt lấy tay Tần Thâm, có chút lo lắng nói: “Anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì” Tần Thâm quay đầu lại, liếc mắt nhìn Từ Thiên Huệ một cái.

Có lẽ ánh mắt của Tần Thâm quá mức nóng bỏng, Nghiêm Tư Hàn tự hồ như đã chú ý tới bên này, vì thế hắn ta liền mang theo Tô Tuyết hướng về phía Tần Thâm mà đi.

“Nguyên lai lại là Tần tổng, lặng lẽ ở chỗ này tâm sự cùng mỹ nhân” Nghiêm Tư Hàn âm thanh từ tính lười biếng hỏi thăm, đôi mắt nhìn về phía Từ Thiên Huệ tràn đầy kinh diễm.

“Đề Nghiêm tổng chê cười, đây là vợ tôi” Tần Thâm cường chế nội tâm muốn bùng phát, miễn cưỡng duy trì vẻ mặt bình thản, hắn hiện tại hận không thể làm mù đôi mắt của Nghiêm Tư Hàn, đã thông đồng với thanh mai trúc mã của hắn, hiện tại còn muốn câu dẫn vợ hắn. Rốt cuộc hắn ta có để hắn vào trong mắt hay không?

Trên thực tế, Nghiêm Tư Hàn chỉ nhìn Từ Thiên Huệ mà thôi, trong mắt tràn đầy hứng thú, hắn câu môi cười nói: “Nguyên lai vị tiểu thư này lại là Tần phu nhân, Từ đại tiểu thư”

Từ Thiên Huệ chỉ hơi hơi gật đầu.

Mà một bên kia, Tô Tuyết nhìn thấy Nghiêm Tư Hàn ánh mắt tràn đầy hứng thú đặt trên người Từ Thiên Huệ, trong lòng lập tức không vui nhưng lại cố tỏ ra vui vẻ, thẹn thùng nói: “Nguyên lai lại là chị dâu. Chị dâu háo, em... Em là Tiểu Tuyết, lần đầu gặp mặt, mong chị chỉ giáo nhiều hơn”.

Nói xong, cô ta liền hướng tới Từ Thiên Huệ cúi một cái.

Nhưng mà Từ Thiên Huệ nhanh chóng lại gần Tần Thâm, né tránh cái cúi chào của Tô Tuyết, nghi hoặc nhìn Tần Thâm: “Anh có em gái sao?”.

Tần Thâm ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Tô Tuyết một cái, lạnh nhạt nói: “Chỉ là ở tạm Tần gia mấy năm thôi, cô ta không mang họ Tần.”

Một câu liền nói rõ thân phận của Tô Tuyết tại Tần gia.

Tô Tuyết sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cô ta khó tin lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên một tia bi thương, lệ quang trong suốt: “Tần ca ca.....”.

Từ Thiên Huệ cảm giác da gà da báo hoàn toàn nổi lên, Tần ca ca...Tình ca ca...Kêu buồn nôn như vậy... Có hay không để cô vào trong mắt.

Tần Thâm vẻ mặt lạnh nhạt, hắn phát hiện hắn đối với nước mắt của Tô Tuyết, nội tâm cũng không hề gọn sóng, có lẽ do đã nhận rõ bộ mặt thật của một người nên nội tâm mới không hề bị lung lay.

Mà Nghiêm Tư Hàn lại có chút không vui, nữ nhân mình mang đến lại xưng hô thân mật với người đàn ông khác tính là chuyện gì xảy ra?

Nghiêm Tư Hàn còn đang muốn nói gì đó lại bị Từ Thiên Huệ giành trước.

“Chúng tôi còn có việc, liền không thể tiếp tục cùng hai vị, thật xin lỗi!” Lời nói ôn hòa lễ phép, Từ Thiên Huệ gật đầu chào Nghiêm Tư Hàn một cái, sau đó kéo tay Tần Thâm rời đi.

Cô không nghĩ sẽ để Tần Thâm ở chỗ này thêm một giây phút nào nữa, không trùng sẽ xảy ra chuyện gì không thể đoán trước được.

Tần Thâm đồng dạng cũng không muốn cùng đôi cậu nam nữ này dây dưa, dù sao sớm hay muộn hẳn cũng đem Nghiêm gia thu tóm toàn bộ.

Hắn không nói lời nào, mặc cho Từ Thiên Huệ lôi kéo ra sân nhảy.

Ánh đèn le lói có chút ái muội, bàn hợp tấu du dương nhẹ nhàng, từng nhóm nam nữ cùng nhau khiêu vũ.

Tần Thâm một tay đỡ lấy vòng eo Từ Thiên Huệ, một tay cùng tay cô giao nhau, hai người bước chân uyển chuyển ưu nhã theo tiếng nhạc.

Từ Thiên Huệ động tác trôi chảy như nước, vũ đạo ưu nhã cao quý, thần thái đoan trang hào phóng.

Cô cùng Tần Thâm ở cự ly rất gần, cơ hồ chỉ cần Tần Thâm cúi đầu xuống, liền có thể thấy trọn nửa bộ ngực tuyết trắng lộ ra, khe ngực mê người sâu không thấy đáy.

Có lẽ do ánh mắt của hắn quá lộ liễu, Từ Thiên Huệ trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, hai má nhịn không được mà đỏ ửng.

Tần Thâm ánh mắt chột lóe, bàn tay đỡ lấy vòng eo Từ Thiên Huệ nhịn không được dùng sức, đem cả người cô đều dán lên trên người hắn.

“Àn Anh mau buông ra!” Từ Thiên Huệ hơi hơi giãy giụa, sắc mặt hồng nhuận như đánh phấn hồng, kiều diễm ướt át.

Hai gò bồng đào đầy đặn cách áo khoác tây trang của Tần Thâm bị đè ép biến hình, theo động tác khiêu vũ của hai người, khi nặng khi nhẹ biến đổi mọi hình dạng, đánh nhảy không ngừng.

Một màn này làm cho Tần Thâm mở rộng tầm mắt, hắn cố ý uốn ngực, cùng ngực sữa đầy đặn mềm mại kia ma sát chống đối, thậm trí đem lều trại đã sớm sưng to chống vào bụng nhỏ Từ Thiên Huệ, tránh bị người ngoài phát hiện.

“Anh..... Anh sao có thể.....” Từ Thiên Huệ vốn bị hắn khiêu khích, làm cho chân có chút mềm nhũn, lại cảm giác một cổ nóng rực đụng vào bụng nhỏ, cô một trận hoảng loạn, hiện giờ hắn và cô còn đang ở dạ tiệc a.

Cô có chút hoang mang cúi đầu xuống, đem mặt chôn sâu vào bả vai Tần Thâm, sợ hãi bị người khác phát hiện.

Nào ngờ Tần Thâm cũng không buông cô ra, nửa ôm nửa đỡ mang cô rời khỏi đại sảnh, trong lúc người khác không chú ý, ác ý ám muội cô lại gần còn thật không ngừng cọ xát.

Mà bộ ngực sữa đầy đặn bị Tần Thâm ma sát đã sớm đại trưởng không ít, cơ hồ sắp thoát ly khỏi lễ phục, từ góc độ của Tần Thâm nhìn xuống, mơ hồ có thể thấy hai đỉnh nhũ hồng dựng đứng biến ngạnh.

Yết hầu không ngừng lên xuống, cảm giác có chút khó nhịn, cự vật dưới thân theo ma sát ngày càng phát hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: TG3 công lược quý súc lão công 9

Tần Thâm thừa dịp xung quang không có người, vội vàng kéo Từ Thiên Huệ vào một phòng vệ sinh đơn độc.

Hắn một tay khóa trái cửa phòng vệ sinh, một tay nâng ót Từ Thiên Huệ, hung hăng hôn xuống cánh môi mềm mại đỏ mọng.

"Ngô.... Anh...Ngô...." Từ Thiên Huệ mới vừa mở miệng nói chuyện, liền bị đầu lưỡi của đối phương thần tốc tiến vào càn quét, bá đạo mút lấy mật ngọt, tùy ý khuấy loạn.

Chuẩn xác mà nói, đây là lần đầu tiên Tần Thâm cùng Từ Thiên Huệ hôn môi, hương vị ngọt ngào như hoa quả, hắn thật sự không muốn ngừng.

Nụ hôn kéo dài chừng vài phút, Tần Thâm mới buông Từ Thiên Huệ ra.

Đối phương khuôn mặt tinh xảo bị hôn đến đỏ bừng, hai mắt doanh doanh kiều mị động lòng người, cả người vô lực dựa vào ngực Tần Thâm không ngừng thờ dốc, ngực sữa không ngừng phập phồng theo hơi thở gấp tạo thành một làn sóng mê hoặc lòng người.

Tần Thâm ánh mắt nóng rực, một phen đem Từ Thiên Huệ bế lên hướng về phía bồn rửa tay, cả người đứng phía sau ôm lấy cô.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo đỏ ửng cùng mới bộ ngực nửa ẩn nửa hiện phản chiếu trong gương, đằng sau là một nam nhân tuần mẩy chững chạc.

Từ Thiên Huệ dựa vào ngực Tần Thâm, căn bản không dám ngẩng đầu lên, trong mắt có một tia sợ hãi, tình cảnh này làm cô nghĩ đến lần đầu tiên cùng Tần Thâm phóng túng trong phòng tắm.

Tần Thâm khoe miệng treo lên một nụ cười tà mị, bàn tay xuyên qua dưới nách Từ Thiên Huệ bắt lấy ngực sữa đầy đặn, không ngừng vuốt ve dè dặt.

"Ân... Anh đừng như vậy.....Nơi này là nhà người khác...Ân a....." Từ Thiên Huệ kinh hoàng duỗi tay kéo bàn tay Tần Thâm ra, đáng tiếc hành động này lại làm Tần Thâm dùng thêm sức bóp lấy ngực sữa, còn ác ý kéo cổ váy xuống, đem toàn bộ ngực sữa bại lộ ra bên ngoài, bàn tay hấn tùy ý đưa lên.

"A....." Cảm thấy trên cổ bị một vật ấm áp liếm láp, Từ Thiên Huệ thân thể nhịn không được run rẩy, rụt cổ lại.

"Cô không cảm thấy ở nhà người khác làm tình thực kích thích sao? Huống chi..... Nếu cô thực sự không muốn, còn đi theo tôi làm gì? Tiểu tao hóa khẩu thị tâm phi a" Tần Thâm lãnh xuy một tiếng, ngón tay hung hăng miết chặt đỉnh nhũ tiên.

Chọc cho Từ Thiên Huệ kêu ra một tiếng than nhỏ: "Ồ.....Em không phải....".

"Ân, hừ, không phải tiểu tao hóa? Không phải tiểu tao hóa, vậy cô gọi là gì?" Tần Thâm lạnh lùng ra lệnh: "Nhìn gương, nhìn xem tôi chơi vú cô như thế nào"

"Không... Anh đừng như vậy....." Từ Thiên Huệ cảm giác máu chảy ngược toàn bộ lên đại não, cả khuôn mặt trở nên ửng đỏ, cô căn bản không có dũng khí ngẩng đầu để nhìn, hai bàn tay thô ráp kia không ngừng ma sát trên chọc hai viên anh đào, cô cảm giác dưới thân đã bắt đầu ướt.

"Không nhìn? Tôi đây giúp cô mút một chút đi" Tần Thâm nói xong, xoay nghiêng người Từ Thiên Huệ, đồng thời cúi đầu xuống ngậm lấy ngũ tiên, đầu lưỡi ướt át không ngừng liếm mút.

"A a..... Không cần....." Từ Thiên Huệ đột nhiên kẹp chặt hai chân, một cổ lưu nhiệt quen thuộc trào ra khỏi hoa huyết, cô cảm giác quần lót đã bị ướt đầm, dưới thân truyền đến từng trận hự không.

Tần Thâm lại càng ác ý hơn, ra sức liếm mút gặm cắn, thỉnh thoảng há miệng thật to đem nhũ tiên cùng với một phần gò bồng đào ngậm vào trong miệng liếm mút.

"Ngạch a....." Từ Thiên Huệ túm lấy tóc Tần Thâm, thân thể căng thẳng lợi hại, hai chân không nhịn được bắt đầu cọ xát.

Tần Thâm nhận ra vẻ không thích hợp của Từ Thiên Huệ, hấn phun viên hồng đào bị gặm cắn đến cứng rắn ra, hơi hơi cúi đầu, một tay vén lên váy của Từ Thiên Huệ lên, đem bàn tay thô to vào giữa hai chân cô thăm dò.

Hắn ngoài ý muốn như vậy: "Mới thế mà đã ướt thành cái dạng này? Còn nói chính mình không phải tiểu tao hóa? Ân?".

Nói xong, bàn tay to cách quần lót mỏng manh ướt đầm tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm thấy viên trân châu ẩn cảm yếu ớt, Tần Thâm dùng bàn tay thô ráp ma sát ấn niết tiểu trân châu.

"Ân a..... A a..... Không cần..... Mau dừng tay..... A a a....." Từ Thiên Huệ bắt lực cầu xin, hoa huyết bắt đầu từng trận từng trận run rẩy, cơ thể căng thẳng, một lượng lớn mật dịch lập tức trào ra làm ướt bàn tay của Tần Thâm.

"Chắc chắn, còn chưa có cảm vào, đã bị tôi chơi cho đến cao trào? Có muốn đại côn thịt của chồng cô đem hoa huyết của cô chơi đến sung sướng không?" Tần Thâm không cảm thấy thẹn, nói những lời nói thô tục dâm uế bên tai Từ Thiên Huệ, một loại kích thích làm hấn khoái trí.

Từ Thiên Huệ cảm thấy thẹn đến cực điểm, lắc đầu nói: "Không cần...."

"Thật không cần?" Tần Thâm cười lạnh đem ngón tay ướt đầm trong quần lót thúc mạnh vào hoa huyết, vừa tiến vào liền bị mị thịt gắt gao cắn nuốt, hấn hận không thể lập tức đem côn thịt căng trướng sưng to đau rát ra tác chiến.

Hoa huyết bị ngón tay thô xâm chiếm không ngừng trào ra mật dịch, cô không làm chủ được vận vẹo cái mông như muốn nhiều hơn, muốn đem toàn bộ ngón tay của Tần Thâm nuốt vào, muốn ngón tay kia điên cuồng trêu chọc.

"Ân a....." Từ Thiên Huệ hai mắt kiều diễm ướt át phóng mị nhãn, nhịn không được nâng mông lên rồi lại hạ xuống, đem ngón tay Tần Thâm không ngừng ra vào trong hoa huyết.

"Như thế liền không chờ được? Đu tao" Tần Thâm vô tình đem ngón tay rút ra, đặt ở trên cánh hoa ma sát, nhìn khuôn mặt nhuốm đầy tình dục của Từ Thiên Huệ, lạnh lùng nói: "Cô nghĩ muốn cái gì? Nói ra, ông xã liền đáp ứng".

"Ồ..... Xin anh.....Muốn em....." Từ Thiên Huệ khóc lóc cầu xin, dưới thân không ngừng hự không cùng ngứa ngáy làm cô thật sự khó chịu.

"Ách, mau đổi cách xưng hô!" Tần Thâm có chút không hài lòng đem hai ngón tay ướt át đâm mạnh vào hoa huyết, nhưng lại không chịu nhúc nhích: "Gọi tôi là ông xã, tôi liền giúp cô cao trào, ân?".

"Ách a....." Tiểu huyết bị dị vật nhét vào làm Từ Thiên Huệ thỏa mãn thò ra một tiếng, sau đó lại vì ngón tay không chịu động, cô lập tức vận vẹo cái mông nức nở ra tiếng: "Ông xã.... Mau cấm em.....Cấm chết em....A a a.....".

"Tiểu tao hóa dâm đảng. Kêu lớn như vậy, không sợ người khác kéo đến chỗ này hay sao?" Tần Thâm cười lạnh, ngón tay bắt đầu dùng sức lộn cắm, tốc độ cực nhanh, lực đạo thực mạnh, không một chút khó khăn đi sâu vào bên trong.

"Ân ân a a..... A..... Cầu anh..... Đừng nói nữa..... A..... Quá nhanh....." Từ Thiên Huệ bị những lời nói của Tần Thâm làm khản trương, tiểu huyết gắt gao kẹp chặt ngón tay.

"Kẹp chặt như vậy, thật đủ dâm đảng. Cũng không biết những tên kia thấy bộ dáng này của cô, có hay không lập tức muốn thao chết cô?" Tần Thâm độc ác phun ra những lời nói thâm độc, ngón tay cái bắt lấy hoa huyết huyết sung tùy ý trên đùi vuốt ve.

"Ân a a....." Từ Thiên Huệ bị ngón tay Tần Thâm làm tới cao trào, tiểu huyết không ngừng run rẩy, miệng bật thét chói tai, một lượng lớn mật dịch trong suốt theo ngón tay Tần Thâm đi ra ngoài, quần lót mỏng manh hoàn toàn ướt đầm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: TG3 công lược quỹ súc lão công 10

Tần Thâm không nói lời gì, ôm lấy thân thể mềm nhũn của Từ Thiên Huệ, một tay đem quần lót ướt đầm kéo xuống đầu gối, đồng thời đem làn váy vén lên tận hông.

Từ trong quần tây lấy ra côn thịt sung to đỏ tím đặt lên cánh hoa, dùng đỉnh quy đầu từ phía sau khe mông ma sát hoa huyết phấn nộn mẫn cảm.

"Ân a....." Hoa huyết phấn nộn bị đỉnh quy đầu ma sát như có như không đi vào, Từ Thiên Huệ vốn mới trải qua cao trào nên vô cùng mẫn cảm, lại bị động tác của Tần Thâm kích thích, chất lỏng không ngừng rỉ ra làm ướt đỉnh quy đầu.

"Đã ướt lợi hại như vậy? Ân, muốn côn thịt hung hăng cắm vào hay không? Muốn tiểu huyết bị thao hay không?" Tần Thâm thủ thi bên tai Từ Thiên Huệ, hơi thở ấm áp không ngừng phun lên cổ trắng nõn, giọng nói trầm thấp gọi cảm như vậy lại nói những lời thô tục dâm uế.

Đỉnh quy đầu hơi đi vào tiểu huyết, lập tức bị tiểu huyết gắt gao hút lấy.

"Ân....Muốn....Muốn bị côn thịt ông xã cắm vào tiểu huyết....." Từ Thiên Huệ bị trên đùi khó có thể tự chủ, cô dựa lưng vào ngực Tần Thâm, hai tay gắt gao vịn vào cánh tay hắn.

Trong gương tình xảo hoa lệ, phản chiếu hình ảnh của Từ Thiên Huệ, mị nhãn như tơ, môi đỏ khê nhếch, kiều diễm ngậm nga, mị hoặc câu nhân.

"Thật thiếu thao" yết hầu không ngừng lên xuống, Tần Thâm hung hăng phun ra một câu, vòng eo dùng sức, đem côn thịt hung hăng đâm vào tiểu huyết ẩm ướt.

"A..... Hào sâu..... Hào trưởng....." Ngón tay gắt gao bám chặt lấy cánh tay Tần Thâm, móng tay cũng dùng sức đâm vào bên trong da thịt, hoa huyết bên dưới bị côn thịt đi vào vừa sướng vừa sợ, chỗ sâu nhất bên trong bị đỉnh quy đầu chạm phải, tê tê đại đại, khoái cảm từ tận trong xương tủy lan truyền ra toàn bộ thân thể.

Tần Thâm một tay khoanh lại ôm lấy eo Từ Thiên Huệ, một tay đem chân cô nâng lên, sau đó liều mạng lướt động cái mông, côn thịt ở trong hoa huyết ẩm ướt mạnh mẽ chọc vào rút ra.

Động tác của hắn giống như đóng cọc, vừa nhanh vừa chuẩn lại vừa tàn nhẫn, côn thịt hung hăng đi vào, nhanh chóng rút ra, lại hung hăng đi vào, mỗi một lần xâm nhập, đều hung hăng đụng vào hoa tâm.

"A a..... Từ bỏ..... Ân a a..... Quá nhanh a..... Ân a a....." Từ Thiên Huệ một chân trụ trên mặt đất, thân hình giống như một con thuyền trôi dạt trên biển lớn cố gắng chống lại sóng to gió lớn, trên dưới không ngừng lay động, ngực sữa đầy đặn trước mặt bởi vì động tác kích liệt không ngừng run rẩy nảy lên nảy xuống.

Tần Thâm hí mắt nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, mông nhin không được ra tăng tốc độ, côn thịt mạnh mẽ trườn cắm tiểu huyết, dưới thân không ngừng va chạm vào nhau tạo nên những tiếng "Bạch bạch bạch", còn côn thịt mạnh mẽ đâm vào rút ra phát ra những tiếng "Phụt phụt".

Hai viên tinh hoàn theo động tác của hắn đánh mạnh vào cánh hoa, côn thịt đâm vào rút ra mang theo một lượng lớn mật dịch làm ướt đầm hai khu rừng đen tuyền.

"A a a a.....không được a..... chậm một chút..... Ân a a a....." Từ Thiên Huệ bị Tần Thâm mạnh mẽ trườn cắm, nhin không được bắt đầu cầu xin, bưng

nhỏ bần rùn vô cùng, hoa huyết bị thao vừa tê dại vừa sướng, mật dịch không ngừng trào ra, khoái cảm bị đẩy lên đỉnh điểm, một cỗ lưu nhiệt quen thuộc như muốn trào ra, cô lại bị người đàn ông phía sau làm cho triều xuy.

"Chậm một chút? A ~ không như vậy thao cô, làm sao có thể thỏa mãn tiểu huyết đói khát của cô?" Tần Thâm cười lạnh, tốc độ ra vào không có dấu hiệu chậm lại thậm chí còn muốn nhanh hơn, mỗi lần đâm vào, đều chạm vào đỉnh hoa tâm.

"A..... Không cần a..... Đừng đụng nơi đó a....." Từ Thiên Huệ một trận phấn khích, thân thể không ngừng run rẩy, kiều mị rên rỉ.

Tần Thâm tỏ vẻ như không nghe thấy lời cầu xin của Từ Thiên Huệ, cúi đầu ngâm lấy vành tai xinh đẹp, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, côn thịt dưới thân vẫn không ngừng đâm mạnh vào hoa tâm.

"A a a..... Không được..... Muốn tiểu....." Trên dưới, hai nơi mẫn cảm nhất đều bị Tần Thâm trêu chọc, Từ Thiên Huệ rốt cuộc không nhịn được, toàn thân co rút, ngón chân cuộn tròn, bầu chặt lấy cánh tay Tần Thâm, ngón tay đâm vào tay hắn tạo nên những vết máu.

Hoa huyết run rẩy co rút phun ra một lượng lớn mật dịch trong suốt nóng bỏng tưới ướt đầm côn thịt đang bị gắt gao kẹp chặt bên trong, Tần Thâm cố nén cảm giác xúc động muốn xuất tinh, dùng đỉnh côn thịt thô to hung hăng đâm vào chống lên hoa tâm, không ngừng nghiền nát xoay tròn.

"A a a....." Mới vừa trải qua cao trào lại bị động tác này của Tần Thâm làm cho cao trào một lần nữa, cả cơ thể đều rơi vào trạng thái căng thẳng ngoại trừ hoa huyết không ngừng run rẩy.

Đồng thời Tần Thâm buông súng đầu hàng, tinh dịch trắng đục nóng bỏng bắn thẳng vào hoa tâm, tràn đầy toàn bộ hoa huyết.

Sau khi bắn xong, hắn cũng không khẩn cấp rút côn thịt ra mà vẫn để bên trong hoa huyết Từ Thiên Huệ.

Từ Thiên Huệ cả người vô lực giống như người đuối nước, liên tục bị làm cho tới cao trào.

"Ở nhà người khác làm tình, thực sự kích thích đúng không?" Tần Thâm ôm Từ Thiên Huệ cả người mềm nhũn vô lực vào ngực, buông chân thon dài trắng mịn kia xuống, mật dịch ở trong hoa huyết dọc theo côn thịt chậm rãi rơi tí tách lên sàn phòng vệ sinh.

Hắn đem mặt dán vào khuôn mặt đỏ bừng của Từ Thiên Huệ, trầm thấp ma mị phun ra một câu. Chọc cho Từ Thiên Huệ tâm tình hoảng loạn, cô nhìn chính mình trong gương, ấp úng không nói nên lời: "Không.....Anh mau đi ra....Bên trong....Hảo trưởng ô ô.....".

Nói xong câu cuối cùng, thanh âm mang theo một tia nức nở.

Bên trong hoa huyết căng đầy mật dịch cùng tinh dịch, thế nhưng Tần Thâm lại cố tình cố ý ngăn chặn lại không cho thoát ra ngoài.

"A, vừa rồi bị tôi làm cho tới cao trào cũng không khóc, hiện tại cô khóc cái gì?" Tần Thâm nói xong liền đem côn thịt rút ra.

Chỉ nghe thấy "ba" một tiếng, hỗn hợp lây lội bên trong thì nhau trào ra, tạo thành từng đường tường đường chỉ bạc rơi đầy trên nền men sứ.

Cảm giác chất lỏng bên trong hoa huyết không ngừng trào ra, Từ Thiên Huệ nhịn không được muốn kẹp chặt hai chân, vì có gì, hắn lại buông cô lúc này.

Hai chân mềm nhũn, Từ Thiên Huệ bắt đầu dùng tay chống lên bồn rửa tay.

Tần Thâm dùng giấy vệ sinh lau sạch côn thịt, sau đó một lần nữa nhét vào bên trong quần tây trang, khôi phục bộ dạng nhã nhặn chỉnh tề.

Trái với Tần Thâm, Từ Thiên Huệ đang vịn vào bồn rửa tay, đầu tóc tán loạn, hai gò bồng đảo bị lộ ra ngoài không khí, hai tiểu anh đào không ngừng run rẩy. Chân váy bị cuốn cao đến tận hông, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn, hỗn hợp mật dịch cùng tinh dịch không ngừng rơi tí tách, hoa huyết bị đâm chọc trong một thời gian dài còn chưa khép lại được.

Hình ảnh dâm mỹ xấu hổ này lại làm Tần Thâm nổi lên phản ứng, nhưng mà hiện tại thời cơ không cho phép, hắn vẫn nhớ rõ chính mình đang còn ở dạ tiệc nhà người khác.

Vội vàng đem Từ Thiên Huệ sửa sang lại toàn bộ, Tần Thâm ôm lấy Từ Thiên Huệ cả người vô lực ra khỏi phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: TG3 công lược quý súc lão công 11

Từ sau buổi dạ tiệc ngày hôm đó, tâm tính Tần Thâm giống như bình tĩnh hơn rất nhiều, trừ bỏ công tác bên ngoài, chính là nỗ lực ở trên giường cùng Từ Thiên Huệ lăn qua lăn lại.

Mặc kệ về nhà sớm hay muộn, cũng phải đem Từ Thiên Huệ kéo vào phòng làm vài trận rồi mới đi ngủ, sau đó ngày hôm sau sáng khoái thỏa mãn đi làm.

Mà đối với Từ Thiên Huệ mà nói, chỉ cần hắn không tiếp tục hắc hóa, bắt cô phải làm gì cũng được, mặc kệ Tần Thâm ham muốn cơ thể cô hay con người cô, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, điều này cũng không quan trọng.

Chính là phải làm như thế nào thì Tần Thâm mới chịu thay đổi thái độ đối với cô, chuyển hóa thích thành yêu, hơn nữa phải là yêu sâu đậm a?

Từ Thiên Huệ đối với vấn đề này có chút phiền não, bởi vì hiện tại Tần Thâm đối với cô chỉ có “Thú tính” mà thôi.

Bỗng nhiên lúc này, Tô Tuyết lại gọi điện cho cô hẹn gặp mặt tâm sự, Từ Thiên Huệ nháy mắt liền nghĩ ra một diệu kế.

Thời gian cuộc hẹn là vào sáng ngày cuối tuần, địa điểm liền tại biệt thự của Từ Thiên Huệ cùng Tần Thâm.

Tô Tuyết cũng đồng ý đáp ứng, bởi vì mục đích của cô ta chính là gặp được Tần Thâm, lời nói của Tần Thâm ngày hôm đó đã vạch rõ quan hệ giữa cô ta và Tần gia, một xu quan hệ cũng không có, làm cho Nghiêm Tư Hân đối với cô ta lãnh đạm không ít, nghe nói còn muốn tìm người mới.

Điều này làm cho cô ta như thế nào không nóng nảy, vì thế, cô ta da mặt liền dày muốn thỉnh cầu Tần Thâm giúp đỡ, chính là Tần Thâm không chịu tiếp nhận điện thoại của cô ta, đi đến công ty tìm hắn, bảo vệ ngăn chặn không cho cô ta vào, Tô Tuyết chỉ có thể hướng tới Từ Thiên Huệ cấp một cuộc gọi.

Chỉ là cô ta không biết, thực chất Từ Thiên Huệ đáp ứng cô ta cũng chỉ muốn lợi dụng cô ta để thúc đẩy mối quan hệ giữa cô cùng Tần Thâm, cô tâm tình vui sướng mong chờ ngày cuối tuần cùng Tô Tuyết gặp mặt.

Cuối tuần Tần Thâm lại phải tăng ca, nhưng Từ Thiên Huệ biết giữa trưa kiểu gì hắn cũng về.

Bởi vì buổi chiều hắn còn phải tham gia một cuộc họp, mà toàn bộ tài liệu đều bị cô cố ý lấy đi, đem đặt vào trong ngăn kéo ở thư phòng.

Thời gian không sai biệt, Từ Thiên Huệ tính toán thực hảo, kế tiếp chỉ cần chờ Tô Tuyết tự đưa mình tới cửa a.

Tô Tuyết mặc một bộ váy trắng liền thân thanh thuần, áo khoác phăng phiu màu đen, cả người nhìn giống như một học sinh cao trung, có chút bất an đi vào trong nhà Từ Thiên Huệ cùng Tần Thâm.

Mà đối ngược với Tô Tuyết, Từ Thiên Huệ lại mặc một bộ sườn xám sứ Thanh Hoa ưu nhã thành thực, trên mái tóc được vấn theo kiểu cổ trang có cài một chiếc trâm ngọc phi thủy xa xỉ, cả người toát ra khí thế cổ xưa, phảng phất như mỹ nhân thời dân quốc.

“Tần ca ca không ở nhà sao?” Tô Tuyết ngồi vào sofa, ngó nhìn khắp nơi, phát hiện Tần Thâm không có ở trong phòng khách, trong lòng có chút thất vọng.

“Anh ấy a, hiện tại chắc đang ở công ty, dạo này công việc có chút bận bịu” Từ Thiên Huệ ưu nhã nhấp một ngụm trà, ôn nhu cười nói.

Tô Tuyết tươi cười có điểm cứng đờ, thế nhưng không ở nhà.

“Tần ca ca cũng thật là, cuối tuần cũng không ở nhà bồi chị dâu, như vậy lại tăng ca” Tô Tuyết ngữ khí trách cứ.

“Đàn ông đều vậy a, coi trọng sự nghiệp, cũng đâu thể vì tư tình mà chần chừ công việc” Từ Thiên Huệ lời nói đầy ẩn ý, ngữ khí cùng thần thái lại ôn nhu, một bộ dáng vợ hiền ngoan ngoãn.

Tô Tuyết mặt hoàn toàn cứng đờ, cô ta cố gắng gượng cười: “Chị dâu nói cũng đúng, bất quá Tần ca ca cũng thật là, trước khi kết hôn còn rất ôn nhu lãng mạn, thế nhưng sau khi kết hôn chỉ có một lòng công việc”.

Trước khi kết hôn ôn nhu lãng mạn? Nay cũng chỉ ôn nhu lãng mạn với mình cô ta đi? Từ Thiên Huệ trong lòng lăm lăm, bất quá trên mặt vẫn duy trì thần thái như cũ cùng dịu dàng: “Đàn ông ấy mà, có gia đình tự nhiên sẽ thành thực hơn nhiều, đàn ông tâm có công việc so với những người đàn ông khác ở ngoài ăn chơi đàm đủ tốt hơn nhiều”.

Tô Tuyết sắc mặt thực sự không tốt lắm, bởi vì cô ta nghĩ tới Nghiêm Tư Hân, tuy rằng gia thế so với Tần Thâm mạnh hơn rất nhiều, nhưng mà đối với bạn gái lại tựa như thay quần áo.... Không có một chút nào thâm tình như Tần Thâm, vì có gì sau khi kết hôn, thái độ đối với cô lại không tốt như xưa.

“Tô tiểu thư, sắc mặt cô dường như không tốt lắm, có phải thân thể không thoải mái hay không?” Từ Thiên Huệ thực sắc sảo hỏi.

“Không.... Chỉ là có chút chóng mặt mà thôi” Tô Tuyết miễn cưỡng duy trì tươi cười, cô kêu chị dâu nửa ngày, đối phương chỉ khách khí kêu cô một tiếng Tô tiểu thư....

“Kia, có muốn lên lầu nghỉ tạm không? Vừa đúng giữa trưa, ở lại cùng nhau ăn cơm” Từ Thiên Huệ vẻ mặt quan tâm hỏi, lỗ tai nhanh nhanh đã nghe thấy tiếng động cơ như có như không, tuy còn rất ra, nhưng mà.... Cũng không sai biệt lắm.

“Cũng được, làm phiền chị dâu” Tô Tuyết đánh cái chủ ý muốn kéo dài thời gian chờ Tần Thâm tan tầm, vì thế trong lòng liền vui vẻ đáp ứng lời mời của Từ Thiên Huệ.

Từ Thiên Huệ câu môi hơi hơi mỉm cười: “Không cần cùng ta khách khứa” Dù sao tôi cũng chỉ lợi dụng cô thôi.

Nói xong, cô đỡ Tô Tuyết lên cầu thang, mà lúc này, xe Tàn Thâm đã chạy đến cổng lớn.

Chờ đến khi hai người sắp đến ngã rẽ cầu thang, Tàn Thâm đã xuống xe bước về phía cửa biệt thự.

Ngay lúc này Từ Thiên Huệ thu chân, tựa như không cẩn thận trượt chân một cái, cô khẽ đẩy Tô Tuyết về phía trước, đem cả người ngã về phía sau.

Cùng với tiếng thét thất thanh, Từ Thiên Huệ từ trên cầu thang lảo đảo xuống phía dưới, phần đầu hung hăng đập vào chân cầu thang, máu chậm rãi chảy ra, hai mắt tối sầm ngất lịm.

Tô Tuyết bị đẩy hai chân lảo đảo, xoay người lại, bị một màn này dọa sợ ngã ngồi trên đất.

Tàn Thâm vừa tiến tới cửa liền bị tiếng thét thất thanh làm hoảng, vội vàng chạy vào, liếc nhìn một thân sườn xám đang nằm bất động trên đất, tâm tình lập tức cuồng cuồng, vội vàng ngồi xổm xuống, đem người ôm lên.

Sau đó hắn mới nhìn Tô Tuyết vẻ mặt hoảng loạn ngã ngồi trên cầu thang, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Tần ca ca..... Không..... Không phải em..... Không phải em đây.....” Tô Tuyết hoàn toàn không nghĩ tới Tàn Thâm sẽ xuất hiện ở chỗ này, còn dùng loại ánh mắt này nhìn cô ta, cô ta cả người đều hoang mang lo sợ.

“Mặc kệ có phải cô hay không, cô tốt nhất nên cầu nguyện cô ấy không có việc gì!” Ngực khí âm trầm ném xuống những lời này, Tàn Thâm ôm lấy Từ Thiên Huệ xoay người rồi đi, nhanh chóng lái xe đem cô đến bệnh viện.

Trên đường đi, Tàn Thâm cũng không biết chính mình vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, mười phút trôi qua hắn tưởng như bốn mươi phút, giờ phút này hắn cảm thấy thật may mắn khi mua biệt thự không cách bệnh viện quá xa.

Xe dừng ở cửa bệnh viện, Tàn Thâm ôm lấy Từ Thiên Huệ đã hôn mê trong lòng vọt thẳng vào bên trong....

Chờ đến khi Từ Thiên Huệ được đưa vào phòng cấp cứu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, mà tây trang trên người dính không ít máu của Từ Thiên Huệ, bất quá hiện tại hắn cũng chẳng có tâm tình nào để quan tâm.

Lấy điện thoại trong túi quần ra gọi một cuộc cho ba Từ, điện thoại vừa đổ tiếng một khắc, tâm tình Tàn Thâm trở nên rối rắm phức tạp, ba Từ hào hào đem con gái bảo bồi cho hắn, mà hiện tại hắn như thế nào mở miệng, con gái bảo bồi của Từ gia đã xảy ra chuyện....

“Ba, Thiên Huệ bị thương.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: TG3 công lực quý sức lão công 12

Chờ đến khi ba Từ chạy tới, Từ Thiên Huệ đã qua cơn nguy kịch, được đưa vào phòng bệnh.

Từ Thiên Huệ tuổi nhỏ đã mồ côi mẹ, vì thế ba Từ đối với nữ nhi duy nhất vô cùng sủng ái, cũng bởi vì Từ Thiên Huệ cho nên đến tận bây giờ ba Từ cũng chưa từng có ý định đi bước nữa.

“Bác sĩ! Con gái tôi khi nào mới tỉnh lại?” Nhìn Từ Thiên Huệ hôn mê nằm trên giường bệnh, đầu bị quấn một vòng vải trắng, ba Từ đau lòng lo lắng hỏi.

“Sớm nhất tối hôm nay liền sẽ tỉnh, muộn nhất thì là ngày mai. Bất quá các vị nên chuẩn bị trước tinh thần, bệnh nhân bị thương ở đầu, bên trong có máu tụ ảnh hưởng đến dây thần kinh, khả năng khi tỉnh lại ký ức có chút hỗn loạn, chờ hai ba tháng nữa, sau khi máu tụ tan đi liền sẽ tốt” Bác sĩ tận chức trách nói.

“Người không có việc gì liền tốt rồi, người không có việc gì liền tốt rồi” Biết con gái mình đã an toàn, ba Từ hít từng ngụm từng ngụm không khí lớn.

Chờ bác sĩ cùng y tá rời đi, ba Từ mới hướng tới Tàn Thâm gây khó dễ: “Này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Huệ Huệ ở nhà rất tốt, như thế nào ngã từ trên cầu thang xuống? Anh nhìn lại anh đi, cuối tuần không ở nhà chăm Huệ Huệ, còn ra ngoài tăng ca làm gì?”

“Ba, thực xin lỗi, là do con sơ sẩy, chuyện này con sẽ xử lý tốt” Tàn Thâm ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, hắn không có gan cùng ba vợ đôi co, chỉ có thể suy nghĩ đến thủ phạm lần này là ai, ở hiện trường khi đó chỉ có Từ Thiên Huệ cùng Tô Tuyết, khả năng Từ Thiên Huệ bị Tô Tuyết đẩy xuống cầu thang rất cao, nghĩ đến đây nội tâm hắn không nhịn được tản ra một cỗ lệ khí.

Mặc kệ đối phương vô tình hay cố ý, chỉ cần chờ Từ Thiên Huệ tỉnh lại, vừa hỏi liền biết, đến lúc đó hắn sẽ không bỏ qua cho Tô Tuyết.

Trước kia giấu đậy lên tình cảm của hần, hần đã không tính, bây giờ Nghiêm Tư Hàn lại đối với cô ta không để ý liền tới tìm hần, tìm hần không thành lại đánh cái chủ ý lên người Từ Thiên Huệ, thật là quá đủ rồi.

Hần trước kia rốt cuộc mất mù như thế nào, lại một lòng một dạ thích cô ta.

Thấy con rể ngoan ngoãn nhận sai, ba Từ cấp con gái đang hôn mê sắp xếp lại chân đệm, ngồi lên ghế thờ dài nói: “Đàn ông có dã tâm xây dựng cơ nghiệp là chuyên tốt, nhưng chính là, đừng quên chiếu cố người nhà. Lúc trước thời điểm mẹ Huệ Huệ mang thai Huệ Huệ, Từ thị đang bước vào thời kỳ phát triển, ba lại quá bận rộn, căn bản không có thời gian chiếu cố mẹ Huệ Huệ. Đến khi mẹ Huệ Huệ sinh Huệ Huệ ra, ba cũng không phải là người đầu tiên nhìn thấy hai mẹ con, ai mà biết, không quá mấy năm, mẹ Huệ Huệ mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát”.

“Như thế nào sẽ?” Tần Thâm kinh ngạc mở to hai mắt, hần biết mẹ Từ Thiên Huệ qua đời rất sớm, nhưng chính là hoàn toàn không nghĩ tới thế nhưng lại bị trầm cảm dẫn đến tự sát.

Nói đến chuyện cũ, ba Từ thanh âm không không chế được có chút nghẹn ngào: “Cho nên mấy năm nay, ba đều yêu chiều Huệ Huệ, sự tình gì cũng đều giúp nó giải quyết, chỉ sợ nó sống không vui, bao gồm cả việc nó muốn kết hôn với con. Đứa nhỏ này, tính tình của nó quá giống mẹ nó, khi còn bé ôn nhu hiền chuyện, cái gì cũng không làm ba quá nhọc lòng, ba cũng nghĩ nó như vậy, cũng chưa đem nó dạy thành một đứa phản nghịch hư hỏng. Lúc nhận được điện thoại của con, ba vô cùng lo lắng. Ba chỉ có một đứa con gái, nếu nó xảy ra chuyện gì. Ba biết sống như thế nào đây?”.

Thiên hạ đáng thương nhất vẫn chính là cha mẹ.

Tần Thâm trầm mặc, cha mẹ hần tuy rằng không tốt như các cặp vợ chồng bình thường, nhưng lại hết mực yêu thương hần, cho dù có nghiêm khắc giáo dục đến mấy cũng chỉ vì muốn tốt cho hần mà thôi.

Chính là trước kia hần luôn ảo tưởng cưới một người vợ đơn thuần mỹ lệ tựa như Tô Tuyết, vĩnh viễn ý lại vào hần, vợ chồng ân ái ái sống đến hết cuối đời.

Mà không phải cưới một cái “Vợ hiền” chỉ tôn trọng khách sáo với nhau như khách nhân đến nhà, vĩnh viễn chỉ đối với chồng gật đầu cười nói các loại này nọ.

Đáng tiếc tất cả ảo tưởng của hần đều bị người đánh vỡ, ban đầu cứ ngỡ tất cả là do Từ Thiên Huệ, bởi vì hần cưới cô cho nên mới không thể cưới được Tô Tuyết.

Lại không nghĩ rằng người đánh vỡ ảo tưởng của hần lại chính là Tô Tuyết, người hần tâm tâm niệm niệm.

Có lẽ đơn thuần mỹ lệ chỉ là lớp mặt nạ của Tô Tuyết mà thôi, tựa như hần trước kia đối với ai cũng vô cùng ôn nhu nhã nhặn. ...

Tần Thâm cả đêm không ngủ, hần nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, trước kia cùng Tô Tuyết như thế nào, hiện tại cùng Từ Thiên Huệ như thế nào. ...

Mà ba Từ tuổi đã lớn, chịu không nổi, ngã lưng lên giường bên cạnh chợp mắt một cái.

Cả một đêm, Tần Thâm cùng ba Từ đều ở lại chăm sóc Từ Thiên Huệ.

Chờ đến khi Từ Thiên Huệ tỉnh lại đã là ngày hôm sau, đầu cô liền truyền đến một trận đau đớn.

Vì nhiệm vụ cô không thể mê man thêm nữa.

Mở hai mắt ra liền nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của một già một trẻ.

“Ba. ... Đầu con đau quá. ...” Từ Thiên Huệ thanh âm mỏng manh, ngữ khí ủy khuất hô.

Vừa nghe thấy lời này, ba Từ gấp đến độ không nhận được, vội vàng chạy lại ấn chuông ở đầu giường hô to: “Bác sĩ, bác sĩ. ...”.

“Em thấy cơ thể thế nào? Có khá lên chút nào hay không?” Tần Thâm ánh mắt phức tạp tiến đến trước mặt Từ Thiên Huệ hỏi.

Từ Thiên Huệ ánh mắt mờ mịt, trong mắt tràn đầy xa lạ cùng khó hiểu, bất quá cô vẫn theo phản xạ cười nhẹ: “Tôi không sao, xin hỏi anh là? Là người quen của ba tôi sao?”.

Tần Thâm đồng tử lập tức mở lớn, hần so với ba Từ kích động hơn nhiều, cuống cuống ấn chuông ở đầu giường: “Bác sĩ, bác sĩ, bác sĩ. ...”.

“Làm sao vậy? Bệnh nhân xảy ra chuyện gì?” Bác sĩ vội vàng chạy lại hỏi.

“Con gái tôi đau đầu”.

“Cô ấy không nhận ra tôi”.

Ba Từ cùng Tần Thâm không hẹn cùng mở miệng.

Bác sĩ mặt đầy hắc tuyến.

“Bệnh nhân bị đùng vào đầu, đương nhiên sẽ đau, hơn nữa ngày hôm qua tôi cũng đã nói, bệnh nhân có khả năng bị ảnh hưởng đến trí nhớ, cho nên cô ấy không nhận ra anh là chuyện bình thường, chờ hai ba tháng nữa liền tốt” Bác sĩ nhẫn nại giải thích cho người nhà bệnh nhân.

Lại xoay sang nhìn Từ Thiên Huệ, ngữ khí ôn nhu hỏi: “Cô gái, cô có nhớ rõ cô té ngã như thế nào không?”

Nhìn vị bác sĩ năm mươi tuổi, Từ Thiên Huệ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Tôi không nhớ”.

Nói xong, có chút bất an nhìn ba Từ: “Ba, con bị làm sao vậy? Con như thế nào lại phải nằm viện? Còn Juzes ca đâu? Hôm qua anh ấy còn hứa sẽ đưa con đi tham dự sinh nhật của bạn anh ấy cùng anh ấy mà”.

Ba Từ vừa nghe, nháy mắt liền minh bạch, con gái nhà mình chỉ sợ đã quên mất mấy năm sự tình, ba Từ liền nhỏ giọng an ủi: “Huệ Huệ không cần sợ, con a, ngày hôm qua không cần thận ngã từ trên cầu thang xuống, không sao, nghỉ ngơi một thời gian liền tốt, Juzes ca của con hiện tại đang ở Mỹ, không thể tới đây thăm con được”.

Từ Thiên Huệ có chút khủng hoảng, bất an, có khó hiểu nói: “Juzes ca như thế nào bỗng nhiên đi Mỹ? Anh ấy không đi học sao?”

Tần Thâm vẫn luôn bị lợm một bên, sắc mặt vốn đã tiêu tụy nay lại càng kém, Juzes ca Juzes ca... Vợ hắn không nhớ rõ hắn thế nhưng lại nhớ rõ tên một người đàn ông khác, chẳng lẽ hắn ta là mối tình đầu của cô?

Nghĩ đến điều đó, cả người hắn đều không tốt.

Bác sĩ quan sát một lúc lâu liền giải thích: “Từ tiểu thư, cô hiện tại bị thương ở đầu, sẽ quên mất một số sự tình trong quá khứ, hảo hảo tĩnh dưỡng hai ba tháng nữa, cô có thể nhớ lại mọi chuyện, tốt nhất cô nên ở bên cạnh những người mình thân thuộc, điều đó sẽ giúp cô phục hồi trí nhớ tốt hơn. Nếu có vấn đề gì liền gọi cho tôi”.

Bác sĩ nói xong, hướng cửa phòng bệnh mà đi.

“Ba, đây là có chuyện gì?” Nghe bác sĩ nói xong, Từ Thiên Huệ cả người không ngừng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: TG3 công lược quỷ súc lão công 13

“Ngoan, Huệ Huệ, bác sĩ cũng đã nói, con chỉ bị mất trí nhớ tạm thời, con cứ từ từ nhớ lại, ba biết, hiện tại con chỉ nhớ con cùng với Juzes cùng nhau đọc sách, bất quá sự tình cũng đã trôi qua nhiều năm rồi. Juzes hiện tại đang ở Mỹ, con a... đã cùng người khác kết hôn, đây là chồng con, kêu Tần Thâm” Ba Từ vừa an ủi nữ nhi vừa thuận tiện đem mọi chuyện giải thích cụ thể tường tận.

“Con... kết hôn? Anh ta là chồng con?” Từ Thiên Huệ vẻ mặt không thể tin nổi mở to hai mắt: “Ba, sao có thể như vậy...”.

Tần Thâm nhìn vẻ mặt bài xích của Từ Thiên Huệ, nội tâm ần ần đau đớn, đành phải tự an ủi chính mình: Không có việc gì, bác sĩ đã nói, hai ba tháng nữa cô ấy liền có thể nhớ lại.

Ba Từ bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ba biết, con không nhớ rõ, trong khoảng thời gian ngắn này không thể tiếp thu mọi chuyện, bất quá không có chuyện gì, con về sau chậm rãi nhớ lại cũng được, hiện tại con liền hảo hảo nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ lung tung”.

Từ Thiên Huệ đành phải gật đầu, vẻ mặt ủy khuất tiếp nhận chuyện chính mình đã kết hôn.

“Ba, nếu không ba về nhà nghỉ ngơi đi? Huệ Huệ ở đây đã có con chăm sóc?” Tần Thâm đối với vẻ mặt mệt mỏi của ba Từ nói.

Ba Từ xoa xoa tay cự tuyệt: “Con cũng đã một đêm không ngủ rồi, vẫn là nên trở về hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, sau đó đi xử lý hết mọi chuyện ở công ty, rồi quay lại đây chăm sóc Huệ Huệ”.

Tần Thâm suy nghĩ một chút liền gật đầu: “Ba, vậy con đi trước”.

Nói xong, nhìn thật sâu vào Từ Thiên Huệ, lại dọa sợ đối phương, cả người rút lại chui vào trong chăn.

Tần Thâm bắt đầu dĩ nhiên rời khỏi bệnh viện.

Hắn nhanh chóng muốn đi xử lý mọi việc của công ty cùng với việc Từ Thiên Huệ bị đẩy ngã xuống.

Lái xe về đến nhà, Tô Tuyết đã không còn ở đây.

Tần Thâm cười lạnh, nếu không có đầy người xuống cầu thang, chứng kiến một trận sự tình này, cũng nên đến bệnh viện thăm người mới đúng?

Chính là Tô Tuyết thân ảnh liền không thấy, này không phải là có tạt giết mình sao?.

Trên sàn nhà vẫn còn lưu lại vết máu ngày hôm qua chưa được dọn dẹp.

Trên cầu thang, một đôi giày cao gót bị rơi ra khi Từ Thiên Huệ ngã xuống, còn có một đoạn trâm ngọc phi thúy, hẳn là lúc ngã bị rơi gãy.

Lôi điện thoại ra, phát hiện số máy Tô Tuyết hiện đang thuê bao.

Tần Thâm đành phải gọi cho Nghiêm Tư Hàn.

Đầu dây bên kia rất nhanh liền bắt máy, hẳn có chút gấp gáp chất vấn: “Tô Tuyết đâu?”.

“A, Tần tổng đây là có chuyện gì? Một cuộc điện thoại liền tìm bạn gái tôi?” Nghiêm Tư Hàn thanh âm có chút không vui.

“Hừ, Tô Tuyết đem vợ tôi đẩy từ trên cầu thang đẩy xuống, làm cho cô ấy bây giờ phải nằm viện, thế mà người liền chạy mất, một thân ảnh cũng không thấy? Điện thoại gọi cũng thuê bao, không gọi cho Nghiêm tổng thì gọi cho ai?” Tần Thâm thanh âm lạnh lùng, đặc biệt nghĩ đến chuyện Từ Thiên Huệ hiện tại không nhớ rõ hẳn, ngữ khí lại càng không tốt.

“Cái gì? Vợ anh nằm viện? Có nghiêm trọng không? Ở bệnh viện nào?” Nghiêm Tư Hàn lập tức truy vấn, ngữ khí quan tâm. Đương nhiên là hẳn ta phải quan tâm rồi, nếu Từ Thiên Huệ không may có chuyện gì xảy ra, Tô Tuyết liền gặp phiền toái lớn, Từ Thiên Huệ chính là con gái duy nhất của tổng tài Từ thị, nếu ba Từ Thiên Huệ mà biết hẳn là bạn trai của Tô Tuyết, chỉ sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Nhưng mà lời này truyền đến tai Tần Thâm lại có một tầng ý tứ khác, liền nghĩ đến bản tính hoa tâm của Nghiêm Tư Hàn, hẳn mặt hoàn toàn đen thui, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không cần Nghiêm tổng quan tâm, anh chuyển hộ lời cảnh cáo của tôi đến Tô Tuyết, cô ta cứ chờ thư của tòa án gửi đến đi”.

Nói xong, Tần Thâm trực tiếp cúp máy.

Lại gọi điện cho luật sư đem toàn bộ sự tình chuyển giao cho luật sư xử lý, Tần Thâm mới lên lầu ngủ một giấc, mọi việc ở công ty hẳn còn phải nhanh chóng xử lý.

Mà Từ Thiên Huệ bị thương nằm ở trong bệnh viện, trừ bỏ tình dưỡng thân thể chính là nói chuyện cùng ba Từ, tuy rằng Tần Thâm mỗi ngày sau giờ tan tầm đều đến thăm cô, chính là Từ Thiên Huệ lại không nhớ rõ hẳn, vì thế thái độ đối với hẳn hoàn toàn giống như một người lạ, thậm chí ăn ăn bài xích hẳn.

Tần Thâm đối với vấn đề này tổn thương sâu sắc, bất quá hẳn lại nhớ đến lời nói của bác sĩ, chờ vài tháng nữa cô sẽ lại nhớ lại, tâm trạng tốt lên không ít.

Hôm nay, Nghiêm Tư Hàn cùng Tô Tuyết đến bệnh viện thăm Từ Thiên Huệ.

Tô Tuyết chủ ý muốn làm cho Từ Thiên Huệ hướng đến Tần Thâm giải thích mọi chuyện để cho Tần Thâm rút đơn kiện.

Đáng tiếc, Từ Thiên Huệ lại không quen biết bọn họ, bộ dáng sợ hãi không nói gì.

Nhưng một màn này ập vào mắt Tần Thâm, lại càng chứng thực Tô Tuyết chính là hung thủ, nếu không quen biết, đâu cần phải sợ hãi như vậy?

Tô Tuyết thất vọng ra về, chân chính tuyệt vọng, mà Nghiêm Tư Hàn lại chia tay cô ta, đem quan hệ giữa hai người vạch ra rõ ràng.

Đối với Nghiêm Tư Hàn mà nói, Nghiêm gia tuy rằng không e ngại Từ gia cùng Tần gia, chính là nếu chỉ vì một người phụ nữ mà lại đắc tội với Từ gia cùng Tần gia, quả thực là một việc không có lý trí, hẳn hiện tại còn chưa đủ năng lực nuốt trọn hai tập đoàn của hai gia tộc này.

Tô Tuyết bị tòa án khởi tố với tội danh cố ý đã thương người, mà Nghiêm Tư Hàn lại không che chở cho cô ta, Tần Thâm lại quyết tuyệt muốn giáo huấn cô ta, cô ta thân là một bé gái mồ côi, lại có thể làm nên chuyện gì?

Đương nhiên, chuyện này Từ Thiên Huệ cũng không biết, mục đích cuối cùng của cô chỉ là cải thiện mối quan hệ giữa cô cùng Tần Thâm, với tính tình của cô, cũng chỉ đối với Tô Tuyết thái độ khinh thường.

Trên thế giới này chả có cái gì gọi là công bằng, thực lực mới là đạo lý, cá lớn nuốt cá bé, nếu không như thế xã hội này vốn đã sớm biến mất từ lâu rồi.

Ba Từ khá hài lòng với cách làm của Tần Thâm, thân là Từ tổng, chỉ cần cho người tra một chút liền biết, huống chi Tần Thâm cũng không dám đối gạt ai.

Đương nhiên, ba Từ không có nhúng tay vào cũng là có nguyên nhân, đây cũng là một bài kiểm tra đối với Tần Thâm. Nếu Tần Thâm không động thủ, ba Từ cũng sẽ không buông tha cho Tô Tuyết.

Dùng phương thức này hãm hại nữ chủ, kỳ thật đã có không ít nữ phụ ác độc dùng qua, đáng tiếc sau cùng vẫn bị người ta vạch trần, rơi vào kết cục

thân bại danh liệt, nữ chủ vĩnh viễn là đáng thương vô tội.

Bất quá đối với chuyện này Từ Thiên Huệ cũng không lo lắng, nếu sau này chuyện này có bị lộ, cô chỉ cần nói mình không may trượt ngã, không liên quan gì đến Tô Tuyết, chỉ sợ đến lúc đó Tần Thâm cùng ba Từ cũng không để bụng a.

Đối với quyền thế của ba Từ mà nói, Tô Tuyết chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, mà Tần Thâm lại không còn yêu Tô Tuyết, tự nhiên cũng sẽ không bảo vệ cô ta.

Đàn ông chính là kỳ quái, khi yêu, người nói cái gì chính là cái nấy, khi không yêu, liền không để cái gì vào trong mắt.

Cho nên nữ chủ cùng nữ phụ có thể thay nhau đổi vị trí, ở trong mắt người yêu họ, tự nhiên họ trở thành nữ chủ, còn nếu ở trong mắt người không yêu họ, họ cũng chỉ đơn thuần là nữ phụ mà thôi.

Vì thế cô tin tưởng loại vận khí này, bất quá vận khí này luôn thay đổi, khi tốt khi xấu a.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: TG3 công lược quỹ súc lão công 14

Hơn một tháng sau, Từ Thiên Huệ cuối cùng cũng được xuất viện.

Cô vốn định cùng ba Từ cùng nhau hỏi Từ trạch, lại e ngại yêu cầu mãnh liệt của Tần Thâm, đành phải trở về biệt thự của hai người.

Ba Từ chỉ có thể tùy ý hai người, dù sao nữ nhi nhà mình cũng đã gả cho người ta.

Bởi vì Từ Thiên Huệ ở nhà còn cần tỉnh dưỡng, cho nên việc bếp núc liền giao lại cho Tần Thâm, mặc dù hắn chỉ biết làm cơm chiên trứng.

Trong khi Tần Thâm còn đang loay hoay trong phòng bếp thì ngoài phòng khách điện thoại bỗng đổ chuông, sau đó tiếng chuông lại ngừng kêu, hắn đoán Từ Thiên Huệ đã tiếp điện thoại.

“Juzes ca! Sao bây giờ anh mới gọi điện cho em?” Từ Thiên Huệ giọng nói tràn đầy kinh hi từ bên ngoài phòng khách vọng vào phòng bếp.

Tần Thâm đang cầm dao xắt rau củ lập tức phấp một cái, lưỡi dao cắm sâu xuống mặt thớt gỗ, lại là người kia Juzes ca? Thế nhưng hắn ta lại gọi điện đến nhà hắn.

Tần Thâm ở trong phòng bếp gấp đến mức không nhận được, vội vàng rửa sạch tay, tùy ý lau qua cho khô rồi lập tức chạy ra ngoài phòng khách.

Sau đó Tần Thâm về mặt co quắp bất an nhìn Từ Thiên Huệ đang cầm di động áp trên tai, vẻ mặt cao hứng vui vẻ, điểm mỹ sắc lạn, hắn chưa từng thấy bao giờ.

“Vây thì tốt, anh cuối năm nhớ về nước thăm em đó nhé” Từ Thiên Huệ cao hứng phấn chấn nói chuyện, vừa quay đầu sang, liền thấy Tần Thâm mặt táp dề đang đứng bên cạnh, vẻ mặt tươi cười điểm mỹ sắc lạn lập tức thu liễm lại, biến thành vẻ mặt câu nệ xa cách như mọi khi.

“Cứ như vậy đi, Juzes ca, bye bye”.

Cúp điện thoại xong, cô mới nhìn về phía Tần Thâm, có chút câu nệ khách khí hỏi: “Xin hỏi, cơm nấu xong rồi sao?”

Loại thái độ đối đãi này với hắn cùng người kia khác nhau một trời một vực, Tần Thâm thực sự khó chịu, hắn một phen tháo táp dề trên người xuống ném lên sàn nhà, có chút phát hỏa nói: “Tên kia rốt cuộc là ai? Em suốt ngày một câu Juzes ca hai câu Juzes ca, có phải hay không em đã quên anh mới là chồng của em”.

Đối phương thành linh nổi giận, trực tiếp đem Từ Thiên Huệ dọa sợ tới mức ngơ ngẩn cả người, đến khi lấy lại tinh thần lập tức ụp khuất ô ô khóc nức nở: “....Anh ấy.....Juzes ca.... là là.... Con trai nhà bác....ô ô....”.

Vừa nghe đáp án này, Tần Thâm cảm thấy chính mình thật buồn cười, thế nhưng còn đem cô cấp dọa khóc.

Trong lòng lập tức áy náy không thôi, vội vàng lại gần, ôn nhu an ủi: “Ngoan, không khóc, đều là anh sai, anh không nên quát em, ngoan, đừng khóc nữa”.

Vừa nói hắn vừa vươn tay lau nước mắt cho Từ Thiên Huệ, lại bị đối phương né tránh.

Tần Thâm sắc mặt buồn bã, thở dài nói: “Huệ Huệ, em tha thứ cho anh được không?”.

Từ Thiên Huệ khóc càng lớn, khóc đến mức thở hổn hển.

“Ngoan, nín đi, đều tại anh, là do anh không tốt, em đánh anh cũng được, mắng anh cũng được, đừng khóc nữa, khóc nhiều sẽ không tốt cho thân thể” Tần Thâm với tay đem người ôm vào trong lòng, khẽ khẽ vuốt phần lưng, ôn nhu khuyên nhủ.

“Ô ô.... Tôi.... Tôi muốn.... Về nhà....Ô ô....Tôi không muốn....Ở đây” Từ Thiên Huệ thanh âm nghẹn ngào giữa giữa nói: “Ô ô.... Anh buông tôi ra..... Tôi muốn đi tìm ba ba....”.

“Không được, chúng ta đã kết hôn, em phải cùng anh sống ở đây” Tần Thâm thái độ cường ngạnh cự tuyệt, càng thêm ôm chặt lấy Từ Thiên Huệ đang không ngừng giãy giụa.

“Ô ô..... Kia..... Vậy ly hôn..... Ô..... Tôi sẽ không phải cùng anh ở chung một chỗ.... Anh buông tôi ra....” Từ Thiên Huệ khóc không thành tiếng, phát hiện giữa giữa căn bản vô dụng.

Tần Thâm trong lòng đau xót, hần tự giễu nói: “A, ly hôn? Lúc trước là em muốn cùng anh kết hôn, chính em đã nói, dù có chuyện gì xảy ra vẫn sẽ yêu anh, không phải em mong anh đáp ứng lại em sao, yêu em sao? Hiện tại cư nhiên em lại muốn ly hôn với anh. Anh nói cho em biết, chờ kiếp sau đi”.

Hắn không biết cô đã chiếm trọn trái tim hắn từ khi nào, chờ đến khi hắn phát hiện ra, cô lại muốn ly hôn với hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Ánh mắt có chút điên cuồng nhìn Từ Thiên Huệ hoa lệ đôi mắt khóc lăm lăm cả mặt, Tần Thâm thấp giọng cười nói: “Tuy rằng em không nhớ tất cả những gì đã trải qua cùng anh, nhưng cũng không sao, anh sẽ giúp em từng chút từng chút nhớ lại, từ buổi tối hôm đó ở trong phòng tắm anh cưỡng bức lần đầu tiên của em như thế nào. Mỗi ngày chúng ta đều làm tình trên giường như thế nào”.

Từ Thiên Huệ sắc mặt lập tức bị dọa đến mức trắng bệch: “Anh.....Anh muốn làm gì?”.

“Ngoan, trên người em vết thương còn chưa lành, anh sẽ không làm chuyện đó với em” Tần Thâm thương tiếc hôn lên khuôn mặt trắng bệch của Từ Thiên Huệ, thấp giọng nói: “Anh chỉ muốn cho em biết, chúng ta đã từng cùng nhau làm những gì thôi. Trước khi kết hôn, chúng ta tuy rằng có chút nhận thức nhau, nhưng đối với nhau vẫn xa lạ. Sau khi kết hôn, tuy có ngủ chung một giường nhưng anh cũng chưa từng chạm vào người em, bởi vì khi đó anh chưa thích em”.

“Em ban ngày thực ngoan hiền dịu dàng, nấu cơm rất ngon, chỉ là buổi tối, lại ăn mặc thực gợi cảm, cố ý câu dẫn anh, mỗi buổi tối anh đều phải ấn nhẫn nhẫn nhịn không chế không chạm vào em, bởi vì anh sợ, một khi anh đã chạm vào em sẽ liền không thể thoát ra được” Tần Thâm ôm chặt cô, dán vào bên tai cô nói nhỏ. Từ Thiên Huệ cảm thấy có dự cảm xấu.

“Buổi tối ngày hôm đó ở trong phòng tắm, anh rút cuộc không khống chế được, đem em cưỡng bức, bởi vì là lần đầu tiên của em, cho nên rất đau, nhưng anh lại chỉ vì chính mình mà đem em ra để phát tiết. Thực sự mà nói, buổi tối ngày hôm đó, anh chỉ muốn thao em cả một buổi tối, chỉ là em không chịu nổi, liền hôn mê” Tần Thâm có chút tiếc nuối sờ sờ khuôn mặt lạnh ngắt của Từ Thiên Huệ.

“Anh...Anh...Cầm mồm lại cho tôi...” Từ Thiên Huệ sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy.

“Buổi sáng ngày hôm sau, anh mang thuốc đưa cho em, kết quả đến tối trở về, liền phát hiện em không có bôi, anh thực sự rất tức giận, liền dùng cả vật cột tay em lại, thao em một lần nữa, tiểu huyết của em rất nhanh liền ướt, anh thật muốn thao hư nó, vốn dĩ nghĩ đến đây đã là lần thứ hai, nhưng lại không may xảy ra một chút chuyện không vui, chúng ta liền dừng lại ở đó” Tần Thâm tiếp tục giảng giải.

Từ Thiên Huệ bị lời nói lộ liễu của hắn dọa sợ khóc lớn.

“Khóc cái gì? Em cũng đâu còn là trẻ con” Tần Thâm có chút bất đắc dĩ nói.

“Anh vô sỉ! Biến thái! Lưu manh!” Từ Thiên Huệ hít thở không thông, ánh mắt phẫn nộ trừng lớn nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm vẻ mặt bình tĩnh nhún vai: “Sau đó chúng ta cùng nhau tham gia một buổi dạ tiệc, chúng ta ở trong phòng vệ sinh nhà người khác lại một lần nữa, khi đó em còn kêu thực lớn, cũng may phòng vệ sinh đó cách âm, bằng không người ở bên ngoài đều biết chúng ta ở bên trong đang làm cái gì. Từ đó về sau, mỗi buổi tối chúng ta đều cùng nhau lăn qua lăn lại trên giường, anh thích nhất là lúc thao em đến cao trào, em khóc lóc cầu xin anh làm em...” Lời còn chưa nói xong, “Chát” một tiếng, năm ngón tay đánh thật mạnh lên mặt Tần Thâm.

“Anh không biết xấu hổ!” Từ Thiên Huệ khóc lóc mắng ra những lời này, đánh xong liền vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của hắn, nhưng lại phát hiện ra cô đang bị Tần Thâm ôm lên.

Cô bắt đầu sợ hãi, khóc thút thít không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: TG3 công lược quý súc lão công 15

Tần Thâm khuôn mặt anh tuấn, một bên má hằn lên năm dấu tay, xem ra Từ Thiên Huệ dùng lực không nhỏ.

“Huệ Huệ, có phải anh đối xử với em quá ôn nhu rồi không? Hử?” Tần Thâm ôm Từ Thiên Huệ đứng lên, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Từ Thiên Huệ bị một màn này dọa sợ, khóc cũng không dám khóc, trong lòng cô không ngừng chửi chửi má, vì cái gì Tần Thâm vẫn hắc hóa? Chẳng lẽ đời này hắc đều vì phụ nữ mà hắc hóa sao? Cái giả thiết này thật muốn hắc cha nó.

“Em tốt nhất ngoan ngoãn một chút, ở nhà từ từ nhớ lại mọi chuyện của chúng ta” Tần Thâm đem Từ Thiên Huệ ôm vào phòng bếp, đặt cô ngồi trên ghế.

Từ Thiên Huệ rũ đầu xuống “Toàn những chuyện không vui, vì có gì phải bắt tôi nhớ lại, anh thực sự rất ích kỷ”.

Tần Thâm tươi cười trên mặt lập tức cứng đờ, hắc bồng thấp giọng cười: “Toàn những chuyện không vui? Vì sao nghĩ thế? Ở bên cạnh anh em không vui sao? Vậy ở bên cạnh Juzes em liền vui vè?”

“Đúng vậy, ở cùng với anh, tôi thực sự không vui. Tôi không biết vì sao trước kia lại muốn cùng anh kết hôn, nhưng...nếu thực sự vui vẻ, vì sao tôi lại quên đi tất cả?” Từ Thiên Huệ nhắm chặt hai mắt, dứt khoát nói ra.

Tần Thâm hít sâu một hơi, hắc phát hiện hắc không thể phản bác lại được cô.

Đành phải cộc cằn một câu: “Mau ăn cơm đi, ăn xong chúng ta lại nói tiếp”.

Vừa nói hắc vừa đem cơm chiên trứng đặt lên bàn, Từ Thiên Huệ chỉ ăn một chút liền không ăn nữa.

“Dù sao cũng phải ly hôn, có tiếp tục nói chuyện thì kết quả cũng chỉ có một, anh suy nghĩ kỹ lại đi. Trước kia như thế nào đối với tôi cũng không còn quan trọng, đã quên rồi thì cứ để nó quên đi” Ném xuống một câu, cô liền đứng dậy đi lên lầu.

Lưu lại một mình Tần Thâm lẻ loi ngồi ở bàn ăn, không còn tâm trạng ăn uống, hắc ôm lấy đầu, nội tâm bên trong không ngừng rỉ máu.

Trước kia như thế nào đối với tôi cũng không còn quan trọng..... đã quên rồi thì cứ để nó quên đi.

Cho nên đối với một người một khi đã mất đi ký ức, dù là yêu hay hận thì cũng không còn quan trọng, mọi tình cảm trong quá khứ đều sẽ mất hết....

Hắc rốt cuộc phải làm sao bây giờ, làm sao mới có thể đem Từ Thiên Huệ trở về bên hắc....

Từ Thiên Huệ về mặt bình tĩnh quay về phòng, cô muốn dành một chút thời gian cho Tần Thâm suy nghĩ cẩn thận lại, thứ hắc cần là gì và thứ hắc không cần là gì.

Một người đàn ông thích đề ý chuyện vụn vặt thì chỉ có làm phí thêm thời gian của hắc mà thôi. Có một số việc không nghĩ thông, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng thống khổ dày vò mà thôi.

Từ Thiên Huệ một đêm ngủ ngon, một mình ngủ trên giường lớn thật thoải mái dễ chịu.

Mà Tần Thâm ngồi ngoài phòng khách một đêm thức trắng, đến sáng hai mắt đỏ ngầu có chút dọa người.

Từ Thiên Huệ từ trên lầu xuống nhìn thấy một màn này có chút sợ hãi, cô giả vờ trấn định: “Anh không đi làm sao?”

“Không, anh muốn cùng em nói chuyện rõ ràng” Tần Thâm ánh mắt thâm sâu liếc nhìn Từ Thiên Huệ một cái.

“Anh muốn nói cái gì?” Từ Thiên Huệ ngồi lên sofa đối diện với Tần Thâm hỏi.

“Em thực sự không nhớ một chút nào chuyện của chúng ta sao?” Tần Thâm chưa từ bỏ ý định hỏi, hắc vẫn hy vọng Từ Thiên Huệ có thể nhớ ra một chút ít, như vậy... Có lẽ tình hình giữa cô và hắc sẽ có chuyển biến.

Từ Thiên Huệ cố gắng nhớ lại, chần chờ nói: “Hình như..... A, chúng ta từng gặp mặt ở công viên trò chơi?”

“Công viên trò chơi?” Tần Thâm trên mặt cứng đờ, rõ ràng bọn họ gặp nhau lần đầu tiên ở dạ hội, hơn nữa còn được trưởng bối giới thiệu, như thế nào lại là ở công viên trò chơi?

“Đúng vậy, hình như chúng ta.... Cùng nhau chơi đu quay” Từ Thiên Huệ nghiêng đầu nhớ lại, đây thực sự là ký ức của nguyên chủ, tựa hồ bởi vì chuyện năm đó, Từ Thiên Huệ mới yêu Tần Thâm.

Tần Thâm sững sờ nhìn Từ Thiên Huệ, ký ức vốn đã chôn vùi trong quá khứ lập tức tuôn ra, hình như mùa hè năm hắc mười tám tuổi, hắc hẹn Tô Tuyết cùng nhau đi công viên trò chơi, kết quả Tô Tuyết bảo trời quá nóng, không muốn chơi ở đây.

Để lại một mình hắc lẻ loi ở công viên trò chơi, trùng hợp bắt gặp một cô bé mua nước giải khát nhưng lại không mang theo tiền, lúc đó hắc hảo tâm giúp

cô, mọi chuyện cũng chỉ như bèo nước gặp nhau, lại không nghĩ tới Từ Thiên Huệ đem việc đó ghi tạc trong lòng.

Tô Tuyết sau khi để hấn một mình ở đó, về nhà lại làm nũng tự trách cầu xin hấn tha thứ, khi đó hấn đầu dảm sinh khí với cô ta.

Chính là không nghĩ tới nhiều năm sau, hấn cùng Tô Tuyết lại như thế này.

“Tiểu Huệ chính là em?” Tần Thâm hiện tại nhớ lại, hình như bé gái đó kêu là Tiểu Huệ, thời gian cũng đã trôi qua bao nhiêu năm, nếu không phải Từ Thiên Huệ còn nhớ, chỉ sợ hấn cũng đã sớm quên.

“Đúng a, tôi nhớ rõ lần đó là lần đầu tiên tôi đi công viên trò chơi, trên người quên mang theo tiền, quây ăn vặt lại không cho mua chịu a” Từ Thiên Huệ thờ dài nói ra một tiếng.

Tần Thâm trầm mặc một lúc lâu rồi mở miệng: “Nguyên lai. Chúng ta như vậy đã sớm nhận thức.”

Buồn cười hấn nhiều năm như vậy si tâm vọng tưởng, sai lầm đem mọi tức giận gán lên người Từ Thiên Huệ. Hiện giờ xem như ăn đủ đau khổ đi!

“Huệ Huệ, chúng ta có thể... bắt đầu lại từ đầu được không, làm một đôi vợ chồng bình thường như bao đôi vợ chồng khác” Tần Thâm hít sâu một hơi, nói ra tính toán trong lòng, hấn muốn thay đổi mối quan hệ giữa hai người, không muốn tiếp tục làm vợ chồng trên danh nghĩa nữa.

“Vợ chồng bình thường? Ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn sao?” Từ Thiên Huệ không nhịn được mà bật cười, ngày hôm qua một hồi, Tần Thâm cùng cô nháo, ở bệnh viện thái độ ôn hòa, chỉ sợ là e ngại ba Từ ở đó.

Tần Thâm sốt ruột phủ nhận: “Anh.Anh không phải có ý đó.”

“Ý anh là, giống như vợ chồng bình thường cùng nhau ở chung vậy, chứ không phải là cãi nhau”.

Từ Thiên Huệ có chút hoài nghi: “Anh cảm thấy anh có thể ư?” Tần Thâm tùy thời cũng có thể hắc hóa, lão thiên a, cô lại không có khả năng đều chiều theo ý hấn.

“Cứ thử một lần đi, anh không nghĩ em sẽ vì chuyện này mà sinh ra chán ghét với anh, chờ đến khi em khôi phục ký ức, anh hy vọng, em có thể thích anh một lần nữa” Tần Thâm nhìn sâu vào mắt cô nói: “Bởi vì anh thích em, anh nguyện ý thay đổi vì em”.

Từ Thiên Huệ hai mắt mở lớn.

Lúc này, trong đầu truyền đến thanh âm của hệ thống đã lâu không thấy xuất hiện: “Đỉnh! Nhiệm vụ hoàn thành.”

Nhiệm vụ này cứ như vậy liền hoàn thành?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: TG3 ngoại truyện [thư phòng play - Fist]

Thư phòng, vốn định nhắc nhở Tần Thâm đi ngủ sớm một chút, không nghĩ tới lại bị đối phương một phen đem ấn ngã vào bàn sách.

"Anh đừng như vậy..... Ngồ ngồ....." Có chút chịu không nổi động tác vội vàng của đối phương, Từ Thiên Huệ khe khẽ giãy giụa.

Đầu lưỡi ẩm nóng ở trong khoang miệng cô linh hoạt càn quấy, hấp thu mật ngọt...

Bàn tay thô to nóng bỏng bắt lấy gò bồng đào phập phồng quyến rũ, cách lớp vải vuốt ve nhào nặn, một tay khác vuốt ve âu yếm cái mông kiêu đĩnh.

Đồng thời Tần Thâm đem cự vật thô to ở giữa hai chân đã sớm phóng thích đặt vào giữa hai chân Từ Thiên Huệ, cách quần lót mỏng manh mà sát chọc nhẹ.

Cự vật nóng bỏng ương ngạnh chọc vài cái, Từ Thiên Huệ liền ướt, khối thân thể này sớm đã bị Tần Thâm dạy dỗ, cực kỳ mẫn cảm.

Hấn không ngừng hôn lên cổ, gáy cùng xương quai xanh tinh xảo, liếm mát lưu lại những dấu hôn ái muội.

"Nga, đã ướt rồi" Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên, Tần Thâm cúi đầu, cách lớp vải mỏng ngâm lấy tiểu anh đào cương cứng, dùng đầu lưỡi liếm láp, đùa bỡn, nước bọt làm ướt một mảnh áo ngực, đem vải mỏng trở nên trong suốt, viên anh đào ương ngạnh hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài.

"Bên này còn một viên, có muốn anh liếm liếm nó hay không?" Tần Thâm ngẩng đầu, hôn lên cổ Từ Thiên Huệ.

"Ân a..... Muốn.....Anh mau làm đi a....." Dưới thân tiểu huyết đã sớm ướt đầm, Từ Thiên Huệ kẹp chặt hai chân, hoa huyết ướt nhẹ chủ động cọ xát còn thịt thô to, khát vọng muốn nó cắm vào.

Tần Thâm vui đầu vào, chuyên tâm liếm láp tiểu anh đào, một tay kéo chân Từ Thiên Huệ ra, còn thịt cách quần lót ướt đầm chọc chọc vào hoa huyết, kích thích đôi phương yêu kiều rên rỉ.

"Ách a.... anh đừng như vậy.... anh mau tiến vào...." Từ Thiên Huệ hai tay vô lực chống lên mặt bàn, thân hình bị đâm lắc qua lắc lại.

"Mới thế đã chịu không nổi?" Tần Thâm ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu tràn đầy dục vọng.

Hắn đem Từ Thiên Huệ bế lên đặt trên mặt bàn, mở rộng hai chân cô ra.

Xuyên qua lớp quần lót trong suốt, hoa huyết ướt đầm hoàn toàn bại lộ ngay trước mắt, Tần Thâm lấy một chiếc bút máy trên bàn, dùng đầu bút trơn chọc chọc lên hoa huyết phẫn nộ, trên dưới cọ xát, đồng thời đem viên hoa hạch cắn cắn xuống nghiền nát.

"A ách..... A a....." Từ Thiên Huệ bị kim loại lạnh lẽo kích thích, hai tay vội vàng bắt lấy cánh tay Tần Thâm, hoa huyết phun ra một cỗ mật dịch trong suốt.

"Khó trách người đời đều nói phụ nữ được làm từ thủy, em xem, mới như vậy em đã ướt lợi hại thế này" Duỗi tay thăm dò bên trong quần lót, ngón tay lập tức dính đầy mật dịch trong suốt, hoa huyết bởi vì ngón tay hắn động vào, miễn cưỡng co rút.

Từ Thiên Huệ than nhẹ một hơi, sau đó thấy Tần Thâm rút ngón tay ra, bỏ vào miệng hắn, mặt đầy sắc dục liếm mút.

Từ Thiên Huệ ngờ ra một chút lập tức đỏ ửng mặt.

"Em nói xem, em thích anh làm từ trước hay từ sau lưng em?" Tần Thâm hí mắt, tâm tình thực tốt hỏi cô muốn tư thế gì.

Từ Thiên Huệ bị câu hỏi lộ liễu này cấp đỏ bừng mặt, dưới thân càng ướt lợi hại: "Em không biết".

Mỗi khi làm tình, Tần Thâm đều nắm thế chủ động, cái gì tư thế, cái gì tốc độ, làm bao nhiêu lần, đều do hắn định đoạt, đây là lần đầu tiên hắn hỏi cô vấn đề này.

"Vậy trước thử cảm giác từ sau lưng xem thế nào?" Tần Thâm một bên nói, một bên đem cả người cô ôm xuống dưới.

Từ Thiên Huệ đỏ mặt gật gật đầu, sau đó tự giác chống tay vào mặt bàn, mông vênh lên, tạo nên một đường cong hoàn mỹ.

Bởi vì động tác của cô, váy ngắn căn bản không thể che toàn bộ phần mông, quần lót lộ ra một nửa, giữa hai chân đều bị mật dịch làm ướt.

"Xem ra em đã gấp đến mức không chờ nổi rồi?" Tần Thâm giọng nói khàn khàn, duỗi tay đem quần lót ướt đầm kéo xuống, mật dịch trong suốt không ngừng rơi tí tách.

Hắn vươn một ngón tay cắm thử vào bên trong tiểu huyết, phát hiện bên trong vừa ướt lại vừa hoạt, ra vào quả thực không hề có trở ngại.

Chọc vào rút ra vài cái, hắn lại chọc thêm một ngón tay nữa vào, tầm tắc nói: "Xem ra một ngón tay không thể thỏa mãn được em, em là thích anh dùng ngón tay làm tới cao trào, hay vẫn trực tiếp dùng còn thịt cắm vào đây?".

"Ân a..... Còn thịt....." Từ Thiên Huệ kiều diễm trả lời, giờ phút này cô không rảnh để suy nghĩ đến vấn đề thẹn thùng, ngón tay ra vào thông thả nào có giống như còn thịt, vừa to lại vừa mạnh.

"Em thật đúng là, càng ngày càng dâm dăng, ông xã liền cho em đại còn thịt" Nói xong, Tần Thâm đem còn thịt trướng đau sưng to đặt ở cửa huyết, dùng sức một cái đâm mạnh vào, thẳng đến khi mông Từ Thiên Huệ chống lên hạ bụng hắn.

"Ách a..... Hảo trướng..... Hảo sâu....." Hoa huyết lập tức bị căng đầy cực đại, toàn bộ hoa huyết đều bị còn thịt lấp kín, bụng nhỏ truyền đến từng trận tê dại, Từ Thiên Huệ ghé vào mặt bàn kiều diễm rên rỉ.

Nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy Tần Thâm động đây, Từ Thiên Huệ nhìn không được vờ vờ cái mông, kiều diễm nói: "Ân a....Anh nhanh động đi a....".

"Động như thế nào? Như này sao?" Tần Thâm vừa nói vừa chậm rãi rút còn thịt ra một đoạn.

"Ồ..... Không phải....." Thấy Tần Thâm cố ý không phối hợp, Từ Thiên Huệ nhìn không được khóc nức nở.

Tần Thâm nghiêng đầu, phảng phất giống như không hiểu nói: "Vậy động như thế nào? Em mau nói rõ".

"Ồ..... Cắm em..... Dùng còn thịt lớn cắm em....." Từ Thiên Huệ khóc lóc cầu xin, không ngừng vờ vờ cái mông.

"Cắm em? Cắm em ở đâu? Cắm như thế nào?" Tần Thâm cố ý không cho cô thông khoái.

"Ân a..... Muốn côn thịt lớn..... Cắm vào tiểu huyết của em! Dùng sức cắm a..... Ông xã..... A a a....." Từ ngữ dâm dăng bật ra, côn thịt lập tức thô to hơn một phần, bắt đầu chuyển động đâm vào rút ra.

"Có phải cắm tiểu huyết của em như thế này không?" Tần Thâm kích thích cái mông, động tác chọc vào rút ra giống như máy móc, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất, lại nhanh chóng rút ra, lại hung hăng đâm vào.

"Ân ân a a a..... A nga....." Từ Thiên Huệ bị đâm cả người ghé vào mặt bàn, hai gò bồng đảo không ngừng ma sát lên xuống trên mặt bàn, hai viên anh đào vốn bị chơi đến dựng đứng nay lại ma sát với mặt bàn lạnh lẽo, kích thích cả người run rẩy.

"Mau nói, Côn thịt lớn của ông xã, thảo em có sướng hay không? Có thích ngày ngày côn thịt lớn thảo em hay không?" bang một tiếng, Tần Thâm đem một bàn tay đánh mạnh vào mông Từ Thiên Huệ, trên mông xuất hiện năm dấu tay hồng rồi chậm rãi biến mất.

"A a..... Thích a..... Côn thịt lớn thảo tiểu huyết thật sướng a..... Ân a a....." Cái mông bị đánh kích thích tiểu huyết không ngừng co rút, lại bị động tác kịch liệt đâm vào rút ra của Tần Thâm, cả bụng nhỏ liên bủn rủn, không được.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: TG3 ngoại truyện [thư phòng play-end]

Chưa được một lúc, Từ Thiên Huệ bị đâm chọc cho đến run rẩy cả người, đại mật dịch trong suốt ở bên trong ào ạt chảy ra.

"Nhanh như vậy liền cao trào?" Tần Thâm đem Từ Thiên Huệ cả người vô lực ôm lên, từ sau lưng cô đem côn thịt thô to điên cuồng cắm vào hoa huyết, đâm vào rút ra hơn một trăm cái mới mãnh liệt bắn vào đỉnh hoa tâm.

"A a a..... Quá nhanh..... Ách a a..... Em không được..... A a a a....." Từ Thiên Huệ phần khích thét chói tai, cô cảm giác cơ thể không còn là của chính mình, một cổ lưu nhiệt bắn mạnh vào hoa tâm kích thích một lượng lớn dâm thủy trào ra.

Từ Thiên Huệ toàn thân vô lực kiêu diễm, tùy ý để Tần Thâm ôm.

"Làm từ phía sau lưng có sướng không?" Tần Thâm nhỏ giọng bên tai Từ Thiên Huệ, hấn ôm cô cùng ngồi xuống ghế da, côn thịt vẫn ở trong hoa huyết, không có rút ra.

"Vừa rồi không phải anh đã hỏi rồi sao?" Từ Thiên Huệ mị nhãn như tơ liếc nhìn Tần Thâm một cái, quần áo không chỉnh tề ngồi trên đùi hấn thờ dốc, làn váy bị cuốn lên tận bụng nhỏ, lộ ra khu rừng xanh đen, hoa huyết mở to ngâm lấy côn thịt thô to đỏ tím, tiểu huyết còn không ngừng co rút ản ản tràn ra đại mật dịch trong suốt cùng tinh dịch trắng đục.

"Anh muốn nghe chính miệng em nói lại một lần nữa" Tần Thâm bị liếc nhìn một cái, cả người càng nóng thêm, dưới thân côn thịt ở trong hoa huyết biến ngạnh trở lại.

"Nga, chán ghét... bên trong bị anh làm cho còn không ngừng chảy ra đâu" Cảm giác côn thịt bên trong hoa huyết đại biến ngạnh, trong chốc lát, bụng nhỏ bị côn thịt thô dài cùng hỗn hợp tinh mật dịch lấp đầy căng trướng, thậm chí trên bụng nhỏ còn nổi lên hình dạng côn thịt thô dài.

Tần Thâm duỗi bàn tay to đặt lên bụng nhỏ, ở chỗ nhỏ lên ản ản, lại rước lấy Từ Thiên Huệ kiêu mị rên rỉ: "Ân a.....Anh đừng ản.....Bên trong hảo trướng....".

Bụng nhỏ truyền đến từng trận bủn rủn trướng đau, Tần Thâm sau khi ản ản bụng nhỏ lại rời tay lên phía trên, cách lớp vải mỏng vờn về nữ tiên, đầu cúi xuống ghé vào tai Từ Thiên Huệ nói nhỏ: "Bên trong có phải không thoải mái không? Nếu không,.... Em tự mình động đi".

Từ Thiên Huệ kiêu diễm rên rỉ, hai gò bồng đảo bị nhào nặn thành đủ loại hình dạng, cô tức giận nói: "Cái kia của anh vẫn còn ở bên trong, em như thế nào động?".

"Chính mình động" Tần Thâm vừa nói vừa đem toàn bộ quần áo trên người Từ Thiên Huệ kéo xuống.

Từ Thiên Huệ cả người trần trụi ngồi trên đùi Tần Thâm, cái mông để trên hạ bụng hấn, hai chân thon dài mở rộng, ở địa phương bí ản, hoa huyết phần nộn ướt dầm dề đang bị một cây côn thịt thô to đỏ tím cắm vào, căng tràn thành hình chữ O, bụng nhỏ hơi nhỏ lên hình dạng của côn thịt thô dài, mà ở phía trên, hai gò bồng đảo tuyết trắng đầy đặn đang bị hai bàn tay thô to nhào nặn đũa bốn thành đủ các loại hình dạng.

"Ân a....." Từ Thiên Huệ vịn hai tay vào thành ghế, nhẹ nâng mông, côn thịt cắm ở bên trong hoa huyết chậm rãi đi ra một đoạn, đồng thời chất lỏng bên trong cũng chảy ra, toàn bộ nhỏ lên hạ bụng của Tần Thâm.

Hoa huyết co rút xoắn xuýt lợi hại, tựa như luyện tiếu côn thịt rời đi, mới đi ra một nửa, lập tức muốn đem cắm trở lại.

Mà Tần Thâm cũng không nhàn rồi, hai tay không ngừng đùa nghịch ngực sữa tuyết trắng, đầu lưỡi ẩm áp không ngừng hôn lên phần lưng Từ Thiên Huệ.

"A nha..." Từ Thiên Huệ hai tay bần rần, không trụ vững ngã ngồi trở lại trên người Tần Thâm, cái mông rơi xuống thật mạnh đánh vào hạ bụng hân, còn thịt thô to đỏ tím mơn lức cắm sâu vào bên trong hoa huyết, quy đầu thậm chí đã chạm vào hoa tâm, mãnh liệt ma sát trực tiếp làm hoa huyết trào ra một cổ mật dịch trong suốt, bụng nhỏ tê mỏi không chịu được.

"Ân, tiểu huyết lại bắt đầu đói khát rồi a" Tần Thâm nương theo mật dịch trong suốt như có như không cắm vào đâm chọc.

"A nga..... Nào có....." Từ Thiên Huệ cảm lòng không được rên rỉ, tiểu huyết gắt gao kẹp chặt còn thịt, vặn vẹo cái mông nghênh đón động tác của Tần Thâm, khát vọng muốn bị thâm nhập và chạm.

"Kẹp chặt như vậy, còn nói không có" Tần Thâm như muốn trừng phạt đâm thật mạnh vào, kích thích Từ Thiên Huệ thét chói tai: "A....Ông xã.....Nhẹ một chút....".

"Kia, đổi lại một cái tư thế" Tần Thâm nói xong, rút khoát đem còn thịt đỏ tím rút ra, theo còn thịt rút ra, hỗn hợp tinh mật dịch không ngừng chảy ra làm ướt đầm địa phương bí ẩn của hai người.

"Ân a....." Hoa huyết ướt đầm không được còn thịt cắm vào truyền đến từng trận hư không muốn lấp đầy.

Tần Thâm đem Từ Thiên Huệ bế lên, đứng dậy rời khỏi ghế da, đứng vững trên mặt đất hỏi: "Lần này, em muốn thử tư thế nào?"

"Em..... Em muốn....." Từ Thiên Huệ khẩn trương nhìn Tần Thâm, ý tưởng trong lòng làm cô một trận miệng đắng lưỡi khô.

"Em muốn cái gì, nói ra, ông xã cho em" Tần Thâm cổ vũ nói.

"Em muốn...Em muốn anh liếm tiểu huyết em" Dem câu này nói xong, Từ Thiên Huệ nhắm nghiền hai mắt thẹn thùng, tiểu huyết ướt đầm lây lội không ngừng chảy ra mật dịch, đem tinh dịch bên trong tẩy rửa sạch sẽ.

"A, nguyên lai tiểu huyết đói khát như vậy, đợi lát nữa em đừng khóc lóc xin tha a" Tần Thâm ác ý nói, đem Từ Thiên Huệ đặt lại trên ghế da, sau đó hân ngồi xổm xuống, vặn mở hai chân thon dài gác lên vai hân.

Từ Thiên Huệ cảm giác nhịp tim tăng nhanh, nhìn đầu đen kia đang cúi xuống úp mặt vào địa phương bí ẩn của mình.

Đối phương hô hấp ẩm nóng phun vào tiểu huyết, làm cô cảm lòng không được, mật dịch trong suốt trào ra ngày càng nhiều.

"Chắc chắc, đều đã chảy thành cái dạng này, xem ra em thực mong chờ anh liếm chỗ này" Tần Thâm nói xong, hai tay bắt lấy hông cô, cúi thấp, vrom đầu lưỡi ẩm áp liếm mút tiểu huyết phản nộn ướt át, mật dịch bên trong trào ra đều bị hân hút trọn vào miệng.

Từ Thiên Huệ thét lên một tiếng, cả người giống như bị điện giật, không ngừng run rẩy.

Tần Thâm ở địa phương bí ẩn vẫn không ngừng công thành chiếm đất, càng liếm mút, mật dịch càng cuộn cuộn chảy ra.

"A a....Ông xã....Liếm hảo sướng....A a a....." Từ Thiên Huệ thoải mái, ngón chân đều đã cuộn tròn, hai đùi căng chặt.

Tần Thâm đầu lưỡi cuốn lấy hoa hạch huyết sung mãn cảm, liếm mút, cắn cắn nhẹ, trong chốc lát, hoa huyết lại trào ra một cổ mật dịch trong suốt.

Từ Thiên Huệ toàn thân vô lực dựa vào ghế da.

Tần Thâm ngẩng đầu lên hỏi: " Thoải mái sao? Ông xã liếm em đến cao trào".

"Ân, ông xã thật lợi hại" Từ Thiên Huệ kiêu thanh khen ngợi.

Tần Thâm nghe thấy câu trả lời này, cúi đầu cười, đầu lưỡi lại quét qua hoa huyết mãn cảm, trực tiếp đâm vào bên trong tiểu huyết, dùng đầu lưỡi ma sát vách thịt, bắt chước động tác giao hợp, ở bên trong nhanh chóng ra vào vào, đồng thời hung hăng liếm mút mật dịch bên trong trào ra, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn hai cánh hoa.

"Nga..... A..... Ông xã a..... Từ bỏ..... Ô a....." Vừa trải qua cao trào, Từ Thiên Huệ lại bị một màn này kích thích cả người nâng lên.

Tần Thâm lại không có ý định buông tha, làm đến khi Từ Thiên Huệ triều xuy lần nữa mới ngẩng đầu lên.

"Sướng không, có phải hay không đã đến lượt anh?" Nói xong, Tần Thâm đem hai chân đặt trên vai nắm lấy, còn thịt thô dài đặt ở cửa huyết ướt át, chỉ chờ phát động một phát liền lập tức đi vào, hoa huyết ướt đầm trơn trượt hút lấy đỉnh quy đầu như muốn còn thịt đi vào sâu hơn. Sau đó Tần Thâm động thân một cái, đem toàn bộ còn thịt đâm sâu vào bên trong.

"Ân ân a a..... Ông xã.....chạm một chút a..... A nga a..... A ân.....hảo sâu..... Ô a....." Từ Thiên Huệ bắt lực, hai tay bám chặt thành ghế, hai chân cô đều bị người đàn ông này cầm lấy banh ra, lộ ra nam căn thô to đỏ tím không ngừng hung hăng ra vào, cửa huyết ướt đầm lây lội mật dịch, hai thân thể va chạm vào nhau tạo nên những tiếng "Phạch phạch" dâm nỹ vang dội khắp thư phòng.

"Ô a..... Ông xã.....từ bỏ..... A a..... mau dừng lại..... Ân ân a a..... A nga....." Từ Thiên Huệ có chút không chịu nổi cầu xin.

"Ân? Không cần sao? Phía dưới của em cũng không nói như vậy" Tần Thâm nhanh chóng lướt động cái hông, hung hăng đâm vào đỉnh hoa tâm, ở bên trong không ngừng va chạm, hung tợn nói: "em chính là đang cầu anh thao tiểu huyết của em, ông xã liền thao chết em, làm em ngày mai đều không xuống được giường".

"A a..... Không cần..... Ân a a..... Cầu anh nga..... Chậm một chút..... A a....." Dưới thân truyền đến từng đợt từng đợt khoái cảm, Từ Thiên Huệ chính mình không đếm được bao nhiêu lần lên cao trào, Tần Thâm lại thay phiên đổi tư thế, mỗi một lần lại một tư thế mới.

Trên mặt đất, trên tường, trên bàn sách..... Đứng, ôm, nằm..... Mỗi một lần hôn mê lại bị hấn làm tỉnh dậy....

-----++++-----

P/s: như đúng hẹn đăng nốt phần còn lại của thế giới 3.

Haiz, tuần sau phải đi học lại rồi, ai giống add không, còn chưa kịp chơi đã phải đi học rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: TG4 công lược thảo căn tướng quân 1

Khế ước giả: Mẫn Dao (trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Mới lộ đường kiếm

Tích phân: 2800

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm, hoạt sắc sinh hương, vũ trụ bùng nổ.

"Này, vũ trụ bùng nổ là như thế nào?" Mẫn Dao xem xét tư liệu của mình, ngoại trừ tích phân cùng vật phẩm có thay đổi, còn danh hiệu thì không có thay đổi gì.

Hệ thống dứt khoát giải thích: "Nhiệm vụ tiếp theo có chút nguy hiểm, yêu cầu người chơi một thân võ công đầy mình, vũ trụ bùng nổ chính là khi người chơi gặp phải nguy hiểm thì sẽ bùng nổ một tiểu vũ trụ".

Mẫn Dao đầu đầy hắc tuyến, dùng loại thanh âm lạnh nhạt không một giọt nóng nảy để giải thích một cái khí chí sôi sục.....như thế nào cũng cảm thấy quái dị..... Thôi kệ, cô vẫn nên xem nhiệm vụ tiếp theo có cái gì nguy hiểm trước đi.

"Mở ra nhiệm vụ tiếp theo" Mẫn Dao lười tiếp thu cốt truyện trước, dù sao đến khi truyền tống, hệ thống cũng sẽ tự động cung cấp cốt truyện cùng ký ức của nguyên chủ cho cô.

Bước vào bên trong quảng sáng bạch quang, lại một trận choáng váng quay cuồng.

Sau khi tiếp thu cốt truyện cùng ký ức của nguyên chủ, Mẫn Dao cảm giác đầu óc không thoải, cô cuối cùng cũng minh bạch vì sao hệ thống lại nói nhiệm vụ này có chút nguy hiểm.

Mà điều quan trọng nhất là cô cư nhiên xuyên đến cổ đại. Với cái xã hội nam tôn nữ ti như thế này đủ để gây trở ngại cho cô.

Nguyên chủ lần này là Sở Ngọc Thiên, tính tình nhu nhược nhã nhặn đoan trang, là thiên kim tiểu thư con nhà lành, cùng phụ thân sống ở Lê Hoa thôn ba năm, năm mười sáu tuổi gả cho tiểu tử Lương Diệu Đình cùng thôn, một năm sau sinh hạ nhi tử Lương Thiên Diễn, nhưng mà Lương Diệu Đình lại ở đây tháng nhi tử Lương Thiên Diễn bị quan phủ bắt đi tòng quân đánh giặc.

5 năm sau, Lương Diệu Đình ở chiến trường lập được nhiều chiến công, chiến tranh kết thúc, đất nước trở về thời bình, hắn được hoàng đế phong thưởng làm tướng quân.

Lương Diệu Đình liền phái người về Lê Hoa thôn đón Sở Ngọc Thiên cùng nhi tử Lương Thiên Diễn lên kinh thành, cùng hắn đoàn viên.

Lại không ngờ Sở Ngọc Thiên cùng Lương Thiên Diễn trên đường đi gặp phải sơn tặc, Sở Ngọc Thiên vì bảo hộ nhi tử, thay nhi tử đỡ một đao mà chết.

Mục tiêu công lược của Mẫn Dao chính là Lương Diệu Đình, theo lý thuyết mà nói, với loại quan hệ này hẳn là dễ công lược.

Thế nhưng ngày mai, Sở Ngọc Thiên cùng Lương Thiên Diễn cùng nhau lên kinh thành, nói cách khác, ngày mai nguyên chủ liền bị người ta giết chết.

Nghĩ đến đây, Mẫn Dao trong lòng khản trương, trước kia làm diễn viên cô đã từng học không ít võ thuật, nhưng cũng chỉ là mấy tư thế mèo cào mà thôi, nếu thực sự phải đối chiến với một người biết võ thuật, quả thực là vô dụng, chân chính sẽ bỏ mạng.

Mà cái vũ trụ bùng nổ kia cô lại chưa từng dùng qua, cũng không có thời gian xem xét, trong lòng hoàn toàn rối rắm.

Hơn nữa hiện tại cô không còn nhiều thời gian để chuẩn bị.

Càng nghĩ Mẫn Dao càng đau đầu, đối mặt với sơn tặc hung ác, cô rốt cuộc phải làm sao mới có thể bảo toàn được tính mạng?

Ngẫm nghĩ một chút, Mẫn Dao quyết định dạo chơi Thương Thành, xem có vật phẩm gì có ích hay không.

Vừa mới đi vào, phát hiện xung quanh đều là tâm pháp võ công, tuy nhiên để đổi một quyển tâm pháp lại cần rất nhiều điểm tích phân, nhiều đến mức dọa người, mà võ công này cũng đâu phải một sớm một chiều có thể luyện thành được. Đòi hỏi phải tốn rất nhiều thời gian cùng tinh hoa mới lĩnh ngộ được.

Yêu cầu này hiển nhiên Mẫn Dao không thể đáp ứng được, tìm thêm vài lần nữa, rốt cuộc cũng tìm được một cái thích hợp – bảo mệnh hoàn sơ cấp.

Tác dụng của vật phẩm: Vô luận bị thương nghiêm trọng như thế nào đều có thể giữ được tính mạng.

Tích phân để đổi: 800

Mẫn Dao nhìn xung quanh, còn có một bảo mệnh hoàn trung cấp, có tác dụng tốt hơn nhiều so với bảo mệnh hoàn sơ cấp, yêu cầu 2000 điểm tích phân, nhưng mà hiện tại cô còn chưa đủ cấp bậc, không thể đổi.

Chỉ có thể dùng 800 điểm tích phân để đổi một viên bảo mệnh hoàn sơ cấp, Mẫn Dao trong lòng có chút tự tin, cuối cùng cũng lo được họa trước mắt.

-----++++-----

Sáng ngày hôm sau, Sở Ngọc Thiên ôm nhi tử đã được năm tuổi ngồi lên xe ngựa, trong lòng vì tai họa sắp ập tới có chút bất an.

“Nương, người bị làm sao vậy?” Tiểu Thiên Diễn tuy còn nhỏ nhưng rất nhanh nhạy nhận ra sự khác thường của mẫu thân, có chút lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, nương chính là trong lòng có chút bất an” Sở Ngọc Thiên cười cười trấn an nhi tử, hai tay không khỏi ôm chặt lấy Tiểu Thiên Diễn.

Đứa nhỏ này, tuyệt đối không thể xảy ra bất luận sơ xuất gì.

Nếu hấn xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ gây trở ngại cho nàng cùng Lương Diệu Đình.

“Nương, người đừng lo lắng, Thiên Diễn sẽ bảo vệ người. Hơn nữa Hoắc thúc thúc có nói, chỉ hai ngày nữa sẽ đến kinh thành, như vậy liền có thể gặp phụ thân. Nương ~ phụ thân của con trông như thế nào?” Tiểu Thiên Diễn vẻ mặt chờ mong, khao khát nhìn Sở Ngọc Thiên, hấn đã năm tuổi nhưng chưa từng gặp phụ thân một lần.

Từ nhỏ, hấn đã cùng mẫu thân nương tựa vào nhau mà sống, cho nên hấn đối với mẫu thân thực thân.

“Phụ thân người hấn a..... Rất cao lớn.....” Sở Ngọc Thiên ôn nhu tươi cười, nhớ lại bộ dáng của Lương Diệu Đình trong trí nhớ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Nàng nói đều là kỷ ức của Sở Ngọc Thiên 5 năm trước, hiện tại Lương Diệu Đình ở kinh thành có bộ dáng gì, nàng hoàn toàn không biết, dù sao nàng cũng tin tưởng, sau 5 năm, Lương Diệu Đình cũng không thay đổi nhiều.

Nói cách khác, trừ bỏ phải đối mặt với vấn đề sinh tử nàng còn phải đối mặt với một Lương Diệu Đình không quen biết, cùng với cốt truyện không biết.

Thế giới này không có cốt truyện nam nữ chủ.

Theo như hệ thống giải thích, phép tắc thiên địa ở thế giới này so với ba thế giới trước hoàn thiện hơn, cho nên không xuất hiện nam nữ chủ, bởi vì theo phép tắc thiên địa, chúng sinh đều bình đẳng.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, trong chốc lát bên ngoài không ngừng vang lên tiếng hò hét, tiếng chém giết, cùng tiếng va chạm của đao kiếm.

Sở Ngọc Thiên trong lòng khản trương, gắt gao ôm lấy Tiểu Thiên Diễn, trận chém giết này cuối cùng cũng xảy ra.

“Nương ~” Tiểu Thiên Diễn sợ hãi, theo bản năng nép vào lòng Sở Ngọc Thiên, bàn tay nhỏ nắm bắt lấy góc áo của nàng.

“Đừng sợ, nương sẽ bảo vệ con” Sở Ngọc Thiên an ủi sò sò đầu nhỏ của nhi tử, nàng cắn chặt hai hàm răng, nhìn tình hình chiến đấu bên ngoài.

Thừa dịp đám sơn tặc đang bị hộ vệ vây khốn, Sở Ngọc Thiên liền ôm Tiểu Thiên Diễn xuống xe ngựa.

Tên cầm đầu đám sơn tặc thấy vậy, lập tức hướng đại đao bỏ về phía nàng, nhưng lại chém phải một thanh trường kiếm của một hán tử thân mặc một thanh bào thiếu niên, hẳn là đội trưởng đội hộ vệ hộ tống Sở Ngọc Thiên cùng Lương Thiên Diễn về kinh, tên là Hoắc Uy, cũng chính là Hoắc thúc thúc trong miệng Tiểu Thiên Diễn lúc trước.

Hắn cắn răng hét về phía Sở Ngọc Thiên: “Phu nhân, người mau mang tiểu công tử đi đi, nơi này đã có thuộc hạ ngăn cản”.

Sở Ngọc Thiên trong lòng hoảng loạn không thôi, nàng miễn cưỡng duy trì trấn định, hướng về phía Hoắc Uy gật gật đầu, hai tay che chở Tiểu Thiên Diễn trong ngực, nhắm thẳng con đường an toàn chuẩn bị chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: TG4 công lược thảo căn tướng quân 2

Sở Ngọc Thiên trong lòng giống như bị vạn mã chạy qua, đao kiếm vốn không có mắt, nơi này lại đang xảy ra hỗn chiến, khó tránh khỏi bị ngộ thương.

Ngẫu nhiên có vài tên sơn tặc bỏ đao về phía nàng, nếu không có Hoắc Uy chặn lại, nàng cũng không thể tự mình tránh thoát.

Mà mấy hộ vệ khác sợ mạo phạm Sở Ngọc Thiên cùng Lương Thiên Diễn nên tay chân có chút lóng ngóng.

Một tiếng xé gió vang lên, Sở Ngọc Thiên cảm giác lạnh cả sống lưng, nàng nghiêng người né tránh một đòn trí mạng, ngay sau đó, tên sơn tặc kia lại hướng đại đao bỏ về phía nàng.

Sở Ngọc Thiên liền tiếp bị công kích, trong lòng bắt đầu giận dữ. Mà Hoắc Uy bên kia lại đang bị mấy tên sơn tặc vây khốn, không thể thoát thân, nhìn thấy tình huống bên này, lòng nóng như lửa đốt hết lớn: “Phu nhân, cẩn thận”.

Hoắc Uy hai mắt tròn trĩnh, không thể tin tưởng nhìn chằm chằm Sở Ngọc Thiên đang ôm chặt lấy Lương Thiên Diễn mặt đã sạm trắng bệch, dùng một chân đá vào tên sơn tặc kia.

Sở Ngọc Thiên tức giận đùng đùng, lão hồ không phát uy liền tướng mèo bệnh sao? Có lẽ do sinh mệnh bị uy hiếp, làm nàng bùng nổ tiểu vũ trụ một lần, tuy rằng uy lực không đủ lớn nhưng cũng đủ để đảm bảo an toàn tính mạng của bản thân.

Theo sau nàng là một đường lo lắng đề phòng thoát thân khỏi hỗn chiến, Hoắc Uy đem mẫu tử hai người giấu sau một tảng đá lớn, trầm giọng nói: “Phu nhân, người cùng tiểu công tử ở đây chờ thuộc hạ một lát, để thuộc hạ đi giải quyết nốt đám sơn tặc kia, nếu không may có chuyện gì xảy ra, người hãy mang tiểu công tử đi trước”.

Sở Ngọc Thiên khẩn trương gật đầu, nhìn Hoắc Uy lại ra nhập hỗn chiến một lần nữa.

Nếu bây giờ nàng đào tẩu mà đám Hoắc Uy lại đánh thắng, hẳn ta sẽ biết đi đâu để tìm nàng, hơn nữa, bên người nàng còn đang mang theo nhi tử, chỉ sợ muốn đến kinh thành cũng khó khăn.

Có lẽ do không có Sở Ngọc Thiên gây cản trở nên đám hộ vệ ra tay ngày một tàn nhẫn hơn, hai bên điên cuồng lao vào chém giết.

Sở Ngọc Thiên bưng kín hai mắt nhi tử, tiểu hài tử không nên trông thấy một màn huyết tinh này, nếu cứ nhìn chỉ sợ sau này sẽ tạo thành một bóng ma tâm lý.

Đám hộ vệ vốn được huấn luyện gian khổ, võ công so với mấy tên sơn tặc tốt hơn nhiều, không bao lâu liền đem thế cục nghiêng về một phía, toàn bộ sơn tặc đều bị giết chết.

Sở Ngọc Thiên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng vượt qua được ải này.

Chờ nàng đến kinh thành cũng đã là ba ngày sau, bởi vì tất cả các hộ vệ đều bị thương không nhẹ nên trì hoãn một ngày đường để băng bó miệng vết thương.

-----++++-----

Kinh thành, phủ tướng quân.

Một chiếc xe ngựa giản dị dừng ở trước cửa phủ tướng quân, hai bên chỉ còn sót lại mười mấy người hộ vệ hộ tống.

“Phu nhân, tiểu công tử, chúng ta đã tới nơi” Bên ngoài xe ngựa, truyền đến âm thanh cung kính của Hoắc Uy.

Sở Ngọc Thiên nhẹ nhàng lên tiếng, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vén rèm xe lên, ôm lấy Tiểu Thiên Diễn bước ra, sau đó thông thả bước xuống xe ngựa.

“Oa, nương, phủ tướng quân thật là lớn” Tiểu Thiên Diễn một đường ừ ừ nhìn thấy khí thế uy nghiêm của phủ tướng quân, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức kinh ngạc cảm thán.

Sở Ngọc Thiên nhấp môi cười nhạt, nắm lấy tay nhi tử, đi theo sau Hoắc Uy bước vào phủ tướng quân.

Trên đường đi, chứng kiến toàn bộ kiến trúc xung quanh, phong cách thiết kế tuyệt đối lãnh ngạnh, lại nhớ đến tính cách của Lương Diệu Đình, ắt hẳn không khác gì so với những vị tướng quân khác.

“Phu nhân, đây là phòng của người cùng tiểu công tử, tướng quân đã cho hạ nhân thu xếp ổn thỏa rồi” Hoắc Uy đem mẫu tử hai người dẫn đến một căn phòng trong hậu viện nói: “Tướng quân hiện tại đang ở trong quân doanh, thuộc hạ đã cho người đi thông tri với tướng quân, phu nhân đi đường mệt nhọc, không ngại cùng tiểu công tử đi nghỉ trước đi”.

“Làm phiền Hoắc đội trưởng chiếu cố một đường” Sở Ngọc Thiên cúi đầu một cái tỏ vẻ cảm tạ.

Chờ Hoắc Uy rời đi, nàng liền cho người chuẩn bị nước ấm, cùng nhi tử cùng nhau tắm rửa, lát nữa còn phải gặp Lương Diệu Đình, làm sao có thể để một thân mệt nhọc được? Phải hảo hảo trang điểm mới đúng.

Thân thể này cũng mới hai mươi hai tuổi, nếu ở hiện đại cũng chỉ mới tốt nghiệp đại học xong, tuy rằng đã sinh một nhi tử nhưng vẫn rất lung linh kiều diễm.

Sở Ngọc Thiên cho người chuẩn bị xiêm y của nàng cùng Tiểu Thiên Diễn, một thân áo gấm xanh lam váy dài cùng với đai lưng gấm trắng, phác họa lên toàn bộ phần eo thon nhỏ một tay có thể ôm trọn, trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên làm người cảm giác mới mẻ.

Mái tóc đen dài suôn mượt thướt tha trên bả vai, gương mặt thanh thuần mỹ lệ, mày đẹp thon dài tinh tế, đôi mắt biết nói long lanh mị hoặc, cánh mũi nhỏ nhắn tinh xảo, đôi môi căng mọng hấp dẫn.

Nếu dựa sát vào người nàng, có thể ngửi thấy một mùi hương như ẩn như hiện.

“Nương, trên người của nương thật là thơm ~” Tiểu Thiên Diễn mái tóc ướt sũng nhào vào lòng mẫu thân làm nũng, nhăn nhó cái mũi nhỏ, ở trong lòng nàng không ngừng hít ngửi.

Sở Ngọc Thiên vuốt nhẹ lưng nhi tử, buồn cười trêu ghẹo: “Thiên Diễn, mũi của con so với tiểu cầu còn thánh hơn?”.

“Nương, mũi của con so với tiểu cầu còn lợi hại hơn nhiều” Tiểu Thiên Diễn có chút không rõ thâm ý trong lời nói của Sở Ngọc Thiên, cứ như vậy đem chính mình cùng tiểu cầu so sánh, một bộ dạng vô cùng tự hào kiêu ngạo.

Sở Ngọc Thiên liền bị bộ dạng này của hắn chọc cười, hai mắt mỉm cười nhìn hắn: “Ân... Con so với tiểu cầu đương nhiên là lợi hại hơn rồi”.

“Cái gì so với tiểu cầu lợi hại hơn?” Một đạo âm thanh hùng hậu thô to phóng khoáng từ bên ngoài cửa truyền vào.

Sở Ngọc Thiên cùng Lương Thiên Diễn đồng thời quay đầu lại, liền thấy một thân nhung trang cao một mét tám đang từ bên ngoài cửa đi về phía bọn họ.

Thân hình cao lớn vĩ ngạn, ngũ quan ngạnh lạnh dương cương, mày kiếm nồng đậm anh đỉnh, hai mắt sắc bén tràn ngập hàn quang, đôi môi bạc mỏng gợi cảm, trên người một cỗ vận phu khó địch, khí thế uy nghiêm.

Người nam nhân này hẳn là Lương Diệu Đình đi.

Sở Ngọc Thiên có chút chần chờ đứng dậy, cắn môi nhẹ kêu: “Tướng công?”.

Không ngoài dự liệu của nàng, Lương Diệu Đình so với 5 năm trước, tướng mạo có chút thay đổi, trên người nồng đậm khí thế khác người thường.

Lương Diệu Đình “Ân” một tiếng, ánh mắt sắc bén quét về phía hai người.

Mà Tiểu Thiên Diễn vội vàng từ trong lòng mẫu thân trượt xuống, chạy về phía Lương Diệu Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn sùng bái kích động nói: “Phụ thân, con là Thiên Diễn, nhi tử của người, phụ thân có nhớ con không? Nương nói con vừa mới sinh ra, người liền đặt tên này cho con”.

Sở Ngọc Thiên ngậm cấp cho nhi tử một cái tán thưởng, với chiều thức này của Lương Thiên Diễn, nháy mắt đem một nhà chia cách 5 năm kéo lại gần.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy Tiểu Thiên Diễn, Lương Diệu Đình hai mắt sắc bén nháy mắt một cái liền nhu hòa, cả người hơi cúi xuống đem nhi tử ôm lên, trên mặt lộ ra tươi cười thật lòng: “Đương nhiên là nhớ rồi, phụ thân như thế nào lại không nhớ rõ Thiên Diễn, con vừa mới sinh ra, nhỏ nhỏ một đoàn, hiện giờ đã lớn như vậy rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: TG4 công lược thảo căn tướng quân 3

“Đúng a, phụ thân, người lớn lên hảo cao hảo lớn, cùng trong tướng tượng của Thiên Diễn cao lớn giống nhau” Tiểu Thiên Diễn hưng phấn nói năng có chút lộn xộn, cánh tay nhỏ nhắn kích động múa may, đảo loạn lung tung.

Lương Diệu Đình hiển nhiên bị động tác này của Lương Thiên Diễn chọc cười.

Cùng nhi từ chơi đùa một lát, hần mới nhìn về phía Sở Ngọc Thiên, trong mắt dâng lên một cỗ cảm kích cùng một tia áy náy: “Ngọc Thiên, mấy năm nay, vất vả cho nàng rồi. Trên đường đi nàng cùng Thiên Diễn gặp phải sơn tặc, ta đã nghe Hoắc Uy báo lại, đã cực khổ cho hai mẫu tử nàng rồi”.

Nhắc đến chuyện hai mẫu tử gặp phải sơn tặc, Lương Diệu Đình trong mắt không ngăn được hiện lên một tia sát khí, nghĩ đến cảnh thể tử cùng nhi tử của hần bị người ta giết chết, Lương Diệu Đình thanh âm chợt biến lãnh: “Bọn chúng thật to gan. Ta đã phái người đi tiêu diệt toàn bộ đám sơn tặc cường đạo vùng lân cận”.

Sở Ngọc Thiên lắc đầu, âm đạm rơi lệ, hai khóe mắt đỏ lên, thanh âm phát ra từ cổ họng: “Tướng công, có thể nhìn thấy chàng bình an không có mệnh hệ gì cùng với Thiên Diễn bình an lớn lên, thiếp điểm này vất vả cũng không tính là gì”.

Như thế này có thể không tính cái gì đâu, 5 năm, nàng một thân nữ tử nhu nhược, một mình nuôi nấng hai tử, trong đó có bao nhiêu chua xót.

Cũng may 5 năm trước hoàng đế ra lệnh chiêu binh, đem trai tráng trong thôn toàn bộ bắt đi, chỉ lưu lại lão nhân già yếu, bằng không với dung mạo của Sở Ngọc Thiên, hơn nữa trong nhà lại không có trượng phu, chỉ sợ sớm đã có người nhớ thương.

Mà Sở Ngọc Thiên tự nhiên cũng rất rõ ràng, 5 năm sự tình của nàng, chỉ sợ Lương Diệu Đình đã sớm cho người tra xét, nếu nàng là người không chịu nổi cô đơn, chỉ sợ cái nàng nhận được sẽ là một tờ hưu thư đi.

Ai bảo hiện giờ Lương Diệu Đình nước lên thì thuyền lên, với chức vị tướng quân trong triều đình, ngôn hành cử chỉ đều sẽ bị người chú ý, nếu không may bị đối thủ phát hiện ra một vết nhơ rất có khả năng sẽ bị buộc tội.

Nói một cách khó nghe, nàng bắt quá cũng chỉ là một vị thiên kim tiểu thư nghèo túng, còn có không ít những vị thiên kim tiểu thư chân chính khác muốn gả cho hần.

Sở Ngọc Thiên trong lòng sáng tỏ, nếu nàng chết, Lương Diệu Đình tự nhiên sẽ không ở thế cả đời, lấy thêm thê thiếp là điều tất yếu, cũng không biết sẽ tiện nghi cho vị thiên kim tiểu thư nhà ai.

Từ từ, trái tim Sở Ngọc Thiên mãnh liệt nhảy lên, nếu nàng cùng Thiên Diễn bị đám tên sơn tặc kia giết chết.... Lương Diệu Đình chẳng phải sẽ cưới một nữ nhân khác sao?

Như vậy.... lần này gặp sơn tặc... có hay không là do người có tâm từ mi an bài?

Với biểu tình vừa rồi của Lương Diệu Đình, hần hần không phải là người chủ mưu trong vụ việc lần này... hoặc do là, nàng đã suy nghĩ quá nhiều?

Sở Ngọc Thiên trong lòng còn sợ hãi, nếu đây thực sự là âm mưu của người khác thì mi an bài, như vậy lần này nàng cùng Thiên Diễn không chết, chỉ sợ sau này cũng không tránh khỏi bấy rập liên tiếp cùng ám sát.

Cũng may đây là phủ tướng quân, nếu thực sự có người rắp tâm muốn hãm hại hai mẫu tử nàng, cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Sở Ngọc Thiên tâm tình bình phục lại, cả người bình tĩnh, thừa dịp tình cảnh hiện giờ còn an toàn, trước đem Lương Diệu Đình bắt lấy rồi nói sau.

-----tiểu phân cách tuyến mạnh mạnh ban ngày-----

Lương Thiên Diễn quần lấy Lương Diệu Đình cả ngày, đến khi trời tối cũng hưng phấn nháo tới nửa đêm mới ngủ.

Một gian phòng rộng lớn, trên chiếc giường thủ công cổ xưa tinh xảo, Lương Thiên Diễn nằm ở vị trí bên trong, khuôn mặt nhỏ nhỏ đỏ bừng, trên mặt treo lên tươi cười thỏa mãn, hần ngủ cực kỳ ngon giấc, chơi đùa một ngày, hiển nhiên mệt mỏi muốn chết.

Trong phòng ánh nến lay động, ánh sáng mờ mờ làm Sở Ngọc Thiên có chút không thích ứng được, nàng một thân áo ngủ mỏng manh đi đến bên bàn đặt nến, một tay đem ngọn nến thổi tắt, phòng lập tức lâm vào bóng tối.

Sở Ngọc Thiên đang định xoay người, sờ soạn trở về giường, không ngờ, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một thân cường tráng nóng rực dán lên người nàng.

“Tướng, Tướng công?” Sở Ngọc Thiên hoảng loạn nhỏ giọng hỏi, trước mắt một mảnh đen tối, nàng quay đầu, mơ hồ nhìn thấy một thân nam nhân cao lớn ở phía sau.

“Ân?” Sau đó nàng nghe được âm thanh hàm hồ của Lương Diệu Đình, rồi liền cảm thấy hơi thở ấm nóng của đối phương phả vào cổ, kịch liệt dồn dập hôn xuống chiếc cổ trắng nõn, khiến cho toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy.

“Trương công... Ân a... Chàng đừng...” Một bàn tay to lạnh lẽ không một tiếng động phủ lên ngực sữa đầy đặn tròn trịa, cách y phục mạnh mẽ đè ép vuốt ve nhào nặn thành mọi hình dáng, Sở Ngọc Thiên hô hấp khó chịu, nhìn không được nhỏ giọng rên rỉ.

“Ngọc Thiên... Cho ta...” Lương Diệu Đình đem y phục trên người Sở Ngọc Thiên lột ra, liền lộ ra vai ngọc mượt mà cùng với chiếc áo yếm đỏ thắm bao trọn hai tiểu bạch thỏ mũn mũn trước ngực, đầu lưỡi ấm nóng từ cổ một đường đi xuống phía dưới, ở trên da thịt trơn mềm liếm mát, lưu lại những dấu vết ướt át ái muội, càng làm tiểu mỹ nhân phát ra âm thanh kiều diễm.

“Ân.....” Sở Ngọc Thiên áp lực rên rỉ, nàng sợ sẽ đánh thức Tiểu Thiên Diễm đang ngủ trên giường, hai bàn tay tràn đầy vết chai sạn trực tiếp vói vào bên trong áo yếm, tùy ý vuốt ve đôi tuyết trắng đầy đặn, bàn tay to thô ráp vô tình có ý dùng những vết chai sạn xoa xoa hai tiểu bông đào, đôi khi niết chặt một cái.

Sở Ngọc Thiên cảm giác dưới thân một mảnh ướt át, nàng kẹp chặt hai chân, xòe lòi trong lòng Lương Diệu Đình, kiều diễm rên rỉ.

“Hai đầu vú của nàng đã biến ngạnh rồi” Lương Diệu Đình thấp giọng để sát vào tai Sở Ngọc Thiên cười khê.

Sở Ngọc Thiên xấu hổ đỏ mặt không nói gì, kia bị đùa bốn phát trướng đau cùng tê dại không thôi, hai đỉnh hồng mai găng gượng nở rộ.

Một bàn tay to rút ra, từ phía sau mông vói vào khu vực cấm địa, cách quần vải mỏng manh đã ướt vuốt ve cánh hoa mềm mại bí ẩn.

“Ngọc Thiên... Nàng ướt thật nhanh...” Lòng bàn tay thô ráp không ngừng ma sát cánh hoa, kích thích tiểu huyết trào ra từng đợt từng đợt mật dịch, nhanh chóng làm ướt đầm toàn bộ khu vực xung quanh.

“Ân a..... Trương công..... Ân..... Đừng như vậy..... Thiên Diễm hấn..... Ân ách.....” Sở Ngọc Thiên áp lực nhỏ giọng rên rỉ, ngại Lương Thiên Diễm còn ở trong phòng.

“Hắn đã ngủ sâu, ngày mai mới có thể tỉnh lại” Lương Diệu Đình nói xong liền đem quần của Sở Ngọc Thiên kéo xuống.

Sở Ngọc Thiên chỉ cảm thấy dưới thân chột lạnh, bàn tay thô ráp kia trực tiếp tiếp xúc với địa phương thần bí.

Bàn tay ướt đầm không ngừng thăm dò địa phương bí ẩn, lòng bàn tay chai sạn tùy ý ma sát hai cánh hoa phấn nộn, đôi khi đè ấn hoa hạch huyết sung.

“Ách a.....” Sở Ngọc Thiên cả người căng chặt, cánh tay vươn về phía sau nắm chặt lấy quần áo trên người Lương Diệu Đình, dưới thân tiểu huyết không ngừng co rút.

“Trương công...” Sở Ngọc Thiên khó chịu vặn vẹo vòng eo, đối với chính mình khát vọng mở miệng.

“Muốn?” Lương Diệu Đình vừa hỏi vừa dùng ngón trỏ cùng ngón giữa cắm vào tiểu huyết, hai ngón tay vừa mới đi vào liền bị vách thịt giảo hoạt gắt gao cắn lấy.

“Ân a a.....” Tiểu huyết bị dị vật xâm chiếm không ngừng trào ra mật dịch, càng làm hoa huyết cắn nuốt lợi hại hơn.

Mật huyết không ngừng co rút, hai ngón tay thô ráp đầy vết chai sạn ở bên trong tiểu huyết bắt đầu chọc vào rút ra, không ngừng cọ xát ma sát vách thịt bên trong, kích thích mật dịch ở bên trong hoa huyết không ngừng trào ra tưới ướt đầm lòng bàn tay của Lương Diệu Đình.

“Ân..... Ngọc Thiên..... Bên trong nàng thật chặt, ngón tay ta đều sắp bị nàng kẹp đứt rồi.....” Lương Diệu Đình ngoài miệng thì nói như vậy nhưng tay lại không ngừng ra tăng tốc độ, ngón tay mạnh mẽ đâm vào bên trong tiểu huyết rồi lại nhanh chóng rút ra, đỉnh ngón tay còn chạm phải một khối thịt non mềm nhô lên.

Tiểu nhân nhi trong ngực nháy mắt cơ thể trở nên căng thẳng, hoa huyết co rút lợi hại, áp lực đè nén rên rỉ.

“Là nơi này sao?” Lương Diệu Đình ánh mắt âm trầm, ngón tay trực tiếp ấn lên khối thịt non mềm, dùng sức cọ xát nơi đó....

“Ngô ân...” Sở Ngọc Thiên không ngừng run rẩy giống như bị điện giật, hoa huyết từng đợt từng đợt co rút, một cổ mật dịch trong suốt từ bên trong tiểu huyết trào ra, vốn là tiếng thét chói tai vang lên nhưng lại bị Lương Diệu Đình che kín miệng nên biến thành những tiếng ngổ ngồ.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 63: TG4 công lực thảo căn tướng quân 4

Lương Diệu Đình rút ngón tay ướt đầm ra, phóng xuất nan cần đã sớm sung to ở dưới thân, không để ý tới Sở Ngọc Thiên vừa mới trải qua cao trào, liền lập tức cắm vào bên trong tiểu huyết ướt át, nhưng mà một phần của côn thịt thô dài vẫn còn ở bên ngoài tiểu huyết.

"Ách..." Sở Ngọc Thiên vốn định hét chói tai nhưng lại bị bàn tay to che kín nên chỉ có thể phát ra những âm thanh ách ách, dưới thân hoa huyết cơ hồ như bị côn thịt làm hồng, cả tiểu huyết căng trướng lợi hại.

"Kiên nhẫn một chút, đừng phát ra âm thanh quá lớn" Lương Diệu Đình nói khẽ với Sở Ngọc Thiên, sau đó mới đem bàn tay đang che kín miệng nàng rời đi, rồi xuống vuốt ve hai gò bồng đảo đầy đặn tròn trịa, côn thịt phía dưới gian nan chậm rãi đi vào bên trong u kính.

"Ân ân..... Ân ách..... Tướng công..... Hảo sâu a....." Sở Ngọc Thiên bắt lực rên rỉ, nhỏ giọng nỉ non, hoa huyết bị côn thịt thô dài lấp đầy căng trướng, thể nhưng côn thịt thô dài kia lại không ngừng muốn đi sâu vào bên trong, nàng khó chịu vận vẹo vòng eo, toan hướng về phía trước trốn tránh.

Bàn tay to của Lương Diệu Đình bỗng nhiên từ trên ngực trượt xuống dừng ở vòng eo của nàng, rồi dùng chút lực, cánh mỏng kiều đình đầy đặn lấp tức dán chặt vào hạ bụng hân, côn thịt thô dài mượn lực cắm toàn bộ vào bên trong tiểu huyết.

"Ngô a..... Tướng công....." Sở Ngọc Thiên nháy mắt tràn đầy nước mắt, hoa huyết nhỏ hẹp chật chội bị côn thịt thô dài sung to lấp đầy, đỉnh quy đầu gắt gao chống lấy hoa tâm, kích thích hoa huyết không ngừng trào ra mật dịch, tưới ướt đầm toàn bộ u kính.

"Ân..... Sinh xong hài tử vẫn còn chật như vậy?" Lương Diệu Đình bắt lấy vòng eo mềm mại, côn thịt thô dài ở bên trong hoa huyết bắt đầu đưa đẩy, thân cây vừa to vừa nóng không ngừng ma sát vách thịt non mềm, cuốn lấy mật dịch trong suốt ở bên trong tạo nên những tiếng nhóp nhép đầy dâm mĩ.

"Ân..." Nữ nhân áp lực mở miệng rên rỉ, hai tay vô lực chống lên mặt bàn trước mặt, dưới thân hoa huyết bị côn thịt thô dài cắm tê mồi không thôi, mỗi lần thông thả cắm vào đều đỉnh đến hoa tâm, côn thịt lấp đầy toàn bộ hoa huyết, kích thích mật dịch bên trong không ngừng chảy ra, những tiếng "Phạch phạch" vang lên trong căn phòng yên tĩnh càng ngày càng rõ ràng.

"Ngọc Thiên, nàng càng ngày càng ướt, có phải rất muốn hay không?" Giọng nói nam nhân trầm thấp thờ dốc đầy gọi cảm vang lên bên tai Sở Ngọc Thiên, côn thịt đang nhét vào tiểu huyết bỗng nhiên đình chỉ động tác, bàn tay to đang đặt trên vòng eo cũng hướng lên trên bắt lấy hai gò bồng đảo, tùy ý dè ép chà đạp.

Côn thịt thô dài nhét đầy hoa huyết vẫn không chịu nhúc nhích, đình chỉ động tác chọc vào rút ra, làm hoa huyết vốn tê mồi lại càng thêm ngứa ngáy không thôi, mật dịch từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, tản mát hương vị hoan ái ngọt ngào.

"Tướng công..." Sở Ngọc Thiên nhịn không được nhỏ giọng nức nở, hai chân kẹp chặt, mông hơi cong lên, làm cho tiểu huyết đói khát chủ động phun ra nuốt vào côn thịt, lấy động tác này giảm bớt sự đói khát trong cơ thể.

"Ha ha ~ Ngọc Thiên thật đúng là nóng vội a! Liền như vậy gấp không chờ nổi?" Lương Diệu Đình thấp giọng cười khế, thừa lúc hoa huyết đang phun ra nuốt vào côn thịt thì đem côn thịt chậm rãi rút ra.

"Tướng công..... Không cần....." Cảm nhận được côn thịt thô dài đang chậm rãi rút ra, mang theo một cổ mật dịch chảy ra khỏi tiểu huyết, Sở Ngọc Thiên cảm giác hoa huyết một mảnh hư không, cấp bách muốn côn thịt lấp đầy chọc vào rút ra.

"Không cần? Vậy nàng muốn cái gì?" Lương Diệu Đình nhẹ giọng hỏi, bàn tay to chụp tới, trong bóng tối, nhẹ nhàng đem người Sở Ngọc Thiên xoay người lại, cùng hân mặt đối mặt.

Sở Ngọc Thiên cả người xơ lụi bám lấy cánh tay của Lương Diệu Đình, nương theo ánh trăng, nàng nhìn thấy rõ phía dưới đối phương là côn thịt thô dài sung to uy nghiêm dựng thẳng đứng, trên thân côn thịt được phủ một lớp mật dịch nhầy nhụa, mà mật dịch này lại chính là của nàng.

Sở Ngọc Thiên cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô, gắt gao kẹp chặt hai chân, hoa huyết ướt đầm cảm giác hư không không thôi, cửa huyết run run phun ra từng trận từng trận mật dịch đem nơi tư mật tưới ướt đầm.

Chỉ là câu hỏi của Lương Diệu Đình lại làm cho nàng khó có thể mở miệng, nàng chỉ có thể bắt lực nhỏ giọng hô hai tiếng: "Tướng công...."

Lương Diệu Đình một tay đem Sở Ngọc Thiên kéo vào trong lòng ngực, côn thịt thô dài đặt lên trên cửa huyết ướt nhẹp, hân ghé vào tai nàng dụ hoặc nói: "Ân, nói ra, ta liền cho nàng".

"Thiếp.... Thiếp muốn.... Muốn chàng.... Tướng công" Hai tay vòng lên ôm lấy cổ Lương Diệu Đình, Sở Ngọc Thiên tâm hoảng loạn nói ra những lời này, ngay sau đó, nàng cảm thấy hoa huyết bị đỉnh quy đầu chậm rãi chọc vào, côn thịt đi vào một chút, tiểu huyết cơ hồ rút lợi hại.

"Ngọc Thiên, nàng phải nói, muốn côn thịt thô to của tướng công mới đúng" Lương Diệu Đình tự cho là đúng nói, côn thịt còn một phần dài ở bên ngoài, không muốn xâm nhập vào, thực là muốn bức chết người.

"Tướng công..Chàng đừng như vậy...Thiếp không có..." Sở Ngọc Thiên cơ hồ mang theo tiếng khóc nói ra những lời này.

Lương Diệu Đình nhướng mày, ý vị thâm trầm nói: "Như thế nào không có? Có phải nàng đã quên ta làm như thế nào nàng mới có thể hoài thai được Thiên Diễn hay không?"

Vừa nghe thấy Lương Diệu Đình nhắc tới sự tình năm đó, Sở Ngọc Thiên lập tức đỏ bừng cả mặt, lúc trước nàng cùng Lương Diệu Đình trong thời gian tân hôn, khi đó Lương Diệu Đình vẫn còn là một cái tiểu tử mao đầu, mỗi ngày khi trời vừa tối liền đem nàng ăn đến xương cốt cũng chẳng còn, thẳng

đến khi nàng mang thai, Lương Diệu Đình mới chịu buông tha cho nàng.

Mà bây giờ cũng đã là 5 năm sau, cũng không còn như xưa, cảnh còn mà người đã mất.

"Nàng đang nghĩ cái gì?" Nhận thấy Sở Ngọc Thiên thất thần, Lương Diệu Đình có chút bất mãn, vòng eo động một cái, đem côn thịt cắm vào nơi sâu nhất.

"Ách a....." Bỗng nhiên bị tập kích, làm cho Sở Ngọc Thiên suýt chút nữa thét chói tai, cũng may nàng còn kịp thời bưng kín miệng mình.

Hoa huyết còn chưa kịp thích ứng đã bị côn thịt xâm nhập, Lương Diệu Đình lại nhanh chóng bắt đầu đưa đẩy vòng eo, hấn một bên dùng côn thịt mạnh mẽ chọc vào rút ra, ra vào bên trong tiểu huyết, một bên đem Sở Ngọc Thiên nâng lên cao, đem hai chân nàng vòng lấy eo của hắn, sau đó đem hai tay cố định hai cánh móng kiêu đình, bắt đầu hữu lực mạnh mẽ va chạm, đảo lộn vào sâu bên trong.

"Ngô ân....." Sở Ngọc Thiên cắn chặt môi dưới, hai tay bắt lực bắt lấy bả vai Lương Diệu Đình, thân mình bị đâm đến mức trên dưới không ngừng lay động, hai gò bồng đảo ở trước ngực không ngừng đong đưa, đôi lúc vô tình đánh mạnh vào cằm Lương Diệu Đình.

Lương Diệu Đình trực tiếp cúi đầu liếm mát gò bồng đảo mềm mại, sau đó há to miệng ngậm lấy tiểu anh đào ương ngạnh, dùng đầu lưỡi ấm nóng liếm mát, phát ra những tiếng nước tắm tắc.

"Ngô a....." Sở Ngọc Thiên cắn một ngụm lên vai Lương Diệu Đình, hoa huyết bị côn thịt mãnh liệt công kích đến mức run rẩy phun ra một đại sóng mật dịch đem côn thịt vẫn không ngừng mãnh liệt chọc rút tưới ướt đầm.

Lương Diệu Đình phát ra một tiếng kêu rên, hoa huyết trải qua cao trào kẹp càng chặt, hấn cắn răng, cố nén cảm giác muốn xuất tinh, giữ chặt cánh móng kiêu đình, ra tăng tốc độ chọc rút mấy ngàn cái, đem Sở Ngọc Thiên thao đến cao trào không ngừng, dâm thủy giàn giụa, mới ở lúc nàng thấp giọng nức nở cầu xin bắn ra một đại sóng tinh dịch trắng đục.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: TG4 công lược thảo căn tướng quân 5

Ban đêm nhất thời phóng túng, làm ngày hôm sau đến muộn Sở Ngọc Thiên mới dậy.

"Nương, hôm nay sao người dậy muộn như vậy? Con đã đợi người nửa ngày rồi!" Tiểu Thiên Diễn đã sớm rời giường, chơi đùa nửa ngày mở to đôi mắt vô tội nghi hoặc nhìn Sở Ngọc Thiên vừa mới rời giường.

Khuôn mặt Sở Ngọc Thiên lập tức đỏ bừng, nói lảng sang vấn đề khác: "Hôm nay sao con lại ngoan như vậy? Lại không gọi nương rời giường?"

Ngày thường chỉ cần vị tiểu tử tông này tỉnh, nàng cũng đừng mong có thể ngủ nướng thêm một chút nữa.

"Đó là do phụ thân không cho Thiên Diễn đánh thức người, hôm nay lúc con rời giường, phụ thân còn giúp con mặc quần áo a" Nói đến Lương Diệu Đình, Lương Thiên Diễn cả người đều phấn chấn, hiển nhiên có phụ thân làm hắn cảm giác thực hiếm lạ.

"Vậy phụ thân con đâu?"

"Phụ thân cùng Hoắc thúc thúc cùng nhau đi ra ngoài rồi!" Lương Thiên Diễn chớp chớp đôi mắt, có chút đáng thương hề hề nói: "Nương, người chơi với con đi, nơi này chả có tiểu hài tử nào a".

Sở Ngọc Thiên bật cười, nếu ở đây còn có tiểu hài tử khác thì nàng còn phải...?

Bất quá trong phủ tướng quân ngoại trừ nàng cũng chỉ có một ít tỷ nữ nhưng cũng đã trung niên, còn lại hạ nhân đều là nam nhân.

Với thái độ ngày hôm qua của Lương Diệu Đình đối với nàng có chút vội vàng, tựa hồ như đã rất lâu rồi không cùng nữ nhân tiếp xúc thân mật, cũng như không có thích nữ nhân khác, nghĩ đến nhiệm vụ lần này ắt hẳn là không khó đi?

Sự thật chứng minh, những gì Sở Ngọc Thiên đang nghĩ rất mau liền bị và một cái.

Buổi chiều, lúc Lương Diệu Đình trở về, đi theo phía sau hắn là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt hồng đào, mắt hạnh trong như nước mùa xuân, eo thon là lột, dung mạo đáng người như thế này nhìn như thế nào cũng thấy đáng yêu, muốn hảo hảo yêu thương, mấu chốt chính là, nàng ta nhìn về phía Lương Diệu Đình tựa như thiếu nữ hoài xuân.

Sở Ngọc Thiên rung mình một cái, trên mặt vẫn lộ ra tươi cười ôn nhu hướng về phía Lương Diệu Đình nói: "Tướng công, chàng đã về".

Lương Diệu Đình hơi hơi gật đầu, sắc mặt có chút không tốt, hấn chỉ vào vị cô nương đi theo ở phía sau, đối với Sở Ngọc Thiên nói: "Đây là Thái Vi, sau này sẽ là nha hoàn thiếp thân của nàng".

Sở Ngọc Thiên mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Nha hoàn?"

Thiếu nữ xinh đẹp như thế lại là nha hoàn của nàng?

"Thái Vi gặp qua phu nhân" Thái Vi bước lên vài bước, thân ảnh là lướt tiến lên, cúi đầu bái Sở Ngọc Thiên một cái, thanh âm yếu điệu dễ nghe giống như chim hoàng oanh.

Sở Ngọc Thiên vẻ mặt hoảng loạn đầy thất thố, bất lực nhìn về phía Lương Diệu Đình: "Tướng công... Như thế này, làm sao có thể..."

Sở Ngọc Thiên thân là một thiên kim tiểu thư con nhà lành nhưng lại nghèo túng, nàng nhiều năm sinh hoạt đều tự mình làm, một chút tự phụ ngạo nghễ của tiểu thư chân chính cũng không có.

Cho nên đối mặt với cái cúi đầu này của Thái Vi, nàng phản ứng vô cùng thất thố cùng hoảng loạn, bởi vì nàng cũng chỉ là nữ nhân bình thường mà thôi, đối với loại tình huống này hoàn toàn không có kinh nghiệm, không thể nào thích ứng nổi.

"Nàng tạm thời cứ nhận lấy đi, về sau mọi chuyện trong phủ đều do nàng trông quản" Lương Diệu Đình khuôn mặt đen như đất nòi, hôm nay hấn vốn định cùng Hoắc Uy đi tìm vài nha hoàn nhanh nhẹn về hầu hạ Sở Ngọc Thiên, việc cũng chưa làm được mà ở trên đường lại gặp một nữ tử bán mình hạ táng phụ thân.

Hấn vốn không muốn xen vào chuyện nhà người khác, định nhanh chóng rời đi, nào biết vị cô nương đó lại quấn lấy thân, khóc lóc sụt sùi cầu xin hấn, trước bàn dân thiên hạ, hấn đành phải ném xuống một nén bạc để đuổi người đi.

Chỉ là Thái Vi này lại đòi báo ân, muốn làm trâu làm ngựa cho hấn, muốn hầu hạ hấn.

Ha ha, nhưng đối với hấn mà nói, đương nhiên là không cần.

Cho nên hấn liền đưa người về cho Sở Ngọc Thiên, tóm lại thì từ hấn cưới hồi đảng hoàng, có quyền lợi tiếp quản mọi việc trong phủ, phu nhân phủ tướng quân cũng đâu phải là cái danh thối đầu.

"Thế nhưng, tướng công..." Sở Ngọc Thiên vẻ mặt khó xử, lời nói cự tuyệt còn chưa nói ra đã bị Lương Diệu Đình phát tay đánh gãy.

"Mọi việc cứ quyết định như vậy đi, nàng ta, nàng cứ tùy ý an bài".

Sau khi nói xong, Lương Diệu Đình lập tức rời đi, đến thao trường luyện võ.

Lưu lại hai nữ nhân nhìn bóng dáng hấn rời đi mà xuất thần.

Sở Ngọc Thiên xuất thần bởi vì cân nhắc độ khó của nhiệm vụ lần này, còn Thái Vi thuần túy là sắc mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Thái Vi cô nương nếu không ngại thì đi theo ta, trước hết cứ làm một chút việc nhẹ nhàng trước đi" Sở Ngọc Thiên lấy lại tinh thần ôn nhu nói với Thái Vi.

Chỉ là nằm ngoài dự đoán của nàng, nguyên bản khi ở trước mặt Lương Diệu Đình thì điềm đạm đáng yêu nay bỗng nhiên lại biến đổi, nàng ta đối với Sở Ngọc Thiên khinh thường cười lạnh, chán ghét nói: "Ai muốn làm nha hoàn cho một bà thím già như ngươi. Ta nói cho ngươi biết, vị trí phu nhân phủ tướng quân này là của ta, không tới phiên một lão bà quê mùa như ngươi có thể ngồi ở vị trí này".

"Ngươi....." Sở Ngọc Thiên kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng cùng bộ dáng bị đả kích, trong lòng hảo cảm đối với Thái Vi này đã là con số âm.

"Đừng có bày ra biểu cảm ghê tởm như vậy, ta nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất không nên đi tìm Lương tướng quân cáo trạng, nếu không đến lúc đó tự rước họa vào thân thì cũng đừng trách ta, hừ" Thái Vi chanh chua cảnh cáo, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

□□□ Editor: não tàn

Sở Ngọc Thiên lại biết nàng ta đi tìm Lương Diệu Đình, có lẽ là đi bịa đặt cáo trạng, chỉ là nàng không nghĩ tới, nhiệm vụ công lược lần này lại biến thành trạch đấu.

Thái Vi này có vẻ là người có tâm cơ, thế nhưng cảm xúc lại biểu lộ ra bên ngoài, hiển nhiên là đạo hạnh còn chưa cao.

Sở Ngọc Thiên thở dài, quá nhiều nhân tố bên ngoài quấy nhiễu, cũng không biết Lương Diệu Đình còn có bao nhiêu gốc đào nữa....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: TG4 công lược thảo căn tướng quân 6

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Sở Ngọc Thiên, Thái Vi khóc lóc sụt sùi chạy đi tìm Lương Diệu Đình.

"Ô ô..... Tướng quân..... Phu nhân, phu nhân đối với Thái Vi.....Phu nhân..... Ô ô..... Phu nhân không thích Thái Vi....." Thái Vi khóc lóc sụt sùi đầm đìa đáng yêu, nói được một nửa lại dừng lại, chỉ là nàng ta không nghĩ tới, điều đó chỉ làm cho Lương Diệu Đình càng thêm không kiên nhẫn đối với nàng ta mà thôi.

"Nếu ngươi không chịu nổi thì có thể rời đi, ta giúp ngươi cũng không lấy khế ước bán thân của ngươi. Huống chi, ngươi muốn lưu lại phủ tướng quân để làm trâu làm ngựa, làm cho chủ từ không vừa mắt với ngươi là do ngươi thất trách" Lương Diệu Đình giọng nói tràn đầy lạnh lùng, ánh mắt sắc bén lộ ra hàn quang.

Lời nói vô tình lãnh khốc trực tiếp dọa ngốc Thái Vi, nàng ta quên cả khóc lóc, cả người sững sờ đứng ngây ra tại chỗ, tại sao lại như vậy? Lương Diệu Đình không phải là nên đi tìm bà thím già phiền toái kia sao? Không phải là nên nhẹ giọng an ủi nàng ta sao? Hệ thống nữ phụ độc ác đều nói nam chính sẽ làm như vậy.

Nàng ta giọng nói run rẩy mở miệng: "Chỉ.....Tướng quân..... Thái Vi.... Thái Vi chỉ, chỉ là....chỉ là....".

Lương Diệu Đình trực tiếp phát tay đánh gãy lời nói của nàng ta: "Được rồi, chức trách của ngươi là hầu hạ phu nhân, nếu ngươi không thể làm tốt, ngươi cũng không cần lưu lại phủ tướng quân này nữa".

Thái Vi không cam lòng cắn môi, này cùng cốt truyện mà hệ thống cung cấp cho nàng ta hoàn toàn không giống nhau, nhưng nàng ta cũng chỉ có thể cúi đầu nói: "Dạ, Thái Vi liền đi hầu hạ phu nhân thật tốt".

Nói xong nàng ta không cam lòng lui xuống.

Nàng ta vốn là một nữ sinh sống ở thế kỷ 21, là một người mê luyện các loại tiểu thuyết ngôn tình, trong lúc vô tình bắt được một cái hệ thống nữ phụ độc ác, xuyên qua các loại tiểu thuyết, nhiệm vụ của nàng ta chính là dùng thân phận nữ phụ độc ác tiến hành nghịch tập, xử lý nữ chủ, câu dẫn nam chủ.

Chỉ là nhiệm vụ lần này, cốt truyện mà hệ thống cung cấp cho nàng ta hoàn toàn không giống? Phu nhân của nam chủ, nữ pháo hôi kia không những không chết mà lại còn sống. Còn nữ chủ, thế nhưng lại chưa chịu xuất hiện?

Thái Vi cảm thấy đau trứng, lần này thật vất vả mới bán mình hạ táng phụ thân để vào được phủ tướng quân, muốn mượn lấy cơ hội này để xử lý nữ chủ, bắt lấy nhân tâm của nam chủ.

Chỉ là không nghĩ tới, Sở Ngọc Thiên bên này đã được hệ thống cung cấp toàn bộ tư liệu của Thái Vi.

Nàng nhịn không được có chút tò mò: "Thế nhưng vẫn còn có hệ thống khác?"

Hệ thống phụ nhận nói: "Không, này chỉ là một cái nguy hệ thống cấp thấp mà thôi, cái gọi là ký chủ cũng chỉ là do nó dụ dỗ linh hồn ký sinh giả".

"Linh hồn ký sinh giả?"

"Một khi dụ dỗ thành công, nguy hệ thống sẽ ký sinh vào linh hồn ký sinh giả, làm cho nàng ta không ngừng xuyên qua các thế giới tiểu thuyết để làm nhiệm vụ, thu hoạch lực lượng căn nguyên của từng thế giới, thẳng đến khi ép khô linh hồn ký sinh giả mới thôi, sau đó nguy hệ thống sẽ tiếp tục tìm linh hồn ký sinh giả khác có thể cho nó tiếp tục ký sinh".

Nghe hệ thống giải thích, Sở Ngọc Thiên nhịn không được có chút sồn tóc gáy, nàng kinh hoàng nói: "Giữa chúng ta cũng là loại ký kết này sao?"

"Đương nhiên là không phải, khi khế ước chúng ta đã nói rõ, ký chủ giúp bản hệ thống hoàn thành nhiệm vụ, bản hệ thống sẽ giúp linh hồn ký chủ trở nên bất diệt, bản hệ thống tuyệt đối sẽ không nuốt lời" Hệ thống nói.

Sở Ngọc Thiên trầm tư một lát, lựa chọn tin tưởng hệ thống, từ một phương diện nào đó, nàng cho rằng hệ thống này đích xác là hệ thống cao cấp, nó vẫn luôn cho nàng một cảm giác.... Giống như là trí tuệ nhân tạo, không đơn giản là một hệ thống máy móc.

Mà mục đích của nó cũng chỉ là tiêu trừ oán khí, bảo toàn các thế giới thời không.

"Chính là.... Nếu nói như vậy, ta là đang làm công cho ngươi sao?" Sở Ngọc Thiên có chút bức bối cùng lo lắng, nếu linh hồn nàng thực sự bất diệt, kia như vậy nàng chẳng phải vẫn sẽ phải tiếp tục như thế này sao? Có lẽ mấy nhiệm vụ ban đầu còn chưa gây ảnh hưởng gì tới nàng, nhưng càng về những nhiệm vụ tiếp theo, tinh thần của nàng có khi nào trở nên bất thường hay không?

Nàng cũng chỉ là một nhân loại nhỏ bé bình thường, thần trí dù có xuất chúng đến vậy cũng không phải là thần tiên vô tình vô dục.

Hệ thống đạm mạc trả lời: "Có thể lý giải một cách đơn giản như thế này, nếu ký chủ tiếp tục thực hiện nhiệm vụ, sau khi hoàn thành mười nhiệm vụ, ký

chủ có thể cùng bản hệ thống giải trừ khế ước, giải trừ khế ước sẽ mất một vạn điểm tích phân".

Cái gì? Phải mất một vạn điểm tích phân mới có thể giải trừ được khế ước? Sở Ngọc Thiên trong lòng cảm thấy hối hận không thôi, nàng có lẽ không nên tùy tiện sử dụng điểm tích phân, nếu.... về sau có thể tích góp được nhiều điểm tích phân, nói không chừng sẽ có lợi.

"Đúng rồi, sau khi giải trừ khế ước, ta liền biến mất sao?" Sở Ngọc Thiên tương đối quan tâm đến vấn đề này.

"Sau khi ký chủ hoàn thành mười nhiệm vụ, ký chủ có thể tiến vào bất luận thế giới nào để sinh tồn" Hệ thống nói.

"Nếu như vậy, hình như cũng không tồi." Sở Ngọc Thiên nhướng mày.

"Bởi vì nguy hệ thống sẽ gây trở ngại cho ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, cho nên ký chủ muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải tiêu diệt nguy hệ thống, điểm tích phân khen thưởng sẽ tăng lên gấp đôi".

Điểm tích phân khen thưởng sẽ tăng lên gấp đôi... Sở Ngọc Thiên có chút động lòng, nhưng mà nàng vẫn cẩn thận hỏi lại: "Làm thế nào để tiêu diệt nguy hệ thống".

"Dùng linh hồn chi nhận, cắm vào trái tim của linh hồn ký sinh giả".

Sở Ngọc Thiên tiếp nhận nhiệm vụ nhánh lần này, đồng thời dùng 300 điểm tích phân để đổi lấy một cái linh hồn chi nhận, nghe nói cái này có thể đánh rớt linh hồn của một người, mà người ngoài nhìn vào cũng không thể tìm thấy bất luận vết thương nào, nguy hệ thống kia ký sinh ở linh hồn của Thái Vi cho nên cả Thái Vi cùng nguy hệ thống đều sẽ bị đánh rớt.

Chỉ đáng tiếc một điều, linh hồn chi nhận chỉ có thể dùng một lần, sau khi cắm vào trái tim của người kia, nó sẽ theo linh hồn người kia cùng nhau biến mất.

Sở Ngọc Thiên trong lòng có chút hoảng loạn, nhưng ngay sau đó liền trấn định trở lại, đây là lần đầu tiên nàng giết người, tuy nhiên.... Người không vì mình, trời tru đất diệt, nếu người bại chính là nàng, chỉ sợ kết cục còn thảm hại hơn nữa.....

Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, xem ai thủ đoạn cao hơn ai.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: TG4 công lược thảo căn tướng quân 7

Buổi chiều, sau khi dùng cơm xong, Lương Diệu Đình cùng thủ hạ đi thư phòng thương nghị chính sự, Lương Thiên Diễn được hạ nhân dẫn đi chơi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Sở Ngọc Thiên cùng Thái Vi.

Sở Ngọc Thiên trong lòng chính là muốn tiến hành hoàn thành nhiệm vụ nhánh càng nhanh càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng, ai có thể biết được cái nguy hệ thống kia sẽ còn làm ra những chuyện xấu gì nữa?

Thái Vi thập phần không kiên nhẫn nhìn Sở Ngọc Thiên, tuy rằng mọi chuyện đều lệch khỏi quỹ đạo của cốt truyện nhưng nàng ta đối với nữ phụ pháo hôi này thực tâm coi thường.

"Phu nhân, người còn có chuyện gì sao?" Trải qua lần kia, bị Lương Diệu Đình cảnh cáo, Thái Vi ngoài mặt đối với Sở Ngọc Thiên cung kính nhưng ngữ khí vẫn mang mười phần không kiên nhẫn.

Sở Ngọc Thiên không để bụng cười nói: "Ta chỉ muốn tâm sự với người một chút, người thoát nhìn mũi mào trẻ tuổi như vậy, như thế nào lại muốn đến phủ tướng quân làm nha hoàn của ta? Đây thực đáng tiếc nha".

Trong mắt Thái Vi hiện một tia khinh thường, mạt mạt nói: "Điểm này không cần phu nhân nhọc lòng quan tâm, phu nhân vẫn nên quản sự tình của chính mình thì tốt hơn. Không đến khi bị người ta sát hại, lại không biết mình chết như thế nào".

Sở Ngọc Thiên trong mắt toát lên một tia hứng thú, chẳng lẽ linh hồn ký sinh giả này biết được toàn bộ sự tình sau khi nàng chết? Nàng làm bộ có chút sợ hãi hỏi: "Người đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ vẫn còn có người muốn mưu hại ta?"

"Ai mà biết được, có lẽ có người không muốn người làm phu nhân phủ tướng quân. Nói đến gia cảnh, không có gia cảnh, nói đến tư sắc, không có tư sắc" Thái Vi trên mặt dâng lên một tia ngạo mạn cùng đắc ý, nàng ta có hệ thống trong tay, muốn đạt được nam chủ dễ như trở bàn tay? Mà nữ phụ pháo hôi này so với chủ thì tính là cái gì?

Sở Ngọc Thiên khoé miệng trừu rút, nàng có phải đã đánh giá quá cao linh hồn ký sinh giả này rồi hay không? Một cái nữ sinh cao trung bình thường, có

thể có được bao nhiêu lịch duyệt cùng tâm cơ? Khẩu khí ngạo nghễ cùng coi thường như thế, thật sự tốt sao?

Nàng thần sắc cô đơn thờ dãi: "Ta biết hiện giờ tướng công ta có thân phận có địa vị, chính là ta.... Một cái nữ tử nhu nhược, lại có thể làm được cái gì? Thiên Diễm lại còn nhỏ, nếu ta thực sự xảy ra chuyện, hẳn một cái hài tử không nương, tương lai phải làm sao bây giờ?"

Thái Vi khinh thường hừ một tiếng, nàng ta biết rõ sau khi Sở Ngọc Thiên chết, Lương Thiên Diễm cuối cùng bị nữ chủ dưỡng thành một cái ăn chơi trác táng, nghĩ đến cũng thật đáng thương, chờ đến khi nàng ta công lược được nam chủ, trở thành phu nhân phủ tướng quân, liền phát một thẻ người tốt, hảo hảo dạy dỗ Lương Thiên Diễm kia.

Nhưng chuyện này, nàng ta cũng không cần phải nói rõ cho nữ phụ pháo hôi này.

Sở Ngọc Thiên ánh mắt nghĩ hoặc nhìn Thái Vi: "Thái Vi tựa hồ rất thích tướng công nhà ta".

"Ta chính là thích hẳn, bất quá ngươi vẫn nên hết hi vọng đi, ta sẽ không để cho hẳn lập tiểu thiếp, hẳn chỉ được phép cưới một nữ nhân duy nhất, đó chính là ta, nếu không ta sẽ không đáp ứng gả cho hẳn" Về mặt Thái Vi giống như nhìn thấu tâm tư của Sở Ngọc Thiên, ngạo nghễ đắc ý không thôi, nàng ta khinh thường nói: "Ta mới không giống các ngươi, không có nam nhân liền đòi sống đòi chết, một bộ dáng sống không nổi. Tóm lại ta gả cho hẳn, hẳn phải hứa nhất kiến chung tình với ta, không được ra ngoài tìm nữ nhân khác".

Sở Ngọc Thiên mặt đầy hắc tuyến, chỉ số thông minh của linh hồn ký sinh giả này..... Nàng có chút muốn ngất.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: TG4 công lược thảo căn tướng quân 8

"Thái Vi..... Rất..... Độc đáo a....." Sở Ngọc Thiên ngạnh sinh bài trừ nói lên những lời này, trong lòng không nhận được hỏi hệ thống.

"Chỉ số thông minh của linh hồn ký sinh giả này sao lại thấp như vậy? Có phải.... là có bệnh hay không?" Suy nghĩ nửa ngày, Sở Ngọc Thiên mới tìm ra một cái lý do có thể coi là hợp lý, nói trắng ra nữ nhân này tựa như nào tàn a.

Hệ thống hừ lạnh một cái nói: "Vốn là một linh hồn thấp kém lại cùng với một ngụy hệ thống cấp thấp, còn có thể cao cấp sao? Mọi chất dinh dưỡng trong linh hồn ký sinh giả kia đều bị ngụy hệ thống chậm rãi ép khô, mà cái linh hồn ký sinh giả kia phỏng chừng xuyên qua không đến hai ba thế giới, liền bị ngụy hệ thống kia hấp thu sạch sẽ".

Sở Ngọc Thiên trong lòng phát lạnh, tại sao nàng lại cảm giác chỉ số thông minh của linh hồn ký sinh giả này không cao, nguyên lai là do cái ngụy hệ thống kia.

Đối với trạng thái đặc thù của linh hồn, nàng vẫn có một chút hiểu biết.

Một người linh hồn cường đại sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến chủ thể, tựa như trí tuệ, tính tình, dung mạo, khí chất, thiên phú dị bẩm..

Mà cái Thái Vi này, linh hồn của nàng ta cư nhiên đã bị cái ngụy hệ thống kia sắp ép khô, cũng khó tránh chỉ số thông minh của nàng ta thấp như vậy, thế mà nàng ta cũng không chú ý đến điểm này.

"A, coi như ngươi cũng có mắt nhìn" Thái Vi nâng cao cằm, biểu tình mang mười phần ngạo nghễ cùng khinh thường.

Nhưng mà giây tiếp theo, Sở Ngọc Thiên lại phi thân tới, trong tay lấy ra một thanh đoản đao lạnh lẽo, nhanh chóng cắm vào trái tim của Thái Vi, một màn này ở trong đầu nàng cũng không biết đã luyện qua bao nhiêu lần.

Thái Vi còn chưa kịp phản ứng chợt thay đổi sắc mặt, nàng ta không thể tin tưởng trùng lớn hai con mắt, nhìn về phía Sở Ngọc Thiên đang mang vẻ mặt mỉm cười, thanh âm điệu mĩ như hoàng anh không thể tin tưởng lâm lâm: "Ngươi.... Như thế nào.....".

"Ngươi bị loại trừ" Sở Ngọc Thiên nhẹ giọng nói, trong tay nàng vẫn còn đang nắm lấy thanh đoản đao hình dáng kỳ lạ, toàn bộ thân đao đều cắm vào trái tim của Thái Vi, chỉ là kỳ lạ một điều, miệng vết thương lại không hề xuất hiện một tơ máu nào.

Trước mắt Sở Ngọc Thiên, thanh đoản đao đang cầm trong tay dần dần biến mất.

Buông lỏng hai tay, thân thể mĩ mạo trẻ đẹp tựa như cánh diều đứt dây, chậm rãi ngã xuống mặt đất, trên mặt xinh đẹp như hoa như ngọc vẫn như cũ duy trì biểu tình không thể tin tưởng, mà linh hồn chỉ nhận cảm ở trái tim nàng ta đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sở Ngọc Thiên biểu tình vi diệu, một người ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, dấu hiệu bị trúng độc cũng không có, cứ như vậy vô thanh vô tức chết đi, cho dù có là Bao Công tái thế cũng tuyệt đối không thể tra ra được cái gì.

Sở dĩ đêm nay động thủ, thứ nhất là vì tránh đêm dài lắm mộng, thứ hai là vì nhiệm vụ chính của nàng là công lược Lương Diệu Đình, linh hồn ký sinh giả này tồn tại sẽ gây trở ngại cho nàng, tóm lại giải quyết càng sớm càng tốt.

Nghĩ đến hướng đi của cốt truyện ở thế giới này.... Sở Ngọc Thiên tỏ vẻ, có thể biết trước hướng đi cũng không nhất định là chính xác, không bằng cứ bình tĩnh mà xem xét tình thế, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nếu thực vẫn còn một nữ chủ lợi hại tồn tại, nàng cùng lắm lại tổn thêm 300 điểm tích phân để đổi lấy một cái linh hồn chi nhận nữa là được..... Tóm lại, ai cũng không thể ngăn cản nhiệm vụ của nàng, điểm tích phân tăng gấp đôi, chắc cũng là 2000 đi.

Sở Ngọc Thiên biểu tình trở nên đậm nhạt, mắt nhìn thân thể không hề tức giận đang nằm trên đất, trên áo không dính một hạt bụi, phát tay rời đi.

Tìm đến nơi Lương Thiên Diễn đã chơi đến mệt mỏi, dẫn hần đi tắm, rồi cùng hần đi sương phòng khác ngủ.

Thẳng đến khi ban đêm bị Lương Diệu Đình lay tỉnh, Sở Ngọc Thiên mới mơ mơ màng màng mở hai mắt ra nhìn đối phương, um một tiếng: "Àn.....Tướng công, có chuyện gì sao?"

Lương Diệu Đình sắc mặt ngưng trọng, trong phòng lập lòe ánh nến lúc sáng lúc tối, ánh mắt hần sắc bén nhìn chăm chăm Sở Ngọc Thiên đang mê mẫn: "Thải Vi chết rồi"

Cái gì? Sở Ngọc Thiên không dám tin tưởng mở to hai mắt, đầu lập tức tỉnh táo trở lại, không thể tin được hỏi Lương Diệu Đình: "Tướng công... Chẳng đang nói cái gì.... Làm sao có thể?"

Sở Ngọc Thiên không một chút run sợ, diễn rất nhập tâm, một tia sơ hở cũng không có.

"Nửa canh giờ trước, hạ nhân phát hiện nàng ta chết trong sương phòng của nàng, hơn nữa tại sao nàng cùng Thiên Diễn lại ngủ ở đây?" Lương Diệu Đình ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Sở Ngọc Thiên, tuy hần biết với năng lực cùng tính cách của Sở Ngọc Thiên thì làm sao có thể giết người được, nhưng mà, chuyện này cũng thật sự có nhiều điểm đáng ngờ, đều cùng nàng có quan hệ, hần không thể không tra hỏi rõ ràng.

Thải Vi chết tuy rằng nằm ngoài dự kiến của hần, nhưng trực giác mách bảo hần, đây ắt hẳn là một âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: TG4 công lược thảo căn tướng quân 9

Nghe Lương Diệu Đình hỏi điều này, Sở Ngọc Thiên biểu tình có chút hoảng hốt, sau đó ần ần cúi đầu, thấp giọng muốn nói lại thôi: "Thải Vi nàng..... Nàng nói..... Tướng công yêu cầu.....Nàng....Tối hầu hạ....".

Nói đến đây Sở Ngọc Thiên cũng không nói nữa, im lặng cúi đầu, trong mắt ần ần lệ rơi, biểu tình ần ần lộ ra đau thương, câu nói kế tiếp tựa hồ khó có thể mở miệng.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Lương Diệu Đình không cấm được suy tư một chút về tâm tư cùng mưu kế của nữ nhân.

Ngọc Thiên tính tình mềm mại như bông, rất có khả năng đã bị Thải Vi kia nói cái gì đó gây nên hiểu lầm, làm nàng nén giận mang theo Thiên Diễn đi nơi khác ngủ.

Mà khi đó, Thải Vi có khả năng lớn sẽ lưu lại trong phòng của hần để qua đêm, hơn nữa trước đó, ánh mắt của Thải Vi khi nhìn hần, lộ ra một tia nhất định phải có được, phảng phất hẳn là vật trong lòng bàn tay của nàng ta, cái này làm cho Lương Diệu Đình trong lòng khó chịu.

Hần trầm mặt xuống: "Nàng ta nói cái gì nàng cũng tin?"

"Tướng công... Thiếp...." Sở Ngọc Thiên muốn biện giải nhưng lại vô lực phản bác, im lặng một lát, nàng cúi đầu ảm đạm nói: "Chàng cùng thiếp tuy rằng là phu thê nhưng cũng đã chia cách 5 năm, hiện tại tướng công đã trở thành Đại tướng quân, thân phận phú quý, mà thiếp bất quá cũng chỉ là một dân phụ bình thường, không đủ tài đức để trở thành chính thê của chàng? Lại như thế nào có thể xứng với cái thanh danh phu nhân phủ tướng quân này? Còn không bằng.... Còn không bằng thiếp tự tìm cho mình một con đường lui, đem vị trí này nhường lại cho người xứng đôi cùng tướng công".

Sở Ngọc Thiên ngữ khí ảm đạm nói một hồi, lại làm cho hỏa khí trong lòng Lương Diệu Đình bạo phát, quả nhiên Thải Vi kia cùng nàng nói không ít lời, nếu không với tâm tư đơn thuần của Ngọc Thiên làm sao có thể nghĩ ra được cái chủ ý này?

"Được rồi, những lời này ta không muốn nghe lại một lần nữa, nàng là mẫu thân của Thiên Diễn, ta nói nàng có tư cách liền có tư cách. Thải Vi chết chỉ sợ là ần chứa âm mưu trong đó, chỉ sợ là nhằm vào nàng cùng Thiên Diễn" Trong đầu Lương Diệu Đình liên nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Trước đó hai mẫu tử nàng trên đường đến kinh thành, như thế nào lại trùng hợp gặp phải đạo tặc, hơn nữa hôm nay Thải Vi chết, rất có khả năng là do

có người sắp đặt.

Nếu không phải là do Thái Vi tự cho mình là thông minh, dùng kế ly gián làm cho Ngọc Thiên cùng Thiên Diễn rời đi phòng khác, có lẽ đêm nay người chết sẽ là.... Cả nhi tử cùng thê tử của hắn.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Lương Diệu Đình nhin không được mà run sợ, thật sự không nghĩ tới, trong phủ tướng quân nghiêm ngặt như vậy, thế nhưng vẫn còn có người có thể tiến vào.

"Cái gì?" Nghe được Lương Diệu Đình phỏng đoán, Sở Ngọc Thiên nhin không được hô to một tiếng, sắc mặt khẩn trương nhìn Tiểu Thiên Diễn còn đang ngủ say, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, không khỏi hùng hoảng lo lắng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ, tướng công.... Thiên Diễn hắn...."

"Không sao, việc này ta nhất định sẽ tra rõ, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai không có mắt dám tính kể lên phủ tướng quân ta" Lương Diệu Đình ánh mắt sắc bén, tràn đầy hân khí, hắn hiển nhiên cho rằng mọi việc đều là do đối thủ của hắn gây trở ngại, chỉ là chân tướng sự tình.... Thường thường người định không bằng trời định....

Đã nghe được lời đảm bảo của Lương Diệu Đình, Sở Ngọc Thiên cúi thấp đầu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu đám đạo tặc kia thực sự là do người dụng tâm phái tới, tin tưởng với thể lực của phủ tướng quân, sớm hay muộn cũng sẽ tra ra, ai là chủ mưu phía sau.

Mà chuyện Thái Vi chết, cuối cùng cũng giá họa ra bên ngoài, mọi hiểm nghi đều được rửa sạch, bất quá để hoàn thành nhiệm vụ phía trước, vẫn không thể không cảnh giác.

Suy nghĩ một chút, Sở Ngọc Thiên thở dài, nàng sắp xếp lại chăn đệm cho Tiểu Thiên Diễn đang ngủ say, lại đối với Lương Diệu Đình nhỏ giọng nói: "Tướng công, trời cũng không còn sớm, chàng đi nghỉ sớm một chút đi".

Lương Diệu Đình ngăn người, nhú mồm nói: "Nàng giận ta sao?"

Sở Ngọc Thiên đỏ mặt lên, cũng không biết nghĩ đến cái gì, một thanh nói: "Thiếp phải bồi Thiên Diễn, hắn có thói quen ngủ cùng thiếp, tỉnh lại nếu không thấy thiếp đâu, sẽ khóc nháo".

Lương Diệu Đình không tán thành lắc đầu: "Nàng cũng đừng chiều hắn như vậy, Thiên Diễn cũng đã năm tuổi, hắn có thể một mình ngủ một phòng, nam nữ bảy tuổi bất đồng, nàng cũng không thể bồi hắn ngủ đến lúc hắn bảy tuổi được? Kia còn ra cái thể thống gì?"

Sở Ngọc Thiên vô ngữ, nói như vậy cũng không sai.

"Chính là.... Thiên Diễn hắn còn nhỏ...." Lấy cớ này nói ra, nàng thấy ánh mắt sắc bén của Lương Diệu Đình liền im bật, hai mắt rũ xuống.

"Được rồi, từ hôm nay trở đi, về sau hắn sẽ tự mình ngủ một phòng, ta sẽ cho người tăng cường canh gác bảo hộ hắn" Dù sao cũng là nhi tử của hắn, làm sao có thể mặc kệ được.

Sở Ngọc Thiên ánh mắt do dự nhìn Tiểu Thiên Diễn đang nhắm mắt ngủ, không tình nguyện gật đầu, đồng ý yêu cầu của Lương Diệu Đình.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: TG4 công lược thảo căn tướng quân 10

Trong một căn phòng khác, Sở Ngọc Thiên có chút khẩn trương nhìn Lương Diệu Đình trút bỏ quần áo trên người, sau khi bước ra khỏi phòng Lương Thiên Diễn đang ngủ, nàng cùng Lương Diệu Đình đi tới một phòng khác đã được hạ nhân thu dọn.

Thân là thê tử, hầu hạ phu quân thay quần áo là chuyện đương nhiên, chỉ là hai người cũng đã chia cách 5 năm, Sở Ngọc Thiên tay chân có chút lóng ngóng cởi quần áo giúp Lương Diệu Đình, nàng khẩn trương đến mức tay chân đều run rẩy.

"Ngọc Thiên, nàng rất sợ ta?" Lương Diệu Đình hơi hơi nhú mồm, nhìn ngón tay đang không ngừng run rẩy.

"Tướng công..... Ngọc Thiên không có....." Sở Ngọc Thiên nghe thấy hắn hỏi như vậy, nhin không được nhấp môi nhìn hắn, lời nói tràn đầy chân thật.

"Vậy vì sao tay nàng lại run như vậy?"

Sở Ngọc Thiên giúp hắn cởi quần áo bên ngoài, chỉ còn lại một trung y màu trắng bên trong, nàng liền vội vàng đem hai tay giấu ở phía sau, ánh mắt né tránh: "Thiếp chỉ là.... Chỉ là có chút mệt mỏi...."

Nàng cũng không thể thừa nhận là do mình có chút khẩn trương.

Lương Diệu Đình về mặt không tin hỏi: "Thật sự không sợ ta?"

"Đúng vậy, thiếp như thế nào lại sợ tướng công a?" Nàng đương nhiên không sợ, chỉ là có chút khản trương mà thôi.

"Một khi đã như vậy, Ngọc Thiên không ngại chứng minh cho ta xem đi" Lương Diệu Đình trong lòng sớm đã đánh một cái chủ ý, một đôi con ngươi đen láy sắc bén lóe lên một tia ý vị không rõ.

Sở Ngọc Thiên về mặt mờ mịt: "A? Như thế nào chứng minh?"

"Trước đem quần áo trên người nàng cởi hết, rồi nằm lên giường" Lương Diệu Đình giọng nói khản khàn.

Sở Ngọc Thiên lập tức đỏ mặt, nàng nhanh nhay lác đầu, thanh âm mềm mại cự tuyệt: "Tướng công... Chàng đừng như vậy..."

"Ân, hay là để ta tự mình động thủ?" Lương Diệu Đình nhướn mày nói, lại tiến lên một bước, làm bộ muốn xé rách toàn bộ quần áo trên người nàng.

"Không... Thiếp tự mình... Tự mình có thể làm..." Sở Ngọc Thiên bị hành động này của hắn dọa sợ, che chở quần áo trên người lui về phía sau vài bước, e ngại sự uy hiếp của Lương Diệu Đình, nàng không thể không đỏ ửng mặt, gian nan cởi bỏ quần áo trên người.

Từng tầng quần áo lần lượt được cởi ra, trên người làn da trắng nõn ôn nhuận như ngọc chi dương dần dần bại lộ ra ngoài không khí trước ánh mắt của Lương Diệu Đình.

Giờ khắc này, trên người Sở Ngọc Thiên chỉ còn độc một kiện áo yếm màu đỏ, lộ ra hai cánh tay ngó sen đang che chở trước ngực đề ép hai gò bồng đảo no đủ, dưới thân một đôi chân thon dài chỉ mặc một kiện trung y mỏng manh màu trắng.

"Tướng công... Như vậy liền có thể đi?" Nàng biểu tình sợ hãi hỏi, tuy rằng Lương Diệu Đình đã nói nàng phải cởi sạch nhưng với tính cách bảo thủ của Sở Ngọc Thiên, ở trước mặt hắn không có khả năng cởi sạch.

"Đều cởi ra hết đi, dù sao lát nữa nàng cũng đâu có thể mặc nó" Lương Diệu Đình ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào da thịt lửa lò trên người Sở Ngọc Thiên, thanh âm trầm thấp khản khàn, dưới thân đã sớm dựng đứng tạo nên một túp lều nhỏ.

Lời nói trầm thấp khản khàn, nói trắng ra, tựa như ánh mắt bất gian dò quét, Sở Ngọc Thiên trên mặt lập tức nóng bừng bừng, hai chân nhũn ra, dưới thân hoa huyết giống như đã ướt, nàng cảm giác tựa hồ như không có chỗ dung thân.

"Không..... Tướng công, có thể hay không đừng....." Nàng cầu xin nhìn Lương Diệu Đình, không muốn dưới tình huống này bị đối phương phát hiện, vạn nhất nếu bị phát hiện.... Hắn có thể hay không nghĩ nàng là một cái dâm phụ?

"Không được, Ngọc Thiên, có phải nàng sợ ta hay không? Nếu không nàng liền ngoan ngoãn làm theo những lời của ta, ta liền tin tưởng nàng" Lương Diệu Đình đương nhiên không đồng ý, chính mình tự thoát cùng hắn thoát hoàn toàn không giống nhau?

Sở Ngọc Thiên khóc không ra nước mắt, hai vấn đề này có quan hệ với nhau sao? Bất quá nhìn thấy đối phương cương nghị cùng kiên trì, nàng liền minh bạch, chuyện này không thể thay đổi.

Chỉ có thể nâng lên đôi tay đang không ngừng run rẩy, do dự hướng về phía dây tơ phía sau cổ.... Một màu yếm đỏ lập tức biến thành một khối vải dẹt, từ trên người nàng rơi xuống đất.

Một cánh tay che chở hai gò bồng đảo tuyết trắng, che kín hai đỉnh hồng đào đo đỏ, lại bởi vì đề ép mà tạo nên một khe sâu thẳm muốn chọc mù mắt người nhìn.

Sở Ngọc Thiên do dự có nên cởi quần hay không, bên kia nhìn thấy ý đồ của nàng, Lương Diệu Đình thanh âm khản khàn ra lệnh: "Tiếp tục cởi"

Hắn đã gấp đến mức sắp không chờ nổi thế nhưng vẫn phải nhẫn nại.

Sở Ngọc Thiên chỉ có thể ủy khuất, một tay run rẩy nhanh chóng cởi quần ra, có lẽ sẽ không bị hắn phát hiện?

Nhưng mà do tay quá hoảng loạn, nửa ngày mới đem quần cởi ra được, quần vừa rơi xuống liền kéo theo một sợi chỉ bạc.

Sở Ngọc Thiên hoảng loạn dùng tay che phía dưới, trái tim nhảy bang bang, chỉ mong không bị hắn phát hiện....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: TG4 công lược thảo căn tướng quân 11

Chỉ là Lương Diệu Đình đã sớm gặp qua thiên quân vạn mã làm sao có thể không nhìn ra?

Đương nhiên là không.

Hắn tiến về phía trước ngồi xổm xuống, đem bàn tay đang che đây phía dưới kéo ra, hơi thở nam tính nóng rực phả vào địa phương bí ẩn của nữ nhân, hoa huyết mắc cỡ rách chảy ra mật dịch, Sở Ngọc Thiên dùng tay đẩy hắn ra, hoảng loạn nói: "Tướng công.....a....."

Thế nhưng Lương Diệu Đình bỗng nhiên cường ngạnh đem hai chân đang kẹp chặt của nàng mở rộng ra, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào hoa huyết phản nộ, mật dịch trong suốt chậm rãi chảy ra, cửa huyết ướt át co rút lợi hại, lúc đóng lúc mở, phảng phất như muốn thứ gì đó lấp đầy.

"Ta còn chưa làm gì, nàng cứ nhiên ướt lợi hại như vậy?" Lương Diệu Đình vươn một bàn tay, dùng ngón tay giữa cùng lòng bàn tay đẩy vết chai sạn cọ xát cửa huyết, dùng sức lướt qua cánh hoa phản nộ, cướp đoạt một lượng lớn mật dịch, ngón tay cái cùng ngón trỏ tìm kiếm hoa hạch huyết sung, dùng bàn tay thô ráp xoa lỏng vuốt ve, hoa hạch huyết sung bị đùa bỡn trong ngạnh run rẩy dựng đứng, ngón tay giữa thường xuyên đâm vào bên trong hoa huyết rồi lại rút ra.

"Ân a..... A a....." Sở Ngọc Thiên cả người trần trụi xơ lụi vô lực, bắt lực chống hai tay lên vai Lương Diệu Đình.

Dưới thân bị hai ngón tay cùng lúc cắm vào, mị thịt gât gao giảo hoạt cắn nuốt ngón tay thọc vào rút ra, lòng ngón tay thô ráp quét qua vách thịt, mỗi lần rút ra đều mang theo một lượng lớn mật dịch.

"A a..... Tướng công..... Thiếp chịu không nổi....." Sở Ngọc Thiên đã sớm bị dục hỏa đốt người, hai tay vô lực chống lên vai Lương Diệu Đình, nhỏ giọng kêu rên.

Hoa huyết từng đợt từng đợt co rút, Sở Ngọc Thiên thân thể trần trụi không ngừng run rẩy, nàng cảm thấy ngón tay của Lương Diệu Đình đưa đẩy càng ngày càng nhanh, càng ngày càng hữu lực.

Ngón tay mạnh mẽ ra vào bên trong tiểu huyết lầy lội, phát ra những tiếng tám tắc, Sở Ngọc Thiên kêu to một tiếng, hoa huyết co rút lợi hại, thân thể cứng đờ, hoa huyết run rẩy phun ra một cổ mật dịch, lỏng ướt bàn tay Lương Diệu Đình.

Lương Diệu Đình đứng dậy, ôm chặt cả người Sở Ngọc Thiên đang xơ lụi, còn đang ở trong dư vị cao trào.

Đem bàn tay dính đầy mật dịch phủ lên hai gò bồng đảo tròn trịa, vuốt ve thương thức, đè ép biến dạng, đem hai gò bồng đảo tuyết trắng dính đầy mật dịch, hai tiểu hồng đảo đỏ đỏ phá lệ được hắn chiều chuộng.

"Ách a...." Hai cánh tay bạch ngọc quấn lấy thân hình nam nhân mạnh mẽ, Sở Ngọc Thiên cả người trần trụi run rẩy không thôi, một cái đầu đen vùi vào ngực sữa đầy đặn của nàng, đầu lưỡi ẩm nóng cuốn lấy tiểu hồng đảo, tùy ý ma sát liếm mát.

Dưới thân vừa mới trải qua cao trào cảm thấy một trận hư không muốn lấp đầy, một đôi đùi ngọc cảm lòng không được kẹp chặt hai chân, không ngừng cọ xát.

"Nàng, cái tiểu yêu tinh này" Lương Diệu Đình nhận thấy động tác câu nhân của nàng, cắn răng ngẩng đầu, ánh mắt u ám, hần mót nan căn thô dài dử tợn bên trong quần ra, một phen đem một chân Sở Ngọc Thiên nâng lên quấn lấy eo hắn.

Quy đầu để ở cửa huyết ướt át, đẩy hai cánh hoa ra, trực tiếp một hơi xỏ xuyên qua. Dương cụ toàn bộ cắm vào bên trong hoa huyết giảo hoạt ướt át, tầng tầng lớp lớp bên trong không ngừng gât gao cắn nuốt.

"A ha....." Sở Ngọc Thiên cả người căng thẳng, đột nhiên bị xỏ xuyên qua tựa như bị điện giật, tiểu huyết tức khắc bị lấp kín căng trương tê dại.

Lương Diệu Đình gầm nhẹ một tiếng, kích động cái mông bắt đầu ở bên trong hoa huyết mạnh mẽ công thành chiếm đất, một tay nắm lấy chân ngọc đang ôm lấy eo hắn, một tay cố định cánh mông tròn trịa kiều đình, đón hùa động tác ra vào bên trong hoa huyết.

"A ha a....Hào nhanh....Hào sâu....a.....Tướng công...." Sở Ngọc Thiên một chân trụ ở trên mặt đất, hai tay gât gao ôm lấy cổ Lương Diệu Đình, bắt lực thừa nhận động tác tách nhanh mạnh của đối phương, mỗi một lần thâm nhập đều giống như muốn đoạt mạng người.

Côn thịt trừu cảm quá nhanh, không đến nửa canh giờ, Sở Ngọc Thiên đã hai lần triều xuy, nàng chịu không nổi thấp giọng ní non cầu xin: "A a....Tướng công.....Chàng chậm một chút a...Ồ a.....Thiếp chịu không nổi.....A a..."

Nào biết Lương Diệu Đình nghe thấy tiếng khóc của nàng lại càng mãnh liệt, côn thịt hung hăng xâm chiếm, hai mắt đỏ ngầu, cắn răng nói: "5 năm không chạm vào nàng, ta muốn trở về ngày xưa, thao chết nàng".

"Ồ a..... Tướng công..... Không cần..... A a a....." Vách thịt bên trong bị côn thịt mạnh mẽ va chạm thọc và rút ra, đỉnh quy đầu vô tình cọ ý đỉnh vào khối thịt non mềm, Sở Ngọc Thiên cả người giống như bị sét đánh không ngừng co rút, hoa huyết phun ra một cổ mật dịch lớn, mị thịt gât gao giảo hoạt cắn nuốt côn thịt, run rẩy không thôi.

Lương Diệu Đình cắn răng hút một ngụm khí lạnh, hai tay gât gao cố định cánh mông tròn trịa kiều đình, côn thịt tìm được khối thịt non mềm nhô lên, dùng đỉnh quy đầu chống lên mị thịt non mềm hung hăng xoay tròn nghiền nát.

"Ách a a....." Sở Ngọc Thiên trong đầu trống rỗng, mười ngón chân cuộn tròn lên, hai tay vô lực bắt lấy bả vai Lương Diệu Đình, móng tay cắm sâu

vào bên trong cơ bắp của hắn.

"Kẹp chặt như vậy còn nói không cần?" Lương Diệu Đình kích động cái mông, còn thật lại bắt đầu luật động ở bên trong hoa huyết, định quy đầu mỗi lần thâm nhập đều chạm vào đỉnh hoa tâm.

"Ồ a..." Sở Ngọc Thiên bắt lực nức nở rên rỉ, nàng hiện tại ngay cả sức lực để khóc cũng không có, dưới thân truyền đến từng trận khoái cảm mãnh liệt, cơ hồ muốn đem cả người nàng bao phủ lấy.

Suốt một buổi tối, nàng cứ như vậy bị côn thật mãnh liệt làm, từ tư thế đứng thẳng đến tư thế quỳ gối trên giường, từ chống vào ghế dựa thâm nhập cho đến khi bị Lương Diệu Đình ôm lên đi lại mãnh liệt ra vào....

Sở Ngọc Thiên cả người không còn sức lực để phản kháng, chỉ có thể để cho đối phương muốn làm gì thì làm, biến hóa mọi tư thế mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: TG4 công lược thảo căn tướng quân 12

Buổi chiều ngày hôm sau Sở Ngọc Thiên mới tỉnh lại, cả người đau nhức tựa như bị xe tải nghiền nát, thân mình tuyết trắng cũng bị những dấu vết xanh tím che kín toàn bộ.

Nàng chịu đựng đau đớn miễn cưỡng ngồi dậy mặc quần áo vào, rồi mới rời giường, để cho hạ nhân hầu hạ rửa mặt cùng chải đầu: "Tướng quân cùng thiếu gia đâu?"

"Khởi bẩm phu nhân, tướng quân mang tiểu thiếu gia đi ra ngoài chơi rồi" Lão ma ma cung kính đáp lại.

"Ta đã biết, người kêu phòng bếp chuẩn bị điểm tâm mang lại đây" Sở Ngọc Thiên cảm giác trong bụng ả ả đói khát, liền ôn nhu phân phó.

Lão ma ma kia lĩnh lệnh đi xuống.

Lương Thiên Diễn trong tay cầm đồ chơi mà Lương Diệu Đình mua cho hắn, vẻ mặt cao hứng nhào vào lòng Sở Ngọc Thiên, vui vẻ phấn chấn ríu rít: "Nương ~ người cuối cùng cũng đã dậy.... Phụ thân mang con ra ngoài chơi, thật nhiều thứ hay nha. Chúng ta còn gặp một thần tiên tỷ tỷ lớn lên thật xinh đẹp, nàng còn cùng Thiên Diễn nói chuyện".

Sở Ngọc Thiên vẻ mặt mang theo tươi cười nghe nhi tử nói lại mọi sự tình mà hắn nhìn thấy nghe thấy, trêu ghẹo nói: "Nga, là có bao nhiêu thần tiên tỷ tỷ xinh đẹp mà có thể làm con vui vẻ cao hứng như vậy?"

Nàng để ý thấy khi Lương Thiên Diễn nhắc đến cái thần tiên tỷ tỷ kia, sắc mặt của Lương Diệu Đình có chút trầm trọng, chẳng lẽ lại là vận đào hoa của hắn?

"Chính là, thật xinh đẹp thật xinh đẹp...." Tiểu Thiên Diễn nhỏ nhỏ còn chưa tìm ra được từ nào có thể diễn tả rốt cuộc có bao nhiêu xinh đẹp, hắn mở to hai mắt đen láy tròn xoe, khoa tay múa chân nói: "Chỉ thiếu một chút, liền cùng mẫu thân giống nhau xinh đẹp".

"Phốc!" Sở Ngọc Thiên bị hắn đồng ngôn đồng ngữ chọc cười, nàng cười nói: "Ài, kia chẳng phải là nương so với thần tiên tỷ tỷ còn muốn xinh đẹp hơn sao?"

Lương Thiên Diễn trừng lớn hai mắt to tròn, nhìn Sở Ngọc Thiên nghiêm trang gật đầu: "Đương nhiên, nương ở trong lòng con luôn xinh đẹp nhất nhất".

Sở Ngọc Thiên bật cười, nàng không cảm được cảm thấy nhi tử nhà mình thật biết nịnh nọt người, lại nghĩ đến một câu danh ngôn cổ: Có tức phụ liền sẽ quên mẫu thân.

"Đợi đến sau này Thiên Diễn cưới tức phụ, khi đó nương cũng đã già rồi, liền không phải là người xinh đẹp nhất" Nàng như vậy dạy dỗ hắn

"Tức phụ? Sau này Thiên Diễn liền không cưới tức phụ, như vậy nương sẽ không già a" Tiểu Thiên Diễn cho rằng chỉ cần hắn không cưới tức phụ, mẫu thân hắn liền không già đi.

Sở Ngọc Thiên bất đắc dĩ cười nói: "Con, đứa ngốc này, nào có nam nhân nào không lập thê?"

Lương Thiên Diễn hai mắt tràn đầy mong chờ hỏi: "Sau này Thiên Diễn có thể cưới thần tiên tỷ tỷ sao?"

Sở Ngọc Thiên đang muốn nói "Được".

Lương Diệu Đình ở một bên trầm mặt bỗng nhiên ngắt lời nói: "Cưới tức phụ phải cưới người hiền lành, tuyệt đối không thể vì người đó lớn lên xinh đẹp,

con liền cưới nàng ta về nhà"

Lương Diệu Đình ngữ khí nghiêm túc, làm Tiểu Thiên Diễn bị cự tuyệt lập tức ừ rừ cụp đuôi cúi đầu, có chút không vui.

Sở Ngọc Thiên vội vàng trấn an nhi tử nhà mình, có chút bất đắc dĩ nhìn Lương Diệu Đình: "Tướng công, Thiên Diễn còn nhỏ, thiếp chỉ là cùng hắn nói giỡn, chàng đâu cần phải nghiêm túc như vậy?"

"Có một số việc, từ nhỏ đã phải giáo huấn, không thì ngày mai, ta liền tìm một phu tử đến giảng bài cho hắn, hắn cũng nên bắt đầu học vỡ lòng rồi" Lương Diệu Đình ngữ khí hòa hoãn xuống, lời nói nói ra lại giống như mệnh lệnh, không cho phép người cự tuyệt.

Sở Ngọc Thiên há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt nên lời.

Lương Diệu Đình hôm nay hành xử thật kỳ quái, chẳng lẽ liên quan đến sự tình ngày hôm nay, trên đường hai người gặp phải cái thần tiên tỷ tỷ kia?

Buổi tối, Lương Diệu Đình lại đi thư phòng.

Đến lúc đi nghỉ, Tiểu Thiên Diễn sống chết đòi ngủ chung với Sở Ngọc Thiên, cuối cùng Lương Diệu Đình lại đây, lấy thái độ cường ngạnh mới làm cho Tiểu Thiên Diễn đi phòng khác ngủ một mình.

Bất quá Sở Ngọc Thiên trông thấy căn phòng của Tiểu Thiên Diễn ngủ dường như thị vệ nhiều thêm vài người.

Trong phòng tối đen, Sở Ngọc Thiên dựa lưng vào lồng ngực của Lương Diệu Đình, mỗi người đều mang theo một tâm tư riêng, trong một khoảng thời gian ngắn, ai cũng không muốn ngủ.

"Tướng công, hôm nay chàng làm sao vậy?" Suy nghĩ một chút, Sở Ngọc Thiên vẫn quyết định mở miệng trước.

Từ sau khi bước ra khỏi thư phòng, trên người Lương Diệu Đình tràn ngập hàn khí, cái này làm cho nàng có chút suy đoán, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Lương Diệu Đình đem cảm giác lên vai nàng, hai tay rắn chắc hữu lực ôm chặt lấy thân thể nàng, thanh âm tràn ngập nguy hiểm cùng hàn khí: "Ta sẽ bảo vệ tốt hai mẫu tử nàng, vô luận là ai, dám xuống tay với hai mẫu tử nàng, liền cùng ta đối nghịch".

Sở Ngọc Thiên trong lòng cả kinh, lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Lương Diệu Đình đã tra ra ai là người chủ mưu màn này? Vậy sẽ là ai đây?

Nàng giật mình nói: "Tướng công, chẳng lẽ chàng...."

Lương Diệu Đình ánh mắt lạnh băng, lạnh lùng ngắt lời: "Chuyện này, nàng không cần lo lắng, ta sẽ xử lý tốt".

Hôm nay, hắn mới có thời gian mang theo Thiên Diễn lên phố chơi, chỉ là không nghĩ tới, trên đường thế nhưng lại gặp một tiểu cô nương tư sắc xinh đẹp, bộ dáng thanh thuần điềm đạm mộc mạc chân thật, khí chất đạm nhiên bình tĩnh.

Chỉ là trải qua chuyện của Thái Vi, hắn đối với bất luận người xa lạ nào đột nhiên xuất hiện đều sinh ra cảnh giác, huống chi vị cô nương này thoát nhìn còn nhỏ tuổi, thiên chân cùng non nớt.

Tuy rằng trong toàn bộ quá trình đều cùng Thiên Diễn cười nói vui vẻ, không cùng hắn nói qua mấy câu, nhưng vô luận thế nào hắn cũng thấy vị cô nương đột nhiên xuất hiện này tựa như muốn dựa vào Thiên Diễn để tiếp cận hắn, vẫn là muốn giữ trò lạt mềm buộc chặt.

Cho nên hắn ngầm phái người đi điều tra toàn bộ sự tình của vị cô nương kia.

Không nghĩ tới, càng tra hắn càng kinh hãi.

Vị cô nương kia cư nhiên là đích nữ nhà Bộ Binh Thượng Thư, nguyên bản là một nữ tử yếu đuối nhu nhược, ở trong phủ không hề được sủng ái.

Không nghĩ tới nửa năm trước, sau một lần rơi xuống nước, một cô nương yếu đuối nhu nhược tính tình hiền đại biến, đầu tiên đoạt được sủng ái của phụ thân, lại đoạt đi mọi quyền trường quản trong tay di nương.

Cái này cũng không phải là nguyên nhân làm cho Lương Diệu Đình phần nộ.

Chân chính làm cho hắn nổi lên sát tâm chính là nữ nhân này cư nhiên là người phía sau chỉ thị đám sơn tặc ám sát thê tử cùng nhi tử của hắn.

Chuyện này như thế nào hắn không phần nộ?

Sở Ngọc Thiên nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, trong lòng lại không biết đang nghĩ đến cái gì, nàng tin tưởng năng lực của Lương Diệu Đình, chỉ mong mọi chuyện có thể thuận lợi giải quyết.

Nàng ần ần một cổ dự cảm, có lẽ sau khi giải quyết xong cái phiền toái này, nhiệm vụ của nàng cũng liền hoàn thành.

"Cơ thể nàng đã tốt hơn chưa?" Lương Diệu Đình đột nhiên hỏi sang một vấn đề khác.

"Thiếp, không có việc gì" Sở Ngọc Thiên không có chuyện gì, nàng thân thể khá tốt.

Nhưng mà vừa mới dứt lời, Lương Diệu Đình liền đem nàng xoay lại đè dưới thân.

"Nếu không có việc gì, chúng ta cùng nhau cấp cho Thiên Diễm một cái đệ đệ muội muội đi".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: TG4 công lược thảo căn tướng quân 13

Ngô ngô....." Sở Ngọc Thiên tròn tròn hai mắt, đối phương trực tiếp lấp kín miệng nàng, hơi thở nam tính xâm lấn chóp mũi.

Lương Diệu Đình cường ngạnh cắn hai hàm răng của nàng ra, đầu lưỡi bá đạo tiến vào bên trong khoang miệng của nàng, đoạt lấy mật ngọt.

Hai bàn tay thô ráp cũng không nhân rồi, đem quần áo trên người Sở Ngọc Thiên lưu loát lột xuống, lộ ra vai ngọc mịn màng trắng nõn, cùng yếm hồng nhạt không thể bao trọn được hai gò bồng đảo.

Tay Lương Diệu Đình khẽ vuốt ve tơ lụa mềm mại trên người nàng, một tay đem cái yếm kia kéo ra, ném lên giường.

Hai bàn tay thô to bắt lấy hai gò bồng đảo tuyết trắng đầy đặn, mạnh mẽ vuốt ve đè ép, giọng nói khàn khàn ghé vào bên tai Sở Ngọc Thiên: "Ta thích nhìn nàng mặc yếm đỏ cùng với bộ dáng không mặc quần áo".

Hơi thở ấm nóng phả bên tai, trên cổ Sở Ngọc Thiên đều nhiễm một mảnh hồng nhạt, khuôn mặt ửng đỏ hờn dỗi nói: "Tướng công ~ chàng sao có thể như vậy..."

Lương Diệu Đình đem một tay di chuyển xuống dưới, đem quần trắng mỏng manh của Sở Ngọc Thiên kéo ra, phủ lên hoa viên thần bí, thâm nhập vào đảo viên tiên cảnh, quả nhiên đều đã ướt, hần cười nói: "Àn, vậy nàng muốn ta như thế nào? Như thế này sao?"

Nói xong, lòng bàn tay đẩy hai cánh hoa ra, tìm viên trân châu ương ngạnh, dùng lòng bàn tay đầy vết chai sạn dùng sức vuốt ve ma sát.

"A ~ a..... Tướng công..... Àn a....." Sở Ngọc Thiên bất lực yêu kiều rên rỉ ra tiếng, hai chân cầm lòng không được kẹp chặt, dưới thân xuân thủy rào rạt chảy ra khỏi động đảo, lòng ướt bàn tay tác oai tác quái.

Lương Diệu Đình nhìn chăm chăm khuôn mặt nhuộm đầy sắc dục của nàng, ánh mắt tà mị, thô suyễn nói: "Khó trách người đời nói nữ nhân đều làm từ thủy, lời này quả thật không sai, xem ra vì phu đêm qua vẫn chưa đủ cố gắng".

Nói xong, hần thu hồi tay, đem hai chân đang kẹp chặt của nàng, dùng sức bẻ ra, hoa huyết phấn nộn ướt át liền bại lộ ra trước mắt, viên trân châu ương ngạnh đã bị hần đùa bỡn sung đỏ.

"Ách ân..... Tướng công....." Tư thế này làm cho Sở Ngọc Thiên có chút bất an, đặc biệt là ánh mắt mang theo mười phần xâm lược kia, đang nhìn chăm chăm vào hạ thân của nàng, làm cho nàng thực sự hồ thẹn, hoa huyết không ngừng tràn ra xuân thủy.

Lương Diệu Đình cúi đầu xuống, vron đầu lưỡi ra liếm láp cửa huyết đang không ngừng trào ra xuân thủy, đem toàn bộ nuốt vào.

"A ưc..... Tướng công..... Ách a..... Không cần a....." Sở Ngọc Thiên như bị sét đánh, kêu rên cực lớn.

Lương Diệu Đình đầu lưỡi linh hoạt ở trước cửa huyết liếm mát, đôi lúc còn đâm vào bên trong hoa huyết, thẳng đến khi hần ngậm lấy hoa hạch huyết sung, dùng sức liếm mát tạo ra những âm thanh tầm tã ái muội.

"A a a...." Sở Ngọc Thiên cả người đều nâng lên, hai tay nắm chặt lấy đệm giường, thân thể run rẩy không thôi.

Thẳng đến khi hoa huyết phun ra một cổ mật dịch trong suốt, Lương Diệu Đình mới ngẩng đầu lên, duỗi tay lau lau một chút ái dịch, liền đem hai ngón tay đâm vào bên trong hoa huyết.

Ngón tay thô ráp va chạm ma sát lấy vách thịt, Sở Ngọc Thiên cảm lòng không được vận vẹo cái mông, khát vọng muốn nhiều hơn, kiều diễm rên rỉ: "Àn a.....Tướng công.....A a.....".

"5 năm qua, nàng có nhớ ta hay không?" Lương Diệu Đình không chút không để ý, đem hai ngón tay ra vào bên trong hoa huyết giao hoạt ướt át.

"Ách a.....Có.....Àn a...." Mị thịt gất gao giao hoạt cắn nuốt hai ngón tay, Sở Ngọc Thiên vận vẹo cái mông, đón hòa tiết tấu cùng tốc độ của hai ngón tay.

"Vậy nàng nhớ như thế nào? Ban ngày hay là ban đêm?" Ngón tay trều cảm va chạm, mang theo một lượng lớn mật dịch trong suốt, lỏng ướt chần đệm dưới thân.

"Ồ ô.... Đều.... Đều nhớ....Ân a...Tướng công....ô ô....Chàng nhanh lên một chút...." Sở Ngọc Thiên có chút nhẹn không nổi tốc độ chậm chạp của hắn, nàng khát vọng bị cự vật thô to cắm vào, sau đó hung hăng thọc vào rút ra.

"Ngoan, trả lời ta mấy vấn đề, buổi tối khi nghĩ đến ta, nàng cũng ướt sao?" Lương Diệu Đình ra tăng tốc độ chọc rút, vách thịt bên trong hoa huyết ần ần bắt đầu run rẩy.

"Ồ a..... Ân a..... Không....." Sở Ngọc Thiên đỏ mặt lắc đầu trả lời, Lương Diệu Đình trực tiếp đem hai ngón tay rút ra, nhìn nàng mê mang khó hiểu, ánh mắt dối khát thêm muốn, khàn khàn giọng nói: "Nàng nói dối".

Sở Ngọc Thiên lập tức hoảng loạn, cái này nàng làm sao có thể nói được.

"Tối, nói cho vi phu, có ướt hay không? Có hay mơ thấy ta không?" Lương Diệu Đình ngữ khí thay đổi, hướng dẫn từng lời.

Sở Ngọc Thiên chỉ có thể đỏ mặt gật đầu, thanh âm nhỏ nhẹ dường như không có: "Có".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: TG4 công lược thảo căn tướng quân 14

"Vậy nàng mơ thấy ta làm cái gì?" Lương Diệu Đình như cũ hỏi, đồng thời đem côn thịt thô dài sưng to phóng xuất, đặt ở trước cửa huyết ướt át, chậm rãi đè ép đi vào.

"Ách a..." Sở Ngọc Thiên nắm chặt chần đệm, thân thể run rẩy, căn bản không rảnh trả lời vấn đề của hắn, hoa huyết phấn nộn bị côn thịt thô to lấp đầy tạo thành một hình chữ O, tiểu huyết đáng thương hề hề nuốt vào phun ra côn thịt thô dài, hoa huyết truyền đến từng trận tê dại.

"Có hay không mơ thấy ta như vậy thảo nàng?" Côn thịt thô dài toàn bộ nhét vào bên trong hoa huyết, Lương Diệu Đình bắt lấy hai chân của Sở Ngọc Thiên, đặt lên trên vai hắn, đỉnh động vòng eo, côn thịt bắt đầu dùng sức thọc vào rút ra.

"Ân a ~ có..... A..... A a....." Sở Ngọc Thiên bất lực thừa nhận động tác kịch liệt va chạm của Lương Diệu Đình, lời nói nói ra đều không rõ ràng, toàn bộ khung giường đều bị động tách mảnh liệt của đối phương làm cho rung lắc, phát ra những tiếng kéo kéo.

"Vậy nàng có thích bị tướng công thảo nàng như vậy hay không?" Lương Diệu Đình một bên hỏi, một bên đem côn thịt thô to mạnh mẽ đỉnh vào hoa tâm, thẳng đến khi làm cho Sở Ngọc Thiên kêu rên thảm thiết.

"Ồ a.....Hảo sâu....Ân ân a a....Không cần a tướng công... Ách a....." Côn thịt dùng sức ra vào bên trong hoa huyết phấn nộn ướt át, ra ra vào vào đồng thời mang theo một lượng lớn mật dịch, mị thịt đỏ đỏ ở bên trong cũng bị côn thịt kéo ra một chút.

"Không....A a....Tướng công....A a.....Chàng chậm một chút....A nga....." Tóc đen tán loạn phía sau lưng làm nổi bật lên thân hình tuyết trắng, có một loại cảm giác mỹ nhân mị hoặc, toàn bộ thân mình theo luật động của Lương Diệu Đình mà không ngừng rung lắc vận vẹo, hai gò bồng đảo nhảy lên nhảy xuống run rẩy tạo thành một làn sóng nữ kích thích Lương Diệu Đình đỏ ngầu cả hai mắt.

Hắn nắm chặt hai chân thon dài trên vai, càng thêm điên cuồng đỉnh động phần hông, côn thịt hung hăng tạc xuyên hoa huyết, giống như muốn đem hoa huyết làm hư.

"A a a.... Sắp hồng rồi.... A a.....Mau dừng lại a....Tướng công....Ồ a....." Trên người truyền đến từng trận từng trận khoái cảm, cơ hồ muốn đem Sở Ngọc Thiên bao phủ toàn bộ, nàng cả người bắt đầu run rẩy, thét lên một tiếng thét chói tai nghênh đón cao trào, nhưng mà Lương Diệu Đình lại cắn chặt hai hàm răng, côn thịt vẫn như cũ ở trong tiểu huyết giao hoạt gắt gao thọc vào rút ra không ngừng.

"Nga ~ ân a....."

Thân thể va chạm kịch liệt phát ra những âm thanh "Phạch phạch", tiếng dâm thủy bị côn thịt khuấy động tấp tểnh cùng với tiếng rên rỉ thét chói tai của nữ nhân, nam nhân thô suyễn gầm nhẹ, cùng phát ra, xen lẫn nhau trong một gian phòng.

Lại một buổi tối bị chà đạp, Sở Ngọc Thiên ăn có chút không tiêu dục vọng mãnh liệt của Lương Diệu Đình, tính phúc quá mức cũng không tốt cho lắm.

Cho nên buổi tối ngày kế tiếp, nàng lấy cơ thân thể không tốt để cự tuyệt cầu hoan của Lương Diệu Đình, cơ mà Sở Ngọc Thiên thân thể kiêu ngạo, căn bản không thể phản kháng được dâm uy của Lương Diệu Đình, mặc kệ mỗi tối nàng khóc lóc van xin như thế nào hắn cũng đều không buông tha.

Đến khi trời sáng, Lương Diệu Đình lại khôi phục lại bộ dáng tướng quân uy nghiêm, là một vị trượng phu cùng phụ thân tốt, đối lập với mỗi tối hóa thân

thành một nam nhân cảm thú.

May mắn chính là, hơn một tháng sau nàng được lang y chuẩn ra là có hỉ mạch.

Lương Diệu Đình quả nhiên không dám động vào nàng, thậm chí còn phái thêm người bảo hộ nghiêm ngặt, mỗi ngày hẳn lại đi sớm về muộn.

Sở Ngọc Thiên đôi khi có chút hoài nghi, có phải bên ngoài hẳn có nữ nhân khác hay không?, chỉ là mỗi buổi tối khi trở về trên mặt Lương Diệu Đình đều xuất hiện một vẻ mệt mỏi, nàng liền loại bỏ cái ý niệm này, thế này hẳn là vô tội.

Thẳng đến khi nàng mang thai được hai tháng, liền nghe trên phố đồn đãi.

Là do ma ma phòng bếp phụ trách đi mua nguyên liệu sợ nàng nhân rồi sinh ra nhảm chán nên mới nói cho nàng nghe.

Nhân vật chính trong lời đồn đãi này chính là nữ nhi nhà Bộ Binh Thượng Thư, do chính thê đã quá cố sinh ra, nghe nói nàng nửa năm trước, ngoài ý muốn rơi xuống nước, không may bị yêu ma quỷ quái bám vào cơ thể, sau khi tỉnh lại, muốn hạ độc sát hại di nương cùng kẻ muội. Cuối cùng việc này bị nháo ra bên ngoài, bị người ta tố giác lên thánh thượng, vị cô nương bị yêu ma quỷ quái bám lên cơ thể kia, giữa trưa ngày hôm nay sẽ bị hỏa thiêu giữa toàn dân thiên hạ.

Nghe nói vị cô nương kia là do tướng công nhà nàng tróc nã.

Sở Ngọc Thiên nghe ma ma kể lại, mới bừng tỉnh đại ngộ, nhớ lại cử chỉ của Lương Diệu Đình trong khoảng thời gian này? Cũng không biết chuyện này rốt cuộc cùng hẳn có bao nhiêu phần liên hệ?

Lắc đầu, Sở Ngọc Thiên trầm nghĩ, có lẽ chờ đến giữa trưa, người muốn sát hại nàng chết đi, nhiệm vụ của nàng liền hoàn thành. Rốt cuộc Sở Ngọc Thiên chết cũng không phải là do trùng hợp mà là do có người cố tình mưu hại.

Quả nhiên, đến giữa trưa, cả nhà ba người đang cùng nhau ăn cơm, thanh âm của hệ thống đã lâu không thấy xuất hiện bỗng nhiên vang lên: "Đình, nhiệm vụ hoàn thành".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: TG5 nhiệm vụ đặc thù 1

Khế ước giả: Mẫn Dao (trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Có chút thành tựu

Tích phân: 3700

Tư chất: Ngàn dặm mới tìm được một

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm, hoạt sắc sinh hương, vũ trụ bùng nổ, bảo mệnh hoàn sơ cấp.

"Này, như thế nào lại nhiều thêm một cái tư chất? Hơn nữa lại còn là "ngàn dặm mới tìm được một"?" Mẫn Dao có chút thắc mắc hỏi hệ thống, lại nhìn sang điểm tích phân, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhiệm vụ lần trước cô chỉ đạt được 2800 điểm tích phân, nhiệm vụ lần này cô đã đạt được 3700 điểm tích phân, điều đó có nghĩa là điểm tích phân của cô tăng lên 900 điểm, nhưng mà trong nhiệm vụ lần trước cô đã mua một viên bảo mệnh hoàn sơ cấp cùng một thanh linh hồn chi nhận, tuy nhiên bảo mệnh hoàn sơ cấp, cô lại chưa dùng tới.

"Hệ thống, tôi có thể đổi bảo mệnh hoàn sơ cấp để lấy lại điểm tích phân được không?" Dù sao cũng không dùng tới, còn không bằng đổi lại để lấy điểm tích phân.

"Người chơi chỉ được phép dùng điểm tích phân để mua sắm vật phẩm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ vật phẩm không dùng tới sẽ trở thành quà tặng không thể đổi" Hệ thống nói xong lại giải thích thêm: "Bởi vì người chơi liên tiếp hoàn thành bốn nhiệm vụ cho nên giải trừ khóa thuộc tính tư chất, người chơi có thể sử dụng điểm tích phân để đổi tư chất quà, tẩy rửa tư chất".

Editor: đoạn này không hiểu lắm, tác giả viết là "đưa tặng vật phẩm không thể đổi" thế nhưng lúc sau Mẫn Dao vẫn đổi lại để lấy điểm tích phân được, có thể là do mình chưa hiểu hết đoạn này hoặc đây là sạn của tác phẩm chăng. Ai biết thì giải đáp hộ nhé, thanks.

Mẫn Dao đem bảo mệnh hoàn sơ cấp đổi thành điểm tích phân, cô hiện tại có 4500 điểm tích phân.

Nhìn đến tư chất quả, phát hiện ra thứ này thực quý thái, hơn nữa hình như còn có tác dụng phụ, tỷ như tư chất quả trung cấp chỉ có 50% khả năng thành công giúp ra tăng giá trị tư chất, còn 20% là khả năng không thành công, dư lại 30% là khả năng giảm giá trị tư chất.

Tỷ lệ thành công của tư chất quả sơ cấp càng không phải nói, tỷ lệ thành công của tư chất quả cao cấp thì cao hơn, là 80%, nhưng mà hiện tại Mẫn Dao vẫn chưa đủ quyền hạn để mua tư chất quả cao cấp.

Có "ngân dậm mới tìm được một" cũng khá tốt, tạm thời cô sẽ không cần phải tẩy rửa tư chất.

Thăm thú vài nơi, cô liền không còn hứng thú.

"Hệ thống, có thể tìm một nhiệm vụ có điểm tích phân cao hơn một chút được hay không?" Mặc kệ yêu cầu của nhiệm vụ có cao bao nhiêu, chỉ cần điểm tích phân cao hơn một chút, cô đều sẽ làm, tương lai sau khi hoàn thành mười nhiệm vụ, có lẽ cô sẽ dùng tới nó.

Hệ thống im lặng hai giây rồi mới nói: "Có một nhiệm vụ đặc biệt, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người chơi sẽ được thưởng 1500 điểm tích phân".

Nhiệm vụ đặc biệt? Mẫn Dao nhướn mày, đặc biệt ở nơi nào?

Cô lại hỏi tiếp: "Tôi có thể xem tư liệu trước được hay không?"

Hệ thống không hề rảnh nửa lời, một quang sáng trắng lại xuất hiện một lần nữa, trên đó là toàn bộ tư liệu của nhiệm vụ đặc biệt.

Nguyên chủ lần này là Thẩm Thanh Hàm, diện mạo có, bằng cấp có, gia thế có, lại có tình tự lực cánh sinh, độc lập làm chủ. Sau khi tốt nghiệp đại học, không theo yêu cầu của cha mẹ, đi theo con đường xã hội thượng lưu mà lại đi đến một ngôi trường cao trung quý tộc làm giáo viên.

Trong tư tưởng của cô, chỉ muốn an phận làm giáo viên, sau vài năm sau đó, nghe theo sự an bài của người nhà, gả cho một người đàn ông thích hợp, ở nhà giúp chồng nuôi con.

Chỉ là cái tư tưởng đơn giản này của cô đều bị người ta đánh vỡ.

Trong lớp Thẩm Thanh Hàm giảng dạy, có một người có thành tích vô cùng thấp, tính cách lại tự ti, là nhà giàu mới nổi, tên là Bạch Tường.

Quan hệ giữa hai người vốn là giáo viên cùng học sinh, thế nhưng không ai nghĩ tới, cái nữ sinh tên là Bạch Tường ấy lại là người trọng sinh.

Sau khi trọng sinh, Bạch Tường không cam lòng với vận mệnh bi thảm trong tương lai của mình, cô ta bắt đầu thay đổi toàn bộ, sửa đổi vận mệnh trong tương lai.

Từ tính cách tự ti biến thành tự tin, thành tích từ cuối lớp biến thành tâm điểm, cả người từ một con vịt xấu xí biến thành một con thiên nga.

Vốn dĩ với loại biến hóa này, Thẩm Thanh Hàm thân là giáo viên giảng dạy của Bạch Tường hẳn nên cao hứng mới phải, nổi lên tâm tư muốn đào tạo Bạch Tường, chỉ là ai có thể ngờ, sau khi trọng sinh, Bạch Tường mắt cao hơn đỉnh đầu, chướng mắt cái "Bình phong lão sư" Thẩm Thanh Hàm.

Ở trong mắt cô ta, Thẩm Thanh Hàm xinh đẹp trẻ trung, được tất cả các nam sinh trong trường hoan nghênh, kỳ thực lại chính là một cái bình hoa di động, để được làm giáo viên nơi này ắt hẳn có sử dụng quy tắc ngầm.

Đối với sự bài xích của Bạch Tường, Thẩm Thanh Hàm bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi trọng sinh, thực ra Bạch Tường có một bàn tay vàng, đó chính là đọc qua một lần liền nhớ, sự tình kiếp trước, cô ta đều thập phần nhớ rõ.

Mà ở kiếp trước, Bạch Tường lại rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, vì thế trong kỳ thi văn học, cô ta nhìn không được viết lại những gì trong tiểu thuyết mà cô ta đã từng đọc, đồng thời cũng đưa ra quan điểm của mình, vì thế nên bài thi của cô ta liền đạt điểm cao nhất, còn được giới truyền thông đưa tin.

Ở trường Bạch Tường chiếm vị trí thứ thất.

Trong lòng đắc ý kiêu ngạo, hưởng thụ cảm giác danh lợi lạc thú, bí mật viết tiểu thuyết, rất nhiều sự kiện kiếp trước, thừa dịp chưa có người phát hành liền viết ra hết.

Biến hóa của Bạch Tường, làm cho rất nhiều nam sinh trong trường ái mộ, thương thầm trộm nhớ, chỉ là sau khi trọng sinh Bạch Tường lại chướng mắt với những tên tiểu tử mao đầu này, bao gồm cả mối tình đầu của cô ta - vô tội năm không cũng trúng đạn, lớp trưởng đại nhân.

Chỉ là không ai biết, cô ta thế nhưng lại cùng giáo viên ngữ văn Lý Thần Phương yêu đương.

Thẩm Thanh Hàm là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này, cô không cảm được lo lắng cho tiền đồ của Bạch Tường, thế nhưng lại bị Bạch Tường phát hiện ra rằng cô đã biết bí mật của cô ta, vì thế cô đã bị cô ta trả thù, cả trường học liền đồn đại cô ngủ với hiệu trưởng.

Thẩm Thanh Hàm bị oan uổng muốn tìm Lý Thần Phương nói rõ, thuyết phục hắn chủ động rời xa Bạch Tường, nào biết Bạch Tường lại nghe được chuyện này, vì sợ cô sẽ đi cáo trạng với hiệu trưởng, sẽ làm cho Lý Thần Phương bị mất việc.

Liền cùng Lý Thần Phương cùng nhau gây mê Thẩm Thanh Hàm, tạo ra hiện trường giả, hướng tới việc Thẩm Thanh Hàm bởi vì quá sợ hãi lời đồn đại

mà nhảy lầu tự sát.

Tư liệu nói tới đây liền kết thúc.

Mẫn Dao trong lòng một bụng hoài nghi, cô hỏi hệ thống: "Có chỗ nào đặc biệt? Nguyên chủ oán khí sâu nặng là bởi vì bị nữ sinh cao trung sau khi trọng sinh kia cùng với giáo viên ngữ văn sát hại sao? Mà không phải là cái khác?"

"Không tồi, yêu cầu lần này là thay đổi vận mệnh của Thẩm Thanh Hàm, trả thù người đã sát hại nguyên chủ, sau đó ở thế giới kia tìm cho nguyên chủ một người đàn ông tốt, có thể đem lại "hạnh phúc" cho nguyên chủ " Hệ thống đậm mặt trả lời.

"Kia, mục tiêu công lược có được chỉ định hay không?" Mẫn Dao thắc mắc hỏi, Thẩm Thanh Hàm cũng không có bạn trai, một mảnh tình vắt vai cũng chưa có, lịch sử tình trường trắng tinh như một tờ giấy trắng.

Ngay cả thanh mai trúc mã cũng không có, thậm chí mệ ai cũng không có, như thế làm sao cô có thể xuống tay?

"Không có, mọi chuyện đều do ký chủ tự giải quyết, tùy ý phát huy, nếu không tìm được người đàn ông nào, điểm tích phân chỉ còn lại 1000 điểm" Hệ thống lại đậm mặt nói tiếp.

"Được rồi, nhiệm vụ lần này tôi nhận" Vì điểm tích phân, cô đành phải thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: TG5 nhiệm vụ đặc thù 2

Trường cao trung quý tộc.

Thẩm Thanh Hàm chậm rãi bước trên con đường, trên người mặc một bộ váy công sở, dưới chân đi đôi giày cao gót cao tám phân, thân hình vốn cao một mét bảy nay lại càng cao gầy.

Cơ thể này có một gương mặt mỹ lệ tinh xảo, mày đẹp lá liễu, đôi mắt đen láy trong suốt, vũ mị như ẩn như hiện, thanh thuần vô tội, cánh mũi nhỏ nhỏ tinh xảo, đôi môi tròn bóng gợi cảm.

Tóc dài nhu thuận là lướt trên vai, nét mặt kiều mị, dáng người nóng bỏng, nơi nào nên cong thì cong, nơi nào nên lồi thì lồi, tạo thành một bức tranh hoàn mỹ.

Con đường từng rặng từng rặng hoa anh đào, những cánh hoa hồng nhạt khẽ đung đưa trong gió, một vài cánh hoa rơi trên mặt đất tạo nên một khung cảnh mộng ảo lãng mạn.

Đi theo những rặng cây hoa anh đào, là một tòa kiến trúc cổ mang phong cách châu Âu.

Đó là tòa nhà dành cho giáo viên, cô tới nơi này hơi sớm, trùng hợp hôm nay là ngày cô đi phỏng vấn xin làm giáo viên của ngôi trường này.

Nói cách khác, thời gian này cách thời gian Bạch Tường trọng sinh còn một năm nữa.

Đối với Thẩm Thanh Hàm mà nói, thời gian càng sớm càng tốt, cô có thể có thời gian chuẩn bị để đối phó với Bạch Tường, cũng có thể tìm cho mình một mục tiêu công lược.

Bởi vì bây giờ đã là giờ lên lớp, cho nên hiện tại đa phần học sinh đều đã ở trong lớp, chỉ còn lác đác một vài học sinh đang đi trên đường.

Cô hiện tại cần phải đi gặp hiệu trưởng để phỏng vấn, văn phòng hiệu trưởng ở tầng bốn, tận ở trên kia.

Liếc mắt nhìn bảng hiệu "Văn phòng hiệu trưởng", Thẩm Thanh Hàm giơ tay lên, gõ nhẹ hai cái.

"Mời vào" Thực mau, bên trong liền truyền ra một đạo âm thanh ôn hòa, tràn ngập từ tính cùng nam tính.

Thẩm Thanh Hàm đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong văn phòng, mọi thứ đều được sắp xếp nghiêm chỉnh sạch sẽ, một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi sau chiếc bàn làm việc.

Một đầu mềm mại đen nhánh, mày kiếm anh đĩnh, mắt phượng dài hẹp tràn ngập thần sắc ôn nhu, nhưng nếu nhìn kỹ, lại giống như đang cất giấu một tia khác thường.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Thẩm Thanh Hàm không thể nhìn thấu được bên trong đôi mắt của người đàn ông kia đang cất giấu thứ gì.

Chỉ là vẻ bề ngoài anh tuấn nho nhã, trên người lại mặc một bộ quần áo giản dị nhưng lại được cắt may rất tỉ mỉ tinh xảo, vì thế khí chất ôn hòa lễ độ lại tạo nên một bộ dáng hoàn mỹ nhẹ nhàng quý tộc.

Mà trên giáo treo hình trụ bên cạnh lại mặc một kiện áo khoác tây trang thiển sắc.

Thẩm Thanh Hàm có chút chần chờ nói: "Xin hỏi, ngài là Lạc hiệu trưởng?"

Nam nhân trực tiếp tươi cười, thanh âm dễ nghe thanh diễm lộ ra thân thiết: "Tôi chính là Lạc hiệu trưởng".

Nghe vậy, Thẩm Thanh Hàm không nhịn được tròn tròn hai mắt, trong lòng ngoài ý muốn, hiệu trưởng lại có thể trẻ như vậy sao?

Trong lòng mặc dù vẫn còn hoài nghi nhưng Thẩm Thanh Hàm vẫn tin hẳn, bởi vì người đàn ông này căn bản không cần thiết phải nói dối cô.

Trên mặt khôi phục lại vẻ trấn định, tiến lên phía trước vài bước, đem sơ yếu lý lịch cùng các loại bản sao chứng nhận đưa cho Lạc Quyển, tươi cười nói: "Lạc hiệu trưởng hảo, tôi là Thẩm Thanh Hàm, là người tham dự phòng vấn lần này".

Lạc Quyển khước miệng nhếch lên, tiếp nhận tư liệu của cô, nhìn nhìn vài cái rồi mới hỏi vài câu hỏi đặc trưng, sau đó liền đồng ý nhận cô vào làm việc.

"Thực tập ba tháng, từ giờ trở đi cô sẽ giảng dạy tại ban A, ân, ngày mai 8 giờ tôi sẽ mang cô đến đó, giới thiệu giáo viên mới cho bọn trẻ" Lạc Quyển ngữ khí ôn hòa thân thiết, nói chuyện dễ nghe làm người nghe sinh ra hảo cảm.

Thẩm Thanh Hàm cũng không ngoại lệ, sau một phen phỏng vấn, cô đối với Lạc Quyển cũng không còn cảm giác xa lạ cùng phòng bị.

"Vậy thì phiền toái cho Lạc hiệu trưởng rồi" Thẩm Thanh Hàm hơi cúi đầu thể hiện thành ý chân thành cảm ơn hẳn của mình, không nghĩ tới da thịt tuyết trắng cùng khe ngực thần bí sâu thẳm liền bị Lạc Quyển thu hết vào trong mắt.

Sâu bên trong mắt phượng dài hẹp hiện lên một tia ý vị không rõ, hần mặt không đổi sắc nhìn về phía Thẩm Thanh Hàm, giọng nói ôn hòa thân thiết như cũ mang theo một chút trêu đùa: "Thẩm lão sư mới đến, tổng không thể chậm trễ, bằng không về sau còn ai dám nhận lời mời của trường học chúng ta a".

Thẩm Thanh Hàm liền bật cười, có rất nhiều giáo viên đánh nhau sút đầu mẻ trán, muốn được giảng dạy tại ngôi trường quý tộc này, chỉ là ngôi trường này yêu cầu tuyển chọn giáo viên quá khắt khe, chỉ nguyên vấn đề bằng cấp thôi mà đã làm cho không ít giáo viên chùn bước.

Đương nhiên, cũng có không ít người đã đi cửa sau để vào đây, tỷ như vị kia.... Lý Thần Phương.

Có lẽ là do nghiệt duyên, Thẩm Thanh Hàm vừa bước ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, tại cầu thang tầng hai liền gặp hẳn, một người thì đang đi lên trên còn một người thì đi đang xuống xuống.

Trên người hẳn mặc một kiện sơ mi trắng tiêm lãnh, ước chừng khoảng hai mươi lăm mươi sáu tuổi, dung mạo thanh tú soái khí, mang theo một bộ kính mắt, nhíu nhíu mày, nhấp nhấp môi, nhìn qua vô cùng nho nhã nghiêm cẩn.

Đồng dạng cùng mặc áo sơ mi trắng như Lạc Quyển nhưng khí chất lại kém cõi hơn vài phần.

Thẩm Thanh Hàm trong nháy mắt đánh giá được rất nhiều điều từ đối phương, bỗng nhiên Lý Thần Phương ngẩng đầu lên nhìn cô, bốn mắt chạm nhau, Thẩm Thanh Hàm lễ phép đối với hẳn gật đầu mỉm cười một cái.

Lý Thần Phương biểu tình sùng sốt, thẳng đến khi đối phương lướt qua người hẳn, hẳn mới lấy lại được tinh thần, trong không khí, vẫn còn lưu lại một mùi u hương nhân nhật.

Thẩm Thanh Hàm tự nhiên đem biểu tình sùng sốt của hẳn thu hết vào trong mắt, bước ra khỏi tòa kiến trúc cổ, cô mới không cảm được tự hỏi.

Cô có nên trả thù Lý Thần Phương trước hay không? Dù sao hẳn cũng là đối tượng đầu tiên nguyên chủ muốn trả thù.

Muốn làm cho một người đàn ông đau đớn thống khổ chỉ có hai cách.

Thứ nhất là làm cho Lý Thần Phương yêu cô, sau đó hung hăng đá hẳn một phát.

Thứ hai là thiên hẳn, làm cho hẳn là đàn ông cũng không ra đàn ông.

Thẩm Thanh Hàm sờ sờ cằm, cái thứ hai quá máu me, huống chi hành hạ thể xác không tốt bằng hành hạ tinh thần.

Ha ~ vậy trước khi Bạch Tường trọng sinh, cô liền đem Lý Thần Phương này chơi chơi đùa đùa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: TG5 nhiệm vụ đặc thù 3

Ngày kế tiếp, Thẩm Thanh Hàm đến sớm hơn năm phút so với giờ hẹn, không nghĩ tới, trong văn phòng hiệu trưởng, ngoại trừ Lạc Quyển còn có thêm Lý Thần Phương.

Đối phương khi nhìn thấy cô, trên mặt đồng dạng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Lạc Quyển thấy vậy, trong mắt phượng dải hẹp lướt qua một tia gì đó, trên mặt vẫn duy trì ưu nhã ôn hòa cùng tươi cười, ôn tồn lễ độ giới thiệu Thẩm Thanh Hàm cùng Lý Thần Phương.

"Lý lão sư hảo, về sau mong anh chiếu cố nhiều" Thẩm Thanh Hàm tươi cười điềm mỹ, tự nhiên vươn tay phải ra đối với Lý Thần Phương.

"Ngạch, Thẩm lão sư, cô cũng hảo" Lý Thần Phương nhìn kia tươi cười, trên mặt sừng sốt vài giây rồi mới khấn trương vươn tay bắt lại, lòng bàn tay vừa chạm vào bàn tay ngọc ngà non mềm liền truyền đến từng dòng điện giật, tê tê đại đại, tay phải theo bản năng nhanh chóng rút lại.

Cảm nhận được Lý Thần Phương khác thường, ý cười trong mắt Thẩm Thanh Hàm càng sâu, có lẽ kế hoạch trả thù Lý Thần Phương có thể tiến hành thuận lợi?

Lạc Quyển ánh mắt lóe lên, vừa đúng lúc chuông vào lớp vang lên, hần cười nói: "Thời gian cũng không còn sớm, tôi mang Thẩm lão sư đi ban A trước".

Lý Thần Phương gật đầu đồng ý.

Theo sau Lạc Quyển, Thẩm Thanh Hàm một đường đi đến ban A, công tác giáo dục chính thức mở màn.

Thẩm Thanh Hàm với vẻ bên ngoài xinh đẹp trẻ trung, phương thức giảng dạy lại nhẹ nhàng hài hước, cùng với hiểu biết sâu rộng, chưa đến một hai tháng liền được rất nhiều học sinh hoan nghênh, trở thành giáo viên nữ được hoan nghênh nhất trường.

Ngoại trừ được một cái hiệu trưởng nho nhã ôn hòa quan tâm đến vấn đề tan tằm cùng với thành tích học tập của học sinh, quan hệ giữa các đồng nghiệp tự nhiên đều tốt.

Mà cùng với Lý Thần Phương, trước mắt quan hệ ái muội, như có như không trêu ghẹo, so với chủ động xuất kích càng làm cho hần muốn ngừng mà không được.

Ai bảo với tính tình của Lý Thần Phương, sẽ không phải là người chủ động trước, cùng với Bạch Tường yêu đương, đều là do nhà gái chủ động trước.

Mà trước khi Bạch Tường trọng sinh, đích xác cũng không liếc mắt một cái, tính cách hướng nội tự ti, ở trong ban dường như không hề tồn tại, vóc dáng nhỏ xinh, tóc mái gần che khuất đôi mắt, làn da dăm nắng có một chút tàn nhang. Cùng với sau khi trọng sinh, quả thực cách biệt quá lớn.

Thẩm Thanh Hàm cũng không có ý định xuống tay với cô ta ở thời điểm hiện tại, bởi vì hại chết Thẩm Thanh Hàm là sau khi Bạch Tường trọng sinh, hai người tuy là một nhưng lại mang ý nghĩa khác nhau.

Cô dùng 100 điểm tích phân để đổi lấy một Thần khí chế phục, đem các loại tiểu thuyết này đó sau khi Bạch Tường trọng sinh viết lại đăng toàn bộ lên trang blog cá nhân, thiết lập ở chế độ riêng tư.

Chờ đến khi Bạch Tường trọng sinh, thanh danh vang dội, dùng một tài khoản nặc danh công khai, cho Bạch Tường một đòn trí mạng.

Thẩm Thanh Hàm cùng Lý Thần Phương ở trong văn phòng giáo viên, đến giữa trưa, hai vị giáo viên khác trong văn phòng đã đi ra ngoài, bên trong chỉ còn lại Thẩm Thanh Hàm cùng Lý Thần Phương đang soạn giáo án.

"Thẩm lão sư, buổi tối hôm nay cô có rảnh không?" Ngẩng đầu trộm ngắm n lần Thẩm Thanh Hàm đang vui đầu vào giáo án, Lý Thần Phương rốt cuộc lấy hết cam đảm nói ra những lời này, trên khuôn mặt thanh tú soái khí hiện lên hai rặng mây hồng khả nghi, trái tim trong lồng ngực đập mạnh.

"Ân, có a" Thẩm Thanh Hàm rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn Lý Thần Phương ở phía đối diện, điềm mỹ tươi cười, như thế nào cũng làm cho đối phương cảm thấy lóa mắt.

"Tôi, tôi..." Nghe thấy cô trả lời, Lý Thần Phương trong lòng vui vẻ, lời nói trong miệng vừa nói ra lại không nói được nữa, hần cảm giác trái tim hần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Làm sao vậy? Anh định mời tôi đi nhà hàng xxx ăn cơm sao?" Thẩm Thanh Hàm cười như không cười nhìn hần, dùng một loại vui đùa nói ra những lời này, cô thật sự không thể chịu nổi người đàn ông áp a áp ứng không nói nên lời này.

Lý Thần Phương sừng sốt một chút, ngay sau đó lập tức ngoan ngoãn gật đầu: "Đúng, Thẩm lão sư nguyện ý đi sao?"

Hần ngữ khí thập phần cẩn thận, tuy rằng nhà hàng xxx không phải là địa điểm mà hần muốn đi, nhưng có thể cùng cô ở bên nhau, đi nơi nào cũng đều không quan trọng.

Thẩm Thanh Hàm tươi cười nhìn hắn, gật đầu nói: "Có soái ca mời com, đương nhiên là nguyên ý a, bất quá chúng ta cũng đã nhận thức nhau được một hai tháng rồi, không cần phải xưng hô một tiếng Thẩm lão sư hai tiếng Thẩm lão sư như vậy, cứ trực tiếp gọi tên tôi là được rồi. Tôi cũng sẽ gọi anh là Thần Phương, như thế có được không?"

Hai chữ Thần Phương được phát ra một cách mềm mại dễ nghe như vậy, hạnh phúc đột nhiên ập tới làm cho Lý Thần Phương cảm giác da đầu tê dần, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần để nghênh đón, sững sốt trong chốc lát mới phản ứng lại, ngốc nghếch trả lời: "Được, được, Thanh Hàm".

Thẩm Thanh Hàm cười khê một tiếng, thanh âm sung sướng cùng ôn nhu nói: "Kia, vậy buổi chiều anh chờ tôi dạy xong tiết thứ ba rồi cùng nhau đi".

"Không thành vấn đề." Lý Thần Phương hưng hăng gật đầu.

Thẩm Thanh Hàm cũng cười gật đầu, lại cúi đầu xuống, tiếp tục hoàn thành giáo án.

Thấy Thẩm Thanh Hàm không nhìn hắn nữa, Lý Thần Phương trong lòng không cảm được nổi lên một cỗ mát mát, nhưng mà nghĩ đến buổi tối có thể cùng cô hẹn hò, tâm tình lại phấn chấn kích động trở lại.

Đắm chìm trong thế giới của chính mình, hai người không hề phát hiện ra, bên cạnh cửa sổ ngoài hành lang có một đạo thân ảnh thon dài đỉnh đẹt, trên mặt đã không còn tươi cười ôn nhã, mắt phương dài hẹp phẳng phát thần sắc tăm tối ập ập bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: TG5 nhiệm vụ đặc thù 4

Từ sau ngày cùng Lý Thần Phương ăn cơm tối, quan hệ giữa hai người rõ ràng đã tiến triển hơn một bậc, ở trường học thường xuyên ra ra vào vào cùng nhau với thân phận là đồng nghiệp, nhưng mà Thẩm Thanh Hàm vẫn cảm giác được Lý Thần Phương đối với cô so với trước kia để ý hơn nhiều.

Đối mặt với các lão sư cùng với một số học sinh trong trường bát quái, hai người đương nhiên là đều im lặng không giải thích, ngược lại càng làm cho những người khác cảm thấy giữa hai người có gian tình.

Mặc kệ người ngoài bát quái như thế nào, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, Thẩm Thanh Hàm cũng đã hoàn thành ba tháng thực tập.

Trải qua sự khảo sát của ban lãnh đạo nhà trường cùng các vị lão sư khác, đều cho rằng cô đủ khả năng để tiếp tục nhậm chức, Thẩm Thanh Hàm nhẹn không được cao hứng, bởi vì cô đã vì công việc này mà tốn không biết bao nhiêu khổ tâm.

Cầm văn kiện chính thức đi đến văn phòng hiệu trưởng, văn kiện này chỉ cần được hiệu trưởng ký tên liền sẽ trở thành văn kiện có hiệu lực.

Lạc Quyển tiếp nhận văn kiện mà Thẩm Thanh Hàm đưa cho, tùy ý nhìn vài cái, rồi mới hạ bút ký tên, sau đó đem văn kiện đưa lại cho Thẩm Thanh Hàm, mắt phương dài hẹp mang theo một tia thâm ý khác thường, cười cười nói: "Lý Thần Phương là bạn trai của Thẩm lão sư sao?"

Câu hỏi ngắn gọn dứt khoát làm cho Thẩm Thanh Hàm sững sốt, cô không nghĩ tới vị hiệu trưởng thoát nhìn ưu nhã hòa khí này cũng sẽ quan tâm đến mấy vấn đề bát quái trong trường.

"Hiện tại còn chưa phải" Cô tiếp nhận văn kiện, mỉm cười ngọt ngào, hiện tại còn chưa phải, sau này cũng sẽ không phải.

Nhưng lời này chuyển đến bên tai Lạc Quyển lại biến thành: Hiện tại còn chưa phải, sau này liền sẽ phải.

Hắn nhìn đôi phương diễm mỹ tươi cười, cảm xúc hắc ám ở trong lồng ngực ngày một lan tràn, trên mặt vẫn duy trì tươi cười ôn hòa nho nhã như mọi khi.

"Như thế, vậy chúc mừng Thẩm lão sư" Thanh âm nhẹ nhàng hư vô mờ mịt, nếu nghe kỹ, giọng nói ấy giống như đang cất giấu vài phần áp lực, chỉ là Thẩm Thanh Hàm cũng không có tâm tư nào để ý đến những vấn đề này.

Nghe thấy những lời này của Lạc Quyển, cô biết rằng hắn đã hiểu lầm, tuy nhiên cô lại không có ý định giải thích cho hắn biết, nhiều lời cũng vô ích, cô cùng Lạc Quyển cũng không có quan hệ gì, cho nên sau khi làm xong thủ tục, cô liền mỉm cười cáo từ.

Cô vừa rời khỏi, trong văn phòng hiệu trưởng rộng lớn chỉ còn lại một mình Lạc Quyển dựa vào ghế da, hắn giơ tay đỡ lấy trán, ngón tay thon dài che lấp con ngươi mù mịt bão tố, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Thật lâu sau đó hắn mới thấp giọng bật cười, nhưng mà dù có thấp giọng bật cười thì ở trong căn phòng rộng lớn này vẫn vắng vắng không thôi, lộ ra mùi phẫn quỵ dị.

Một khi hắn đã nhìn trúng người nào, hắn sẽ bắt cháp mọi thủ đoạn để có được người đó.

Đáng tiếc Thẩm Thanh Hàm đối với chuyện này lại không biết gì cả, làm cho sau này cô hối hận đến mức xanh cả ruột.

Trời vừa chạng vạng tối, Thẩm Thanh Hàm vẫn ngồi một mình trong văn phòng giáo viên để chấm bài thi, các vị lão sư khác đều đã tan tằm hết rồi.

Bên ngoài mưa to nặng hạt, không gian xung quanh trở nên thật đáng sợ, những hạt mưa rơi đánh vào cửa kính tạo nên những tiếng bộp bộp, những âm thanh va chạm làm cho cô cảm thấy có một chút bức bối.

Mẹ Lý Thần Phương phải nằm viện, hai ngày nay hắn đã không đi làm rồi, bởi vì hai ngày nay cô giúp Lý Thần Phương lên lớp cho nên cũng không có thời gian để đi thăm mẹ Lý Thần Phương.

Bất quá cô vẫn không quên nhờ các đồng nghiệp rảnh rỗi khác, cầm hộ một chút đồ vật đưa đến bệnh viện tỏ lòng thành ý, nếu không mọi ấn tượng của cô trong lòng Lý Thần Phương chỉ sợ sẽ giảm đi không ít.

Thẩm Thanh Hàm chấm xong bài thi cuối cùng, bên ngoài, trời cũng đã hoàn toàn tối đen, thế nhưng mưa vẫn còn chưa ngớt, đánh bộp bộp vào cửa kính làm cho cô có chút bất an.

Cô vươn vai xoay đều các khớp bả vai cùng cổ, trong lúc lơ đãng nhìn ra phía cửa văn phòng, không biết từ khi nào, ngoài cửa đã xuất hiện một bóng hình, làm cho cô vô cùng khiếp sợ, trong miệng không cầm được hét lớn, bút trong tay cũng rơi xuống nền nhà.

"A, Hiệu trưởng, anh như thế nào lại ở đây?" Thẩm Thanh Hàm từ trong kinh hách lấy lại tinh thần, thấy rõ bóng người ở ngoài cửa, thế nhưng lại là Lạc Quyển.

Sao bây giờ hắn vẫn còn chưa tan tằm? Có lẽ do ánh đèn trong văn phòng không đủ sáng cho nên cô cảm thấy có một chút âm u.

Lạc Quyển từ bên ngoài cửa bước lại gần, thân ảnh thon dài hoàn toàn đứng ở trước mặt Thẩm Thanh Hàm, ngay sau đó liền vang lên giọng nói ôn hòa từ tính: "Không có việc gì? Hôm nay có một chút việc cần phải xử lý, cho nên hiện tại vẫn chưa tan tằm. Nhìn văn phòng này vẫn còn ánh đèn, cho nên liền tới đây nhìn xem, không nghĩ tới lại dọa sợ Thẩm lão sư, thật ngại ngùng".

"Không, không có việc gì." Thẩm Thanh Hàm trong lòng có chút sợ hãi lắc đầu, ngồi xổm xuống nhặt chiếc bút rơi trên mặt đất, cô vừa đứng dậy, ngẩng đầu lên liền đối diện với mắt phượng dài hẹp của Lạc Quyển.

Cô sùng sốt, đôi mắt kia vốn là ôn hòa, nhưng bây giờ cư nhiên lại lộ ra một tia dục vọng chiếm hữu.

Thẩm Thanh Hàm bất an cúi đầu né tránh, không biết vì cái gì, trong lòng có chút hoảng loạn, cô vội vàng thu dọn bài thi.

"Sao vậy? Vì cái gì không dám nhìn tôi?" Một bàn tay bỗng nhiên bắt lấy cổ tay cô, các ngón tay thon dài thật xinh đẹp, khớp xương rõ ràng dùng sức giữ lấy tay cô, Thẩm Thanh Hàm giãy giụa vài cái cũng không hất ra được.

"Anh buông tôi ra" Cô hoảng hốt dùng một tay khác kéo tay Lạc Quyển ra, chỉ tiếc lại bị đối phương đem cả hai tay bắt lấy.

Cách bàn làm việc, Lạc Quyển giữ lấy hai tay Thẩm Thanh Hàm, đem cả người cô kéo về phía trước, sắc mặt âm trầm, ánh mắt vốn nhu hòa chỉ còn lại là tối tăm đáng sợ, tràn ngập dục vọng chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: TG5 nhiệm vụ đặc thù 5

Bên ngoài cửa sổ, mưa to tầm tã, cửa kính vẫn không ngừng vang lên những tiếng bộp bộp kết hợp với không khí âm u nguy hiểm bên trong tạo nên một cỗ bất an.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Hai tay bị giữ lấy làm cho Thẩm Thanh Hàm không thể trốn chạy, cô cố gắng chế bình tĩnh lại, đem đồng tử đen nhánh đối diện với cặp mắt tối tăm âm u kia.

"Ha ha, em cảm thấy tôi muốn làm cái gì?" Lạc Quyển hoàn toàn xé rách bộ mặt ôn hòa nho nhã, ánh mắt tối tăm lộ ra một tia ý tứ, giống như tia x quang quét từ trên xuống dưới trên người Thẩm Thanh Hàm.

Ánh mắt làm càn của đối phương làm cho Thẩm Thanh Hàm tức giận đến mức thân thể mềm mại nổi lên một trận run rẩy, cô cắn tức nhìn Lạc Quyển, giọng nói thanh diễm phát ra những lời uy hiếp: "Nếu anh dám động vào tôi dù chỉ là một cọng tóc, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh".

Cô thực sự không nghĩ tới, tên hiệu trưởng này, bên ngoài thoát nhìn ôn tồn lễ độ cư nhiên lại là một gã cặn bã, cô thực sự đã nhìn lầm người.

Lạc Quyên tà mị cười, giọng nói trầm thấp: "Tôi tin, bất quá trước khi em kịp báo cảnh sát, tôi sẽ hảo hảo thưởng thức em".

Nói xong, hần đẩy mạnh Thẩm Thanh Hàm về phía sau, phía sau cô là một cái ghế da công sở, cô bị đẩy một cái, trực tiếp ngã ngồi trên ghế, bởi vì do lực đẩy tương đối mạnh cho nên cô cùng với ghế da bị đẩy ra xa, thẳng đến khi đụng phải bức tường sơn trắng.

Mà Lạc Quyên cũng nhanh chóng lật người bay qua chiếc bàn gây cản trở, mấy bài thi màu trắng đều bị động tác này của hần làm cho rơi đầy mặt đất, trên mặt còn in hai dấu giày nhàn nhạt.

Thẩm Thanh Hàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy đối phương đang bước lại gần, biểu tình thản nhiên nhẹ nhàng, bên môi treo lên một chút tươi cười, phảng phất giống như nắm được thắng lợi trong tay, mắt phượng tối tăm cùng một tia hứng phấn truy bắt con mồi.

Cô khẽ cắn cánh môi, đứng dậy, dồn toàn bộ sức lực vào hai chân, chạy nhanh về phía trước, chỉ là cô có chạy nhanh đến mức nào đi nữa thì cũng không thể nhanh bằng Lạc Quyên.

Hai cánh tay rắn chắc hữu lực đem cô giam cầm vào trong lòng, sau đó thô bạo xé rách toàn bộ quần áo trên người Thẩm Thanh Hàm.

"Hồn đản, anh buông tôi ra" Thẩm Thanh Hàm liều mạng giãy giụa hét lớn, hai tay không ngừng dùng sức đánh vào người Lạc Quyên, lại càng khiến cho đối phương trở nên thô bạo hơn.

"Em kêu đi, kêu càng lớn, tôi càng thích, càng hưng phấn, bởi vì trong tòa nhà này, ngoại trừ tôi và em ra, cũng không còn một ai khác" Lạc Quyên ngữ khí kích động, thô bạo xé rách áo trên người Thẩm Thanh Hàm, với một chút sức lực của Thẩm Thanh Hàm làm sao có thể gây tổn thương cho hần được.

Thẩm Thanh Hàm cảm thấy ủy khuất cùng tủi nhục, cả thân truyền đến từng trận mát lạnh, chiếc áo khoác công sở hoàn toàn bị hần xé rách rơi đầy trên đất, áo sơ mi trắng bên trong cũng bị hần xé rách tả tơi, treo trên người cô, lộ ra nịt ngực vàng nhạt ôm trọn ngực sữa cao ngất, từng mảnh da thịt bị bại lộ ra bên ngoài không khí làm cho cô cảm thấy rét lạnh.

"Anh vô sỉ" Cô cuồng quát che chở trước ngực, tức giận cực điểm, chỉ có thể nghĩ ra hai từ này để mắng chửi người.

"Tôi sẽ cho em mở rộng tầm mắt, cái gì mới chân chính là vô sỉ" Lạc Quyên trong mắt hiện lên một tia tà tứ, hần đem Thẩm Thanh Hàm đẩy ngã lên trên ghế da, rồi sau đó một tay đưa về phía trước đem chiếc váy công sở kéo xuống, treo ở giữa hai cẳng chân của cô, lộ ra quần lót vàng nhạt gọi cảm hình chữ T.

"A!" Thẩm Thanh Hàm kinh hoàng thét chói tai, vội vàng nâng hai chân lên che đi ngực sữa cùng địa phương thần bí, trên mặt tràn ngập kinh hoàng.

Lạc Quyên nhìn địa phương thần bí không thể giấu nổi cùng với thân thể nửa che nửa đậy, dưới thân côn thịt lập tức sung to phát đau, hần mạnh mẽ kéo hai chân Thẩm Thanh Hàm ra, dùng hai chân của hần chen vào giữa hai chân cô.

Thẩm Thanh Hàm phòng bị sợ bị kéo xuống dưới, một tay bắt lấy tay vịn, ánh mắt hoảng loạn không dám tin tưởng nhìn Lạc Quyên, trên mặt ửng lệ khùng hoảng cầu xin: "Xin anh buông tha cho tôi".

Không nghĩ tới cô càng sợ hãi cầu xin lại càng làm cho Lạc Quyên càng thêm muốn chà đạp cô, hần đình chỉ động tác, ý vị thâm trầm cười nói: "Muốn tôi buông tha cho em đúng không? Được".

"Thật sao?" Thẩm Thanh Hàm có một chút không dám tin hỏi lại, trên mặt hiện lên một tia ngốc nghếch.

Lạc Quyên gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia nghiêm nghị không dễ phát hiện, hần chỉ chỉ lên dưới thân, ngữ khí thập phần tà ác dụ hoặc: "Chỉ cần em làm cho nó thoải mái, tôi có thể đảm bảo tôi sẽ không chọc thủng màng trinh của em".

Thẩm Thanh Hàm bởi vì lời nói trắng trợn của hần làm cho tức giận tới mức đỏ bừng mặt, cô gắt gao cắn chặt môi dưới, do dự một lúc lâu rồi mới hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Có thể sử dụng tay không?"

Lạc Quyên tà tứ cười nói: "Có thể, bất quá nếu dùng ngực sữa của em thì càng tốt hơn"

Thẩm Thanh Hàm hai mắt rung rung, vô cùng ủy khuất, nhưng vì giữ gìn trong sạch của bản thân, cô chỉ có thể run rẩy vươn tay ra, hướng về phía quần tây của Lạc Quyên, lôi kéo nửa ngày mới đem quần tây cởi ra.

Lộ ra quần lót xanh biển ở bên trong, cộm lên một túp lều nhỏ.

Thẩm Thanh Hàm khuôn mặt đỏ bừng, cô dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, đem quần lót kia kéo xuống, lơ đãng đụng phải cự vật nóng rực, hai tay run rẩy lợi hại.

Lạc Quyên cũng không có ý định hỗ trợ, hơn nữa còn hứng thú nhìn động tác ngây ngô của cô, hần rất mong chờ những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chờ đến khi cô đem quần lót cởi ra, côn thịt thô dài được phóng thích, lập tức nhảy tung tung, hỏa khí phả thẳng vào mặt Thẩm Thanh Hàm.

Thẩm Thanh Hàm mở mắt ra, bị cự vật trước mắt dọa sợ, đỉnh quy đầu to lớn hình nấm, thân côn thịt vừa thô vừa dài vừa to lại đỏ tím, trên mặt chẳng

chặt gân xanh dữ tợn, hướng về phía cô không ngừng thị uy.

Cô ngốc lẳng nhìn côn thịt thô to không nói nên lời, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

"Như thế nào? Em muốn tôi tự động thủ sao?" Lạc Quyển ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, càn quét da thịt lửa lò trên người Thẩm Thanh Hàm, hiện tại trên người cô chỉ còn một kiện áo sơ mi trắng bị xé rách tả tơi cùng với nịt ngực vàng nhạt bao trọn lấy ngực sữa, khe rãnh thân bí sâu thẳm có thể làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải mê muội.

Mà ở phía dưới, quần lót mỏng hình chữ T căn bản không thể che được gì, cánh mông tròn trịa kiêu đĩnh, hoa viên xanh mượt khiến người ta muốn khám phá.

"Không cần, không cần, tôi giúp anh động" Cảm nhận được sự uy hiếp của Lạc Quyển, Thẩm Thanh Hàm cuống quýt dùng hai tay cầm lấy côn thịt thô dài, vừa cầm liền cảm thấy một trận nóng bỏng cùng cứng rắn, cô kinh ngạc tròn trũng hai mắt, dường như côn thịt thô to trong tay đại trưởng thêm vài phần.

Tay nhỏ mềm mại lãnh lẽo làm cho Lạc Quyển phát ra một tiếng than thở thỏa mãn, hần rử mắt nhìn cô: "Em thất thần cái gì, còn không mau động?"

Thẩm Thanh Hàm đành phải loát động ma sát côn thịt, hy vọng có thể dùng tay giải quyết cho Lạc Quyển, cho rằng cứ như vậy sẽ thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Chính là trong lúc cô dùng sức loát động côn thịt thì tay của Lạc Quyển cũng không nhàn rỗi, du tẩu trên da thịt lửa lò của cô, Thẩm Thanh Hàm chỉ có thể tận lực né tránh, không để hần quấy rầy, chỉ là không ngờ hai bàn tay kia lại vói vào bên trong nịt ngực của cô, dùng lực vuốt ve đè ép ngực sữa kiêu nộn mềm mại bên trong.

"A" Một tiếng rên rỉ yêu kiều bật ra khỏi bờ môi, hai bàn tay to cọ xát mát sát đỉnh nhũ tiên mẫn cảm, Thẩm Thanh Hàm cảm thấy toàn thân trở nên tê dại, hạ thân nổi lên một trận xuân triều, hai mắt đen nhánh bị hơi nước che kín, hàm chứa xuân thủy, kiều mị ngấm nga.

Lạc Quyển dứt khoát đem nịt ngực đẩy lên trên, hai tiểu bạch thủ mũm mĩm lập tức bật ra, tiểu nhũ tiên đo đo găng gượng run rẩy, hần ần ần đỉnh nhũ tiên, nhìn tiểu nho nhỏ đo đo dần dần biến mất trong ngực sữa tuyết trắng, sau đó lại dùng sức nhào nặn gò bông đào.

"Ân..... Xin anh..... Đừng lỏng a....." Hai bàn tay nhỏ mềm mại không xương đang loát động cho côn thịt bắt đầu cảm giác bần rùn vô lực, Thẩm Thanh Hàm không muốn bị đối phương khiêu khích như vậy, dưới thân càng ngày càng ướt, toàn bộ sức lực đều bị rút cạn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: TG5 nhiệm vụ đặc thù 6

"Sờ em có một chút cũng không được sao?" Lạc Quyển ngữ khí có chút tiếc nuối, mắt phượng dài hẹp vô cùng u ám, ý vị thâm trầm cười nói: "Em còn chưa làm tôi đủ thấy thoải mái đâu".

Nói xong hần trực tiếp đẩy ngã Thẩm Thanh Hàm lên trên ghế da, cường ngạnh đem hai chân cô mở ra, lộ ra hoa viên thân bí, cánh hoa ướt át dính sát vào quần lót vàng nhạt tạo thành hình dạng cánh môi, một màn này làm cho Lạc Quyển đỏ ngầu hai con mắt, hai bàn tay loát động đã không còn làm hần thỏa mãn.

"A, anh muốn làm gì, không phải đã nói nếu làm tốt, anh sẽ buông tha cho tôi sao...." Thẩm Thanh Hàm bị ánh mắt trần trụi không che dấu dục vọng của đối phương dọa sợ.

"Nhưng em cũng đâu có làm cho tôi thoải mái, ngược lại là em, mới sờ ngực em vài cái, tiểu huyết của em liền ướt" Lạc Quyển tà ác, duỗi tay chạm vào đáy quần lót, cách vài dẹt mỏng manh nét nhẹ xoa ấn.

"Ân..... A..... Không..... Không phải..... Ô a....." Bị cường ngạnh đối đãi, Thẩm Thanh Hàm cả người xơ lụi, nội tâm muốn kháng cự nhưng cơ thể lại không nghe theo lời, sinh lý bị đối phương khiêu khích, trào ra từng trận xuân thủy.

"Còn nói không phải?" Lạc Quyển thô lỗ xé rách quần lót mỏng manh hình chữ T, bàn tay to đặt lên trên cửa huyết ướt đầm, càn quét mật dịch trong suốt, hần cố ý đem bàn tay ướt đầm đưa tới trước mặt Thẩm Thanh Hàm, ngữ khí tà ác: "Vậy em nói xem, đây là cái gì?"

"Ồ.... Anh buông tôi ra...." Hai chân bị mở rộng, hoa huyết hoàn toàn bị bại lộ ra bên ngoài, Thẩm Thanh Hàm trong lòng vô cùng khủng hoảng, cự vật của đối phương vẫn thẳng đứng, làm cho cô cảm giác trong sạch của bản thân khó có thể bảo toàn.

"Nào có đồ ăn đưa đến miệng rồi còn không ăn, còn tưởng sau nhiều năm như vậy, em cũng học được không ít, không nghĩ tới, em vẫn còn ngây thơ như thế" Lạc Quyển đem mật dịch bôi lên côn thịt, sau đó đặt đỉnh quy đầu vào cửa huyết của Thẩm Thanh Hàm, bắt lấy hai đùi cô, đỉnh động vòng eo, côn thịt nhát cử nhát động xỏ xuyên qua.

"Đau" Hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn xé rách, Thẩm Thanh Hàm nhin không được kêu thảm một tiếng, cô cũng đã lâu không trải qua cảm giác đau đớn này.

Chỉ là không đợi cô bót đau đớn, Lạc Quyển đã bắt đầu dùng sức ra vào, hấn mỗi một lần động, liền dầy vào Thẩm Thanh Hàm, còn thật thô dài nhét đầy hoa huyết, một lần rồi lại một lần mạnh mẽ đâm vào nơi sâu nhất, cô hiện tại chỉ có thể hy vọng khổ hình này mau chóng trôi qua.

"Đau là được rồi, em phải nhớ kỹ, đau đớn này là do tôi gây ra. Đêm nay nếu không phải là tôi chiếm hữu em, chỉ sợ ngày sau làm em cũng sẽ là Lý Thần Phuong đi" Lạc Quyển ánh mắt tối tăm, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói, liều mạng kích động phần hồng, còn thật mỗi một lần đâm vào như muốn làm hư hoa huyết, không hề có một chút ý tứ thương hoa tiếc ngọc nào, mỗi một lần rút ra đều kéo theo một chút mị thịt cùng tơ máu.

Mấy ngày nay, nhìn thấy cô cùng Lý Thần Phuong ở cạnh nhau, thậm chí càng ngày càng thân mật, vốn định chậm rãi phát triển tình cảm, nhưng hấn thực sự không chịu nổi. Có lẽ sau này cô sẽ hận hấn, nhưng hấn không hề hối hận, chỉ cần có thể có được cô, sau này hấn nhất định sẽ có được tâm cô.

"Ân..." Đối phương dùng sức chọc vào rút ra làm cho Thẩm Thanh Hàm không nhin được kêu rên, sau một khoảng thời gian lâu, cô cảm giác nơi riêng tư đã không còn cảm giác đau đớn, bởi vì nơi đó đã sớm chết lặng từ lâu, hiện tại cô chỉ có thể im lặng chịu đựng hết thảy.

"Tôi xem em còn có thể nhẫn nhin được đến bao giờ?" Nhìn cô một mặt yên lặng chịu đựng, mắt phượng dài hẹp dâng lên một tia không cam lòng, hấn duy trì tốc độ chọc vào rút ra, đem Thẩm Thanh Hàm từ trên ghế da ôm lên, hai tay ôm lấy hông cô, hung hăng thọc rúc.

Mà cả người Thẩm Thanh Hàm bị nâng lên không kịp thích ứng, gát gao túm lấy bả vai của Lạc Quyển phòng ngừa bị ngã.

Tư thế này làm cho còn thật đi vào càng sâu, mỗi một lần đi vào đều chạm đến đỉnh hoa tâm, trừ bỏ bất lực thờ dốt, áp lực rên rỉ, Thẩm Thanh Hàm cũng không thể làm gì được.

Chỉ là thời gian đâm chọc lâu như vậy, cô cảm giác thật sự không thể chịu nổi, vốn vừa mới bị phá thân làm sao có thể chịu nổi động tác tàn phá của Lạc Quyển.

"Ân..... Xin anh..... Dừng lại a..... A a....." Mở miệng cầu xin, sau đó lại bất lực rên rỉ, Thẩm Thanh Hàm chịu không nổi khóc thút thít.

"A, này liền chịu không nổi? Còn tưởng em sẽ kiên trì được thêm nữa a" Lạc Quyển châm chọc nói, tốc độ chọc vào rút ra chậm lại không ít.

Thẩm Thanh Hàm nhân cơ hội này thờ dốt, nhin không được ghé đầu vào vai Lạc Quyển khóc, cô rốt cuộc còn phải chịu đựng đến khi nào, còn thật thô dài vẫn còn đang ở trong hoa huyết làm cho hoa huyết trở nên tắc nghẽn phình to cùng tê mõi, mà còn thật kia lại không có dấu hiệu mềm xuống.

Tiếng khóc của Thẩm Thanh Hàm làm cho Lạc Quyển trầm xuống, cô như vậy là không muốn cùng hấn sao? Hay là, trong lòng cô chỉ nghĩ đến người kia, Lý Thần Phuong?

Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng hấn lại dâng lên một tia đố kị, hấn mạnh mẽ nâng khuôn mặt đang hoa lê đài vũ lên, ngang ngượng hôn xuống, không cho phép đối phương cự tuyệt, cạy mở khớp hàm, tùy ý làm loạn ở bên trong, đồng thời còn thật ở phía dưới cũng bắt đầu ra tăng tốc độ cùng lực độ đưa đẩy.

"Ngô....." Trên dưới hai cái miệng nhỏ đều bị người đàn ông này ngăn chặn, bởi vì thiếu đường khí mà hít thở không thông cùng kịch liệt hoan ái làm cho Thẩm Thanh Hàm cảm thấy bị ại, lớn lên xinh đẹp cũng là một cái tội.

Bởi vì xinh đẹp sẽ dẫn người phạm tội.

Chờ cô tỉnh lại lần nữa, phát hiện chính mình đang nằm trên ghế sau của xe, trên người cũng chỉ có một kiện áo khoác tây trang thiên sắc.

Bên trong xe có mở điều hòa, cô cũng không cảm thấy lạnh, vừa ngồi dậy, nơi riêng tư liền truyền đến một trận đau đớn làm cho cô "Ưm" một tiếng.

Một tiếng này vang lên làm cho Lạc Quyển đang tránh xe trên đường hơi hơi ngẩng đầu nhìn qua kính chiếu hậu, tiếp theo thanh âm ôn hòa từ tính vang lên: "Bên cạnh em có quần áo, trước hết em mặc nó vào đi".

Thẩm Thanh Hàm không đáp lại, cô chịu đựng đau đớn ngồi dậy, nhìn túi đồ tính xảo trên ghế bên cạnh, cô lấy quần áo ở bên trong ra, cũng không nhin người phía trước một đường mặc quần áo vào.

Không bao lâu sau, xe liền dừng lại, Lạc Quyển nói: "Tôi rồi".

Sau khi xuống xe, Thẩm Thanh Hàm mới phát hiện ra lời hấn là có ý gì, cư nhiên nơi này là nơi cô ở, một loại không phân rõ phần nộ lan tràn trong lòng cô, người đàn ông nay cư nhiên đã có âm mưu từ sớm.

Lạc Quyển cũng đi theo xuống xe, đi đến trước mặt cô, tươi cười ôn hòa nho nhã như cũ, chỉ là mắt phượng dài hẹp lại mang theo một tia không cho cự tuyệt: "Ngày mai em không cần phải lên lớp, hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi một ngày".

Thẩm Thanh Hàm nhin xuống cảm giác muốn phát hỏa, hấn cho rằng cô là một món đồ chơi tùy người chơi đùa sao? Cô không nói một lời nào, trực tiếp lướt qua người Lạc Quyển đi về phía cửa nhà.

Thăng đến khi cô đóng cửa, Lạc Quyển vẫn còn đứng yên tại chỗ.

Ước chừng hơn mười phút sau, Thẩm Thanh Hàm mới nghe thấy tiếng động cơ ô tô ở bên ngoài vọng vào, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, đi lên lầu tắm rửa, đồng thời sử dụng 50 điểm tích phân để đổi lấy một viên đan dược chữa trị thân thể, bằng không ngày mai cô cũng không thể nào lên lớp được.

Ngày hôm sau, Lạc Quyển nhìn thấy Thẩm Thanh Hàm vẫn đến trường như mọi khi, trong lòng thập phần tức giận, hân hào tâm cho cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ai biết đối phương căn bản lại không hề cảm kích.

11 giờ trưa, Thẩm Thanh Hàm ở trong văn phòng kiểm tra lại bài giảng, bỗng nhiên Trương lão sư đi đến, đối với Thẩm Thanh Hàm nói: "Tiểu Thẩm, hiệu trưởng bảo cô lên văn phòng hắn một chuyến, hình như là bảo cô lên nhận văn kiện giảng dạy chính thức thì phải".

Thẩm Thanh Hàm sững sốt, ngay sau đó liền tươi cười: "Được, lát nữa làm xong tôi sẽ đi".

Sau khi kiểm tra xong bài giảng, Thẩm Thanh Hàm mới mang theo tâm tình có chút ngưng trọng lên văn phòng hiệu trưởng.

Nếu không phải là vì cô còn chưa trả thù Bạch Tường được, cô thực sự sẽ không muốn gặp Lạc Quyển, Lạc Quyển không phải là mục tiêu nhiệm vụ của cô, vì thế cô không cần thiết phải cho hắn một cái sắc mặt tốt.

"Hiệu trưởng, anh tìm tôi có chuyện gì?" Trong văn phòng hiệu trưởng, Thẩm Thanh Hàm ngữ khí lạnh lùng, không có phần nộ cũng không có hiền lành.

Lạc Quyển ngoài ý muốn nhìn thái độ lãnh đạm của cô, ngữ khí ôn nhu như cũ: "Đêm qua không phải đã nói với em rồi sao, em như thế nào lại không nghe lời, một phải hai phải đi làm".

Nếu không phải là trải qua sự tình tối ngày hôm qua, Thẩm Thanh Hàm chỉ sợ sẽ cho rằng hắn chỉ đơn thuần là quan tâm cấp dưới.

"Hiệu trưởng, rốt cuộc anh tìm tôi làm gì?" Cô có chút không kiên nhẫn, lặp lại câu hỏi lúc trước, nếu không phải vì còn nhiệm vụ phía trước, cô căn bản không muốn nói chuyện cùng với người đàn ông này, đêm qua cứ coi như là bị chó cắn một phát đi.

Huống chi lấy khoa học kỹ thuật hiện đại như bây giờ, muốn vá lại màng trinh cũng không phải là quá khó khăn.

Lạc Quyển hít sâu một hơi, đứng lên đi đến trước mặt Thẩm Thanh Hàm, duy trì lớp mặt nạ ôn tồn lễ độ như trước, chỉ là đáy mắt tối tăm đã làm lộ mọi loại cảm xúc của hắn: "Không có việc gì liên không thể tìm em?"

"Nếu đã không có việc gì, vậy tôi đây xin phép đi trước" Thẩm Thanh Hàm trầm mặt xuống, không cho hắn một chút mặt mũi rời đi.

Lạc Quyển nào có thể để cho cô rời đi, một phen giữ chặt lấy Thẩm Thanh Hàm hung hăng ôm cô vào trong lòng ngực, cắn răng ở bên tai cô thấp giọng nói: "Em cứ như vậy mà không để ý đến tôi?"

"Buông tôi ra" Thẩm Thanh Hàm hoảng sợ ra sức giãy giụa, hiện tại là ban ngày, bị người ngoài nhìn thấy sẽ như thế nào?

Lạc Quyển gắt gao ôm chặt lấy cô, bởi vì vận vẹo gãy giữa, kia cảm xúc mềm mại tốt đẹp, còn có một mùi u hương như ẩn như hiện truyền đến chóp mũi, làm cho hắn không cầm được có chút kích động: "Không buông, nếu em còn lộn xộn nữa thì cũng đừng trách tôi sẽ làm gì với em".

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: TG5 nhiệm vụ đặc thù 7

Thẩm Thanh Hàm bị hắn uy hiếp làm cho tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cô đành chỉ gãy giữa, ngữ khí lạnh băng tràn ngập uy hiếp: "Anh không buông tay, vậy thì cũng đừng trách tôi không khách khí với anh".

Lạc Quyển bỗng nhiên bật cười, trong mắt hiện lên một đạo ám quang: "Tôi thấy trước hết vẫn nên dạy em biết như thế nào là nghe lời".

Nói xong, một bàn tay to của hắn chậm rãi buông Thẩm Thanh Hàm ra, từ trong túi quần lấy ra một chiếc còng tay, đem hai tay Thẩm Thanh Hàm cố định, răng rắc một tiếng, cả hai tay Thẩm Thanh Hàm đều bị khóa lại.

"Anh" Hai tay bị khóa lại, Thẩm Thanh Hàm vừa sợ vừa giận, cô còn chưa kịp gãy giữa đã bị Lạc Quyển bế lên, nhanh chóng đi về phía phòng nghỉ trong văn phòng.

Một tay đem Thẩm Thanh Hàm không ngừng giãy giụa ném lên giường, sau đó Lạc Quyển lưu bát đem cửa phòng nghỉ khóa lại.

Hai tay đều bị khóa, không thể làm gì, Thẩm Thanh Hàm dồn sức vào hai chân hướng xuống giường, trong lòng vô cùng tức giận, không cầm được một tia hận ý.

"Em nói xem, tôi nên làm gì để trừng phạt em?" Lạc Quyển bước từng bước từng bước lại gần Thẩm Thanh Hàm, mắt phượng dài hẹp tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì? Lát nữa tôi còn phải lên lớp, anh mau thả tôi ra" Thẩm Thanh Hàm một mặt thuyết phục Lạc Quyển, một mặt dùng sức tháo gỡ còng tay.

"Em chỉ còn một tiết cuối, cách bây giờ hai ba tiếng, huống chi đây là phòng nghỉ của tôi, cách âm vô cùng tốt, em không cần phải lo lắng" Lạc Quyển đi đến mép giường, đối mặt với Thẩm Thanh Hàm đang không ngừng đề phòng, hần cười nói: "Hơn nữa còn có tôi ở đây, càng giúp em hào hào nghỉ ngơi, không phải sao?"

"Vậy anh có thể mở khóa còng tay cho tôi được không?" Thẩm Thanh Hàm cũng không tin tưởng lời nói của hần.

"Kia chỉ là đề phòng ngừa lát nữa em sẽ không nghe lời thôi, ngoan ~ chờ đến lát nữa, tôi liền tháo ra cho em, hiện tại em muốn xem ti vi không?" Lạc Quyển tươi cười trầm ngâm chỉ chỉ màn hình LCD phía đối diện.

Thẩm Thanh Hàm lạnh mặt, không thèm đáp trả.

Nhưng mà Lạc Quyển vẫn tự ý mở ti vi, màn hình LCD vừa sáng, liền phát ra những âm thanh "Ân ân a a....Không cần a...."

Thẩm Thanh Hàm không thể tin tưởng nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Lạc Quyển, không nghĩ tới hần sẽ cho cô xem những thứ này.

Trên màn hình LCD rõ ràng là một đôi nam nữ đang không ngừng vận động, tư thế nữ trên nam dưới.

Nữ kêu rên, nam thô suyễn, không ngừng truyền vào tai Thẩm Thanh Hàm.

Lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Quyển mang theo một tia thâm ý, Thẩm Thanh Hàm không khỏi đỏ mặt, hần đang cố ý, là hần đang cố ý, cô oán giận mắng: "Xấu xa, vô sỉ".

"Thanh Thanh, sao em có thể nói tôi như vậy, tôi chỉ muốn phổ cập giáo dục giới tính cho em mà thôi, đêm qua tôi thấy em quá ngây ngô, còn cho rằng em cần phải học tập thêm a" Lạc Quyển tới gần giường, một tay giữ lấy cô, nắm lấy cảm cô, bức bách cô nhìn về phía màn hình LCD.

Thẩm Thanh Hàm bị bắt buộc, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, không muốn phản ứng lại Lạc Quyển.

"Chắc chắn, nếu em không nhìn, tôi đây liền tự giáo dục giúp em, như thế nào mới là thoải mái" Lạc Quyển không cho cô cơ hội phản kháng, một tay giam cầm lấy cô vào trong ngực, một tay chui vào trong váy cô, cách quần lót gây sóng gió.

"Anh....Ân a..." Thẩm Thanh Hàm bị động tác này của hần làm cho ửng đỏ cả mặt, dùng sức li khai nhưng cánh hoa phía dưới lại bị hần hung hăng nhéo một cái, mật dịch liền chảy ra.

"Em ướt, xem ra em bị sờ cũng thực thoải mái a?" Quần lót hơi ướt làm cho Lạc Quyển có chút hưng phấn, ngón tay thon dài tìm đến viên trân châu, cách quần lót xoa nắn cọ xát.

"Ân..... Thật khó chịu..... Ô a....." Tiểu trân châu bị đùa giỡn kích thích mật dịch giàn giụa chảy ra, từng đợt từng đợt khoái cảm lan truyền khắp toàn thân, hai chân cô kẹp chặt lại, không ngừng ma sát.

"Ha há! Khó chịu?" Lạc Quyển tươi cười, ngón tay chui vào bên trong quần lót tiến hành thăm dò, đâm đâm chọc chọc cọ xát cánh hoa phấn nộn cùng cửa huyết ướt át, chờ đến khi mật dịch không ngừng chảy ra mới bắt đầu đâm mạnh một ngón tay vào bên trong hoa huyết, ngón tay vừa mới đi vào liền bị mị thịt gắt gao cắn nuốt.

"Kia như vậy cảm em, có phải rất thoải mái phải không?" Hần thô bạo dùng ngón tay đâm vào rút ra bên trong hoa huyết, ngón tay thô ráp ma sát mị thịt bên trong, từng đợt khoái cảm đánh úp làm cho Thẩm Thanh Hàm nhìn không được phát ra những tiếng kêu rên kiểu diễm cùng thấp giọng cầu xin.

"A ân..... Không cần..... A ha....."

Lời vừa mới phát ra khỏi miệng, Thẩm Thanh Hàm mới kinh ngạc phát hiện ra, này thanh âm kiểu mị cùng trong ti vi phát ra có nét tương đồng.

Cô lập tức xấu hổ nhắm nghiền hai mắt, gát gao cắn môi dưới, không cho chính mình phát ra một âm thanh nào.

Chỉ là Lạc Quyển làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

Chắc chắn là không.

Một tay khác kéo kéo vạt áo của Thẩm Thanh Hàm, da thịt tuyết trắng lập tức bị bại lộ ra ngoài không khí.

Thẩm Thanh Hàm cảm thấy trước ngực chột lạnh, cô lập tức trợn trừng hai mắt, căm tức nhìn Lạc Quyển, chỉ là dưới thân hoa huyết bỗng nhiên bị nhét thêm một ngón tay nữa, hơn nữa còn nhanh chóng chọc vào rút ra, làm cho hoa huyết từng đợt từng đợt trào ra mật dịch trong suốt, Thẩm Thanh Hàm bất lực rên rỉ kiểu suyễn.

"Nhìn một chút, hoa huyết phía dưới bị thao cũng thật lằng, kẹp chặt như vậy, thủy cũng nhiều như vậy, tôi làm em thoải mái sao?" Lạc Quyển trên mặt vẫn duy trì lớp mặt nạ ôn hòa như cũ, trong miệng lại không ngừng phát ra những lời nói đậm ứ.

Hắn một bên dùng ngón tay gian đâm hoa huyết của Thẩm Thanh Hàm, một bên dùng bàn tay khác cùng hăm răng đem nịt ngực của Thẩm Thanh Hàm đẩy lên, hai gò bông đào đầy đặn no đủ ở bên trong lập tức bật ra đánh úp vào mặt hắn, mang theo một mùi u hương.

Lạc Quyển nhìn không được ngậm lấy tiểu nữ tiên đo đỏ, dùng đầu lưỡi tẩm tặc liếm mát, còn tay kia thì vòng ra phía sau lưng cô, từ phía sau xuyên qua dưới nách Thẩm Thanh Hàm đưa bốn tiểu nữ tiên còn lại, vuốt ve đè ép.

"A a..... Không cần a..... Ân ân a a....." Trên dưới đều bị người đưa bốn, Thẩm Thanh Hàm nhìn không được kiểu diễm rên rỉ, hai tay bị khóa chỉ có thể bất lực vận vẹo thân thể, muốn thoát khỏi con tra tấn đầy khoái cảm này.

Thấy cô gãy giữa, Lạc Quyển hút càng mạnh, ngón tay ra vào bên trong tiểu huyết cũng gia tăng tốc độ, hung hăng đâm sâu vào bên trong, đồng thời ngón tay khác tìm đến hoa hạch huyết sung, hung hăng véo một cái.

"Ách a a....." Thẩm Thanh Hàm cả người một trận co rút, hoa huyết gắt gao run rẩy, phun ra một cỗ mật dịch trong suốt, cả người xơ lụi dựa vào người Lạc Quyển, hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

Thừa dịp cô còn chưa lấy lại tinh thần, Lạc Quyển đem còng tay mở ra, đặt cô nằm trên giường, đồng thời đem toàn bộ quần áo trên người Thẩm Thanh Hàm cởi xuống ném lên trên giường.

"Tư vị cao trào có thích không?" Lạc Quyển mạnh mẽ đem hai chân cô tách ra, nhìn chăm chăm vào hoa huyết ướt át không ngừng co rút.

"Không... Anh buông tôi ra..." Thẩm Thanh Hàm lấy lại tinh thần, xấu hổ cùng giận dữ không thôi, muốn khép hai chân lại, nhưng lại không thể động đậy được một chút nào.

"Không thích? Vừa rồi cảm em chưa đủ thoải mái sao?" Lạc Quyển hỏi xong, đem hai chân của hắn cố định hai chân đang lộn xộn của cô, một tay đem côn thịt thô to trương đầu phóng thích ra.

Côn thịt thô dài đỏ tím dữ tợn hướng thẳng về phía Thẩm Thanh Hàm thị uy, làm cho cô lập tức nhớ tới buổi tối ngày hôm qua, cuồng quít gãy giữa lắc đầu: "Không....Anh muốn làm gì, thả tôi ra".

"Ha ha, làm gì? Đương nhiên là làm em, nếu không phải là do em không nghe lời, một phải hai phải đi làm, tôi cũng không cần phải dạy dỗ lại em" Lời vừa nói xong, Lạc Quyển dùng sức một cái, đỉnh quy đầu nương theo mật dịch xô xuyên hoa huyết ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: TG5 nhiệm vụ đặc thù 8

"Ô a..." Thẩm Thanh Hàm cả người một trận run rẩy, bất thành linh bị xô xuyên qua làm cho cô một trận khoái cảm tê dại, hoa huyết cùng bụng nhỏ căng trương vô cùng, thô to nóng bỏng làm cho cô vô lực kêu thuyên.

Thế nhưng sau khi tiến vào, Lạc Quyển lại cố tình không chịu nhúc nhích, côn thịt vừa to vừa dài ở bên trong hoa huyết chạm vào đỉnh hoa tâm làm cho mật dịch chảy ra càng ngày càng nhiều.

Thẩm Thanh Hàm không rõ rốt cuộc mình muốn cái gì, hoa huyết không ngừng co rút, vận nhẹ vòng eo như muốn làm giảm cảm giác ngứa ngáy cùng cản trở.

"Có phải thực ngứa hay không? Có phải thực muốn hay không?" Lạc Quyển đè nén dục vọng, thông thả đem côn thịt đâm sâu hơn nữa.

"Ân a..... Không..... Không phải....." Thẩm Thanh Hàm cắn môi phủ nhận, nắm ngón tay nắm chặt chần dậm, bụng nhỏ càng ngày càng căng trương.

"Không phải? Nữ nhân khẩu thị tâm phi" Lạc Quyển rút cuộc cũng không thể chịu được thêm nữa, đem hai chân cô banh rộng, côn thịt bắt đầu mạnh mẽ chọc vào rút ra, mỗi một lần đều hung hăng đụng vào chỗ sâu nhất.

"A a..... Không cần a..... A ha..... Không....." Thẩm Thanh Hàm bất lực nhào vào chần dậm mềm mại trên giường, thân thể trần trụi bởi vì động tác va chạm mạnh mẽ của hắn mà không ngừng lay động, cửa hoa huyết phấn nộn bị côn thi đỏ tím cắm thành hình chữ O.

Mỗi một lần rút ra đều kéo theo mị thịt đo đỏ bên trong, mỗi một lần đâm vào đều hung hăng chạm vào đỉnh hoa tâm mềm mại, không bao lâu sau, Thẩm Thanh Hàm liền chịu không nổi, cao trào một lần nữa.

"Bị cấm đến thoải mái đi? Nếu không tiểu huyết của em cũng không chảy nhiều nước như vậy" Lạc Quyển tiếp tục trừu cảm, lời nói tà ác là cho Thẩm Thanh Hàm xấu hổ lắc đầu.

"Thời điểm nhìn thấy em ở trường học, tôi chỉ muốn lôi em ra thảo như bây giờ, thảo loạn tiểu huyết của em, dùng côn thịt làm chết em" Lạc Quyển càng nói càng hăng, mắt phượng dài hẹp đỏ ngầu, cái miệng giống như mô tơ điện, côn thịt không ngừng ra vào bên trong tiểu huyết.

"A a a..... Không..... Ân ân a a..... Muốn a..... A ha....." Tóc độc chọc vào rút ra điên cuồng cùng va chạm giống như máy móc làm cho Thẩm Thanh Hàm bất lực kêu rên.

Sau gần một giờ chọc rút, cô ngay cả sức lực để khóc lóc cũng không có, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, hoa huyết dưới thân sưng đỏ lây lòi ngấm lây côn thịt thô to.

Lạc Quyển kêu lên một tiếng, rốt cuộc cũng chịu buông tha cho cô, phun ra một cổ tinh dịch trắng đục bắn thẳng vào hoa tâm.

Hắn rút côn thịt đã mềm xuống ra, nhìn hoa huyết sưng đỏ lây lòi chảy ra một cổ chất lỏng màu trắng, cảm thấy mỹ mãn, liền đem cả người Thẩm Thanh Hàm ôm vào lòng, ôn nhu hôn lên gương mặt tràn đầy mồ hôi của cô.

"Mệt không? Ngủ một giấc đi, tiết cuối của em, tôi sẽ dạy hộ em" Với năng lực của hắn, thừa sức dạy đám nhóc con kia.

Thẩm Thanh Hàm hiện tại cũng không còn sức lực nào để phản kháng, ánh mắt tràn đầy mệt mỏi, thanh âm nghẹn ngào: "Ồ đây nghỉ, còn ra cái thể thống gì?"

Vừa nãy trong lúc vô tình lướt qua màn hình tivi, cô có nhìn thấy một cái nhỏ nhỏ lấp lóe màu đỏ, kia rõ ràng là camera.

Nói cách khác, Lạc Quyển đem sự tình vừa xảy ra đều ghi lại.

"Ngoan, chỉ cần em nghe lời, tôi sẽ không làm như vậy với em nữa" Lạc Quyển dán mặt lại gần mặt Thẩm Thanh Hàm, tràn ngập ôn nhu nói với Thẩm Thanh Hàm.

"Sau này em không được có bất kỳ liên hệ gì với Lý Thần Phương, nếu không tôi không ngại để hắn nhìn thấy những gì chúng ta vừa làm, hoặc là làm cho hắn thân bại danh liệt phải rời khỏi ngôi trường này, tôi tin em sẽ không hoài nghi năng lực của tôi?" Giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu lại giống như ác ma đoạt mệnh.

Đối với Thẩm Thanh Hàm mà nói, cô tuyệt đối không nghi ngờ lời nói này của Lạc Quyển, nhưng mà trong nhận thức của cô cùng với ký ức của nguyên chủ, không hề tồn tại người này.

Điểm này cô cũng đã suy nghĩ hơn trăm nghìn lần, Lạc Quyển đối với cô dục vọng chiếm hữu vô cùng nghiêm trọng, tựa hồ là đã tích góp từ lâu mà ra.

Tuy rằng cô không thể nghĩ ra được nguyên nhân nhưng lại nhớ đến lời uy hiếp của Lạc Quyển làm cho cô nghĩ ra một biện pháp có thể giải quyết Lý Thần Phương một cách hoàn hảo.

Những việc Lạc Quyển làm với cô, hừ hừ, rồi cũng có một ngày hắn sẽ phải nhận lấy hậu quả.

Chờ đến khi Lý Thần Phương hết kỳ nghỉ phép trở lại trường học, liền phát hiện ra Thẩm Thanh Hàm đối với hắn có chút khác thường, nguyên bản là thân mật nay lại biến thành xa cách, nói chuyện với hắn cũng không quá mười câu, còn thường xuyên né tránh hắn, điều này làm cho Lý Thần Phương có chút ngây ngốc.

Hắn rốt cuộc đã làm sai cái gì?

Lý Thần Phương buồn bã cùng với mất mát, đành phải tìm thời gian rảnh để hỏi rõ Thẩm Thanh Hàm.

Một khu vực hẻo lánh tại trường học, Thẩm Thanh Hàm cẩn mật nhìn Lý Thần Phương đang ngăn cản, biểu tình co quắp bất an.

Lý Thần Phương trong lòng nghi ngờ, nhiều ngày nay nhớ lại những gì từng trải qua với Thẩm Thanh Hàm làm cho hắn dày vò không thôi, hiện tại cô không ngừng né tránh hắn khiến cho hắn tâm bị tổn thương cực kỳ, hắn nóng lòng chặn Thẩm Thanh Hàm lại để tìm hiểu nguyên nhân.

"Thanh Hàm, rốt cuộc anh đã làm gì sai, lại khiến cho em không vui?" Lý Thần Phương cẩn thận hỏi.

Thẩm Thanh Hàm cẩn mật môi, muốn nói rồi lại thôi, trong mắt tựa hồ như có rất nhiều điều muốn nói, cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng ai thán cùng lắc đầu.

Lúc này trên mặt Lý Thần Phương xuất hiện vài phần lo âu, thanh âm cũng mang theo phần gấp gáp: "Thanh Hàm, em nói đi, chỉ cần em nói ra, anh nhất định sẽ sửa chữa, em đừng tiếp tục trốn tránh anh nữa có được không?"

Nghe thấy lời này, trong mắt Thẩm Thanh Hàm lập tức kìm hãm hơi nước, cô che kín miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào nói: "Chúng ta đừng gặp nhau nữa, em không xứng với anh".

Nói xong lời đó, cô nhanh chân lướt qua người Lý Thần Phương, nước mắt rơi lã chã.

Lý Thần Phương đứng im tại chỗ, ngây ngẩn cả người, bên tai vẫn luôn văng vẳng những lời kia: Chúng ta đừng gặp nhau nữa, em không xứng với anh.

Chờ đến khi hấn phản ứng lại, xoay người tìm kiếm đã không còn thấy bóng dáng của Thẩm Thanh Hàm đâu.

Cả ngày hôm đó, Lý Thần Phương đều thất thần, hấn không biết rốt cuộc mấy ngày nay Thẩm Thanh Hàm đã xảy ra chuyện gì.

Thực giác mách bảo hấn, Thẩm Thanh Hàm khẳng định đã xảy ra chuyện.

Trải qua một trận đấu tranh tư tưởng, Lý Thần Phương quyết định sẽ đối mặt với chuyện này, mặc kệ là chuyện gì, hấn cũng không thể cứ như vậy mà buông tay Thẩm Thanh Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: TG5 nhiệm vụ đặc thù 9

Màn đêm buông xuống, Lý Thần Phương một mình đứng trước cửa nhà Thẩm Thanh Hàm đợi hơn một tiếng đồng hồ, bởi vì ở trường cô luôn tìm cách né tránh hấn, vì thế hấn cũng không có cơ hội để hỏi rõ nguyên do.

Hấn chỉ có thể lựa chọn phương thức này, ở đây chờ cô.

Ban đêm trời thực lạnh, Lý Thần Phương tâm tình bức bối đi lại lại trước cửa nhà Thẩm Thanh Hàm, cũng đã sắp hai tiếng đồng hồ rồi, Thanh Hàm như thế nào còn chưa về.

Cuối cùng hấn mệt mỏi, bất đắc dĩ ngồi xồm trong một góc tối, trong lòng ần ần cảm giác bất an, không dám nghĩ ngợi lung tung.

Thẳng đến khi một chiếc Benz màu đen dừng ở trước cửa.

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô, Lý Thần Phương lập tức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một biển số xe quen mắt làm cho hấn vô cùng kinh ngạc, biển số xe này không phải là của hiệu trưởng sao?

Ngay sau đó, một đôi nam nữ từ bên trong bước ra làm cho Lý Thần Phương hoàn toàn khiếp sợ.

Kia, trên người khoác áo tây trang nam, đôi chân thon dài xinh đẹp kia không phải là người mà hấn đau khổ chờ đợi, Thẩm Thanh Hàm sao?

Mà bên cạnh mặc một kiện áo sơ mi trắng, bộ dáng quần áo chỉnh tề ôn nhu nhã nhặn chính là hiệu trưởng trường hấn.

Giờ phút này, người đàn ông kia đang ôm lấy bả vai của Thẩm Thanh Hàm, trên mặt mang theo thần sắc thỏa mãn, thân hình thon dài đỉnh đạc che chắn người Thẩm Thanh Hàm lại làm cho Lý Thần Phương không thể nhìn rõ hết biểu tình trên khuôn mặt cô.

Nhìn thấy hai người như vậy, người sáng suốt liếc mắt một cái liền có nhận ra, trong một khoảng thời gian ngắn làm cho Lý Thần Phương cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Hấn không thể tin tưởng được nguyên nhân làm cho Thẩm Thanh Hàm trốn tránh hấn lại là bởi vì người đàn ông khác, một loại phản bội cùng cảm giác bị lừa gạt này lên trong lòng Lý Thần Phương.

Vô phương áp chế lửa giận trong lòng, Lý Thần Phương đứng phắt dậy phi thân đến chỗ hai người.

Liền thấy rõ trên mặt Thẩm Thanh Hàm đều là nước mắt, hấn lại một lần nữa sững sờ tại chỗ, tây trang to rộng kia không thể che nổi những dấu vết ái muội trên cổ trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo của cô, đôi mắt mơ hồ đắm lệ khi nhìn thấy hấn không dám tin tưởng trọn tròng lên.

"Thần Phương.... Sao anh lại ở đây....." Thẩm Thanh Hàm hoảng sợ, trong mắt chứa đầy thống khổ cùng chật vật, nắm ngón tay bắt lấy áo khoác tây trang trở nên trắng bệch dùng sức, cô vội vàng cúi đầu, không dám nhìn hấn, đồng thời khăn trương đem chính mình bọc kín, phăng phắt che đi tất cả những dấu vết ái muội trên người.

Lý Thần Phương muốn thốt ra những lời chất vấn lập tức bị nghẹn lại ở cổ họng, ánh mắt cô nhìn hấn đều nói rõ, mọi chuyện đều không phải do cô mong muốn.

"Lý lão sư thật đúng là nhàn rồi, đã trở về như thế này còn chưa về nhà sao?" Lạc Quyển bá đạo ôm lấy hai bả vai của Thẩm Thanh Hàm, mắt phượng dài hẹp tràn ngập nguy hiểm, lời nói cũng không còn ôn hòa như hằng ngày.

Lạc Quyển chủ động hôn lên môi Thẩm Thanh Hàm như muốn tuyên bố chủ quyền, thế nhưng Thẩm Thanh Hàm lại kháng cự mãnh liệt, hấn nhìn gương

mặt nhợt nhạt đầy nước mắt của cô liền trầm xuống, hai mắt tràn ngập hàn quang như mũi tên bắn về phía Lý Thần Phuong.

Lý Thần Phuong bị loại ánh mắt này chế trụ, sau lưng cảm thấy một trận rét lạnh, giống như bị một con rắn độc nhắm nhe, hấn đối với bộ dáng xa lạ này của Lạc Quyển cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong lòng lại thêm kiên định, Thẩm Thanh Hàm là do bị Lạc Quyển bức bách.

"Thanh Hàm... Em...Em cùng Lạc hiệu trưởng... thực sự ở bên nhau..." Lý Thần Phuong ần nhẩn mở miệng, muốn hỏi cô có phải hay không bị người kia bức bách, chỉ là hấn sợ nếu hỏi thẳng sẽ làm cho Thẩm Thanh Hàm bị tổn thương.

Thẩm Thanh Hàm tự nhiên sẽ không trả lời hấn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thống khổ nhìn Lý Thần Phuong, tựa hồ như đang muốn nói cái gì đó.

Lạc Quyển ở một bên trầm mặc khó chịu nhìn hai người, hấn bỗng nhiên bật cười nhìn Lý Thần Phuong: "Tôi cùng với Thanh Thanh ở bên nhau đều là sự thật, Lý lão sư đối với Thanh Thanh nhà tôi, quả thực đáng tiếc, sau này khi chúng tôi đính hôn, hy vọng Lý lão sư có thể đến uống một ly rượu chúc mừng".

Lời nói tựa như một nhát dao đâm sâu vào trái tim của Lý Thần Phuong, hấn sắc mặt trắng bệch đau đớn cùng không thể tin tưởng nhìn Thẩm Thanh Hàm, lại nhìn được thần sắc khiếp sợ của đối phương.

Không bao lâu sau, trong mắt Thẩm Thanh Hàm từ khiếp sợ biến thành một mảnh hơi nước mờ lung cầu xin, cô khẩn cầu nhìn Lý Thần Phuong tựa hồ như muốn truyền đạt một lượng tin tức.

Loại yếu ớt này cùng ánh mắt cầu cứu làm cho Lý Thần Phuong tâm tình như ngồi trên tàu siêu tốc, từ nơi thấp nhất bay vọt lên trời xanh, chủ nghĩa đại anh hùng lập tức bộc phát.

"Buông cô ấy ra" Nhìn Thẩm Thanh Hàm hai mắt đầy đầm lệ, trong lòng bỗng nhiên có dũng khí không biết từ nơi nào đến, phẫn nộ hét vào mặt Lạc Quyển, cả đầu nóng lên, trực tiếp vọt tới muốn đem hai người tách ra.

Nhưng mà hấn còn chưa chạm được vào người Thẩm Thanh Hàm liền bị Lạc Quyển đạp cho một cái ngã ngửa ra đất, đứng nhìn Lạc Quyển lịch sử nhơ nhả như vậy, trên thực tế hấn từng là quán quân Karatedo.

"Thần Phuong" Vừa thấy Lý Thần Phuong ngã ngửa trên mặt đất, thống khổ che bụng lại, Thẩm Thanh Hàm lo lắng kêu to một tiếng, dùng sức trốn thoát không chế của Lạc Quyển, chạy về phía Lý Thần Phuong, ngồi xổm xuống.

Hai tay nhu nhược không xương đem Lý Thần Phuong nâng dậy, nhưng người đàn ông này lại nặng hơn so với những gì cô tưởng tượng, thử mấy lần, cuối cùng cũng bị Lý Thần Phuong một phen ngăn lại, tự thân dùng sức đứng dậy.

Lạc Quyển trên mặt không thể duy trì nét ôn hòa được nữa, hấn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích một cái, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chăm vào Thẩm Thanh Hàm, ngữ khí nguy hiểm nói: "Lại đây"

Thẩm Thanh Hàm trong mắt hiện lên một tia do dự, Lý Thần Phuong thấy vậy liền nhỏ giọng nói: "Thanh Hàm, đừng qua đó".

Cô nhìn sắc mặt đau đớn vặn vẹo của Lý Thần Phuong, trên mặt tràn ngập không đành lòng cùng lo lắng, giọng nói có chút run rẩy nói: "Thần Phuong, có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không?"

"Không, hôm nay dù có chết ở nơi này, anh cũng sẽ không để em đi theo hấn" Lý Thần Phuong ánh mắt oán hận nhìn Lạc Quyển, trên bụng truyền đến từng trận đau đớn làm cho trên trán hấn toát mồ hôi lạnh.

"Thanh Thanh, em lại không nghe lời, đừng quên em đã từng đáp ứng những gì, chỉ cần em lại đây, đêm nay hết thảy phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ không truy cứu" Lạc Quyển ngữ khí phá lệ ôn nhu, trên mặt mang theo tươi cười, nếu như xem nhẹ ánh mắt dày đặc hàn quang kia chỉ sợ Thẩm Thanh Hàm sẽ liên tin tưởng hấn.

Mặc dù Lý Thần Phuong đã bị Lạc Quyển giáo huấn một chút, nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, cô muốn Lạc Quyển hoàn toàn giải quyết Lý Thần Phuong, vì thế cần phải tàn nhẫn thêm một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: TG5 nhiệm vụ đặc thù 10

Thẩm Thanh Hàm trên mặt tràn ngập thống khổ cùng do dự, trong mắt đều là lo lắng nhìn Lý Thần Phuong, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia tình ý, ần nhẩn mà quyết tuyệt.

Lý Thần Phương vô luận như thế nào cũng không dám tin, chỉ là bây giờ hắn đã minh bạch tâm ý của Thẩm Thanh Hàm dành cho hắn, trong lòng bắt đầu hoảng hốt, kế tiếp lời nói của Thẩm Thanh Hàm làm cho hắn đang ở trên thiên đường triệt để ngã xuống đáy cốc.

"Thần Phương, anh quên em đi... Chúng ta, coi như là có duyên không có phận" Thẩm Thanh Hàm khóc lóc nói ra những lời này, đau đớn cùng thống khổ thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Cô thực chậm buong lỏng cánh tay của Lý Thần Phương, sau đó bước về phía Lạc Quyển, tầm mắt mơ hồ như không có rời khỏi Lý Thần Phương.

Không phải là càng sinh động thì càng chân thật sao? Chỉ là cô diễn quá mức xuất sắc, đến mức làm cho không khí xung quanh đều tràn ngập nét bi thương.

Điều này làm cho Lý Thần Phương tin tưởng rằng cô yêu hắn, chỉ là do Lạc Quyển uy hiếp mà rời xa hắn.

Mà Lạc Quyển trong lòng đã cấp cho Lý Thần Phương một cái án tử hình, có lẽ hắn không nên cho hai người có cơ hội chung đụng, có lẽ hắn nên xuống tay với cô trước khi cô yêu Lý Thần Phương...

Lý Thần Phương một tay che bụng lại, một tay vươn ra, tựa như muốn giữ Thẩm Thanh Hàm lại....Nhưng mà hiện tại hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Thẩm Thanh Hàm đi về phía người kia.

Chờ đến khi Thẩm Thanh Hàm vừa tới gần, Lạc Quyển liền mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng ngực, bá đạo cùng điên cuồng hôn lên môi cô như muốn trả thù.

Nước mắt lại một lần nữa không một tiếng động lăn trên má, Thẩm Thanh Hàm đương nhiên rõ ràng, đây là Lạc Quyển đang cố ý để cho Lý Thần Phương nhìn thấy, mà cô đương nhiên là muốn phối hợp cùng diễn vở kịch này.

Lý Thần Phương nhìn thấy một màn này, đương nhiên là bị kích thích không nhẹ, hai tay nắm chặt run run, khoe mắt hắn lên những tia máu, cắn răng oán hận nhìn Lạc Quyển, nhưng mà hắn lại không có sức lực để chống trả.

Vừa rời Lạc Quyển đập cho hắn một quyền vào bụng, hiện tại bụng vẫn còn ần ần đau, mà sự lựa chọn của Thẩm Thanh Hàm lại hoàn toàn trả đập lên lòng tự trọng của hắn.

Nữ nhân e ngại điều gì mới có thể ở trước mặt người họ yêu đi lựa chọn người đàn ông khác?

Mà hắn lại không hề ngăn cản được.

"Xem ra nơi này, em không thể ở được nữa" Lạc Quyển ngẩng đầu lên, mắt phượng dài hẹp vô cùng u ám, hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, tựa hồ cảm nhận dư vị vừa rồi.

Thẩm Thanh Hàm ánh mắt đại ra, phối hợp cùng với nước mắt lấm lem trên mặt, tựa như một oa nhi mất đi linh hồn.

Cô cứ như vậy bị Lạc Quyển ôm lên xe, cửa xe bị đóng lại, rời khỏi nơi này.

Mà Lý Thần Phương tựa như bị choáng váng đứng yên tại chỗ, cũng không nhúc nhích nhìn theo hướng xe rời đi, đến khi phục hồi được tinh thần, xe cũng đã không còn bóng dáng.

Thẩm Thanh Hàm bị Lạc Quyển đưa đến nhà hắn, một đường trở về chung cư hoàng kim.

Chung cư trang hoàng hoành tráng tinh xảo, vừa nhìn liền biết, bình thường Lạc Quyển sinh hoạt hưởng thụ như thế nào, nhưng mà đã muốn diễn kịch thì phải diễn cho chót, Thẩm Thanh Hàm chỉ có thể trầm mặc không nói gì,ngồi lặng tại chỗ.

Lạc Quyển cùng cô nói chuyện, cô cũng không chịu phản ứng, mặc cho đối phương dùng mọi thủ đoạn, cũng không thể làm gì được.

Cả người tựa như búp bê vải mặc cho đối phương bài bố, không chịu phản ứng cùng biểu tình.

Đến lúc tắm rửa cũng do Lạc Quyển giúp, đối với trạng thái này của Thẩm Thanh Hàm cùng một loạt sự tình tối nay, Lạc Quyển thật sự không muốn so đo, chỉ có thể ôm cô lên giường, nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, thời điểm Thẩm Thanh Hàm tỉnh lại, đã là chín giờ sáng, bên cạnh không còn một bóng người, đương nhiên, cô cũng không lo lắng vấn đề đi làm trễ, dù sao Lạc Quyển cũng là hiệu trưởng, sẽ thay cô thu thập hết thảy.

Có lẽ cô nên chờ Lạc Quyển thu thập hết thảy mới đến trường? Nói ngắn gọn là với trạng thái hiện tại của cô, hắn là không nên đi dạy học.

Thẩm Thanh Hàm xem xét thời gian, ngày Bạch Tường trọng sinh cũng sắp tới, cô có lẽ nên làm cái gì đó?

Sau khi rửa mặt xong, Thẩm Thanh Hàm ở phòng ăn nhìn bữa sáng đã lạnh ngắt, còn có một tờ giấy của Lạc Quyển lưu lại, dặn dò cô nhất định phải ăn bữa sáng.

Nhìn nét chữ thanh tú phiêu dật kia, Thẩm Thanh Hàm tự giễu lắc đầu, ai có thể nghĩ đến một người đàn ông có thể viết ra được những nét chữ này lại là

một cái biến thái cùng bá đạo.

Bữa sáng, đương nhiên là cô không thể ăn, Thẩm Thanh Hàm quyết định đi vào thư phòng của Lạc Quyển, cô nhớ rõ lần trước Lạc Quyển có ghi lại hình ảnh của cô cùng với hân thân mật, có lẽ hân sẽ lưu lại trong máy tính ở trong thư phòng, nếu tìm được cô có thể xóa bỏ nó.

Chỉ là làm Thẩm Thanh Hàm ngoài ý muốn, thư phòng của hân cư nhiên không khóa cửa, có lẽ hân ở một mình, căn bản không cần phòng bị ai.

Tiến vào thư phòng một khắc, Thẩm Thanh Hàm liền vô cùng kinh ngạc.

Trong thư phòng, trên mặt tường đối diện cửa thư phòng, dán đầy ảnh chụp, cô không tự chủ được bước lại gần, thỉnh thoảng phát hiện ra người trong tất cả những tấm ảnh này đều là cô.

Trên tường có ảnh cô đi dạo phố, cùng bạn bè ăn uống, cùng Lý Thần Phương hẹn hò, khi cô đi học.... Dù loại, nguyên lai Lạc Quyển vẫn luôn cho người theo dõi cô.

Từ những bức ảnh trên có thể thấy được Lạc Quyển đã theo dõi cô hai năm, trong những bức ảnh hân dán trên tường có một bức ảnh chụp cô khi cô đi du lịch vào hai năm trước.

Xem xong ảnh trên tường, Thẩm Thanh Hàm lại nhìn về phía bàn làm việc có một chiếc máy tính.

Phải chăng ông trời cũng đang muốn giúp cô hay không, máy tính cũng không có mật khẩu, có lẽ Lạc Quyển đã quá tự tin, cho rằng sẽ không có ai dám chạm vào máy tính của hân.

Thẩm Thanh Hàm tìm kiếm đoạn video trong một thư mục nào đó, nhìn thấy đoạn video khiến cô mặt đỏ tim đập, nếu không may video này bị lộ ra bên ngoài, e rằng cô sẽ thân bại danh liệt.

Sau khi xóa bỏ video, cô cẩn thận tìm thêm một lần nữa, phòng ngừa máy tính còn có bản sao lưu khác.

Sau khi làm xong tất cả, cô liền phát hiện ra, bên cạnh máy tính còn bày một tấm ảnh của cô, được đặt trong một khung ảnh pha lê, mặt kính cùng khung ảnh thực bóng sáng, chứng minh có người thường xuyên vuốt ve khung ảnh.

Thẩm Thanh Hàm có chút ngoài ý muốn, bởi vì người bên trong bức ảnh là cô, đại khái là mới mười sáu mười bảy tuổi, tóc cột kiểu đuôi ngựa, một thân váy trắng, tươi cười hồn nhiên non nớt.

Này rõ ràng là bộ dáng thời học sinh của cô, cho nên cảm tình của Lạc Quyển đối với cô, kỳ thật là từ thời học sinh đã đắm trời này nớ?

Nhưng mà trong ký ức của cô, lại không hề tồn tại Lạc Quyển.

Mà Lạc Quyển thoát nhìn trẻ tuổi nhưng cũng đã gần ba mươi tuổi, lớn hơn cô sáu tuổi, thời điểm cô học cao trung, hân đã tốt nghiệp đại học rồi mới đúng.

Thẩm Thanh Hàm không nghĩ ra năm đó cô cùng Lạc Quyển gặp nhau ở nơi nào, chỉ có thể lắng nghe âm thanh của hệ thống đã lâu không thấy xuất hiện bỗng nhiên vang lên trong đầu, cô trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lý Thần Phương đã chịu trừng phạt, hiện tại chỉ còn lại nhiệm vụ trả thù Bạch Tường cùng tìm kiếm "hạnh phúc" nữa là xong.

Chỉ là khi cô bước ra khỏi thư phòng, liền nhìn thấy một nam nhân đang đi tới, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, đáng chết, thư phòng cách âm quá tốt, ngay cả thanh âm Lạc Quyển trở về cô cũng không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: TG5 nhiệm vụ đặc thù 11

"Bữa sáng trên bàn sao em không ăn?" Lạc Quyển trên mặt không có một tia dị thường nào, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ, giống như không ngờ được Thẩm Thanh Hàm từ trong thư phòng của hân đi ra.

Thẩm Thanh Hàm nhìn chằm chằm hân một lúc lâu, thấy biểu tình của hân không có một tia sơ hở, mới nói: "Không muốn ăn".

Trên thực tế, cô muốn hỏi rõ, tấm ảnh trên bàn làm việc của hân là như thế nào? Nhưng mà suy đi nghĩ lại, đoạn băng uy hiếp cô đều đã xóa, nhiệm vụ trả thù Lý Thần Phương cũng đã hoàn thành, đối với cô, Lạc Quyển đã không còn giá trị lợi dụng.

Như vậy hà tất gì phải biết lý do Lạc Quyển đối với cô dục vọng chiến hữu. Nói ngắn gọn là hiện tại cô muốn đem toàn bộ sức lực dồn vào nhiệm vụ trả

thù Bạch Tường, hoàn thành nhiệm vụ trước.

Dù sao sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cũng phải đi tìm một đàn ông để tính phúc. Cô sẽ không chọn Lạc Quyển, ai bảo người này bên trong cùng bên ngoài quá mức bất đồng, tâm tư thâm sâu khó lường.

Có lẽ hẳn thực sự thích Thẩm Thanh Hàm, nhưng mà cô lại không tin hẳn có thể đem lại hạnh phúc cho Thẩm Thanh Hàm.

Nếu hẳn thực sự là một người đàn ông tốt để lựa chọn, vậy vì cái gì lại không thể thấy được sự tình của hẳn cùng Thẩm Thanh Hàm? Không lẽ là do.... Thẩm Thanh Hàm chết quá sớm.

Ở trong lòng cô, Lạc Quyển bị loại trừ.

Nếu hẳn thực sự giống như vẻ bề ngoài, là một người ôn nhu nhã nhặn, có lẽ cô sẽ chọn hẳn không chừng, nhưng mà trên đời này nào có nếu như.

Chỉ trong nháy mắt, Thẩm Thanh Hàm liền suy nghĩ quá nhiều điều.

"Tại sao lại về nhà? Không cần đến trường sao?" Cô ý đồ muốn nói lảng sang chuyện khác, nắm giữ quyền chủ động.

Lạc Quyển tươi cười, ý vị thâm trầm: "Đến rồi, nhưng mà lo lắng cho em nên anh lại quay về. Đúng rồi, ảnh chụp ở trong thư phòng có đẹp không? Hay là nói, video tình ái của chúng ta ở trong máy tính có đẹp không?"

Thẩm Thanh Hàm hô hấp cứng lại, không nghĩ tới Lạc Quyển sẽ ở chỗ này chờ cô, xem ra hẳn đã biết cô ở trong thư phòng của hẳn làm những gì.

"Trong thư phòng anh có gắn thiết bị theo dõi?" Cô nghĩ tới khả năng này, sắc mặt chợt lạnh xuống.

Lạc Quyển không thừa nhận cũng không phủ nhận, hẳn chỉ nhìn Thẩm Thanh Hàm, trong mắt tràn ngập hàn khí, tươi cười mang theo một tia thương cảm khó có thể phát hiện: "Em cho rằng, đem video xóa đi, liền có thể rời khỏi anh sao, liền có thể cùng Lý Thần Phương ở bên nhau sao?"

Thẩm Thanh Hàm không trả lời, ở trong mắt Lạc Quyển, đây chính là một loại cam chịu, hẳn chỉ cảm thấy một bụng ủy khuất cùng trái tim giá lạnh, mười năm trước cùng bạn tốt đi đến trường em gái bạn tốt, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, trong mắt hẳn liền chỉ tồn tại một bóng hình nhỏ xinh.

Đáng tiếc năm đó còn quá trẻ, chưa kịp dò hỏi thân phận cùng tên của cô, không mấy ngày sau hẳn liền phải đi du học, vốn tưởng rằng cả đời này hẳn sẽ không gặp lại cô, ai biết ông trời lại như muốn giúp hẳn, hai năm trước biết được thân phận của cô, từ đây liền không thể vãn hồi.

Hẳn biết, đối với cô, hẳn chỉ là một kẻ xa lạ, cho nên khi biết cô muốn đi du học, hẳn liền trăm phương nghìn kế tìm cách đưa cô đến trường hẳn.

Vốn định cùng cô từng bước từng bước phát triển, ai biết cô lại thích người khác, điều này làm cho kế hoạch vốn đã chuẩn bị kỹ càng của hẳn thiếu chút nữa bị phá bỏ.

Hẳn tính toán hết thủy, chỉ là không tính đến tâm của cô.

"Em nên chết tâm đi, cho dù video có bị em xóa, em cũng đừng mong có thể thoát khỏi anh. Đáng tiếc, người em tâm tâm niệm niệm lại gặp vận không may" Mắt phương dài hẹp tràn ngập ác ý, không đoạt được tâm cô, liền đoạt thân thể cô.

"Anh.... Anh đã làm gì Thần Phương?" Thẩm Thanh Hàm vẻ mặt giận dữ cùng kinh sợ nhìn hẳn.

"Ha ha ~ em quả nhiên lo lắng cho hẳn" Lạc Quyển cười lạnh, mắt phương dài hẹp cất giấu một tia buồn rầu, nhìn sâu vào Thẩm Thanh Hàm: "Chẳng qua là sa thải hẳn mà thôi, đương nhiên, hẳn cả đời này cũng đừng mong có thể được làm lão sư nữa, bất quá..... Người kia cũng không còn quan hệ gì với em, tương lai, em sẽ trở thành Lạc phu nhân".

Lời nói này trực tiếp làm cô buồn cười, trên mặt xuất hiện một tia trào phúng: "Anh cho rằng anh là ai? Chuyện của tôi, không tới phiên anh quản, tôi thích ai, gả cho ai, đó là chuyện của tôi, cùng anh không có quan hệ".

Cô lạnh lùng nhìn Lạc Quyển, không có một chút nhún nhường, ngữ khí lạnh nhạt nói: "Nếu anh đã sa thải Thần Phương, vậy thì anh hãy sa thải cả tôi nữa đi".

Cô nói xong, không đợi Lạc Quyển trả lời, xoay người trở về phòng.

Quần áo trên người cô đều là của Lạc Quyển, đem qua lại đây cũng không mang theo quần áo, tạm thời không thể đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: TG5 nhiệm vụ đặc thù 12

Từ ngày đó đến giờ, Thẩm Thanh Hàm cùng Lạc Quyển rơi vào chiến tranh lạnh.

Một người thì phản kháng, một người thì lạnh nhạt, cuối cùng Thẩm Thanh Hàm đành phải thỏa hiệp, ai bảo Bạch Tường sắp trọng sinh, cô đâu còn thời gian để nháo với Lạc Quyển.

Trở về trường học không lâu, cô liền biết kết cục của Lý Thần Phương, bởi vì ăn cắp tài vật của học sinh nên bị Lạc Quyển sa thải, mà chuyện này sẽ tạo thành một vết nhơ không thể rửa sạch trong cuộc đời hắn, cho nên sau này Lý Thần Phương cũng không thể làm lão sư được nữa.

Sau khi chuyện này xảy ra, không biết Lý Thần Phương như thế nào, mà Thẩm Thanh Hàm cũng không muốn biết, cô không có hứng thú để quan tâm, từ buổi tối ngày hôm đó, cô cũng chưa từng nhìn thấy Lý Thần Phương, có người nói hắn cùng mẹ trở về quê nhà, cũng có người nói gặp hắn ở công trường làm việc.

Chỉ là mục đích của cô đã đạt được, chuyện này cũng không còn quan hệ gì với cô.

Bạch Tường biến hóa tựa hồ so với tượng tượng của cô còn nhanh hơn, nháy mắt một cái, một nữ sinh tự ti hướng nội xảy ra rất nhiều biến hóa không dễ phát hiện.

Trong thời gian này, Thẩm Thanh Hàm đem những biến hóa của Bạch Tường đều thu vào trong mắt.

Từ thói quen cùng người khác nói chuyện luôn luôn cúi đầu nay biến thành nhìn thẳng ngẩng cao đầu, từ thành tích hạng bét biến thành nữ sinh ưu tú, mũi nhọn của trường, từ tính cách tự ti hướng nội biến thành tự tin hướng ngoại.....

Cô hồ hững hờ, chỉ cần chờ Bạch Tường nhảy vào hố mà cô đã đào sẵn mà thôi.

Quả nhiên không bao lâu sau, sau khi đoạt giải văn hay, Bạch Tường không còn an phận như trước nữa, phát hành một bộ tiểu thuyết tên xxxx dưới bút danh: Bạch Tường.

Ký tên rõ ràng như vậy, hơn nữa Bạch Tường bị hư vinh làm cho lóa mắt, vô tình hữu ý để lộ cho đồng học, chính mình là tác giả của bộ tiểu thuyết kia, những học sinh khác trong trường liền bàn tán nghị luận, rất nhanh Bạch Tường trở thành người nổi tiếng khắp toàn trường cùng mạng xã hội.

Thừa dịp này, Bạch Tường lại muốn phát hành một bộ tiểu thuyết dài tập thứ hai, được cộng đồng mạng nhiệt liệt hưởng ứng, đã có không ít truyền thông cùng phóng viên ngo ngoe rục rịch, muốn phỏng vấn Bạch Tường.

Chỉ là ngại Bạch Tường lấy lý do học tập mà không dám giống trống khua chiêng tiến hành phỏng vấn.

Ngay lúc Bạch Tường đang nổi tiếng, Thẩm Thanh Hàm đem tiểu thuyết trong trang blog cá nhân ra công khai.

Hướng tới Bạch Tường tặng, giọng văn cùng mạch viết cùng với tiểu thuyết của Bạch Tường giống nhau như đúc, rất nhanh bị mọi người trên mạng xã hội vạch trần, thời gian viết còn sớm hơn Bạch Tường một năm, địa điểm lại không giống, viết so với Bạch Tường viết thì hay hơn nhiều.

Thực mau, một lần sóng thủy quân bắt đầu nghi ngờ chỉ trích Bạch Tường đạo tiểu thuyết.

Cũng có người nói, blog cá nhân kia của Bạch Tường, nhưng mà có một số đồng học muốn bỏ đá xuống đáy giếng nói Bạch Tường không dùng blog, thậm chí còn đem thành tích trước kia của Bạch Tường ra công khai.

Trong thời gian ngắn, bị mọi người đã đảo bài trừ.

Bạch Tường thanh danh xuống dốc trầm trọng, ở trên mạng xã hội bị cư dân mạng mắng thành tiểu cầu, trong trường học bị người người chỉ chỉ trỏ trỏ, châm chọc mỉa mai.

Nhân sinh từ thiên đường té xuống địa ngục, trước sau cách biệt quá lớn, Bạch Tường không kịp thích ứng, chỉ có thể tạm thời nghỉ học.

Đáng tiếc điều này vẫn chưa đủ làm Thẩm Thanh Hàm hoàn thành nhiệm vụ.

Cô nhớ tới, gia đình Bạch Tường là nhà giàu mới nổi, cũng vì thân phận này mà Bạch Tường luôn tự ti, oán hận chính mình tại sao không sinh ra trong một gia đình giàu có.

Có lẽ cô nên cho Bạch Tường một cái thử nghiệm, liền ngay cả thân phận nhà giàu mới nổi cũng không có.

Lợi dụng tiền bạc cùng địa vị của Thẩm gia quấy phá Bạch gia, làm cho đối phương không ngừng bị đả kích.

Mà cuối cùng sự tình phát triển làm cho Thẩm Thanh Hàm cảm thấy quá mức khôi hài.

Bởi vì Bạch Tường năng lực tâm lý không đủ để thừa nhận, cho nên vẫn luôn ở trong nhà không ra ngoài, sau một lần mượn rượu giải sầu, cư nhiên uống say rồi ngã từ trên ban công ngã xuống.

Bởi vì đây là biệt thự, cho nên không ngã chết, nhưng mà bị thương quá nặng, nhan sắc bị tàn phá, hơn nữa trong nhà kinh tế khủng hoảng, không có tiền để cho Bạch Tường phẫu thuật chỉnh hình.

Có lẽ bởi vì tâm lý cùng hoàn cảnh thay đổi, Bạch Tường tính cách ngày càng vụn vặt, thời điểm nằm viện, thường dùng ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vị y tá xinh đẹp giúp cô ta tiêm thuốc.

Sau cùng bởi vì cố ý đã thương người mà ngồi tù.

Bởi vì buổi tối trước ngày xuất viện, Bạch Tường bỗng nhiên cầm dao gọt hoa quả rạch mặt vị y tá kia.

Editor: Má nó, giờ làm y tá cũng thấy sợ, có chút nhan sắc mà gặp phải đũa tâm lý vụn vặt điên điên khùng khùng như thế này, có ngày bị hủy dung, thế giới thật đáng sợ □□□.

Đối với chuyện này, Thẩm Thanh Hàm nhún vai tỏ vẻ thương tiếc nhưng không thể giúp gì.

Nếu cô ta không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ trả thù Bạch Tường cùng Lý Thần Phương, cô được thưởng 1000 điểm tích phân, còn 500 điểm tích phân nữa, cô có nên tiếp tục nữa không?

Nghĩ đến mối quan hệ dây dưa không rõ với Lạc Quyển, Thẩm Thanh Hàm có chút đau đầu, vì cái gì cô cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh Lạc Quyển, cô liền không thể đạt được 500 điểm tích phân?

Nhưng mà nếu từ bỏ 500 điểm tích phân sắp tới tay, cô thực sự tiếc nuối,.... Vì điểm tích phân, cô vẫn nên liều cái mạng già này, cấp Thẩm Thanh Hàm tìm một người đàn ông tốt.

Khi Lạc Quyển nhận được đơn từ chức của Thẩm Thanh Hàm thì cô đã rời khỏi nơi này, hẳn như muốn phát điên lên đi tìm cô.

Hắn chỉ đi bộ giáo dục có hai ngày, cũng không nghĩ tới, sau khi trở về liền gặp phải chuyện này.

Cô cư nhiên rời đi, không một chút trách nhiệm, để lại một phong thư từ chức chưa được phê chuẩn.

Lạc Quyển cảm giác cả người không tốt, hắn gạt đồ mọi thứ trên bàn làm việc, dùng mọi thể lực đi tìm Thẩm Thanh Hàm, thậm chí tự mình đi Thẩm gia một chuyến, chỉ là đều không nhận được một tin tức nào.

Sau hơn một năm suy sụp, Lạc Quyển quyết định xuất ngoại giải sầu.

New York, đầu đường, hắn nhìn tòa nhà cao ốc, người đến kẻ đi, cả người trống rỗng bơ vơ đứng giữa chốn đông người tấp nập qua lại.

Bình tĩnh ngẩng đầu lên, ở một nơi nào đó trên con đường, hắn tựa hồ nhìn thấy Thẩm Thanh Hàm mặc một bộ áo gió đen đang ôm một đứa trẻ chỉ mới vài tháng, ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: TG5 NT1 [Thân ảnh nhỏ bé xinh xinh]

ở New York có thể gặp được Lạc Quyển, Thẩm Thanh Hàm thập phần ngoài ý muốn, cô nhìn người đàn ông khó nén được kích động ở trước mặt, trong lòng không khỏi thờ dài.

"Có thể cùng anh uống một tách cà phê được hay không?" Lạc Quyển cố gắng che giấu nội tâm kích động, hắn xác định tiểu nhân nhi ở trước mắt không phải là ảo giác của hắn, thật cẩn thận phát ra lời mời.

Hắn thực sự rất sợ, hơn một năm qua, mỗi một ngày trôi qua đều giống như một năm, mỗi một ngày trôi qua đều là dày vò, có lẽ có một số thứ, có rồi lại mất, quả thực thống khổ.

Thẩm Thanh Hàm đối với hắn chính là như vậy.

Quán cà phê, một góc khuất an tĩnh hẻo lánh.

Lạc Quyển ánh mắt phức tạp nhìn cô ôn nhu chăm sóc đứa bé trong lòng, đứa nhỏ này có đôi mắt giống hệt Thẩm Thanh Hàm, mặt lại có nét khác biệt.... Hắn không dám nghĩ cũng không dám mở miệng hỏi.

"Em... Gần đây sống tốt chứ?" Trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng mà đến khi nói ra chỉ có thể nói một câu này, Lạc Quyển cười khổ, từ lúc gặp lại cô, hắn luôn nghĩ đứa nhỏ này khả năng là của hắn, nhưng hắn lại không dám tin tưởng điều đó.

Hắn sợ kỳ vọng quá lớn, thất vọng lại càng lớn.

"Ma ma ~" Đứa nhỏ ở trong lòng bị ôm chặt, cất tiếng kêu non nớt, sau đó không thoải mái vặn vẹo, hai mắt đen láy nhìn Lạc Quyển nhất thời trở nên an tĩnh, thấp phần tò mò nhìn hắn, sau đó phát ra những tiếng y y nha nha.

"Vẫn tốt" Thẩm Thanh Hàm nhìn Lạc Quyển so với hơn một năm trước thành thực không ít, có chút bất đắc dĩ cười cười, cô như thế nào lại không tốt?

Lúc trước vốn định sau khi thoát khỏi không chế của Lạc Quyển, liền đi hoàn thành nhiệm vụ tính phúc, ai biết khi rời đi, lại phát hiện chính mình lại đang mang cốt nhục của hắn.

Nếu có thai với người khác, cô làm sao có thể mang theo đứa nhỏ này gả cho người đàn ông khác. Trên đời này làm gì có người đàn ông nào tốt như vậy, nuôi dưỡng con của người khác?

Thẩm Thanh Hàm không phải chưa từng nghĩ đến việc xóa sạch đứa nhỏ, chỉ là khi đi bệnh viện kiểm tra, thân thể của cô không thể phá thai, nếu phá thai, khả năng cả đời này cũng không thể mang thai được nữa.

Cô chỉ còn một lựa chọn duy nhất là sinh hạ đứa nhỏ, không nghĩ tới sau khi cô sinh hạ đứa nhỏ, hệ thống lại thông báo, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Hàm vốn dĩ cảm thấy không thể hoàn thành được nhiệm vụ bỗng nhiên ngáy ngốc, hiện tại cô cũng đã thông suốt lý do nhiệm vụ hoàn thành.

Có lẽ bởi vì đứa nhỏ này có thể làm Thẩm Thanh Hàm cảm thấy hạnh phúc? Hay nói một cách khác, cha của đứa nhỏ này có thể làm Thẩm Thanh Hàm hạnh phúc?

Tóm lại, nguyên nhân nào cũng được, đều không quan trọng, dù sao nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, 1500 điểm tích phân cũng đã tới tay.

"Kia.... Đứa nhỏ....Được bao nhiêu tuổi rồi?" Lạc Quyển cuối cùng cũng không nhịn được hỏi vấn đề này, trong lòng không ngừng thấp thòm cùng bất an, giống như phạm nhân phạm tội từ hình đang chờ tòa tuyên án.

Thẩm Thanh Hàm thờ dài, cô biết hắn sẽ hỏi điều này, cơ hội cũng đã tới, cô giương mắt nhìn Lạc Quyển, không chút để ý nói: "Tám tháng tuổi, dựa theo huyết thống, anh là cha ruột của nó".

Lạc Quyển thần sắc âm trầm bỗng nhiên mở to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: TG5 NT2 [Quỷ súc hiệu trưởng - First]

Sau khi biết đứa nhỏ là của hắn, ước chừng ba năm sau Lạc Quyển mới làm cho Thẩm Thanh Hàm đồng ý gả cho hắn.

Trong ba năm, Lạc Quyển vì hai mẹ con cô mà thay đổi rất nhiều, sau khi kết hôn, một nhà ba người định cư tại New York.

Kỳ nghỉ hè nào đó, khó có được cơ hội đem Lạc bảo bảo gửi về cho ông bà nội ở quê nhà, Lạc Quyển tràn ngập hưng phấn đối với Thẩm Thanh Hàm nói: "Bà xã, tối nay chúng ta sắm vai nhân vật đi".

"Anh đừng có hồ nháo" Thẩm Thanh Hàm mặt ửng đỏ quở trách, cô làm sao lại không rõ ý định sắm vai của người đàn ông này là đại biểu cái gì.

"Một lần thôi, đi mà, khó có dịp Tiểu Minh không có ở nhà, chúng ta đã lâu cũng chưa là cái kia...." Lạc Quyển đáng thương hề hề nhìn cô, mắt phượng dài hẹp giống như sắp khóc, nhìn qua hết sức ủy khuất.

Mà Lạc Minh mới ba tuổi rưỡi, thấp phần dính Thẩm Thanh Hàm, sau khi hai người kết hôn, sinh hoạt vợ chồng cũng không như những gì Lạc Quyển tưởng tượng, hàng đêm sinh ca, ngược lại bởi vì sự tồn tại của Lạc Minh, nhiều lần gây trở ngại cho việc tốt của hắn, lần này đáp ứng yêu cầu của Lạc phụ Lạc mẫu, đem Lạc Minh gửi về nước hai tháng, rồi thực hiện kế hoạch đã ấp ủ từ lâu.

Lạc Minh càng lớn càng giống Lạc Quyển, trừ bỏ đôi mắt giống Thẩm Thanh Hàm.

Nhìn người kia cùng Lạc Minh giống nhau, đáng thương hề hề nhìn cô, nội tâm Thẩm Thanh Hàm có chút dao động.

Lạc Quyển nhìn thấy cô có chút dao động, nhào lên ôm lấy cô làm nũng: "Đi mà ~ bà xã, một lần thôi, có được không?".

Cuối cùng Thẩm Thanh Hàm chần chờ gật gật đầu, cô cắn môi nhìn Lạc Quyển, ánh mắt hàm chứa cảnh cáo: "Không được quá phận, biết chưa".

"Được được được" Chỉ cần cô đồng ý, tự nhiên cái gì Lạc Quyển cũng sẽ đáp ứng hết, mắt phượng dài hẹp chợt lóe lên một tia tinh quái, chờ đến lúc lên giường, có quá phận hay không cũng đều do hần định đoạt.

Buổi tối, Lạc Quyển cầm một kiện thiên lam thủy sắc đưa cho Thẩm Thanh Hàm thay, lần này sắm vai là lão sư cùng thanh thuần nữ sinh.

Thay quần áo xong, một đường cọ xát từ trong phòng vệ sinh đến khi ngồi xuống vị trí học sinh, một đầu tóc dài thẳng hơi rối ở phía sau, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, gương mặt phấn nộn, ánh mắt ướt át vũ mị ẩn ẩn vô tội cùng thanh thuần, bờ môi đỏ mọng mê người.

Đồng phục cao trung có chút nhỏ so với vóc người cô, trước ngực hai gò bồng đảo cao ngất gao bị đồng phục cao trung ôm chặt, váy ngắn thiên lam đã được Lạc Quyển cài tiến qua, chỉ có thể che đi hai cánh mông kiêu đĩnh, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, váy ngắn mơ hồ lộ cạnh xuân bên trong.

Lạc Quyển yết hầu không ngừng lên xuống, hai chân chéo nhau, che dấu phản ứng sinh lý tự nhiên, thanh âm ảm ảm nói: "Thẩm đồng học, lại đây cầm bộ đề này đi làm".

Ngón tay thon dài điểm điểm bài thi trên mặt bàn.

Thẩm Thanh Hàm bước vài bước lại gần, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống, nhìn về phía bài thi hóa học cao trung trên bàn.

Tùy tay cầm lấy chiếc bút trên mặt bàn, cắn môi đọc đề bài, không nghĩ tới Lạc Quyển sẽ chuẩn bị đầy đủ như vậy, ngay cả bài thi cao trung cũng có.

Nhớ đến hồi học cao trung ngày xưa, Thẩm Thanh Hàm trong lòng xoẹt lên một tia hoài niệm, nhưng mà cô nào nhớ rõ đề mục năm đó.

Cầm lấy bút làm vài câu đơn giản, nhìn bài thi vẫn còn nhiều chỗ chưa viết, cô không khỏi cảm thấy đau đầu.

"Lão sư, mấy câu còn lại em không...." Cô cúi đầu cắn cắn môi, khó có thể mở miệng nói tiếp.

"Không biết? Thầy vừa mới giảng qua, em như thế nào liền quên?" Lạc Quyển mang theo giọng kinh ngạc vàng nho nhả, cười có chút tàn khốc, câu nói cuối cùng vừa dứt, trên tay hần liền xuất hiện một cái thước, dùng sức gõ lên mặt bàn.

Thẩm Thanh Hàm khiếp sợ.

"Xem ra thầy nên trừng phạt em, mới có thể làm cho em nhớ lâu được" Hần nheo nheo con ngươi, ngữ khí ôn nhu.

"Lão.... Lão sư....." Thẩm Thanh Hàm sợ hãi kêu lên, hai mắt hoảng loạn.

"Đứng lên, ghé vào mặt bàn, ngoan ngoãn bò lên, không được lộn xộn" Lạc Quyển ra lệnh nói.

Thẩm Thanh Hàm ủy khuất làm theo, mông bởi vì động tác nằm bò mà vênh lên, quần lót màu đen hình chữ T gợi cảm bại lộ trước mắt Lạc Quyển, hai cánh mông trắng nõn kiêu đĩnh, một dây đen trắng nhỏ kẹt giữa khe mông kéo xuống bao lấy khu vực cấm địa.

Tình cảnh này làm cho Lạc Quyển dục hỏa tăng vọt, hần không nghĩ ngợi liền hươu hươu cây thước, bang một tiếng, đánh vào mông Thẩm Thanh Hàm.

"A" Cô ăn đau kêu ra tiếng, hốc mắt ươn ướt, cánh mông tuyết trắng lập tức hần lên vết thước.

"Mặc gọi cảm như vậy, Thẩm đồng học là muốn câu dẫn lão sư sao?" Lạc Quyển thủ hạ không lưu tình, tiếp tục hươu hươu thước, chụp đánh vào mông Thẩm Thanh Hàm, hần không khống chế được lực độ xuống tay, làm cô ăn đau rất nhiều, lại cảm thấy một tia khoái cảm tê dại.

Chính là Thẩm Thanh Hàm so với Lạc Quyển tưởng tượng còn kiêu khí hơn nhiều, chỉ mới đánh hai ba cái liền khóc lóc xin tha: "Ô ô....Lão sư, em sai rồi, em không dám nữa, đau quá.....Ô ô.....".

Lạc Quyển đành phải giảm nhẹ lực độ, Thẩm Thanh Hàm khóc lóc cũng dần dần biến thành thút thút nước nỏ, chiếc thước đánh lên cánh mông làm thay đổi hoàn toàn tư vị, cánh mông tuyết trắng bị đánh đến đỏ bừng một mảng, chính là đau đớn lại mang theo tê dại không rõ lan tràn ra toàn thân.

Một cỗ lưu nhiệt quen thuộc chảy trong bụng nhỏ trào ra làm ướt cánh hoa được bao vây bằng vải dẹt mông, Thẩm Thanh Hàm thẹn quá kẹp chặt hai chân, không muốn để cho Lạc Quyển nhìn thấy.

Nhưng mà Lạc Quyển vốn đang nhìn chăm chăm cô, làm sao có thể không phát hiện ra biến hóa này, kia vải dẹt bao vây khu vực bí ẩn rõ ràng đã ướt, hần đành chỉ động tác đánh xuống cánh mông.

Đem một đầu thước đang đặt trên mông cô di chuyển xuống phía dưới, đi vào giữa hai chân.

"A..... Lão sư....." Động tác này làm cho Thẩm Thanh Hàm hoảng loạn kinh hô, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

"Nga, dường như lão sư phát hiện ra một điều, Thẩm đồng học tự nhiên dâm dăng như vậy, ở trước mặt lão sư liền ướt? Có phải là muốn câu dẫn lão sư

hay không? Ân" Hấn vừa nói vừa dùng một đầu thước đỉnh lên cánh hoa phấn nộn, cách vài dẹt ma sát, khoái cảm càng thêm kích thích.

Thắm Thanh Hàm ưm một tiếng, cảm lòng không được vắn vẹo cái mông, làm hoa huyết phấn nộn chủ động ma sát với thước, mật dịch trào ra ngày một nhiều, cô kiều duyên biện giải: "A....Lão sư.... Em không có.... Ân a.....".

"Còn nói không có?" Lạc Quyển rút thước ra, nhìn trên mặt thước lênh láng dịch thủy, cười lạnh: "Ngoan ngoan ngồi xuống, nếu không, chờ xem lão sư xử lý em như thế nào".

"Ân, lão sư" Thắm Thanh Hàm hai chân run rẩy, lại ngồi xuống ghế, dưới thân ướt đầm, cô không ngừng cọ xát hai chân nhằm giảm bớt cảm giác hư không muốn lấp đầy, cho nên Lạc Quyển ở bên tai cô nói cái gì, cô căn bản đều không nhớ rõ.

Chờ đến khi hấn hỏi, cô tự nhiên không đáp được.

"Em xem, lần này thầy nên trừng phạt em như thế nào?" Lạc Quyển cười ôn nhu nói.

Thắm Thanh Hàm nhin không được sợ hãi, con ngươi kinh hoàng thất thố nhìn về phía Lạc Quyển, cầu xin nói: "Em sai rồi, lão sư".

"Em sai ở đâu?" Lạc Quyển nheo mắt lại.

Thắm Thanh Hàm rũ mắt xuống, cắn cắn môi, giọng run run nói: "Không nên không chú ý lắng nghe lão sư giảng".

"Kia thời điểm lão sư giảng bài, trong đầu em nghĩ cái gì? Cứ nhiên không nghe bài giảng" Lạc Quyển biểu tình thoát nhìn phần nộ nhưng lại hưng phấn.

"Em... Em...." Thắm Thanh Hàm khó có thể mở miệng, cuối cùng chỉ có thể khóc lóc nước nờ: "Lão sư, em thật sự biết lỗi rồi"

Lạc Quyển biểu tình nhu hòa xuống, hấn thở dài, duỗi tay ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt Thắm Thanh Hàm, ngón tay vuốt ve khuôn mặt ửng hồng, để sát vào tai cô, ngữ khí ôn nhu lâm lâm: "Có phải em nghĩ đến côn thịt của lão sư hay không? Muốn lão sư dùng côn thịt hung hăng chọc vào tiểu huyết đàm đằng của em, muốn lão sư hung hăng làm em?".

Thắm Thanh Hàm sùng sốt, cô theo bản năng lắc đầu phản bác, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Lạc Quyển: "Lão sư, em.... Em không có....."

Dưới thân hoa huyết bởi vì lời nói này của Lạc Quyển chảy ra càng nhiều mật dịch, bên trong hư không ngứa ngáy.

"Thật sự không có?" Lạc Quyển hỏi lại, bỗng nhiên một tay đem Thắm Thanh Hàm ôm lên, ý bảo cô nhìn lên mặt ghế: "Kia là cái gì? Không phải là đàm thủy chảy ra từ huyết nhỏ của Thắm đồng học sao?".

Nhìn trên mặt ghế rõ ràng có vết nước, Thắm Thanh Hàm đỏ bừng mặt, vùi đầu vào ngực Lạc Quyển, giọng nói đầy ủy khuất: "Lão sư, thầy lại khi dễ người ta".

"Ha ha, ai bảo Thắm đồng học không thành thật, hiện tại trả lời lão sư, đàm thủy ở trên ghế là từ đâu mà tới?" Lạc Quyển tươi cười tà mị.

"Kia là.... Từ huyết nhỏ của người ta chảy ra" Thắm Thanh Hàm nói xong, cả khuôn mặt dường như bốc hỏa.

"Là từ huyết nhỏ của Thắm đồng học" Lạc Quyển bắt nắn sửa lại, lại đặt một câu hỏi khác: "Như vậy, vì sao huyết nhỏ của Thắm đồng lại chảy ra nhiều nước như vậy?".

"Bởi vì nó muốn đại côn thịt của lão sư" Thắm Thanh Hàm ủy khuất trả lời.

"Huyết nhỏ của Thắm đồng học muốn đại côn thịt của lão sư để làm gì?"

"Muốn đại côn thịt của lão sư thao huyết nhỏ của người ta" Thắm Thanh Hàm bị lời nói thâm uế này làm cho ngứa ngáy khó nhịn, cô nhin không được hướng về phía Lạc Quyển, khóc thút thút nói: "Lão sư, thầy mau tiến vào a... Thanh Thanh thật khó chịu, mau mau dùng đại côn thịt của lão sư thao huyết nhỏ của Thanh Thanh".

"Tiểu tao hóa" Lạc Quyển thấp giọng chú một tiếng, nhin không được đem cô đặt lên trên mặt bàn, một tay chế trụ gáy cô hôn xuống, nụ hôn mạnh mẽ báo đạo làm Thắm Thanh Hàm hoa mắt chóng mặt, bị động thừa nhận, cả người mềm nhũn, hai tay không tự chủ được vòng lấy cổ Lạc Quyển.

Bàn tay còn lại của Lạc Quyển cũng không nhàn rỗi, vén chiếc váy ngắn lên, ngón tay thon dài mon trón hai chân trắng nõn, đi vào địa phương tư mật của nữ nhân, cách lớp vải mỏng cọ xát hai cánh hoa, đảo lộng thẳng đến khi Thắm Thanh Hàm phát ra từng tiếng rên rỉ mê người nhưng lại bị hấn nuốt trọn vào trong bụng.

Bàn tay to hướng về phía trước đem quần lót mỏng hình chữ T mạnh mẽ kéo xuống, nén lên trên mặt bàn.

Hấn buông môi Thắm Thanh Hàm ra, Thắm Thanh Hàm thờ hỏn hển hít lấy từng ngụm từng ngụm dưỡng khí, đồng thời dưới thân, Lạc Quyển đem hai ngón tay đâm vào tiểu huyết ướt át, bắt chước động tác của côn thịt, chọc vào rút ra, khi nặng khi nhẹ, khi nông khi sâu.

"Ân a..... Lão sư a..... A ha....." Lòng ngón tay đầy vết chai sạn ma sát vách thịt non mềm, ngón tay ở trong hoa huyết không ngừng chọc vào rút ra, quấy loạn tạo ra những tiếng nước, mật huyết theo quán tính trào ra một cổ mật dịch trong suốt, lộng ướt bài thi trên bàn.

"Nga, bài thi đều bị dâm thủy của Thanh Thanh làm ướt rồi, chờ sau khi xong việc, Thanh Thanh làm sao có thể làm bài thi nữa? Kết quả bài thi không đạt tiêu chuẩn sẽ bị lao sư trừng phạt a" Lạc Quyển nói xong, bỗng nhiên ra tăng tốc độ trườn của ngón tay.

"A a....." Thảm Thanh Hàm chịu không nổi hét lên một tiếng, cả người căng cứng, hoa huyết gắt gao giao hoạt cắn nuốt hai ngón tay, run rẩy đạt đến cao trào, một cổ mật dịch trong suốt không ngừng chảy ra, đem bài thi trên bàn tắm ướt toàn bộ.

Cô cả người bần rần dựa vào người Lạc Quyển kêu suyền rên rỉ, khuôn mặt gọi tình tràn ngập sắc dục, hoa huyết run rẩy co rút.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: TG5 NT2 [Quỷ súc hiệu trưởng - End]

"Phải làm sao bây giờ? Làm sao có thể tiếp tục giảng bài?" Lạc Quyển rút ngón tay ướt đầm ra, đem cô từ trên mặt bàn ôm xuống.

Trên mặt bàn hỗn độn, lọt vào mắt là một mảnh dâm nữ, Thảm Thanh Hàm đỏ bừng mặt dựa vào ngực Lạc Quyển, hai chân trắng nõn thon dài cọ cọ vào người Lạc Quyển, đáng thương hề hề nhìn hắn: "Lão sư..... người ta không có ý....."

"Vậy sao? Lúc này ngón tay của lão sư chưa làm em ăn no?" Lạc Quyển tà ác cười, một tay ôm lấy eo thon, một tay chụp lên cánh mông kiều đĩnh, ngón tay ái muội vuốt ve.

Sau khi trải qua cao trào, cơ thể của Thảm Thanh Hàm tự nhiên vô cùng mỏi mệt, hoa huyết bị Lạc Quyển khiêu khích lại bắt đầu chảy ra dâm thủy, hai mắt ướt át vô tội nhìn Lạc Quyển, thanh âm ủy khuất mà cầu nhân: "Lão sư ~".

Lạc Quyển ánh mắt tối lại, buông cô ra, lập tức ngồi xuống ghế, nhướng nhướng mày: "Muốn thì tự mình động".

Thảm Thanh Hàm hai chân mềm nhũn ghé vào mặt bàn, cắn cắn môi nhìn túp lều nhỏ của Lạc Quyển, cô miễn cưỡng dùng sức lại gần, đôi tay run rẩy cởi quần của Lạc Quyển ra, cự vật nóng hổi lập tức bật ra, gân xanh dữ tợn che kín thân gây đỏ tím, đỉnh quy đầu cực đại hình nấm, trên đỉnh còn có một lỗ kim lớn rỉ ra chất lỏng trắng đục.

Nhìn thấy một màn này, Thảm Thanh Hàm tưởng tượng đến cảnh mình bị côn thịt làm cho chết đi sống lại, dưới thân càng ướt lợi hại.

Thấy Thảm Thanh Hàm nhìn chằm chằm phân thân của mình, Lạc Quyển càng thêm hưng phấn, dưới thân côn thịt thô to đại trướng vài phần, mắt phượng dài hẹp mang theo vài phần đắc ý cùng sắc tình, ngữ khí hưng phấn nói: "Thế nào? Đại côn thịt của lão sư có vừa lòng em hay không? Nhanh ngồi lên nó, làm lão sư giúp huyết nhỏ của em giải ngứa, đồ đồ dâm thủy".

Nghe vậy, Thảm Thanh Hàm hô hấp càng dồn dập, cô tách hai chân ra ngồi lên người Lạc Quyển, nâng mông đem tiểu huyết ướt át nhắm thẳng côn thịt thô dài ngồi xuống, đỉnh quy đầu cực đại nóng bỏng vừa tiếp xúc với hoa huyết mỏi mệt, liền bị một cổ dâm thủy tưới ướt đầm.

"A..... Lão sư.....Của lão sư thật lớn a...." Thảm Thanh Hàm thông thả đem côn thịt chen vào hoa huyết, đỉnh quy đầu vừa mới đi vào, hoa huyết liền căng trướng, khó có thể đi tiếp.

"Ân hử.....Thanh Thanh hoa huyết thật hẹp, bên trong vừa ướt vừa ẩm, kẹp lão sư thật sướng" Lạc Quyển thẳng lưng dùng sức một cái, côn thịt hoàn toàn nhét vào động nhỏ chật hẹp mất hồn, hắn thoải mái rên rỉ ra tiếng, hận không thể hung hăng làm Thảm Thanh Hàm.

"Ân a..... Thật lớn a lão sư....." Thảm Thanh Hàm cảm giác hoa huyết càng ngày càng căng trướng, chờ đến khi thích ứng được kích cơ, hai tay liền leo lên vai Lạc Quyển, vặn vẹo vòng eo, bởi vì côn thịt quá mức thô dài cùng với tốc độ đùa nghịch vừa thông thả vừa mê người cho nên hoa huyết cùng bụng nhỏ căng trướng tê dại không thôi.

"Lão sư..... em không được....." Hơn mười phút sau, Thảm Thanh Hàm mệt mỏi ghé đầu vào vai Lạc Quyển, thở hổn hển.

"Thật vô dụng, nhanh như vậy liền không được?" Lạc Quyển nói xong, hung hăng dùng sức một cái, sau đó bỗng nhiên ôm Thảm Thanh Hàm đứng dậy.

"A, lão sư.....A....thầy muốn làm gì...." Thảm Thanh Hàm thét lên một tiếng kinh hãi, ôm chặt lấy cổ Lạc Quyển, chỉ sợ bị té ngã.

"Lão sư khát nước, muốn uống một ly nước" Trên mặt tươi cười, hảo ý nói. Lạc Quyển ôm chặt nữ nhân đang treo trên người, đi ra cửa phòng, dưới thân côn thịt không ngừng thọc vào rút ra, ra ra vào vào bên trong hoa huyết.

"A ha..... Lão sư..... Không cần như vậy a..... Ân ân a a....." Thảm Thanh Hàm không ngừng rên rỉ, đặc biệt là lúc xuống cầu thang, mỗi một lần Lạc Quyển bước xuống, côn thịt thô dài liền hung hăng dùng sức chạm vào hoa tâm, những thanh âm thầm tắc đảo lộn không ngừng vang lên, dâm thủy tí tách rơi trên bậc cầu thang tạo thành một đường dâm nữ uốn lượn.

Dưới lầu, mục đích của Lạc Quyển tự nhiên không phải là uống nước, mà là muốn tìm địa phương khác làm cô.

Từ phòng khách đến sô pha, từ mặt đất đến bàn ăn cơm, ngay cả chỗ kệ bếp hần cũng không buông tha, dùng các loại tư thế thao Thẩm Thanh Hàm, đem toàn bộ hơi thở hoan ái tràn ngập mọi góc gạch trong nhà.

Cả đêm, Thẩm Thanh Hàm không biết mình đã hôn mê bao nhiêu lần, cuối cùng chỉ có thể khóc lóc cầu xin Lạc Quyển dừng lại, cô chỉ biết, có lẽ cô phải nghỉ ngơi hai ngày mới có thể xuống được giường.

Xong việc Lạc Quyển hướng tới cô nhận sai cùng sám hối, đảm bảo lần sau sẽ không như vậy nữa, Thẩm Thanh Hàm mềm lòng tha thứ cho hần, không nghĩ tới vài ngày sau vị gia hỏa này lại diễn trò cũ, làm Thẩm Thanh Hàm sinh khí không để ý đến hần, trở về nước, đem Lạc bảo bảo quay trở về.

Hai tháng sau, nhà trẻ Lạc Minh theo học rốt cuộc cũng khai giảng, Thẩm Thanh Hàm lại ném cho Lạc Quyển một quả bom, hần lại phải làm ba ba.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 1

Ánh nền mỏng manh, châu liên buông xuống.

Phòng ốc xa hoa tinh xảo, ầm ầm tiếng nước ồn ào, thanh âm rên rỉ kiều mị cùng với tiếng thờ dốc.

Một bức bình phong mẫu đơn được thêu bằng chỉ bạc trên tơ vàng, ngăn cách một màn nồng đậm xuân sắc bên trong.

Sau bức bình phong là một bể tắm rộng lớn được xây bằng đá cẩm thạch trắng, lượn lờ sương khói mờ ảo làm nổi bật lên nét lung linh ái muội.

Bên trong bể tắm, một nữ tử cả người trần trụi kiều diễm vô lực ghé vào thành bể, ba ngàn sợi tóc đen mượt ướt đầm tán loạn ở sau lưng, thân thể trắng nõn so với đá cẩm thạch còn trắng hơn.

Kia kiều diễm như hoa như nguyệt lại tựa như thống khổ, tựa như vui sướng, gắt gao nhắm chặt hai mắt, cánh bướm rung rinh, từng tiếng từng tiếng đè nén áp lực mà kêu rên, thanh âm rên rỉ kiều diễm bật ra khỏi cánh môi đỏ mọng ướt át.

Một nam tử dáng người đỉnh đạt cường tráng, da thịt một màu mạch nha, đứng ở đằng sau nữ tử, kề sát vào thân thể trần trụi của nàng, tách hai chân thon dài trắng nõn của nàng ra, dưới thân cự vật đỏ tím thô to dừ tợn hung hăng va chạm hoa huyết phần nộn ướt át, mỗi một lần thâm nhập đều mạnh mẽ dứt khoát, bởi vì bị dòng nước ngăn cản cho nên nam nhân càng thêm dùng sức, tựa như muốn xỏ xuyên nàng.

Thân thể va chạm tạo nên những tiếng “Bạch bạch” kết hợp cùng với tiếng nước ồn ào, vang vọng khắp gian phòng, làm cho Tống Y Nhân có một loại ảo giác sẽ bị người phát hiện, thế nhưng nam nhân ở phía sau lại liều sống chết liều mạng va chạm, hoa huyết tê mồi không thôi bị côn thịt hung hăng thọc vào rút ra, trước ngực hai gò bồng đảo no đủ cũng bị hai bàn tay của nam nhân bắt lấy, dùng sức vuốt ve nhào nặn.

“Nga, mới một tháng không gặp, mẫu thượng đại nhân cư nhiên đói khát như vậy, dưới thân cái miệng nhỏ vẫn luôn cắn côn thịt của hải nhi không bỏ, thật chặt a, nếu bị hải nhi thao hồng, về sau phải làm sao bây giờ?” Nam nhân khuôn mặt tuần tú nói nhỏ bên tai Tống Y Nhân, ánh mắt hung ác nham hiểm bởi vì dục vọng mà trở nên âm u tối tăm, hần nhanh chóng kích động phần hồng, dưới thân côn thịt ác ý từ nhiều góc độ va chạm mọi góc cạnh của hoa huyết.

“Ân ân ~ a a.....” Đùng như vậy..... Nhẹ chút..... Ân a ~” Tống Y Nhân rốt cuộc nhịn không được rên rỉ thành tiếng, nàng mở to hai mắt mông lung, quay đầu lại, biểu tình cầu xin nhìn nam nhân đang hung hăng thọc vào rút ra trên người nàng.

“Như thế nào? Mới thế mà đã không chịu được? Mẫu thượng đại nhân thật đúng là trước sau vô dụng” Trên mặt nam nhân xuất hiện một tia trào phúng thể nhưng côn thịt thô dài ở dưới thân lại không hề chậm trễ, ngược lại còn nhanh hơn, ở bên trong hoa huyết hung hăng thọc rút.

“A ân... A a.....” Tống Y Nhân khó nén được tràn ra những tiếng rên rỉ, dưới thân truyền đến từng trận khoái cảm, từ bên trong hoa huyết trào ra một cổ mật dịch hòa quyện vào làn nước ấm.

“A a a.....” Côn thịt ở bên trong hoa huyết thọc vào rút ra mấy trăm cái, rốt cuộc cuối cùng cũng đem mầm mống phun ra. Thân thể trắng nõn không ngừng run rẩy, hoa huyết hung hăng co rút, gắt gao cắt nuốt côn thịt, một cổ mật dịch trong suốt từ trong hoa huyết trào ra, Tống Y Nhân cả người xơ lụi ghé vào thành bể tắm, trong mắt một mảnh thất thần, rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Nam nhân ở phía sau rút côn thịt mềm nhũn ra, một cổ chất lỏng màu trắng từ bên trong hoa huyết chảy ra, tạo thành một lớp phủ phiêu trên mặt nước, nam nhân đem Tống Y Nhân ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài vuốt vào bên trong hoa huyết kéo hỗn hợp tinh mật dịch ra.

“Ân.....” Tống Y Nhân nhịn không được thờ dốc, lòng ngón tay có chút thô ráp lơ đãng ma sát vách thịt non mềm, hoa huyết cầm lòng không được trào ra một cổ mật dịch, cả tiểu huyết không ngừng co rút, gắt gao kẹp chặt hai ngón tay.

Nam nhân thấy vậy, thấp giọng cười nhẹ, nhét thêm một ngón tay khác vào bên trong hoa huyết, đưa đẩy qua lại vài cái đã làm cho Tống Y Nhân cả người vô lực kiêu suyển ghé vào lồng ngực hắn, mà bên trong hoa huyết lại trào ra một cổ mật dịch, cọ rửa vách thịt bên trong.

Cảm thụ được bên trong một vòng ướt át mới, cự vật dưới thân nam nhân lại ngẩng cao đầu, hắn rút ngón tay ra, đem tiểu nhân nhi trong lòng bế lên, bước ra khỏi bể tắm, thân thể cường tráng mạnh mẽ ôm lấy Tống Y Nhân tựa như đang ôm một con búp bê, dưới thân cự vật thẳng đứng dừ tợn nhún nhảy.

Hắn không một chút thương hoa tiếc ngọc, đem Tống Y Nhân ném lên giường, sau đó lập tức cúi người đè ép, tách hai chân non mềm của nàng ra, còn thịt thô dài nhám thẳng cửa huyết, không màng ánh mắt cầu xin của Tống Y Nhân, động thân một cái, lại một lần nữa xâm chiếm nàng.

Phía trước lại bị lực độ cường hãn va chạm, thân thể Tống Y Nhân theo động tác va chạm của hắn mà đông đờ, nàng cảm thấy cả người dường như sắp hỏng, trong miệng lại phát ra thanh âm vô thức, nho nhỏ rên rỉ.

Tống Y Nhân nhỏ giọng vụn vặt cầu xin: “Ân a..... Từ bỏ..... Ân ân a a ~ nhẹ một chút..... Ô a..... Không cần.....”

Cho dù kịch liệt thân mật như thế nào thì ánh mắt của nam nhân dừng trên nàng từ đầu đến cuối vẫn chỉ là hung ác nham hiểm cùng bình tĩnh, hắn nhìn Tống Y Nhân khóc lóc xin tha mà cười lạnh: “Mẫu thượng đại nhân quả thật không hổ danh là mỹ nhân xứ Vân Châu, nếu không phải người làm bộ làm tịch để cho nam nhân đùa bỡ, chỉ sợ người đã sớm bị tuần táng cùng với phụ thân không phúc khí của ta. Nếu không phải vì khuôn mặt này, chỉ sợ phụ thân sắc quý đầu thai kia của ta cũng không cưới người”.

Nam nhân vừa nói vừa không ngừng ra vào, làm cho Tống Y Nhân nhiều lần khóc lóc xin tha, nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của chính mình, nàng không cảm được một cổ bị thương.

Nhìn nàng như vậy, nam nhân khoe miệng ác ý cong cong, dưới thân côn thịt cũng ác ý mạnh mẽ đụng vào hoa tâm: “Chỉ đáng tiếc, hắn không có phúc khí, còn chưa được cùng người viên phòng liền đã thăng thiên, suýt nữa hại mẫu thượng đại nhân, một thân xử nữ phải tuần táng theo”.

Nam nhân càng nói, Tống Y Nhân lại càng bị thương, thẳng đến khi hóa thành một mảnh mơ hồ không thấy đáy, bất lực tuyệt vọng bật khóc, nàng vốn là một nữ nhi được sủng ái, lại biến thành mẹ kế của người nam nhân này, lại cùng hắn có quan hệ xác thịt cảm luyến.

Rất nhiều lần nàng từng có ý niệm, nhưng lại bị người nam nhân này uy hiếp, đem tính mạng cả nhà nàng ra làm trò đùa, nếu nàng chết, cả nhà nàng sẽ phải bồi theo nàng.

Vốn đối với nhân sinh tuyệt vọng, nhưng chỉ vì không dám đẩy cả nhà mình vào chỗ chết, cho nên nàng mới cố gắng kéo dài hơi tàn, trở thành thú tiêu khiển cho hắn.

Đến gần sáng trong phòng mới trở nên an tĩnh.

Nam nhân đứng ở mép giường, nhìn chăm chăm vào nữ nhân tuyệt sắc đang hôn mê bất tỉnh, kia cả người trần trụi trắng nõn đắp trên người một chiếc chăn gấm, lộ ra vai ngọc cùng xương quai xanh tinh xảo, tràn đầy dấu vết xanh tím ái muội.

Nam nhân tự mặc quần áo vào, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt, ánh mắt hung ác nham hiểm, hắn sai bước bước ra khỏi phòng, bên ngoài sớm đã có hạ nhân chờ đợi, lập tức cầm đèn lồng dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 2

Lại một lần nữa mở mắt ra, Tống Y Nhân đã không còn là Tống Y Nhân của ngày hôm qua.

Tiếp thu xong ký ức của nguyên chủ, nàng không cảm được cảm thấy đau trướng, lại là một cái cổ đại hồ cha.

Công lược lần này là người nam nhân ngày hôm qua chiếm hữu Tống Y Nhân, chính xác mà nói, là con riêng của phu quân Tống Y Nhân, người này so với Tống Y Nhân còn lớn hơn vài tuổi.

Hắn tên là Hàn Viêm, là Lăng An Hầu của Vân Châu, kế thừa tước vị của phụ thân, cùng với tân thể thù của phụ thân...

Tống Y Nhân vận mệnh đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Từ nhỏ bởi vì mỹ mạo mà rước lấy không ít phiền toái, năm mười lăm tuổi, trở thành tuyệt thế mỹ nhân vang danh khắp Vân Châu, ở cổ đại, một nữ nhân bởi vì mỹ mạo mà thành danh, quả thật là một chuyện đáng buồn.

Ngay lúc đó, lão hầu gia – cũng chính là phụ thân của Hàn Viêm, trong lúc vô tình bắt gặp Tổng Y Nhân năm mười sáu tuổi, lão sắc quý tức khắc nổi lên dâm niệm, dùng quyền thế ép Tổng Y Nhân phải gả vào phủ.

Chỉ là mệnh không tốt, ngày thành thân bởi vì quá hưng phấn mà trúng gió, toàn thân bại liệt nằm trên giường, bệnh mấy tháng rồi cũng buông bỏ nhân gian.

Lão hầu gia vừa chết, ngày hôm sau, nhi tử duy nhất của hắn liền từ biên quan trở về, vì chủ trì tang sự cho phụ thân cùng kế thừa tước vị và đất phong.

Mà Tổng Y Nhân, vốn phải tuần táng theo lão hầu gia nhưng vì từng gặp Hàn Viêm một lần cho nên liền không phải đi theo.

Thậm chí đêm hôm đó, Hàn Viêm còn mạnh mẽ chiếm hữu Tổng Y Nhân, Tổng Y Nhân không còn mặt mũi nào để sống, vốn định kết liễu cuộc đời mình lại bị Hàn Viêm lấy tính mạng của thân nhân ra uy hiếp, từ đây cùng hắn tạo nên mối quan hệ căm luyến.

Tuy rằng bên ngoài, nàng là mẹ kế của hắn, nhưng bên trong, thậm chí toàn bộ phủ Lăng An Hầu đều biết nàng là gì của hắn.

Tổng Y Nhân nội tâm thống khổ, cực kỳ bài xích chuyện mình cùng Hàn Viêm loạn luân, từ nhỏ đã được phụ mẫu dạy dỗ luân thường đạo lý, cho nên chỉ vì tính mạng của người nhà mà kéo dài hơi tàn.

Thẳng đến khi mối quan hệ này duy trì được ba năm, Hàn Viêm nhận được thánh chỉ, phải ra biên quan đánh giặc, lưu lại một mình Tổng Y Nhân đang mang thai ở hầu phủ.

Không biết tại sao tin tức nàng mang thai lại bị truyền ra ngoài, Tổng Y Nhân trong lúc vô tình nghe được người đời bàn tán nghị luận, lương tâm cùng đạo đức vốn vẫn luôn bị tra tấn cùng đã kích này lại càng bị tra tấn cùng đã kích hơn, thẳng đến cuối cùng đang mang thai năm tháng hoàn toàn tuyệt vọng, nàng sợ hãi từ sau khi sinh ra sẽ trở thành chứng cứ chứng minh nàng cùng con riêng loạn luân.

Nàng bị phụ mẫu nàng chỉ trích rằng nàng không biết xấu hổ, hạ tiện, như thế nào lại sinh ra loại nữ nhi nhân phẩm bại hoại như nàng, trái tim nàng giống như bị hàng ngàn hàng vạn mũi châm đâm vào, vỡ nát, máu chảy thành sông.

Như vậy hèn mọn tồn tại, chỉ vì muốn bảo hộ thân nhân, nhưng kết quả nhận được lại là những lời chửi rủa cùng chỉ trích, Tổng Y Nhân bị ánh mắt cừ hận của song thân mà tuyệt vọng, chết tâm.

Cuối cùng đêm hôm đó, nàng chờ hạ nhân rồi đi, lấy một dải lụa trắng kết thúc cuộc đời tui nhục, một xác hai mạng.

Chỉ là sau khi Tổng Y Nhân chết, không nghĩ tới, sau khi nghe tin nàng chết, người luôn coi nàng là kẻ thù lại khóc lóc tê tâm liệt phế vì nàng, vốn đã nửa cái đầu bạc nay lại bạc trắng, hối hận đan xem, bởi vì thương tâm quá độ mà bệnh nặng không dậy nổi, không bao lâu liền cũng qua đời.

Hàn Viêm thẳng trận trở về, khởi hoàn triều tiếp nhận khen thưởng của thiên tử, cự tuyệt tứ hôn cùng quân chúa, vội vàng trở về Vân Châu.

Không ngờ lại nhận được tin dữ, Tổng Y Nhân thất cổ tự vẫn, một xác hai mạng.

Phảng phất giống như sét đánh ngang tai, đánh đến mức cả người Hàn Viêm đều ngây ngốc, hắn điên cuồng chạy vào linh đường, bật nắp quan tài ra, nhìn thấy bên trong là Tổng Y Nhân, khuôn mặt tái nhợt, nhắm mắt an tĩnh, bụng nhỏ phồng lên, một màn này tựa như ngàn châm đâm vào mắt hắn, đau đớn vô cùng.

Trái tim giống như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, hối hận cùng thống khổ tựa như thủy triều bao vây lấy hắn, nếu lúc trước.....Hắn có thể về sớm hơn một chút, có thể, sẽ không nhìn thấy cục diện này....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 3

Trước mắt mà nói, công lược Hàn Viêm quả thực có chút khó khăn, bởi vì sáu tháng sau hắn sẽ bị hoàng đế hạ chỉ đi biên quan đánh giặc, nói cách khác, trong vòng sáu tháng nàng phải thành công công lược Hàn Viêm.

Mà Hàn Viêm, người này quá mức âm trầm tàn nhẫn, tâm tư lại thâm sâu không thấy đáy, dựa theo tính tình của Tổng Y Nhân, trong lòng có chút sợ hãi Hàn Viêm, hơn nữa..... Ngay cả hận cũng không dám hận.

Nàng nằm trên giường suy đi nghĩ lại, quyết định vẫn nên dùng mệnh của Tổng Y Nhân đánh đổi một lần.

Sau khi Tổng Y Nhân chết, Hàn Viêm tựa như rất hối hận, điều này chứng minh rằng Hàn Viêm có tình cảm với Tổng Y Nhân, hơn nữa còn rất sâu đậm, chỉ là không biết vì cái gì mà lại đối xử với Tổng Y Nhân như vậy.

Nàng có chút đau đầu, nếu muốn tái diễn lại vận mệnh của Tống Y Nhân thì điều đầu tiên nàng phải làm là mang thai.

Nhưng mà thân thể Tống Y Nhân lại rất yếu ớt, khó có thể mang thai, đòi trước cùng Hàn Viêm bên nhau ba năm mới hoài thai hài tử, đã đủ để chứng minh hết thấy.

Mọi chuyện đã rõ, Tống Y Nhân dùng 350 điểm tích phân để đổi một viên thụ thai hoàn, cảm tạ hệ thống vạn năng, kỳ được gì cũng có, trừ bỏ yêu cầu tích phân ra, cái gì cũng tốt.

Thụ thai hoàn, danh như nghĩa, là thuốc giúp nữ nhân mang thai, đương nhiên, cũng không thể tự nhiên mang thai. Thuốc này cũng chỉ có tác dụng kéo dài thời kỳ rụng trứng, tăng cao tỷ lệ thụ thai, hơn nữa còn vô hại với thân thể, chỉ là vẫn cần nam nhân gieo giống.

Đối với vấn đề phòng the, Tống Y Nhân cũng không lo lắng, mỗi tháng trừ bỏ mấy ngày nguyệt sự, chỉ cần Hàn Viêm ở hầu phủ, cơ hồ mỗi ngày đều vội vã làm công sự, sau đó liền đến phòng Tống Y Nhân, tuy nhiên lại không qua đêm.

Sau khi ăn thụ thai hoàn, Tống Y Nhân cũng không muốn lãng phí được hiệu.

Buổi chiều, nàng sửa soạn một phen, một thân váy trắng thanh thuần, vòng eo thon nhỏ một tay có thể ôm, trên đầu không gắn hoa châu, ba ngàn sợi tóc mềm mượt như lụa, khuôn mặt tuyệt sắc chưa trang điểm, cau mày, đôi mắt thu thủy doanh doanh thủy quang, ánh mắt trước sau quanh quẩn một cổ u sầu, nhìn qua điểm đạm đáng yêu.

Nàng biết lúc này Hàn Viêm đang ở thư phòng, cho nên trong lòng đã sớm tính toán viện cớ tìm hắn.

Thư phòng bố trí nghiêm cẩn, bên trong chỉ có Hàn Viêm cùng Tống Y Nhân.

Hàn Viêm một thân đồ thâm, đai ngọc mạ vàng bên eo, ngồi trên ghế đối diện với thư án, trên người mùi phấn khí thể, ánh mắt hung ác nham hiểm toát ra một cổ hàn khí lạnh thấu xương.

Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nét hờ hững, sau một lúc lâu xem xét Tống Y Nhân đang đứng ngồi không yên, mới chậm rãi mở miệng: "Mẫu thượng đại nhân thật ít khi đến làm khách, khó có dịp chủ động tìm hài nhi".

Nhìn Hàn Viêm khí thế bức người, Tống Y Nhân cố lấy toàn bộ dũng khí nhỏ giọng mở miệng: "Ngày mai là ngày mười lăm, ta muốn đi chùa Thanh Phong cầu phúc".

Chùa Thanh Phong tọa trên núi Thanh Phong, là một ngôi chùa nổi tiếng nhất ở Vân Châu, là nơi Bạch Mi đại sư tu luyện, rất nhiều thiện nam tín nữ cùng các vị phu nhân đến đây hành hương.

Tổng gia tín ngưỡng Phật giáo, Tống Y Nhân từ nhỏ thường xuyên cùng phụ mẫu đến đây dâng hương bái Phật, đưa ra yêu cầu này cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nào biết Hàn Viêm lại thâm sâu khó lường, hai mắt nhìn chằm chằm hỏi: "Cầu phúc? Mẫu thượng đại nhân muốn cầu phúc cho ai?".

Vấn đề này lại gây khó khăn cho Tống Y Nhân, nàng vốn định nói vì phụ mẫu nàng cầu phúc, nhưng mà hiện giờ nàng là người của hầu phủ, về tình về lý mà nói, hẳn là vì phụ thân của Hàn Viêm mà cầu phúc, chỉ là nàng sợ nói ra những lời này sẽ chọc giận hắn.

Do dự một lúc, nàng quyết định lựa chọn phương án an toàn nhất, da đầu căng lên: "Làm nữ nhi nên vì phụ mẫu cầu phúc".

Hàn Viêm câu môi cười, ánh mắt lộ ra tia châm chọc: "Mẫu thượng đại nhân thật đúng là nữ nhi hiếu thuận, ta làm nhi tử cũng nên như thế, nếu không sẽ bị mẫu thượng đại nhân chê cười? Không bằng ngày mai hài nhi bồi mẫu thượng đi dâng hương, thuận tiện vì mẫu thượng đại nhân cầu phúc".

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tống Y Nhân lập tức thay đổi, nàng cuống quýt nói: "Không, không cần, ta có thể đi một mình".

Ở trước ánh mắt hung ác nham hiểm của Hàn Viêm, nàng nhỏ giọng xuống, không dám nói nữa: "Ta đây đi trước".

Nói xong, nàng chuẩn bị xoay người rời đi.

Hàn Viêm bỗng nhiên kêu nàng lại, con ngươi thâm sâu: "Mẫu thượng đại nhân khó có dịp tìm hài nhi, cứ như vậy liền muốn đi?".

Nàng đành phải xoay người lại, cúi đầu khom người nói: "Không dám quấy rầy hầu gia".

"Nghe nói mẫu thượng đại nhân tài sắc vẹn toàn, không bằng giúp hài nhi nhìn xem bức họa này có phải là bút tích của Dư Miếu đại sư không?" Rõ ràng là dò hỏi nhưng lại tựa như ra lệnh.

Tống Y Nhân không thể làm gì, chỉ có thể lại gần, định tinh tế quan sát bức họa trên bàn lại bị một cổ lôi kéo mạnh mẽ lôi kéo vòng eo của nàng, ngay sau đó, cả người nàng ngã ngửa vào lòng Hàn Viêm.

Tống Y Nhân cả kinh cuống quýt giãy giụa muốn đứng dậy, chỉ là hai tay của Hàn Viêm quá rắn chắc, đồng thời hắn còn nhỏ giọng bên tai nàng: "Ngày mai, mẫu thượng đại nhân không muốn đi chùa Thanh Phong".

Tổng Y Nhân giống như nhận lệnh mà đình chỉ giây giũa.

"Vây ngoan ngoãn xem họa cho ta" Người thấy một mùi u hương trên tóc, hai bàn tay to của Hàn Viêm bắt đầu không an phận, ngao du trên thân thể mềm mại của Tổng Y Nhân.

Hai bàn tay to cách quần áo mỏng manh phủ lên hai gò bồng đào no đủ, Tổng Y Nhân hơi thở bắt đầu dồn dập, gương mặt nhiễm đỏ, giọng nói run run: "Đừng như vậy.....Ân a~".

Đôi tay mạnh mẽ vuốt ve thường thức hai gò bồng đào no đủ, Hàn Viêm tà ác ghé sát vào cổ Tổng Y Nhân: "Ng ngoan ngoan xem họa cho ta".

Tổng Y Nhân một bên tập trung quan sát bức họa, một bên chịu đựng Hàn Viêm đùa bỡn, hơn nửa ngày, nàng mới miễn cưỡng nhìn ra bức họa kia là thật hay giả, cơ thể vẫn cảm bị hắn đùa bỡn, hoa huyết vô cùng ẩm ướt, thấm đẫm một mảng dưới thân.

Nàng kẹp chặt hai chân, thân thể run rẩy nói: "Bức họa này..... Là thật....A~".

Một tiếng kiều mị ngân nga, bàn tay lạnh lẽo của Hàn Viêm bỗng nhiên vói vào bên trong áo nàng, bắt lấy hai gò bồng đào tròn mềm vuốt ve thường thức, hoa huyết bị kích thích trào ra một cổ mật dịch, Tổng Y Nhân vận vẹo cái mông, tiểu huyết ướt át cảm giác hư không ngứa ngáy không thôi.

Hàn Viêm dưới thân cự vật đã sớm dựng đứng, cứng rắn như thiết, hắn kéo vạt áo của Tổng Y Nhân ra, nụ hôn nóng bỏng ướt át kéo dài từ cổ kéo xuống dưới, thẳng đến khi vùi đầu vào hai gò bồng đào no đủ ngọt ngào liếm mát. Hàm răng trắng bóng gặm nhấm tiểu anh đào ương ngạnh, đầu lưỡi duỗi ra dùng sức liếm mát gặm cắn.

Thẳng đến khi cả người Tổng Y Nhân xơ lụi vô lực, kiều mị ngâm nga, bàn tay mảnh khảnh không xương gắt gao nắm lấy quần áo trước ngực Hàn Viêm, dưới thân dùng quần ướt đẫm, hoa huyết hư không ngứa ngáy không ngừng co rút.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 4

Tay của Hàn Viêm không biết từ khi nào đã đi xuống phía dưới, thâm nhập vào trong váy của Tổng Y Nhân, vuốt ve khiêu khích đùi ngọc.

Thẳng đến khi đụng phải mảnh đất cấm địa, chạm phải lớp vải dẹt ướt đẫm, hắn có chút ngoài ý muốn, dục vọng không ngừng tăng vọt.

Hắn ngừng đầu lên, trong mắt tràn ngập dục vọng trần trụi, bàn tay to duỗi ra, chỉ nghe thấy một tiếng xé rách, quần trắng mỏng manh theo đó mà rơi xuống đất.

"Ân a..... Ô a....." Hai chân Tổng Y Nhân cọ xát, làn váy vòng manh ở bên ngoài che đi phong cảnh hữu tình xuân sắc bên trong, một bàn tay nam tính theo khe hở giữa hai chân phủ lên cánh hoa phấn nộn, ngón tay thô ráp đầy vết chai sạn tìm kiếm hoa hạch huyết sung e thẹn bên trong.

Hàn Viêm đột nhiên dùng sức vuốt ve hoa hạch mẫn cảm làm cho mỹ nhân mềm mại trong lòng ngực không ngừng run rẩy, vận vẹo cái mông, càng thêm phần khôi kiều mị rên rỉ.

Hàn Viêm hô hấp thô nặng vài phần, dưới thân căng trướng phát đau, cơn thịnh nộ không thể hưng hăng đắm vào tiểu huyết câu hồn, làm cho nàng dâm thủy bắn tung tóe khắp nơi, kêu rên không ngừng.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, hai ngón tay của hắn mạnh mẽ vuốt ve hoa hạch nho nhỏ, ngón tay giữa cắm vào tiểu huyết ướt át, lòng ngón tay thô ráp men theo vách thịt, tùy ý càn quấy.

Một bàn tay khác đùa bỡn ngực sữa của Tổng Y Nhân, ngón trỏ cùng ngón cái lôi kéo xoay tròn tiểu anh đào ương ngạnh, đôi khi cúi đầu dùng đầu lưỡi ẩm nóng liếm mát.

"A a..... Không cần..... Ân a..... Chịu không nổi..... Ô ô..... A....." Tổng Y Nhân bị người khiêu khích kích thích dục hỏa đốt người, hoa huyết mẫn cảm gắt gao hoạt cần nuốt ngón tay, mặt hoa trong suốt càng ngày càng trào ra, hoa hạch huyết sung bị lòng bàn tay thô ráp ma sát vuốt ve.

Từng luồng mật hoa trong suốt từ trong hoa huyết chảy ra, tưới ướt đẫm bàn tay Hàn Viêm, trên mặt tuần mỹ hiện lên một nét trào phúng, hắn âm thanh anh ách nói: "Mẫu thượng đại nhân ướt thật lợi hại, dâm thủy làm ướt hết cả bàn tay của hải nhi, còn kêu lớn tiếng như vậy, không sợ thị vệ bên ngoài cửa nghe thấy sao?".

"Ô a..... Cầu người..... Không cần..... A....." Ánh mắt ướt át mù mịt hiện lên một tia cầu khẩn, Tổng Y Nhân nỗ lực áp chế tiếng rên rỉ, lại không thắng nổi bàn tay đang làm loạn giữa hai chân nàng.

Hàn Viêm rút cuộc cũng buông tha hoa hạch huyết sung, đem hai ngón tay cắm vào hoa huyết phần nộn giáo hoạt, bắt buộc động tác giao hợp không ngừng thọc vào rút ra, tựa như cảm thán nói ra tiếng: “Mẫu thượng đại nhân thật không hổ danh là mỹ nhân Vân Châu, tiểu huyết bị ta đùa bốn hai năm, vẫn chặt hẹp như lúc ban đầu, khó trách những nam nhân kia vì người mà thừa sống thiếu chết liều mạng muốn đoạt lấy, đáng tiếc, nếu họ thấy bộ dáng này của người, chỉ sợ hận không thể xé rách toàn bộ quần áo trên người người, hung hăng thao tiểu huyết của người”.

“Ân ân a a..... Đừng..... Ân a..... Đừng nói nữa..... Ân ân a a.....” Bị những lời nói nhục mạ của Hàn Viêm làm cho Tống Y Nhân muốn mở miệng phủ nhận nhưng thân thể lại không nghe theo sự chi phối của nàng, không ngừng vận vẹo cái mông, đón hùa động tác cùng tốc độ của hắn.

“A, xem ra mẫu thượng đại nhân bị hài nhi cảm thực thoải mái a? Tao huyết cần khẩn như vậy” Hàn Viêm nói xong, ngón tay ở bên trong hung hăng đưa đẩy, đại khái đỉnh tới nơi mẫn cảm của Tống Y Nhân làm nàng nức nở ra tiếng, thân thể run rẩy lợi hại.

Hàn Viêm vẫn luôn quan sát Tống Y Nhân từ nãy giờ, cho nên điểm này cũng không thể qua được mắt hắn, lòng ngón tay thường xuyên cọ nhẹ vào chỗ kia một chút, rồi lại không cho nàng thống khoái, cảm giác tê dại vừa lướt qua liền ập tới cảm giác hư không muốn lấp đầy.

“Ô a..... Cho ta..... Ân a.....” Hai đùi ngọc cảm lòng không đậu kẹp chặt bàn tay ở giữa hai chân, không ngừng cọ xát ma sát, nàng khát vọng cầu xin Hàn Viêm, nàng rất muốn, rất muốn hắn hung hăng cắm vào cơ thể nàng.

“Nga, cho người? Mẫu thượng đại nhân muốn ta cho người cái gì?” Giọng nói tràn đầy ác ý, ngón tay bỗng nhiên dùng sức ra vào bên trong tiểu huyết.

“A.....Ân a a.....” Tống Y Nhân bất lực phun ra những tiếng rên rỉ sáng khoái, nhưng mà ngón tay bên trong hoa huyết lại dừng lại, thông thả quấy loạn.

“Ô..... Cầu người..... Đừng có ngừng.....” Không thể chịu được cảm giác vui thích bỗng nhiên bị dừng lại, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy áo Hàn Viêm, ánh mắt khát vọng mà bất lực nhìn hắn.

Hàn Viêm tà ác cười, ngữ khí tràn ngập dụ hoặc: “Chỉ cần mẫu thượng đại nhân nói ra, hài nhi liền đáp ứng người, thỏa mãn mẫu thượng đại nhân, tỷ như nói.... Dùng công thịt thô to hung hăng làm hồng tiểu huyết của người....”.

Tống Y Nhân trong lòng nhảy dựng, ngây người nhìn hắn, nhưng lại bị dục vọng chiến thắng lý trí, nàng nhắm mắt lại, thanh âm run rẩy cầu xin: “Ta muốn người.....Lấy lòng ta.....”.

Hàn Viêm sùng sốt, ngay sau đó cười ha hả, tươi cười tràn ngập tà ác: “Kia hài nhi liền đáp ứng người”.

Hắn nói xong, ngón tay rút ra khỏi hoa huyết, bàn tay to xé rách toàn bộ quần áo trên người Tống Y Nhân, Tống Y Nhân cả người trần trụi mặc người xâu xé nằm ở trong lòng Hàn Viêm.

Hàn Viêm đem Tống Y Nhân đặt lên bàn, mạnh mẽ tách hai chân trắng nõn thon dài của nàng ra, cánh hoa ướt đầm cùng cửa huyết không ngừng co rút phun ra mật dịch toàn bộ bại lộ trước mắt hắn.

Hàn Viêm trực tiếp cúi người, hôn lên cánh hoa phần nộn, đầu lưỡi liếm láp cửa huyết phần nộn không ngừng trào ra mật dịch, phát ra những tiếng liếm mút tằm tác.

“A ha..... A a..... Không cần..... Ân a.....” Tống Y Nhân chịu không nổi kích thích mãnh liệt như này, nàng kẹp chặt hai chân, cúi đầu nhìn chiếc đầu đen đang vùi vào nơi riêng tư của nàng.

Đầu lưỡi linh hoạt kia không ngừng liếm mút cửa huyết cùng hoa hạch huyết sung, từng ngậm từng ngậm đem mật hoa nuốt trọn, cảm giác tê dại sáng khoái làm cho mười đầu ngón chân của nàng cuộn tròn lại.

Đầu lưỡi cuốn lấy hoa hạch huyết sung, mạnh mẽ hung hăng liếm mút gặm cắn.

“A a..... Ta chịu không nổi a..... Không cần..... A a a..... Dừng lại a..... A a.....” Dưới thân hoa huyết mãnh liệt co rút cùng run rẩy, cả người giống như bị điện giật, không ngừng co giật, mười ngón tay nắm chặt bức họa dưới thân, hoa huyết phun ra một cỗ mật dịch trong suốt, lại bị Hàn Viêm từng ngậm từng ngậm nuốt hết.

Cao trào đi qua, nàng cả người xơ lụi nằm trên bàn.

Hàn Viêm từ giữa hai chân nàng ngẩng đầu lên, cời bỏ đại lưng của chính mình, phóng xuất cự vật thô to trướng đau găng gượng từ nãy giờ, đè vào cửa huyết phần nộn ướt át.

“Hiện tại đến phiên mẫu thượng đại nhân lấy lòng hài nhi” Hắn nói xong, kéo một chân trắng nõn tinh tế lên, đặt trên vai mình, vòng eo đỉnh động một cái, côn thịt hung hăng đi vào, “Phụt” một tiếng, toàn bộ nam căn chui vào bên trong hoa huyết ướt át giáo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 5

Côn thịt vừa tiến vào hoa huyết chật hẹp mất hồn, liền gấp gấp không chờ nổi, hai bàn tay to bắt lấy cánh mông đầy đặn kiêu đĩnh, mỗi một lần đều hung hăng cắm vào, đưa đẩy cánh mông lại gần côn thịt.

Côn thịt thô dài dữ tợn nhiều lần chạm vào đỉnh hoa tâm, mạnh mẽ cắm vào, nhanh chóng rút ra.

“A..... Ân a..... Quá nhanh..... A a..... Chậm một chút a..... Ô a.....” Đối phương quá mức mãnh liệt, mạnh mẽ tấn công làm cho Tống Y Nhân chịu không nổi, nước nử cầu xin, hoa huyết bị côn thịt thô dài nhét đầy, nhanh chóng mạnh mẽ làm, Hàn Viêm mỗi lần đều như thế, một khi tiến vào rồi thì không hề còn ôn nhu cùng thương hoa tiếc ngọc.

Dường như giống với bản thân hắn, lãnh khốc vô tình cùng tàn nhẫn ác độc.

“Chậm một chút? Chậm một chút làm sao có thể thỏa mãn tiểu huyết đói khát của người? Dâm thủy nhiều như vậy, lại còn kẹp chặt như vậy.... Thật muốn.....Cứ như vậy làm người....” Vừa nói, Hàn Viêm vừa thở hỗn hển, kích động cái mông, côn thịt dùng sức thao tiểu huyết giao hoạt ướt át giữa dâm thủy.

Dục vọng chiếm cứ toàn bộ hai mắt hắn, bàn tay to hữu lực đem cả người trần trụi của nàng ôm lên, làm cho nàng treo trên người hắn, hai chân quăn lầy vòng eo của hắn, côn thịt không ngừng thọc vào rút ra.

Hàn Viêm một tay nâng mông nàng lên, đem hạ thân nàng dính sát hạ bụng hắn, xương mu kề sát, côn thịt tiến vào càng sâu, đỉnh quy đầu ương ngạnh va chạm khối thịt mềm cảm, thẳng đến khi Tống Y Nhân nước nử thấm thiết, cả người giống như bị điện giật, không ngừng co rút run rẩy.

“A a..... Từ bỏ..... Ô ô..... Cầu người buông tha ta..... A a a.....” Khoái cảm giống như sóng biển che trời lấp địa đánh úp về phía nàng, Tống Y Nhân không chịu nổi nước nử cầu xin, hoa huyết kịch liệt co rút.

Đến mức làm cho Hàn Viêm thiếu chút nữa buông vũ khí đầu hàng, hắn nảy sinh lòng ác độc, dùng đỉnh quy đầu hung hăng chạm vào đỉnh hoa tâm, mạnh mẽ thọc vào rút ra hơn vài trăm cái mới phun ra một cổ tinh dịch trắng đục bắn mạnh vào hoa tâm, Tống Y Nhân bị luồng tinh dịch nóng bỏng này làm cho run rẩy, phát ra những tiếng nước nử rên rỉ: “A ô.....”.

Hoa huyết run rẩy phun ra một cổ mật dịch trong suốt, giống như mật khổng chế, rồi tinh rồi mù phun ra, làm ướt quần áo trên người Hàn Viêm.

Một màn xảy ra ở trong thư phòng, Tống Y Nhân cuối cùng bị làm với mọi loại tư thế xấu hổ, bị Hàn Viêm một lần rồi lại một lần làm, thẳng đến khi nàng hôn mê vẫn còn đang suy nghĩ, Hàn Viêm đã ra sức như vậy rồi mà nàng còn không thể có hài tử, như vậy là do ý trời đi.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao, nàng cùng Hàn Viêm mới lên đường đến chùa Thanh Phong.

Bên trong xe ngựa xa hoa tinh xảo, Tống Y Nhân lặng lẽ ngồi trong một góc xe, dáng ngồi đoan trang ưu nhã, một thân bạch y không thể che dấu được tư sắc tuyệt mỹ.

Ánh mắt nàng vẫn dừng trên mảnh che cửa sổ, mảnh ngăn dày nặng ngăn cách ánh mắt nàng với thế giới bên ngoài, cũng ngăn lại những tiếng âm ỉ trên đường, mà bên ngoài có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn trộm, có hâm mộ, có ghen ghét....

Xe ngựa dần dần ra khỏi ngoại thành, đem âm thanh âm ỉ vứt ra xa.

Tống Y Nhân sâu kín thờ dài một tiếng, cũng không biết phương pháp của nàng có dùng được không, không gian trong xe ngựa rơi vào trầm tư, bỗng nhiên xe ngựa dừng lại.

Tống Y Nhân còn đang kinh ngạc, mảnh che tinh xảo dày nặng bị người nâng lên, nàng vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một đôi mắt hung ác nham hiểm, khuôn mặt tuấn mỹ.

Cánh môi hơi động nhưng lại không nói gì.

Lúc này, Hàn Viêm cưỡi ngựa ở bên ngoài, hộ tống nàng đi đến chùa Thanh Phong, hiện tại đã ra khỏi nội thành liền chui vào xe ngựa với nàng.

“Như thế nào? Người không thoải mái?” Nhìn thấy sắc mặt không tốt của Tống Y Nhân, Hàn Viêm nhíu nhíu mày hỏi.

“Không, ta không sao” Tống Y Nhân vội vàng lắc đầu, trên thực tế, chỉ là do tối hôm qua nàng ngủ không ngon mà thôi.

Theo nàng biết, Bạch Mi đại sư mấy năm nay tu hành ở chùa Thanh Phong, có bản lĩnh xem tướng đoán mệnh, nếu có duyên gặp được Bạch Mi đại sư, được ngài ấy chỉ điểm thì nàng có thể thoát khỏi mê muội này.

Không gian rộng rãi bên trong xe ngựa, cho dù có thêm một nam nhân cũng không chật chội, Tống Y Nhân ngồi cách Hàn Viêm một khoảng, khí thế của đối phương quá mức cường đại, vô thiên áp bách, nàng không dám chủ động lại gần.

Đôi mày kiếm thon dài nhíu lại, Hàn Viêm xuy lĩnh một tiếng: “Nơi này cách chùa Thanh Phong một đoạn đường, mẫu thượng đại nhân nếu không có việc gì thì nên tranh thủ ngủ một giấc đi”.

Tổng Y Nhân sừng sốt, ngủ trên xe ngựa? Nàng nhìn xe ngựa rộng rãi, bên trong phủ kín thảm mềm mại, nàng ngồi trên xe ngựa không cảm giác được độ xóc nảy, nhưng mà ngủ.....Tựa hồ có chút không thích hợp.

Thấy nàng không có động tác, Hàn Viêm không kiên nhẫn đuổi tay ra, đem nàng ôm vào lòng ngực, sau đó hai người một khối nằm trên mặt thảm.

Tổng Y Nhân cũng không giãy giụa, trực tiếp nhắm hai mắt lại, lúc này ở trong lòng ngực của nam nhân mà giãy giụa là không sáng suốt, điểm này nàng đã lĩnh giá rất nhiều lần.

Thấy nàng ngoan ngoãn bắt đầu ngủ, Hàn Viêm đuổi tay lấy một kiện áo phủ lên người Tổng Y Nhân, ánh mắt phức tạp nhìn bộ dáng đang nhắm mắt của nàng, hai mày đẹp khi ngủ nhíu chặt lại, trên người nhân nhật tản ra một cỗ u buồn, nữ nhân trong ngực bắt đầu thành thực hơn trước nhưng vẫn tuyệt sắc kinh người.

Đôi mắt không còn ngây thơ thanh thuần như trước nữa, bây giờ chỉ tràn ngập u buồn sầu bi.

Mà người gây ra hết thảy mọi việc này, đều là hắn.

Nói không hối hận là gạt người, hối hận lúc trước thời điểm quá gấp, mọi công đạo đều không rõ ràng, hối hận lúc trước nhận được tin tức quá muộn, nhưng hiện thực hắn không thể hối hận, một bước đi sai, thua cả một bàn cờ, cho nên hắn dùng phương thức này để có được nàng, hắn tuyệt đối không buông tha nàng, tuyệt đối không để nàng rời bỏ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 6

Thời điểm Tổng Y Nhân tỉnh lại, cũng đã sắp đến trưa, hiện tại xe ngựa cũng đã dừng tại chân núi Thanh Phong.

Tới nơi này, bọn họ chỉ có thể đi bộ lên núi.

Chùa Thanh Phong tọa trên sườn núi núi Thanh Phong, một hàng bậc thang uốn lượn từ trên xuống chân núi, là con đường duy nhất có thể lên chùa Thanh Phong.

Xuống xe ngựa, Tổng Y Nhân bị Hàn Viêm cưỡng chế đội mũ rèm che, xuyên qua rèm che nhìn cảnh sắc bên ngoài, trên bậc thang lên chùa Thanh Phong không có người.

Tổng Y Nhân ban đầu ngoài ý muốn lập tức hiểu rõ, núi Thanh Phong mười lăm năm vẫn luôn nhộn nhịp náo nhiệt, chỉ là nàng không nghĩ tới, hôm nay cư nhiên thanh lãnh như vậy.

Bút tích lớn như vậy, trừ bỏ Hàn Viêm thì còn có ai có thể làm được, ở Vân Châu, hắn một tay che trời, chân mệnh thiên tử ở xa, chỉ cần hắn không làm ra việc kinh thiên động địa, hoàng đế đối với hắn cũng chính là nhắm một mắt mở một mắt.

Trong lòng cũng đã rõ ràng, Tổng Y Nhân chỉ có thể biểu hiện một bộ dáng cái gì cũng không biết.

Lên núi Thanh Phong, ngoại trừ nàng cùng Hàn Viêm còn có bốn người tùy tùng, những người khác đều ngồi ở dưới chân núi chờ lệnh.

Bậc thang rất dài, liếc mắt nhìn một cái, thế nhưng không nhìn thấy cuối bậc thang.

Đi được một phần ba lộ trình, Tổng Y Nhân bắt đầu ăn không tiêu, nàng cắn răng gắng gượng, khối thân thể này quanh năm chỉ ở trong nội phủ đệ trạch, vốn đã nhu nhược nay lại càng yếu ớt hơn, không biết có thể đi hết số bậc thang này không, nàng trong lòng không ngừng gào thét, nhưng mà hôm nay nàng nhất định phải gặp được Bạch Mi đại sư.

Toàn bộ kế hoạch không thể sai lầm nửa điểm.

Còn chưa nghĩ ra được kế sách tốt, cả người Tổng Y Nhân liền bị ôm lên, nàng kinh hoàng thất thanh, người đã nằm trong lòng ngực của Hàn Viêm, bị hắn ôm lên bậc thang.

Tổng Y Nhân lập tức có chút sốt ruột, nàng vội vàng khùng hoảng nhỏ giọng: “Người mau thả ta xuống”.

Nếu bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?

Hàn Viêm gắt gao ôm chặt nàng, dưới chân từng bước ổn trọng kiên định, trên mặt lại trào phúng: “Yên tâm, nơi này không có ai”.

Ngày hôm qua, hấn đã sớm cho người an bài nơi này, vừa rồi hấn cũng đã cho người canh giữ ở dưới chân núi.

Tổng Y Nhân cả kinh lại không dám giãy giụa, thẳng đến khi sắp lên đến chùa Thanh Phong, Hàn Viêm mới đem nạng thả xuống.

Độc đường đi, đích xác như lời Hàn Viêm nói, không hề có một bóng người.

Tổng Y Nhân lo sợ bất an đi vào chùa Thanh Phong, nơi đi thanh u tĩnh lặng, làn hương quanh quẩn chóp mũi, bên trong chùa vang lên từng tiếng ngân chuông cùng với những tiếng tụng kinh, tâm tình lo sợ bất an lập tức trở nên thanh thản.

Có một vị tiểu hòa thượng đi tới, chấp tay trước ngực, rũ mắt xuống nói: “A di đà phật, Bạch Mi đại sư đã ở thiện phòng đợi hai vị thí chủ từ lâu”.

Tổng Y Nhân kinh ngạc: “Bạch Mi đại sư như thế nào biết...”

Tiểu hòa thượng không nhiều lời, chỉ nói: “Thỉnh hai vị thí chủ cùng bần tăng đi thiện phòng”.

Hàn Viêm cười nhạt một tiếng, trong lòng đối với Bạch Mi đại sư không cho là đúng, ngày hôm qua hấn ở núi Thanh Phong gây ra động tĩnh lớn như vậy, hòa thượng trong chùa Thanh Phong không biết mới là lạ.

Tổng Y Nhân thần sắc cung kính, thanh âm thanh thúy dễ nghe: “Vậy thỉnh tiểu sư phó dẫn đường”.

“A di đà phật, thỉnh hai vị thí chủ”.

Bên trong thiện phòng, Tổng Y Nhân ngạc nhiên nhìn Bạch Mi đại sư đã nổi danh từ lâu, Bạch Mi đại sư cũng không còn trẻ, lông mày cùng râu đều bạc trắng, nếu vị đại sư này có tóc, tin tưởng cũng sẽ là màu trắng, chính là sắc mặt Bạch Mi đại sư lại rất hồng hào, một chút nếp nhăn cũng không có.

Bên ngoài thiện phòng, Hàn Viêm sắc mặt đen như đáy nồi, hấn đường đường là Lăng An Hựu, cư nhiên lại bị một lão hòa thượng cho đứng ngoài cửa.

Nghĩ đến Tổng Y Nhân một thân một mình ở bên trong, tâm tình hấn như bị ném vào chảo dầu nóng, không ngừng dầy vò.

“Bạch Mi đại sư, thỉnh xin ngài giúp tiểu nữ” Tổng Y Nhân bỗng nhiên khóc lóc quỳ xuống chân Bạch Mi đại sư.

Bạch Mi đại sư cũng không có một chút sắc mặt ngoài ý muốn, đại sư lắc lắc đầu thờ dài: “Mấy hôm trước bần tăng có xem qua tình tượng, phát hiện một thiên tình vốn nên âm đạm nhưng lại sáng chói, còn Tham Lang tình chưa bao giờ âm đạm lại trở nên âm đạm, hơn nữa bên cạnh Tham Lang tình lại rất ít thiên tình, Tham Lang tình vốn nên theo thiên tình kia suy yếu âm đạm nhưng không ngờ thiên tình kia không những không suy mà còn thịnh, cùng Tham Lang tình phối hợp với nhau tạo nên nhiều quang mang, phát sinh biến cố như vậy, cũng không biết sẽ tạo ra biến số gì, là phúc hay là họa.....”

Tổng Y Nhân nghe lời này, cả người ngầy dại, ý tứ của vị lão nhân này không cần phải nói nàng cũng biết, là ám chỉ vận mệnh của Hàn Viêm cùng Tổng Y Nhân.

Không nghĩ tới vị lão nhân này còn có chút bản lĩnh, nếu không phải nàng xuất hiện, chỉ sợ vận mệnh của Tổng Y Nhân cùng Hàn Viêm đích xác như lời hấn nói, song song suy sụp thẳng đến tử vong.

Một màn biến hóa này, đối với một số người có lẽ là họa, còn đối với một số người có lẽ lại là phúc.

Tổng Y Nhân nước mắt lã chã, thanh âm nghẹn ngào, ngữ khí mờ mờ: “Phật gia có câu ‘hết thấy đều là hư vô’, là phúc hay là họa, sống hay chết, cũng đâu có quan hệ gì, nhân sinh trời định, thế sự biến ảo vô thường, nếu trời cao định đoạt đây là vận mệnh của tiểu nữ, nếu có thể giải, cũng xem như là một chuyện may mắn”.

Nghe thấy lời này, Bạch Mi đại sư nhú chặt mày, hấn nói: “Thỉnh thí chủ đứng dậy, nhân sinh trời định, nhưng cũng không thể không đi qua được, nếu có thể lui một bước, có lẽ sẽ thấy trời cao biển rộng, nếu không thể, liền buông tha đi, đem hết thảy chấp niệm buông xuống”.

“Xem ra đại sư cũng không thể giúp được tiểu nữ” Tổng Y Nhân cười khổ đứng lên, cảm xúc hạ xuống: “Luân thường đạo lý sao có thể nói buông là buông, hôm nay tiểu nữ đã quấy rầy đại sư rồi, lời nói vừa rồi, mong đại sư coi như tiểu nữ chưa từng nói qua”.

“A di đà phật, thí chủ đừng quá chấp nhất, tránh phát sinh sự tình không thể văn hồi” Bạch Mi đại sư vẫn như cũ khuyên bảo Tổng Y Nhân.

Tuy hấn đạo hạnh cao thâm nhưng cũng không nhìn ra được bí mật của Tổng Y Nhân.

Tổng Y Nhân mở cửa phòng ra, xoay người khom lưng với Bạch Mi đại sư: “Đa tạ đại sư đã nghe tiểu nữ lải nhải một hồi”.

Còn chưa đứng thẳng, Hàn Viêm đã vọt tới, cẩn thận nâng nàng dậy rồi cẩn thận kiểm tra một phen, lại bị Tổng Y Nhân tránh đi, hành động này lập tức chọc giận Hàn Viêm, sắc mặt hấn lập tức trở nên đen thui.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 7

Bạch Mi đại sư sâu kín thờ dài, bỗng nhiên đối với Hàn Viêm nói: “Còn thỉnh thí chủ tự giải quyết cho tốt.”

Sau khi nói xong, lập tức xoay người rời đi.

Đối với lời nói của Bạch Mi đại sư, Hàn Viêm trong lòng thâm chùi chó má, tự giải quyết cho tốt? Hắn làm việc, từ khi nào đến phiên người khác xen vào?.

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng hèn bay phách lạc của Tống Y Nhân, Hàn Viêm không thể không nhủ mảy, lão hòa thượng kia đã nói gì với nàng?.

Tống Y Nhân vẫn duy trì bộ dáng này từ chùa Thanh Phong cho đến khi về đến hầu phủ.

Hàn Viêm đối với bộ dáng này của Tống Y Nhân cảm thấy không vui, nội tâm so với Tống Y Nhân càng rối rắm hơn nhiều, hắn ý đồ muốn kích thích nàng, muốn chọc giận nàng, nhưng chỉ nhận lại một đôi mắt bi thương.

Nhìn ánh mắt này, Hàn Viêm bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, trong lòng không ngăn được dâng lên một cỗ chua chát, đau đớn vô cùng, cả người né tránh, rời khỏi phòng của Tống Y Nhân.

Đêm khuya, thư phòng.

Hàn Viêm khoanh tay đứng trước thư án, khuôn mặt tuấn mỹ trầm ổn vô cùng, đôi con ngươi đen nhánh thâm trầm sâu thẳm, làm cho người ngoài không thể nhìn ra tâm tư của hắn, ở phía sau hắn, một hắc y nhân đang quỳ, cả người một màu đen tuyền hòa mình vào bóng tối.

“Ảnh Lưu, ngươi đi tra một chút, hôm nay lão hòa thượng kia nói vì với nàng” Trầm thấp phát ra mệnh lệnh.

Hắc y nhân ở phía sau hơi cúi đầu, nháy mắt liền biến mất.

Hàn Viêm ánh mắt u ám không thấy đáy nhìn chăm chăm vào bức họa họa mỹ nhân treo trên tường, hắn có thể khẳng định, Tống Y Nhân trở nên như vậy tuyệt đối là do lão hòa thượng kia, hắn không cho phép nàng xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì.

Muốn thoát ly khỏi khống chế của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép.

Từ trong miệng Ảnh Lưu biết được đoạn đối thoại kia, Hàn Viêm tay chợt nắm chặt, ngữ khí bình tĩnh phản phô: “Ngươi lui xuống đi”.

Hắc y nhân một lần nữa lại biến mất.

Trên mu bàn tay của Hàn Viêm nổi lên toàn bộ gân xanh, điều này chứng minh nội tâm hắn không hề bình tĩnh, giờ phút này trong lòng hắn không ngừng nổi lên sóng gió.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi, hắn liền minh bạch toàn bộ nội tình, Tống Y Nhân sẽ chết.

Hắn vốn tưởng rằng, sau ba năm, nàng sẽ thông suốt nhìn nhận mối quan hệ giữa hắn và nàng.

Chỉ là hắn không nghĩ tới. ...Sau ba năm, nàng thế nhưng vẫn như trước, liền chán ghét hắn? Chán ghét đến mức vứt bỏ tính mạng để rời xa hắn?.

Nghĩ đến điều này, tâm Hàn Viêm liền ảm ảm đau.

Mọi chuyện xem như hắn tự làm tự chịu.

Hắn đi ra khỏi thư phòng, cho hạ nhân theo sau lui xuống, bắt tri bắt giác đi đến sương phòng của Tống Y Nhân.

Ngồi trên mép giường, nhìn khuôn mặt ngủ say, gất gao nhủ chặt hai mày.

Hàn Viêm duỗi tay ra, muốn vuốt nhẹ ấn đường của nàng, nhưng đến khi tay hắn chạm vào trán nàng, Tống Y Nhân như bị kinh hách, phát ra tiếng nói mê man, bên trong hàm chứa căm tức.

Bàn tay gạt lại, cứ như vậy dừng ở giữa không trung, hắn chỉ mới chạm vào nàng một chút, nàng liền kinh sợ đến vậy. Có lẽ ở trong mộng của nàng, cũng đều là hắn, đều là ác mộng của nàng?.

Hàn Viêm tự giấu muốn cười, lại phát hiện chính mình cười không nổi, một chút thương tổn liền không thể bù đắp, cũng không thể văn hồi, cho nên hắn đành phải đắm lao thì phải theo lao.

Giữa hắn và nàng, chỉ có thể là nghiệt duyên.

Lúc trước không may bị thương, được một vị tiểu cô nương mười bốn tuổi cứu sống, từ đó về sau, trong lòng hẳn chỉ có một mình nàng.

Chỉ là một lần gặp mặt, không cách nào có thể lưu lại dấu vết trong lòng nàng.

Sau nàng, vì tiền đồ của hầu phủ, hẳn phải đi tòng quân, vốn định sau này hồi hương hướng tới phụ mẫu nàng cầu hôn, lại không nghĩ tới lại nhận được tin tức phụ thân hẳn qua đời.

Đối với vị phụ thân trên danh nghĩa này, Hàn Viêm chỉ cảm tạ một điều duy nhất, nhiều năm như vậy, hẳn là nhi tử duy nhất của phụ thân hẳn, là người thừa kế duy nhất của hầu phủ, không cần cùng thân huynh đệ tranh đoạt.

Chỉ là không nghĩ tới, ngày hồi phủ, thấy Tổng Y Nhân một thân áo cưới màu đỏ, mỹ mạo đứng trước mặt hẳn, khó trách phụ thân hẳn đã một đồng tuổi như vậy rồi mà không màng thanh danh cưới nàng.

Lúc đấy, hẳn cũng không rõ chính mình đang phẫn nộ hay đang thương tâm, hay là chán ghét?.

Nhưng ngay sau đó hẳn liền khẳng định, hẳn hận.

Hắn hận phụ thân hẳn cưới nữ nhân ngày nhớ đêm mong của hẳn, hẳn hận nàng không phải là thê tử của hẳn, hẳn càng hận chính mình, vì cái gì không về sớm một chút?.

Nhưng mà hẳn lại cảm thấy may mắn, may mắn vì phụ thân của hẳn đã chết, thật quá tốt, nàng vẫn là của hẳn, chẳng sợ..... mọi thứ này nọ.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 8

Mọi tâm tư của Hàn Viêm, Tổng Y Nhân đều không thể biết được, nàng đâu có bản lĩnh hơn người, có thể nhìn thấu tâm tư của người khác.

Mọi chuyện đều tiến triển theo đúng như kế hoạch của nàng, đã vài ngày nay, nàng không nhìn thấy Hàn Viêm đâu.

Chuyện này, nàng cũng không lo lắng một chút nào, nó vô cùng có lợi đối với nhiệm vụ của nàng.

Hôm nay, ánh nắng tran hòa, gió nhẹ mon man, khó có dịp được đi ra ngoài, nàng cho lui toàn bộ nha hoàn theo hầu, một mình ngồi trong hoa viên nhỏ.

Căn cứ vào nhắc nhở của hệ thống, lần đó ở thư phòng, nàng đã thành công mang thai, đại khái mới một tháng rưỡi, có thể khám được mạch tượng.

Đến lúc đó nàng có nên đòi sống đòi chết hay là yên lặng roi lệ với Hàn Viêm hay không?

Tổng Y Nhân nhú nhú mày, tự hỏi bản thân, đến lúc đó nên làm như thế nào để đá kích Hàn Viêm một trận, làm cho hẳn phải giác ngộ cảm giác đau đớn thâm tâm can.

Chỉ là bộ dáng nhú mày này của nàng đập vào mắt người khác lại là u buồn sầu bi, mọi thứ đâu phải nói thay đổi liền có thể thay đổi, mọi việc trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn sẽ như thế đó.

Hàn Viêm vừa tiến vào trong viên, liền bắt gặp một màn này, giữa muôn ngàn rừng hoa khoe sắc, một mỹ nhân sắc mặt u buồn, ánh mắt dừng lại trên một đóa hoa nở rộ, hai mày nhíu chặt tựa như không thể giãn ra, đôi môi kiêu nộn mím lại, sắc mặt quanh năm tái nhợt nay lại không hề có một chút huyết sắc nào.

Hắn không tự chủ được mình, từng bước từng bước bước lại gần Tổng Y Nhân, Hàn Viêm ngồi xuống bên cạnh nàng, trầm giọng mở miệng: "Tại sao lại ngồi một mình ở đây? Nha hoàn theo hầu người đâu?".

Tổng Y Nhân sắc mặt càng thêm tái nhợt, thanh âm mỏng manh ngập ngừng: "Ta cho các nàng lui xuống rồi, ta muốn ngồi ở đây một lát".

Hàn Viêm ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, quan sát một lúc lâu mới nói: "Trước đó vài ngày, ở chùa Thanh Phong cầu phúc, người có thể hiểu được?".

Tổng Y Nhân lắc đầu: "Ta ngu dốt, chưa từng lĩnh ngộ được lời răn dạy của Phật tổ".

Nàng biết Hàn Viêm muốn hỏi nàng cái gì, chỉ đơn giản là muốn thử nàng mà thôi.

Không gian giống như chết lặng, một lúc lâu sau, Hàn Viêm mới đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Tổng Y Nhân rồi kêu lên: "Người đâu, từ nay về sau, hai

người các người mỗi ngày đều phải theo hầu phu nhân, một tác cũng không rời, nếu có bất luận sơ xuất gì xảy ra, các người cũng tự biết hậu quả".

Thực mau, hai nha hoàn lớn lên giống nhau như đúc xuất hiện trước mặt Tống Y Nhân, ngữ khí của Hàn Viêm quá mức nghiêm nghị cùng lạnh lùng, nàng có chút mờ mịt nhìn hai nha hoàn kia, cung kính gật đầu đồng ý.

Từ đó về sau, ban ngày, Tống Y Nhân bị hai cái nha hoàn giám sát, ăn cái gì, làm cái gì, dùng cái gì, đều trải qua khống chế cùng sàng lọc.

Ban đêm, như cũ lại bị Hàn Viêm rong ruổi.

Trong hoàn cảnh này, cả người nàng rất nhanh liền bị gây ốm, làm cho người ta cảm giác một cơn gió may thổi qua cũng đủ để làm nàng ngã, hơn nữa mỗi ngày sức ăn của nàng càng ngày càng giảm.

Thẳng đến một ngày nọ, ở thời điểm bị Hàn Viêm ép buộc ăn vào, Tống Y Nhân trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Một màn này, đem Hàn Viêm dọa sợ, hần gào thét hạ nhân đi thỉnh đại phu.

Màn lụa hoa lệ ngăn cách giữa lão đại phu cùng Tống Y Nhân, từ trong màn lụa kéo ra một sợi tơ vàng, kéo dài đến tay đại phu.

Trong phòng, yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả một tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

"Nàng ấy rốt cuộc bị làm sao?" Hàn Viêm sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào lão đại phu, đã lâu như thế rồi mà lão ta vẫn chưa hồi âm, không khỏi lạnh giọng hỏi.

Lão đại phu ngón tay hơi run run một cái, tơ vàng một trận run rẩy, hần sợ hãi nhìn vào mắt Hàn Viêm, do dự mờ mịt: "Khởi bẩm hầu gia, phu nhân chỉ sợ..... Suy nghĩ quá độ, u sầu thành bệnh.....Thảo dân vô năng, phu nhân đã hoài thai hơn một tháng, thân thể yếu ớt, có khả năng không thể lưu lại được hài tử trong bụng".

Nói xong, hần trực tiếp quỳ trên mặt đất, không dám nhìn mặt Hàn Viêm.

Vân Châu thành ai chả biết, hầu phủ có một vị phu nhân trẻ tuổi của lão hầu gia vẫn còn sống, trên phố sớm đã đồn đãi, hầu gia cùng vị phu nhân này có chi gian, ngày thường bởi vì sợ hãi uy nghiêm của hầu phủ cho nên mới không dám tùy ý bàn tán..... Mà hần thế nhưng lại chứng kiến một màn loạn luân này, tám chín phần sẽ bị hầu gia giết người diệt khẩu.

Trong phòng im lặng như tờ, không một tiếng động.

Nội tâm Hàn Viêm nổi lên sóng gió, hai mắt hần thâm trầm không thấy đáy, nghiêng răng nghiêng lợi, nhả ra từng chữ từng chữ một: "Hảo hảo chữa trị cho ta, nàng cùng hài tử không được phép xảy ra sơ xuất gì, nếu không, người liền chờ chôn cùng".

Lão đại phu bị dọa sợ, run rẩy quỳ trên mặt đất, liên tục nói: "Thảo dân liền đi kê cho phu nhân một thang thuốc".

Được sự cho phép của Hàn Viêm, hần liền vội vàng cầm lấy hòm thuốc chạy như bay ra khỏi phòng.

Hàn Viêm phát tay, toàn bộ nha hoàn trong phòng vội vàng lui xuống.

Hần vén màn lụa lên, nhìn sắc mặt không hề tức giận đang nằm trên giường của nàng, một loại đau đớn khó thở ập tới, rồi lại là một loại hạnh phúc muộn màng, thổi quét toàn thân.

Bàn tay to khỏe vuốt ve bụng nhỏ của Tống Y Nhân, cơ hồ không dám dùng sức.

Hần chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày, hần cùng nàng sẽ có hài tử, hài tử của nàng chính là huyết mạch của hần, loại hạnh phúc kỳ diệu này làm cho hần vừa đau lại vừa vui sướng.

Chỉ là nghĩ đến lời nói của đại phu, hần vô cùng hối hận, nếu sớm biết nàng hoài thai hài tử, quan hệ giữa hần cùng nàng cũng sẽ không đi đến bước này?

Có lẽ, vì hài tử nàng sẽ tha thứ cho hần?

Giờ phút này Hàn Viêm có chút thiên chân nghĩ....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 9

"Ta hoài thai? Không...." Sau khi Tống Y Nhân tỉnh lại, nhận được tin này, khiếp sợ không thôi.

"Không thể nào? Người nói cho ta biết, đó không phải là sự thật?" Nàng nhìn Hàn Viêm, liễu mạng lắc đầu, hai mắt mông lung tràn ngập lệ quang, tựa như không thể tin được chuyện này.

Nhìn thấy phản ứng này của Tống Y Nhân, lồng ngực của Hàn Viêm giống như bị hàng vạn lưỡi đao đâm vào, hung hăng găm vào trái tim hắn, hắn cho rằng....Nàng sẽ giống như hắn, khi biết được sự tồn tại của hài tử, sẽ khiếp sợ.... sẽ vui sướng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Viêm trầm xuống, hắn nhìn chăm chăm vào Tống Y Nhân một lúc lâu, phát hiện ra mình không thể như trước kia cường ngạnh nữa.

Cuối cùng đành phải hào hoãn ngữ khí xuống, thái độ như cũ không cho phép cự tuyệt: "Người cứ hảo hảo nghỉ ngơi, còn về phần hài tử, ta sẽ an bài thỏa đáng, người sẽ bình an sinh hạ Lăng An Hầu thế tử".

Tống Y Nhân vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, liễu mạng lắc đầu cự tuyệt, thậm chí còn khóc lóc nức nở: "Không, không thể.... Ta không thể sinh hạ hài tử".

Lòng ngực của Hàn Viêm không ngừng phập phồng, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm nàng, vì cái gì lại không muốn sinh hài tử cho hắn?

Hắn rất muốn chất vấn nàng, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt yếu ớt của nàng lại nhịn xuống.

Hắn gục đầu xuống, thần sắc âm u nói: "Hảo hảo trông coi nàng, nếu mẫu tử nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ hỏi tội các người".

Cách đó không xa, thị nữ đang quý lạy bị dọa sợ, rùng mình một cái, đồng thời cất tiếng nói: "Vâng".

Ánh mắt Tống Y Nhân tràn ngập lệ quang nhìn Hàn Viêm, chỉ nhận lại một sắc mặt vô tình lạnh lùng rời đi của hắn.

Hắn không thể không rời đi, hắn sợ, nếu hắn còn ở lại, hắn sẽ mất khống chế, sẽ làm cho nàng bị thương.

Bị đám thị nữ như hổ rình mồi trông coi, Tống Y Nhân không thể làm tổn thương bản thân cùng hài tử, cuối cùng bởi vì tâm một mối liên ngũ thiếp đi.

Hiện tại, nàng rất rõ ràng nội tâm đang không ngừng bị dày vò của Hàn Viêm, nhưng bất quá chỉ sợ Hàn Viêm vẫn sẽ còn phải vất vả chịu đựng sự dày vò này thêm một thời gian nữa, thái độ của nàng nếu chuyển biến quá đột ngột cũng không tốt, nàng cùng hắn vẫn cần phải có một cơ hội.

Đương nhiên, nàng cũng không rõ cơ hội này đến bao giờ mới xuất hiện, nàng chỉ dám khẳng định, nếu xuất hiện, nàng nhất định sẽ không buông tha.

E ngại sự uy hiếp của Hàn Viêm, Tống Y Nhân tạm thời không dám tổn thương bản thân, bất quá mỗi ngày trôi qua lại càng tiêu tụy thêm, bởi vì áp lực mang thai, ban ngày không ăn được gì, buổi tối ngủ cũng không ngon giấc.

Từ đó, cả người đều không tốt.

Hàn Viêm bên ngoài không nói gì nhưng bên trong lại lo lắng đến mức bạc tóc, tình huống của Tống Y Nhân thực sự làm cho hắn sốt ruột, căn bản không có thời gian cùng tâm tình để quan tâm đến những chuyện khác.

Phía trên cố ý muốn hắn tháng sau đi biên quan, trấn áp bọn man di ngoại tộc, cũng bị hắn lấy cớ thân thể không khỏe để cự tuyệt, nhiệm vụ to lớn này sẽ để cho người khác tiếp nhận.

Hắn đã suy nghĩ hết thảy các biện pháp, vận dụng tối đa thể lực của mình, vì Tống Y Nhân có thể ăn ngon, có thể ngủ tốt, mới thêm lão ngự y lớn tuổi cùng ngự trù đến nhà, vì Tống Y Nhân điều trị thân thể.

Động tĩnh của hắn lớn như vậy, làm cho người không mấy để tâm cũng phải để tâm.

Có một số người không vừa mắt với Hàn Viêm, đã bắt đầu có ý định lật đổ hắn.

Đương nhiên, bọn họ cũng không thể động thủ, chỉ có thể chờ hài tử sinh ra, xác thực mọi thứ rồi mới trình lên thánh thượng, thêm mắm dặm muối.

Việc này, Hàn Viêm cũng không biết, bởi vì một lòng một dạ của hắn đều đặt ở trên người Tống Y Nhân, căn bản không có thời gian quan tâm đến những vấn đề này.

Cũng may lão ngự y cùng ngự trù tỉ mỉ chăm sóc, thai nhi an ổn đến tháng thứ tư, biết được tình trạng của Tống Y Nhân chuyển biến tốt, tâm tình của Hàn Viêm giống như trời sáng sau cơn mưa.

Mà thái độ của Tống Y Nhân đối với hài tử lúc tốt lúc xấu, có đôi khi thực bài xích, có đôi khi thực yêu thích, bất quá tình trạng bài xích hài tử dần dần đi xuống, đây là do âm vệ của hắn an bài bên người nàng báo lại.

Đối với vấn đề này, Hàn Viêm thờ phào nhẹ nhõm, lão ngự y quả nhiên nói đúng, không có một nữ nhân nào lại chán ghét hài tử của chính mình, hoài thai mười tháng, đủ để làm cho nàng sinh lòng yêu thương sâu đậm, tràn đầy chờ mong đối với hài tử của mình.

Có đôi khi Tống Y Nhân lặng lẽ quan sát bụng nhỏ hơi nhô lên, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng ôn nhu, làm cho Hàn Viêm thập phần ghen ghét.

Chính là mỗi khi hắn xuất hiện trước tầm mắt của nàng, loại ánh mắt này liền sẽ nhanh chóng biến mất.

Loại tình huống này làm cho Hàn Viêm thập phần khó chịu, nhưng đối với thái độ đối với hài tử đang dần chuyển tốt lên của nàng, vì những năm tháng sau này, hắn chỉ có thể chịu đựng ánh mắt của nàng đối với hắn tựa như không nhìn thấy.

Tống Y Nhân bụng nhỏ bắt đầu lớn dần, trong phủ hạ nhân cũng bắt đầu truyền tin đồn nhảm, đôi khi làm cho Tống Y Nhân vô ý nghe thấy, tâm tình mới bình phục lại trở về như trước.

Đối với vấn đề này, Hàn Viêm hung hăng xử phạt bọn hạ nhân nói bậy, hơn nữa còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn chinh đồn lại hầu phủ, đương nhiên, mọi chuyện Tống Y Nhân đều không thể biết được.

Hàn Viêm cũng sẽ không cho phép nàng biết được.

Chỉ là chuyện này gõ lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng hắn, loại tin đồn thất thiệt này có lần đầu tiên ắt sẽ có lần thứ hai, cẩn thận mấy cũng sẽ sai sót, hắn cũng không có khả năng phòng bị nghiêm ngặt như vậy.

Xem ra hắn nên suy xét giải quyết sự tình thật tốt.

Sáng sớm, Tống Y Nhân dần dần tỉnh lại, phát hiện chính mình không còn nằm trong gian phòng thân thuộc.

Mà là ở trên một chiếc xe ngựa rộng lớn, nàng mờ mịt nhìn Hàn Viêm cũng đang ngồi bên trong xe ngựa.

"Ta như thế nào lại ở nơi này?" Mới vừa tỉnh lại, thanh âm kiều mị có chút khàn khàn, bộ dáng mơ màng lười biếng xoay sâu vào đáy mắt của Hàn Viêm, tựa như một mỹ vị ngon miệng.

Chỉ là ánh mắt nóng rực dừng lại trên bụng nhỏ hơi phồng lên của Tống Y Nhân, lập tức tắt ngấm.

Hắn duỗi tay ra ôm nàng ôm vào lòng, cảm giác lên hờn vai nàng, hít ngửi mùi u hương thơm mát trên người nàng, thanh âm không cảm được hiện lên một tia ánh sáng: "Ta mang nàng đến một nơi không có người quấy rầy chúng ta".

"Vì sao?" Nàng hỏi.

"Không có vì sao?" Hàn Viêm thanh âm kiên định, giống như nội tâm của hắn, chưa từng cần biết lý do.

Mặc kệ trước kia đối đãi với Tống Y Nhân như thế nào, cũng như hiện tại đối đãi với nàng như thế nào, cũng chưa từng cần biết lý do.

Bởi vì một người khi yêu không cần phải biết lý do, hận một người cũng không cần phải biết lý do.

Vì yêu sinh hận, vì yêu sinh oán, yêu yêu hận hận, yêu lại càng yêu.

Hắn không biết yêu là cái gì, nhưng hắn vẫn luôn rõ ràng, yên hận không cần phải có lý do, cho nên hắn không cần phải biết lý do.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 10

Xe ngựa dừng lại ở một trang viên nhỏ ở ngoại thành.

Tống Y Nhân được Hàn Viêm ôm xuống xe ngựa, nàng vốn định tự mình đi xuống nhưng lại không thể lay chuyển được Hàn Viêm.

Thoạt nhìn, trang viên tựa như nghiêm trang túc mục, bên trong lại mang lại một hương vị khác, cảnh sắc tinh xảo tú lệ mà thanh tĩnh.

Đem Tống Y Nhân an bài ổn thỏa, trong phòng, Hàn Viêm nhìn nàng nói: "Nàng cứ ở nơi này an tâm dưỡng thai, chờ nàng hết thời gian ở cũ, ta lại mang nàng cùng hài tử hồi hầu phủ".

Tống Y Nhân cau mày, sắc mặt ngưng trọng, thanh âm mang theo mùi phẫn nộ: "Vậy ngươi sẽ để cho những người khác đối đãi với hài tử của ta như thế nào?"

Hàn Viêm nhíu mày, ngữ khí mang theo một tia vui mừng: "Nàng thực lo lắng vấn đề này?"

Tổng Y Nhân cúi đầu nhìn mặt đất, hít sâu một hơi rồi lại nói tiếp: "Chẳng lẽ ngươi hi vọng hài tử sau khi lớn lên, sẽ bị người khác nói hấn là....."

Nói tới đây, nàng tựa hồ như khó có thể mở miệng, mặt mày ngưng trọng, lại nhiễm một nét bi thương.

"Vậy nàng hy vọng ta làm gì?" Hàn Viêm nghiêm mặt nhìn nàng, ngữ khí trấn định, ẩn chứa trong đôi hắc mâu là một mạt mong đợi chờ mong.

Trầm mặc thật lâu, Tổng Y Nhân gục đầu xuống, chậm rãi nói: "Ngươi thành thân đi, đem đứa nhỏ này..... để cho nàng ấy nuôi".

Lời vừa dứt, Hàn Viêm liền vọt tới trước mặt nàng, hai bàn tay to hung hăng nắm chặt bả vai nàng, cường bách nàng ngẩng đầu lên đối mặt với hấn.

Đôi con ngươi kinh hoàng thất thố đối diện với ánh mắt thâm trầm căm phẫn của Hàn Viêm.

Ánh mắt hung ác của hấn hung hăng nhìn chăm chăm nàng, từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng rít ra: "Nàng cứ như vậy mà vất bỏ ta cùng hài tử?".

Nghe thấy những lời từ miệng nàng nói ra, muốn hấn cùng người khác thành thân, Hàn Viêm không thể áp chế được tức giận, nàng thực sự, thực sự không thích hấn? Một chút cũng không có? Không do dự đẩy hấn cho người khác.

Tổng Y Nhân mờ mịt nhìn hấn: "Đây là con đường duy nhất mà ta có thể lựa chọn".

"Duy nhất?" Hàn Viêm ngăn chặn lửa giận cùng đau đớn trong lòng, hấn châm chọc nói: "Nàng cứ như vậy yên tâm đem hài tử của mình cho nữ nhân khác nuôi dưỡng? Nàng cảm thấy nữ nhân khác sẽ có lòng tốt như vậy? Nàng cảm thấy nữ nhân khác sẽ thật lòng đối xử tốt với hài tử của nàng?"

Nghe đến lời này, Tổng Y Nhân mặt rơi đầy lệ, thống khổ nhắm chặt hai mắt: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào? Sau khi hài tử sinh ra, liền bị người đời sỉ nhục rằng hấn là thành quả của cuộc loạn luân giữa phụ mẫu hấn?"

Hàn Viêm trầm mặc: "Nàng thực sự để ý đến những đạo đức thế tục này sao?"

Tổng Y Nhân vẫn nhắm chặt hai mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi thấm đẫm gương mặt mỹ lệ, dính ướt cả vạt áo.

Không nghe thấy nàng trả lời, Hàn Viêm liền biết đáp án.

Hấn đem nàng ôm vào lòng, dùng sức ôm chặt, tự giễu nói: "Quả nhiên, ở trong lòng nàng, đều không có ta. Nếu lúc trước ta về sớm hơn một chút, giữa ta và nàng cũng sẽ không đi đến kết cục này. Nếu lúc trước người cưới nàng là ta, nàng có hận ta không?"

Tổng Y Nhân sững sốt, hai mắt đầm lệ mông lung mở to.

"Ngươi...." Nàng muốn mở miệng chất vấn.

"Nếu ta nói, ta sẽ cưới nàng, nàng có nguyện ý không?" Hàn Viêm đánh gãy lời nàng, bỗng nhiên buông nàng ra, nhìn bộ dáng ngây người của nàng.

Sau một khoảng thời gian sững sốt, Tổng Y Nhân mới phục hồi lại tinh thần, nàng nhìn Hàn Viêm, ngờ ngác hỏi: "Vì sao? Ngươi không sợ bọn họ.....".

"A....." Hàn Viêm thấp giọng tự giễu: "Tại sao phải sợ? Hàn Viêm ta làm việc không tới phiên bọn họ chõ mõm vào".

Hấn ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập kiên định, ngữ khí chân thật đáng tin: "Nếu nàng không muốn thì cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy, nàng mới danh chính ngôn thuận nhận một tiếng "Nương" của hài tử của nàng".

"Nhưng mà....." Tổng Y Nhân tràn ngập rồi rầm cùng giãy giụa.

"Không có nhưng mà, ta cho nàng một ngày suy xét" Hàn Viêm không để ý đến ánh mắt giãy giụa cùng rồi rầm của Tổng Y Nhân, hấn ra hạn thời gian, sau đó đứng dậy rời đi.

Hấn chỉ hy vọng Tổng Y Nhân sẽ trả lời là "Nguyện ý", cho dù là vì hài tử của hấn.

Có lẽ nàng không biết, nhiều năm trước đó, hấn đã mong ước sẽ có một ngày nàng sẽ trở thành thê tử của hấn, chỉ là không nghĩ tới, sau nhiều năm tương ngộ, nàng lại mặc áo tân nương gả cho phụ thân hấn.....

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm*.....

*Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm: Tình không biết bắt đầu từ nơi nào, chỉ mãi mãi say đắm một người trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 11

Buổi tối, Hàn Viêm quả nhiên quay lại.

Tổng Y Nhân nhìn hần trầm mặc không nói, nội tâm rối rắm cùng giấy giụa.

"Nàng đã nghĩ thông suốt chưa?" Nhìn nàng, Hàn Viêm lần đầu tiên cảm thấy khản trương, có lẽ là do sợ nàng sẽ cự tuyệt hần.

Không thể tin được, hần cũng sẽ có một ngày sẽ sợ hãi.....Hàn Viêm cười khổ trong lòng.

Tổng Y Nhân trầm mặc thật lâu mới chần chờ mở miệng: "Ngươi sẽ đối xử tốt với hài tử sao?".

"Sẽ" Hàn Viêm không do dự trả lời: "Vô luận là nam hay nữ, đều là hài tử của ta, ta không có lý do gì để mặc kệ bọn nó".

Nghe thấy lời này của hần, Tổng Y Nhân hít sâu một hơi, chậm rãi đưa ra sự lựa chọn của mình: "Ta..... Ta đáp ứng ngươi".

Thời điểm nghe thấy đáp án của nàng, Hàn Viêm nội tâm vô cùng kích động, hần vội vàng tiến lên, muốn ôm lấy Tổng Y Nhân nhưng lại bị nàng né tránh.

Hàn Viêm động tác dừng lại, sửng sốt tại chỗ.

Tổng Y Nhân hai tay che chở bụng nhỏ hơi phồng, vội vàng la lên: "Ngươi không được làm hài tử bị thương".

Hàn Viêm gật gật đầu, động tác nhẹ nhàng thong thả ôm chặt lấy Tổng Y Nhân, hần nói: "Có lẽ nàng không biết, ta thực vui sướng khi nàng chấp nhận gả cho ta".

Tổng Y Nhân trầm mặc, nàng không biết nên nói cái gì, cũng không phải bởi vì hài tử mà nàng mới đồng ý với hần sao, có lẽ do Hàn Viêm đã quá mức kỳ vọng cho nên mới lộ ra vẻ mặt này.

Nếu đoán không sai, sau khi nàng cùng hần thành thân, nhiệm vụ của nàng liền hoàn thành.

Ở trang viên này, Tổng Y Nhân sinh hoạt quả thực thư thái.

Hàn Viêm không hề để cho nàng cảm thấy nhàm chán cùng áp lực, mỗi ngày đều mang nhiều đồ vật mới lại đến, trong khi Tổng Y Nhân nhân nhả hương thụ thi thể giới bên ngoài đang trời long đất lở.

Đầu tiên là hoàng đế hạ thánh chỉ yêu cầu Lăng An Hầu hồi kinh, Lăng An Hầu lại cáo bệnh không hồi kinh, tiếp theo cùng kẻ mẫu lên chùa cầu phúc, không may gặp phải sơn tặc, kẻ mẫu bị sơn tặc giết hại, Lăng An Hầu lại một lần nữa chịu tang, sau khi hết tang, toàn bộ hầu phủ tựa như thay máu, toàn bộ hạ nhân trong phủ đều bị Lăng An Hầu đuổi đi hoặc bán đi.

Một ngày nọ, Tổng Y Nhân ngủ từ trưa tới chạng vạng mới dậy, nàng vừa mở mắt ra liền thấy Hàn Viêm ngồi ở mép giường nhìn chăm chăm nàng.

Nàng có một chút không tự nhiên quay đầu đi, khó có thể mở miệng: "Hiện tại là giờ gì?"

Từ ngày đáp ứng Hàn Viêm, nàng hoàn toàn không biết nên xưng hô như thế nào với hần.

"Hiện tại đã là giờ Dậu" Hàn Viêm một bên không để ý trả lời nàng, một bên đem nàng nâng lên.

"Ta đã cho hạ nhân chuẩn bị, nàng dậy ăn một chút".

Tổng Y Nhân gật gật đầu, có chút gian nan bước xuống giường, bụng nàng càng ngày càng lớn, làm cho nàng không tiện đi lại.

Hàn Viêm nhíu mày nhìn bụng nàng: "Đại phu nói mấy ngày nữa là nàng sẽ lâm bồn, nếu trong người có chút không thoải mái, nàng phải nói cho ta biết, biết chưa?"

Tổng Y Nhân gật gật đầu, nàng cảm giác ngày nàng lâm bồn không còn xa, không phải buổi tối ngày hôm nay thì cũng sẽ là buổi sáng ngày mai.

Nàng sờ liệu quả nhiên không sai, buổi chiều sau khi ăn cơm xong, Tổng Y Nhân liền cảm giác đau đớn từ bụng truyền tới, đau đớn làm cho sắc mặt của nàng trắng bệch, kêu lên một tiếng thất thanh.

Hàn Viêm lập tức cho người đi mời đại phu cùng bà đỡ.

Hần vẻ mặt nôn nóng ôm Tổng Y Nhân lên giường, nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, nội tâm không ngừng bị dày vò.

"Đừng sợ, thực mau liền không có việc gì" Hàn Viêm gắt gao cầm lấy tay của Tổng Y Nhân, không ngừng an ủi nàng.

Thẳng đến khi bà đỡ cùng nữ đại phu đến, vì e ngại các nàng, Hàn Viêm bị bọn nha hoàn thỉnh ra ngoài cửa phòng chờ.

Suốt một đêm, hần đều nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Tống Y Nhân, Hàn Viêm hận không thể thay thế nàng, lại nhìn thấy bọn nha hoàn bùng ra từng chậu từng chậu máu loãng, trong lòng lo lắng đến mức ngưng trọng, hận không thể vọt thẳng vào phòng.

Cuối cùng lý trí đã chiến thắng cảm xúc, Hàn Viêm cũng rõ ràng, chính mình đi vào mà nói, chỉ sợ cũng không giúp được gì, thậm trí còn gây trở ngại cho nàng sinh nở.

Tương tự đến tình huống này, hần liền cố gắng khắc chế cảm xúc xúc động.

Không phải bởi vì không yêu, mà là bởi vì quá yêu, cho nên mới sợ hãi.

Hàn Viêm rất rõ ràng, nữ nhân khi sinh rất khó khăn, nếu không may có chuyện gì xảy ra, một xác liền hai mệnh.

Hần không cho phép bất luận chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra, hần cần phải bình tĩnh.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua.

Gần rạng sáng, trong phòng bỗng nhiên truyền ra tiếng oe oe khóc của hài tử.

Hàn Viêm hai mắt đỏ ngầu, một đêm không ngủ, trên cằm đã lún phún râu.

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, bà đỡ ôm theo hài tử được quấn trong tã lót bế ra.

Hàn Viêm lập tức vọt tới, thanh âm nghẹn ngào hỏi: "Nương của hài tử như thế nào?"

"Chúc mừng hầu gia, mẫu tử bình an." Ánh mắt lộ ra tia mệt mỏi nhưng bà đỡ vẫn vui mừng đem hài tử trong ngực đưa cho Hàn Viêm.

Hàn Viêm cẩn thận tiếp nhận hài tử không ngừng nỉ non khóc lóc, nhìn khuôn mặt nhăn nhó dím đỏ đo đỏ, lo lắng rốt cuộc cũng đã thay bằng tươi cười.

Hần ôm hài tử không màng khuyên ngăn của bà đỡ bước vào trong phòng, nhìn sắc mặt tái nhợt, khí sắc suy yếu đang nằm trên giường của nàng, trong lòng không ngừng đau xót, chờ nàng tỉnh lại, liền để cho nàng đặt nữ danh cho hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 12

Hàn Thần An là tên mà Tống Y Nhân đặt cho hài tử, ngụ ý cũng rất đơn giản, đơn giản là đứa nhỏ này sinh ra vào lúc rạng sáng, nàng hy vọng đứa nhỏ có thể bình bình an an mà lớn lên.

Hàn Viêm gạt đầu ngầm đồng ý, ngày hôm sau liền đem tên đứa nhỏ viết vào gia phả, ai bảo hần là hầu gia, hần nói một câu, ai dám từ chối?

Đối với chuyện này, Tống Y Nhân hoàn toàn không biết.

Sau khi hết thời gian ở cử, Hàn Viêm liền gấp gấp chuẩn bị hôn sự, ý tứ của hần rõ ràng là chờ đến khi hài tử đầy năm liền không thể quang minh chính đại, cho nên hần muốn dùng hôn lễ để bồi thường nàng.

Ngày thành thân quả thực náo nhiệt, nói là thập lý hồng trang* cũng không quá.

*Thập lý hồng trang: là một loại hôn tục ở huyện Ninh Hải tỉnh Chiết Giang (phía đông tỉnh Chiết Giang), diễn ra khi con gái về nhà chồng, đồ cưới đầy đủ mọi thứ, từ giường chiếu dụng cụ đến kim chỉ, do đó đội ngũ đồ cưới kéo dài mười dặm... Năm 2008, hôn tục này được xếp vào Di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia của Trung Quốc. Tóm lại hôn sự này vô cùng long trọng xa hoa lộng lẫy, nếu bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì có thể lên google tìm kiếm tư liệu về loại hôn tục này.

Chỉ là có một số người nghị luận bàn tán, nói rằng kế mẫu vừa qua đời, chưa quá nửa năm, liền tổ chức hi sự long trọng như vậy, thật đúng là bất hiếu.

Thời điểm bãi đường, Hàn Viêm vẫn luôn duy trì thần sắc lạnh lùng nhưng ánh mắt lại thập phần vui sướng tràn ngập mặt ý nhìn tân nương tử.

Có người đó ký với Tống Y Nhân có vận số tốt, có thể lọt vào mắt xanh của Lăng An Hầu, tổ chức một hôn lễ long trọng như vậy, làm cho vài vị quý phụ khác xem mà đỏ mặt, thậm hận nữ nhân gả cho Lăng An Hầu không phải là nữ nhi nhà mình.

Hôn lễ hoàn thành, tân phòng ngăn cách mọi ánh mắt thăm dò tò mò của người ngoài, Tống Y Nhân mới an tâm bình tĩnh trở lại.

Đến khi ánh nến sáng trưng, Hàn Viêm mới cự tuyệt những người kính rượu đi về phía tân phòng.

Lòng tràn đầy vui sướng lại gần tân phòng, nghe được tiếng khóc nháo của hài tử từ bên trong vọng ra, khuôn mặt tuấn mỹ không cảm được nhiễm một tia bất đắc dĩ.

Hàn Viêm cơ hồ đã cảm dực gần một năm, hẳn thật vất vả để ngóng trông đêm động phòng hoa chúc ngày hôm nay, không nghĩ tới lại bị nhi tử của mình phá hỏng toàn bộ.

Đẩy cửa ra, nhìn qua bình phong uyên ương thêu bằng chỉ vàng, Hàn Viêm nhìn thấy một màn làm tâm hần ngo ngoe rục rịch.

Tân nương tử xinh đẹp trong bộ hỉ phục, trang sức trên người đều đã bị cởi bỏ, son phấn trên mặt cũng đã được tẩy rửa, hỉ phục đỏ rục lông léo lộ ra vai ngọc trắng ngần, tóc đen dài mượt hơi rối rữ trên bả vai, hắc bạch đối lập tương phản làm nổi bật nhau.

Còn có hai gò bồng đào đầy đặn tuyết trắng nửa lộ nửa ẩn, từ ngày sinh hạ hài tử, so với trước đó, to lớn hơn nhiều.

Tổng Y Nhân trong lòng ôm Tiểu Thần An mới được hơn một tháng tuổi, tự uy hấn uống sữa, trên mặt tràn ngập ôn nhu dịu dàng, hoàn toàn khác với trước kia, nhìn một màn này, Hàn Viêm cũng không rõ tâm tình của chính mình.

Trong tân phòng vang lên tiếng hài tử bú sữa, Hàn Viêm đi lại gần, ngồi bên cạnh Tổng Y Nhân, nhìn bộ dáng ăn ngon lành của nhi tử mình.

Hắn cảm lòng không được duỗi tay về phía gò bồng đào còn lại, tron mềm đầy đặn, mềm mại co nhả làm hắn yêu thích không muốn buông, bàn tay to có ý đồ khiêu khích, bắt đầu vuốt ve xoa nắn.

"Chàng làm gì vậy, thiếp còn phải uy Thần An ăn" Tổng Y Nhân hơi nghiêng đầu né tránh, cả mặt đỏ ửng như mầu, hai tay nàng còn đang ôm hài tử a.

Hàn Viêm một tay ôm lấy eo nàng, một tay bảo vệ Tiểu Thần An đang bú sữa, trực tiếp cúi đầu ngậm ngấy tiểu anh đào ương ngạnh còn lại, đầu lưỡi cuốn lấy, dùng sức hút một cái, một dòng sữa thơm ngon lập tức bị hắn hút vào trong miệng.

Tổng Y Nhân bị lực hút mãnh liệt kích thích "Úm" một tiếng, cảm giác khác hoàn toàn so với lực đạo của hài tử làm cho bụng nhỏ nổi lên một cổ khoái cảm quen thuộc, mặt dịch bắt đầu trào ra khỏi hoa huyết.

Lực liếm mút của Hàn Viêm càng ngày càng mạnh, khoái cảm cũng càng ngày càng mãnh liệt, đúng lúc này, hài tử trong lòng bỗng rì một tiếng, phun tiểu hồng đào ướt át ra, sau đó chép chép miệng, về mặt thỏa mãn buồn ngủ.

Tổng Y Nhân vẫn luôn chú ý Tiểu Thần An, khẽ đẩy Hàn Viêm ra, nói: "Thần An buồn ngủ".

"Kia thực tốt a" Hàn Viêm ngẩng đầu lên, ánh mắt hàm chứa một tia nguy hiểm.

Tổng Y Nhân cả người run run, không biết nghĩ tới cái gì, lảng tránh ánh mắt như lang như hổ của hắn, giọng nói hơi ấp úng: "Thiếp muốn bồi Thần An ngủ".

Hàn Viêm nhìn tiểu gia hòa đang ngủ ngon trong lòng nàng, nói: "Nàng xem, Thần An đã ngủ rồi, để ta đem hắn tới chỗ bà vú".

Tổng Y Nhân còn chưa kịp phản bác, Hàn Viêm đã ôm hài tử đi ra ngoài.

Nàng bất đắc dĩ kéo áo lên, nghĩ đến sự tính sắp phát sinh, trong lòng không cảm được có chút khẩn trương, phương diện này Hàn Viêm thường làm rất lâu, mỗi một lần đều làm cho nàng khóc lóc cầu xin mới thôi, cho nên lần này.....

Hàn Viêm thực mau trở về, hắn gấp đến mức chờ không nổi, vội vàng đóng cửa lại, ngồi bên cạnh Tổng Y Nhân, chăm chú nhìn mặt nàng, nhưng mà Tổng Y Nhân vẫn luôn trốn tránh, không dám nhìn vào Hàn Viêm.

Hắn ôm lấy vòng eo của nàng, làm thân thể hai người kề sát nhau.

Tổng Y Nhân không được tự nhiên nhìn hắn, thân thể hai người bởi vì kề sát mà nhóm lên dục hỏa, ánh mắt của đối phương lại quá mức nóng bỏng, nàng cảm thấy chính mình sẽ bị dục hỏa của hắn thiêu đốt thành tro.

Hàn Viêm bắt đầu hôn lên mặt nàng, từng nụ hôn nhỏ nhắn vụn vụn từ ấn đường rồi kéo xuống khóe môi, rồi lại chậm rãi biến thành thô bạo đầy tính xâm lược.

Hai người chậm rãi ngã xuống giường, hỉ phục đỏ rục từng kiện từng kiện bị ném xuống dưới chân, thực mau trên người Tổng Y Nhân chỉ còn lại một chiếc yếm đỏ cùng một chiếc quần trắng bên trong.

Hàn Viêm tách hai chân nàng ra, ngón tay thô to vuốt ve khu vực cấm địa, cách quần mỏng manh bắt đầu ma sát cánh hoa.

Tổng Y Nhân thanh âm kiều diễm hừ nhẹ một tiếng, hoa huyết mẫn cảm càng ngày càng ướt, đến khi cảm thấy hoa huyết đã đủ ướt, Hàn Viêm liềm đem quần trong của Tổng Y Nhân cởi xuống, đem hai chân trắng nõn thon dài tách ra, toàn bộ hoa viên đều bại lộ ngay trước mắt hắn.

Tổng Y Nhân cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, trong lòng hiện lên một cổ thẹn thùng, muốn kẹp chặt hai chân lại lại bị Hàn Viêm cưỡng chế, không thể động đậy.

Nhìn thấy tiểu huyết căng thẳng co rút, thậm chí còn chảy ra mật dịch trong suốt, làm cho Hàn Viêm nhìn không được, cúi đầu xuống dùng đầu lưỡi liếm mát, làm cho Tổng Y Nhân rung mình một cái.

"Đừng..... Không cần....." Tổng Y Nhân khẩn cầu, vật thể ấm áp chạm vào cánh hoa, nàng đương nhiên biết đó là cái gì.

Hàn Viêm làm như không nghe thấy, tiếp tục vờn đầu lưỡi ra liếm mát cửa huyết chật hẹp.

"Ồ..... Không..... Không cần liếm chỗ đó a....." Bị một màn kích thích mãnh liệt làm cho nàng chịu không nổi, khóc lóc cầu xin.

Hàn Viêm dứt khoát dùng cả lưỡi cùng môi, cẩn thận liếm láp, dùng sức liếm mát tiểu huyết, ngay cả tiểu trần châu ương ngạnh cũng không buông tha, dùng đầu lưỡi ấm nóng liếm mát.

"A..... Nga không..... Ô a..... Không cần....." Tổng Y Nhân cả người không ngừng co rút, hoa huyết run rẩy trào ra một cổ mật dịch trong suốt, nàng bị đầu lưỡi của hắn làm cho cao trào, toàn bộ mật dịch trào ra đều bị hắn nuốt hết.

Hàn Viêm coi bỏ quần áo dư thừa trên người, dưới thân nam căn thô to dữ tợn cứng rắn như thiết.

Hắn nhìn không được, đem nam căn đặt vào cửa huyết ướt át, bắt đầu chậm rãi ra vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: TG6 công lược hầu gia tàn nhẫn 13

Hoa huyết phấn nộn bị côn thịt thô to chen vào, căng trướng tạo thành một hình chữ O đáng thương hề hề. Hàn Viêm nhìn chăm chăm vào nơi dâm mĩ của nữ nhân, khu rừng xanh đen trơn trượt, cánh hoa phấn nộn bị côn thịt đè ép mà biến dạng, cửa huyết ướt đầm bị cắm một cây côn thịt thô to đỏ tím.

Nhìn một màn này, Hàn Viêm cả người dục hóa đốt người, toàn bộ nam căn thô dài cắm sâu vào bên trong hoa huyết, hắn nhìn không được mà đình động vòng eo, côn thịt ở bên trong hoa huyết nhanh chóng thọc vào rút ra, một lượng lớn mật dịch từ bên trong hoa huyết theo động tác ra vào của côn thịt mà đi ra ngoài, hai khu rừng xanh đen của hai người lập tức ướt đầm một mảnh.

"A..... Điềm nhẹ một chút...." Tổng Y Nhân nhẹ giọng kêu lên, thân thể đã lâu không có hoan ái, căn bản không thể chịu đựng được ái tình kiệt liệt này của Hàn Viêm.

Chính là nam nhân đã cầm dục gần một năm làm sao có thể khắc chế được bản thân, thanh âm kiều suyễn cầu xin của nữ nhân chỉ làm cho hắn càng thêm điên cuồng mà thôi.

Hắn nâng một chân Tổng Y Nhân lên, côn thịt càng đâm mạnh vào hoa huyết phấn nộn, lực độ lớn đến mức làm khung giường lay động theo.

Tổng Y Nhân bất lực, nức nở, hai tay vô ý thức xiết chặt chân gắm, hoa huyết bị côn thịt thô dài chọc vào rút ra, tê môi không thôi, bụng nhỏ căng trướng như muốn đi tiểu, nàng khó chịu cầu xin: "Ồ ô.... Chàng chậm một chút.....Thiếp chịu không nổi.....Ân ân a a.....".

"Chậm một chút? Hoa huyết của nàng vừa ướt lại vừa khô, kẹp côn thịt của tướng công thật thoải mái" Hàn Viêm càng thêm dùng sức va chạm dưới thân nữ nhân, nhìn nàng bất lực rên rỉ, hắn còn thao chưa đủ a.

"Kêu một tiếng tướng công, ta liền chậm lại một chút" Giọng nói tràn ngập từ tính, dụ hoặc cùng anh ách.

Tổng Y Nhân nức nở, thanh âm kiều mị hô một tiếng: "Tướng công ~ chậm một chút a...."

Hàn Viêm nghe thấy lời này, dưới thân côn thịt thể nhưng thô to vài phần, hoa huyết bị thọc vào rút ra, vừa căng trướng vừa tê môi làm cho Tổng Y Nhân ủy khuất nhìn hắn.

Hắn đành phải kiềm chế chính mình, hận không thể thao chết nàng, đem tốc độ thọc vào rút ra chậm lại.

"Như vậy đã được chưa?" Côn thịt thô dài chậm rãi nghiền nát từng góc cạnh bên trong hoa huyết, cảm giác muốn đi tiểu giảm bớt không ít, nhưng hoa huyết bởi vì côn thịt chậm rãi nghiền nát mà càng thêm ướt đầm.

Hàn Viêm thậm chí còn cố ý chỉ đâm vào một phần hai côn thịt, khối thịt non mềm bên trong không hề được hắn chiếu cố.

Lúc này, Tổng Y Nhân bị dục hóa đốt người, nàng không ngừng vận vẹo mông, kẹp chặt hai chân, cánh môi phấn nộn không ngừng phát ra những tiếng

rên ri khát vọng.

Nhìn thấy bộ dáng đói khát của nàng, Hàn Viêm có chút thỏa mãn, cười cười, hắn đem côn thịt chậm rãi cắm vào hoa tâm, lại nhanh chóng rút ra.

Không được thỏa mãn, Tống Y Nhân cảm lòng không được dùng hai chân kẹp chặt vòng eo của hắn, vận vẹo hông, lại không nhận được sự phối hợp của đối phương.

Hoa huyết cảm giác ngứa ngáy hư không muốn lấp đầy, nhanh chóng tra tấn nàng đến mức ô ô khóc: "Thao thiếp, tướng công, tiểu huyết của thiếp hảo ngứa a, chàng mau thao thiếp".

Hàn Viêm duỗi tay, hung hăng chụp lên cánh hông phấn nộn của nàng, hoa huyết lập tức hung hăng co rút, gắt gao cắn nuốt côn thịt, hắn cắn răng nói: "Tiểu tao hóa, tướng công liền thao loạn tiểu huyết của nàng".

Nói xong, hắn liền đình động vòng eo, côn thịt giống như động tác đóng cọc, hung hăng cắm vào tiểu huyết phấn nộn ướt át, động tác đơn giản thô bạo lại làm cho Tống Y Nhân rên ri không ngừng, lại một lần nữa cao trào: "A a.....Thật nhanh..... Tướng công.....Thiếp muốn đi tiểu a....."

Khoái cảm cuộn cuộn không dứt đánh úp lên người Tống Y Nhân, một cỗ mật dịch trong suốt phun ra, phun thẳng vào đỉnh côn thịt của Hàn Viêm làm cho hắn suýt nữa bắn ra.

"Sinh xong hài tử mà vẫn còn giảo hoạt chật hẹp như vậy, có phải nàng muốn bẻ gãy côn thịt của tướng công phải không?" Vừa dứt thời, không chờ Tống Y Nhân hồi phục lại tinh thần, nương theo mật dịch trong suốt, hắn cắn răng bắt đầu ở trong hoa huyết giảo hoạt chật hẹp hung hăng va chạm.

"A..... Không..... Không cần..... Mau dừng lại..... A a....." Khoái cảm mãnh liệt càng thêm kích thích Tống Y Nhân, hai tay nàng nắm chặt lấy chân găm trên giường, thân hình tuyết trắng bị động tác kịch liệt của Hàn Viêm mà lay động không ngừng, nàng khóc thút thít thét chói tai cầu xin.

"Vừa rồi không phải nàng cầu tướng công của nàng thao tiểu huyết của nàng sao? Hiện tại lại chịu không nổi?" Hàn Viêm cảm thấy da đầu tê dại, một loại cảm giác muốn làm hư nàng vẫn luôn tồn tại trong ý niệm của hắn.

"Còn không phải là do tiểu huyết của nàng kẹp chặt như vậy, ẩm ướt như vậy, làm cho côn thịt của tướng công không muốn đi ra ngoài" Trong mắt hắn đầy đặc tia hưng phấn, duỗi tay dùng sức đánh lên cánh hông phấn nộn của Tống Y Nhân.

Tống Y Nhân theo bản năng kêu nhỏ một tiếng, hoa huyết lại không ngừng co rút, gắt gao kẹp chặt côn thịt thô dài đang không ngừng xâm chiếm bên trong cơ thể của nàng, đồng thời hoa huyết càng ngày càng chảy ra nhiều mật dịch, làm cho côn thịt dễ dàng ra vào bên trong tiểu huyết mà không bị ngăn cản.

"Nói, tướng công thao nàng có sướng không?" Hàn Viêm vừa nói, vừa cúi đầu ngậm lấy tiểu anh đào của Tống Y Nhân, dùng sức liếm mút, phát ra những tiếng tấp tắc của nước bọt, dưới thân côn thịt vẫn như cũ, tốc độ cùng lực độ không hề giảm đi, mạnh mẽ va chạm vào hoa tâm.

"Ô a..... Không cần..... Tướng công chàng thao thiếp hảo sướng....." Cả người giống như rắn nước, không ngừng vận vẹo đong đưa, tìm đủ mọi cách cũng không thể trốn được động tác hung hăng mãnh liệt đầy kích thích của Hàn Viêm.

"Có thích tướng công thao nàng như vậy không?" Hàn Viêm thay đổi một tư thế hoan ái, ôm lấy eo nàng, dùng sức đâm vào, tựa như muốn xỏ xuyên nàng.

"A nga..... Không..... Muốn tới..... A a a....." Một tiếng thét chói tai đầy phấn khởi vang lên, cả người nàng không ngừng run rẩy, hoa huyết gắt gao giảo hoạt cắn nuốt lấy côn thịt sắp xuất tinh.

"Đều cho nàng, lại sinh thêm cho ta thêm một hài tử nữa đi" Hàn Viêm kêu lên một tiếng, gắt gao ôm lấy người nàng, một cỗ tinh dịch nóng bỏng nồng đậm bắn thẳng vào hoa tâm.

Đang ở trong cao trào, Tống Y Nhân bị tinh dịch nóng bỏng của Hàn Viêm làm cho một lần nữa cao trào mà ngất đi.

Nhìn Tống Y Nhân đang hôn mê, Hàn Viêm lặng lẽ ôm lấy nàng, cả hai cơ thể dán chặt vào nhau cùng nhau ngủ.

Trong lúc hôn mê, Tống Y Nhân không thể nghe được thanh âm lạnh nhạt của hệ thống: "Nhiệm vụ hoàn thành"

-----Ta là đường phân cách tuyến hệ thống bá đạo-----

Chờ đến khi cô tỉnh lại, đã thấy mình trở về không gian hệ thống.

Trên phiên bạch quang lại hiện lên một số tin tức:

Khế ước giả: Mẫn Dao (Trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (Không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Bộc lộ mũi nhọn

Tích phân: 6900

Tư chất: Ngàn dặm mới tìm được một

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm, hoạt sắc sinh hương, vũ trụ bùng nổ, nhiếp hồn rập tâm

Mẫn Dao lặng lẽ nhìn điểm tích phân sắp đạt tới 7000 điểm, nói cách khác, cô còn phải hoàn thành ít nhất ba bốn nhiệm vụ nữa mới gom đủ một vạn điểm tích phân.

Mà cái nhiếp hồn rập tâm kia, dùng đầu ngón chân cô cũng biết nó dùng để làm gì.

Chờ một lúc, hệ thống rốt cuộc cũng lên tiếng: "Nhiệm vụ lần này không tồi, bắt quá nhiệm vụ lần sau có chút khó khăn".

"Không lẽ lại là cổ đại?" Mẫn Dao rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

"Không sai, lần này ký chủ có năm ngày để nghỉ ngơi trước khi tiến vào thế giới nhiệm vụ mới" Hệ thống dựa vào trạng thái của Mẫn Dao mà hảo tâm đưa ra một lời đề nghị, hẳn cũng không muốn nhiệm vụ tiếp theo bị thất bại.

Mẫn Dao gật đầu đồng ý, cô không muốn cự tuyệt, cô xác thực cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: TG7 công lược vương gia hoa tâm 1

Mùa xuân, kinh thành đệ nhất phồn hoa.

Túy Mộng Các.

Tóc mây thướt tha lười biếng, hoa châm hơi nghiêng nghiêng, dung mạo tuyệt sắc, mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nơi này là đệ nhất thanh lâu ở kinh thành.

Lan Cơ, hoa khôi Túy Mộng Các, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tài sắc vẹn toàn.

Vừa biết được thân phận của khối thân thể này, Mẫn Dao liền biết được nhiệm vụ lần này rốt cuộc vì sao lại khó khăn.

Thân phận nữ tử thanh lâu ở thời cổ đại vô cùng thấp kém, với dung mạo và thân phận như vậy, Lan Cơ còn có thể hạnh phúc sao? Chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.

Lan Cơ nguyên danh là Vân Nhã Lan, năm tám tuổi, quê nhà gặp phải đại hồng thủy*, cả nhà phải lưu lạc ở bên ngoài, bởi vì kẻ mưu sinh mà phụ thân tú tài phải bán nàng cho bọn buôn người.

*Đại hồng thủy: một trận lũ lụt lớn

Cũng do dung mạo tuyệt sắc mà năm mười tuổi, nàng được Tần mục mục của Túy Mộng Các nhìn trúng, bồi dưỡng thành chiêu bài của thanh lâu.

Không ngờ Lan Cơ lại có tư chất thông minh, học đâu liền hiểu đó, mười bốn tuổi liền vang danh khắp kinh thành.

Mười lăm tuổi, bị kinh thành nổi tiếng phong lưu, Vương gia Cảnh Vương - Hiền Viên Cảnh Hoảng khai bao, mười mấy năm sau, Lan Cơ vẫn luôn đi theo hắn.

Bởi vì thân phận của Hiền Viên Cảnh Hoảng, Tần mục mục cũng không dám đắc tội với vị khách nhân thân phận cao quý này, trừ bỏ Hiền Viên Cảnh Hoảng, Lan Cơ cũng không tiếp thêm vị khách nào.

Xem đến đây, Mẫn Dao liền rõ ràng, mục tiêu công lược lần này của nàng là Hiền Viên Cảnh Hoảng, hệ thống thật đúng là cho nàng một cái vấn đề khó khăn không nhỏ.

Một cái là vương gia, một cái là kỹ nữ...Làm sao có thể đến bên nhau, hướng chi...

Hiền Viên Cảnh Hoảng dường như đã bị hoàng đế bệ hạ tứ hôn? Đối tượng lại là tam tiểu thư phủ Thừa tướng.

Mẫn Dao có một loại cảm giác, nàng sẽ phải làm tiểu tam.

Chỉ là xem hết tư liệu cả đời của Lan Cơ, nàng mới phát giác ra, toàn bộ ý tưởng của nàng có mười phần sai.

Hiên Viên Cảnh Hoảng hình như không vừa ý với cuộc hôn sự này, thậm chí ngày cử hành hôn lễ, còn chạy đến Túy Mộng Các mây mưa cùng Lan Cơ, làm tam tiểu thư phủ Thừa tướng vừa mới trở thành Cảnh Vương Phi đã bị làm trò cười cho thiên hạ.

Mà hành động của Hiên Viên Cảnh Hoảng cũng cho Lan Cơ một loại ảo giác, đó chính là nàng chiếm một vị trí nhỏ nhỏ trong lòng hắn.

Vốn dĩ đối với Hiên Viên Cảnh Hoảng chưa bao giờ dám sinh ra một cái ảo tưởng nào, thế nhưng lại yêu cầu đối phương nạp nàng làm thiếp.

Không biết vì nguyên cớ gì mà Hiên Viên Cảnh Hoảng cứ nhiên đáp ứng, có lẽ vì không hài lòng với thân thể từ của hắn, hoặc có lẽ vì thương tiếc Lan Cơ, không đành lòng để cho nàng dần dần già đi trong thanh lâu.

Tóm lại, Lan Cơ được như ý nguyện, ba ngày sau đại hôn với Hiên Viên Cảnh Hoảng, chân chính bước vào phủ Cảnh Vương.

Chuyện xưa cũng thật đơn giản, vẫn theo mô típ cũ, Hiên Viên Cảnh Hoảng cùng Cảnh Vương phi này sinh tình cảm với nhau, hai người chính thức tú ân tú ái.

Mà Lan Cơ lại trở thành trở ngại lớn nhất cho hai người, nữ tử tự mình đa tình chỉ nhận lại bạc tình của đối phương, Hiên Viên Cảnh Hoảng vì muốn làm cho Cảnh Vương phi vui vẻ, đem khế ước bán thân của Lan Cơ đưa cho nàng.

Trên đời này làm gì có nữ nhân nào sẽ để cho người nhìn trúng trượng phu của mình tồn tại. Đặc biệt là người đó còn xinh đẹp hơn mình, tài hoa hơn mình.

Cho nên kết cục của Lan Cơ không cần nghĩ cũng biết, một lần nữa, lại bị Cảnh Vương phi bán vào thanh lâu, mà thanh lâu kia so với Túy Mộng Các đều không bằng...

Từ một phương diện nào đó mà nói, bởi vì Hiên Viên Cảnh Hoảng không bận tâm, không bận tâm mới tạo thành kết cục ngày hôm nay, vận mệnh của Lan Cơ cứ như vậy mà bị đưa đẩy.

Mẫn Dao lập tức không còn một tia hảo cảm nào đối với người nam nhân này, nhưng mà nghĩ đến nhiệm vụ...

Nàng vẫn ngoan ngoãn thi hành nhiệm vụ lần này, có lẽ công lược được Hiên Viên Cảnh Hoảng sẽ là sự trả thù tốt nhất của Lan Cơ đối với hai người bọn họ.

Một cái đối với nàng nói gì nghe nấy, một cái có danh mà không có phận, cô độc sống nốt quãng đời còn lại, chính là sự trả thù tốt nhất.

Hiện tại Hiên Viên Cảnh Hoảng vừa mới bị hoàng đế tứ hôn, vài tháng nữa mới cử hành đại hôn, đối với cô đại mà nói thì đây có lẽ là không tiện nhưng đối với Mẫn Dao mà nói thì đây có lẽ lại là rất tiện.

Công lược một người nam nhân, đơn giản là từ từ tiêu diệt thân thể rồi đến tiêu diệt nhân tâm, Hiên Viên Cảnh Hoảng mấy năm nay có lẽ thực hoa tâm, bộ dáng phong lưu sớm đã vang danh khắp kinh thành, nhưng Mẫn Dao cũng không tin, vài tháng ngắn ngủi, nàng không thể bắt được nhân tâm của người nam nhân này.

-----Ta là đường phân cách tuyến Mẫn Dao hoa hoa lệ lệ-----

Đêm, ánh nến rực rỡ.

Túy Mộng Các lung linh huyền ảo, vẫn luôn ồn ào náo nhiệt.

Bởi vì địa vị của Lan Cơ có chút đặc biệt, cho nên Tần mụ mụ vì tương lai của Túy Mộng Các nên vẫn bồi dưỡng thêm vài vị thể diện xuất sắc khác, mỗi người đều đồ hai con mắt ghen ghét nhìn Lan Cơ, hận không thể kéo nàng xuống vũng bùn, cùng các nàng giống nhau, mỗi ngày mỗi tối đều phải bồi nam nhân.

Trên thực tế, Lan Cơ cũng giống như các nàng.

Chỉ là nàng chỉ phải tiếp một vị khách nhân đặc biệt mà thôi.

Có vài vị khách nhân si mê cò, vẫn luôn tìm cơ hội để cùng nàng chơi cò, bởi vì một năm trước nàng từng bộc lộ tài năng, bày ra một thế cò mà không người nào có thể phá bỏ.

Những vị khách nhân vẫn luôn tìm cách để gặp được nàng, nhưng lại ra về với hai bàn tay trắng, bởi vì Tần mụ mụ cự tuyệt không cho gặp nàng.

“Người chính là Lan Cơ? Quả nhiên như lời đồn, tài sắc vẹn toàn, đáng tiếc, đáng tiếc” Một tiếng tiếc hận thờ dài, một vị lão nhân tóc hoa râm ngồi đối diện Lan Cơ.

Một thân ăn mặc nho nhã, khí chất thi sĩ thập phần rõ ràng, lông mày cùng râu đều đã hoa râm nhưng ánh mắt lại có thần sáng ngời.

Giữa hai người bày ra một bàn cờ cẩm thạch xa xỉ tinh xảo, hắc bạch ôn nhuận, không mất đi ánh sáng.

“Lý lão tiên sinh nói đùa” Lan Cơ vẻ mặt cung kính, khiêm tốn mỉm cười, đối với lời nói đáng tiếc của vị lão nhân này, trong lòng nàng không cho là đúng, nếu nàng là thiên kim tiểu thư thì sẽ như thế nào? Vận mệnh nữ tử không phải nói thay đổi liền có thể thay đổi, nàng cũng không muốn đi làm thủ lĩnh, cứ lặng lẽ hoàn thành nhiệm vụ là được.

Hàn huyền vãi câu, Lý lão tiên sinh liền gấp không chờ nổi, muốn bắt đầu chơi cờ.

Hai người đánh qua đánh lại hơn một canh giờ, Lan Cơ vẫn như cũ duy trì lễ độ cùng khiêm tốn mỉm cười, thái độ cùng động tác không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Trái với nàng, Lý lão tiên sinh, cảm xúc thay đổi không ngừng, ngưng mi trầm tư không biết nên đi bước nào cho tốt, thái độ ban đầu bình tĩnh nhẹ nhàng nay biến thành do dự.

Bàn cờ bày biện giữa hai người sắp đến hồi phân thắng bại thì bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một trận ầm ỹ.

Một đạo thanh âm hùng hậu tràn ngập không vui: “Bổn vương muốn nhìn xem, rốt cuộc nàng ấy đang làm gì ở bên trong”.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: TG7 công lược vương gia hoa tâm 2

Thực mau, một thân huyền sắc thêu tơ vàng, đai lưng nạm ngọc không màng ngăn cản của người bên ngoài mà tiến vào.

Lan Cơ cùng Lý lão tiên sinh đều kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Một đầu đen nhánh gọn gàng được cột lại bằng một dải lụa màu trắng, vài sợi tóc tùy ý rơi trên trán, dung mạo tuấn đạt gả hảo giờ khắc này tĩnh lặng tựa như mặt hồ, lông mày lá liễu thon dài anh ninh, giống như mỹ nam bước ra từ tranh vẽ.

“Thái phó? Như thế nào lại là người?” Hắn giật mình nhìn Lý lão tiên sinh.

Lúc này, khuôn mặt tĩnh lặng tựa như mặt hồ lại đổi thành Lý lão tiên sinh.

Đại khái là bảy tám năm trước, Lý lão tiên sinh thân là thái phó của hoàng tử Hiến Viên Cảnh Hoàng, dạy dỗ thái tử cùng các hoàng tử, hiện tại Lý lão tiên sinh đã từ quan, rất nhiều năm không gặp lại học trò của mình, không nghĩ tới hiện tại có thể gặp nhưng lại là gặp dưới tình huống này.

“Ngươi không ngoan ngoãn ở trong cung, chạy tới nơi này làm gì?” Lý thái phó cau mày, bắt đầu thuyết giáo một trận.

Nhưng mà Lý lão tiên sinh lại đã quên, hiện tại Hiến Viên Cảnh Hoàng không còn là hoàng tử, mà là Cảnh Vương gia, không ở trong cung nữa mà ở chính vương phủ của mình.

“Thái phó thật là quý nhân hay quên, Bổn vương. khụ khụ, đã sớm dọn ra ngoài hoàng cung” Hiến Viên Cảnh Hoàng đánh giá bốn phía, thấy trong mắt Lan Cơ tràn ngập kinh ngạc, còn có bàn cờ ở trước mặt hai người, yên lặng trả lời vấn đề của Lý thái phó.

“Vậy ngươi cũng không nên tới những địa phương như thế này” Lý thái phó tựa hồ như không muốn bỏ qua chuyện này.

Lan Cơ trong lòng vô ngữ, lớn tuổi liền bị si ngốc sao, hiện tại một thái phó đã từ quan làm sao có quyền quản Hiến Viên Cảnh Hoàng, vừa rồi khi chơi cờ cũng không thấy Lý thái phó có khuynh hướng này.

“Học trò đã biết, Lý Tấn, còn không mau đưa thái phó trở về, sắc trời cũng không còn sớm, không sợ người nhà Lý thái phó lo lắng sao? Trên đường chú ý một chút, đưa Thái phó về nhà an toàn giúp ta” Hiến Viên Cảnh Hoàng lười cùng Lý thái phó tranh luận, đương là Vương gia, thuộc hạ cũng không ít?

Thực mau, liền có hai người tiến vào, đem Lý thái phó còn đang muốn nói cái gì đó đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lan Cơ cùng Hiến Viên Cảnh Hoàng.

“Vương gia, ngài đây là...” Lan Cơ cẩn thận tiến lên, trong lòng có chút lo lắng hỏi, Lý thái phó đều đã có tuổi, không thể chịu nổi lộn của hắn.

“Như thế nào? Nàng lo lắng cho lão bất tử kia?” Hiến Viên Cảnh Hoàng lập tức thay đổi sắc mặt, cười như không cười nhìn Lan Cơ.

Lan Cơ trong lòng hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: “Lan Cơ không dám”.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cũng không để ý đến Lan Cơ đang quỳ trên mặt đất, hần đi lại chỗ bàn cờ, nường mảy nhìn nước cờ còn chưa hạ: “Đêm hôm khuya khoắt, thế nhưng vẫn còn nhàn hạ thoải mái như vậy?”

Lan Cơ không dám lên tiếng.

Người này, không đơn giản, bên ngoài một bộ dáng hoa tâm phong lưu, lòng dạ tùy tiện vô tâm.

Nhưng lại ngấm ngấm.

“Bất quá tài chơi cờ của thái phó thật lù không ít, cư nhiên đối với một vị tiểu cô nương cũng không phân thắng bại, mà Lan Cơ, nường làm cho Bồn vương thật ngoài ý muốn, tài chơi cờ tiến bộ lên không ít” Vừa tựa hồ như cảm thán, lại vừa tựa hồ như rửa mặt mà nhìn, hần nhìn về phía Lan Cơ, ra lệnh: “Lại đây bồi Bồn vương, đem ván cờ này phân thắng bại”.

Nhận được mệnh lệnh, Lan Cơ vội vàng đứng lên tiến về phía bàn cờ.

Hiên Viên Cảnh Hoàng ngồi xuống vị trí mà Lý thái phó vừa ngồi, nhưng mà quân cờ Lý thái phó đã hạ trước đó đã rơi vào thế hạ phong, muốn thắng cũng không có khả năng.

Lan Cơ yên lặng chờ Hiên Viên Cảnh Hoàng ra lệnh tiếp.

“Lan Cơ, hôm nay, nường tựa hồ rất khiêm tốn? Vừa rồi bị Bồn vương dọa sợ sao?” Ánh mắt bắt cần đòi quét về phía người Lan Cơ đang đứng ngồi không yên.

“Lan Cơ không dám, thỉnh Vương gia chỉ giáo” Lan Cơ rũ mắt xuống nhìn bàn cờ.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cảm thấy không còn thú vị bắt lấy một quân cờ bắt đầu thương thức, trong mắt bỗng nhiên phát ra một tia hưng phấn, hần ngược lên nhìn Lan Cơ, bỗng nhiên cười quý dị: “Chúng ta liền chơi một cái thú vị đi”.

“Thỉnh Vương gia chỉ giáo” Thái độ trước sau như một, cung kính không kiêu ngạo không siểm nịnh, không a dua không câu dẫn.

“Nga, Lan Cơ làm sao vậy? Trở nên lãnh đạm với Bồn vương, Bồn vương có điểm không kịp thích ứng” Hần hí híp mắt, ánh mắt ngờ vực đánh giá Lan Cơ.

Lan Cơ không nói một lời, ánh mắt trước sau như một vẫn đặt trên bàn cờ, lông mi rung rinh như cánh bướm chớp chớp.

“Không sao, lát nữa, nếu ta thắng, buổi tối ngày hôm nay nường phải nghe lời ta, nếu nường thắng, Bồn vương sẽ đáp ứng nường một yêu cầu” Hiên Viên Cảnh Hoàng nói xong, bang một tiếng, tùy ý đặt một quân cờ lên bàn cờ.

Lan Cơ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bàn cờ. Vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: TG7 công lược vương gia hoa tâm 3

Vốn thế cờ đã nghiêng về một phía nhưng lại chỉ vì một quân cờ tùy ý này của hần mà từ từ biến thành sinh.

Lan Cơ trong lòng vô cùng phức tạp, nường không tin đây là mèo mù vớ cá rán, Hiên Viên Cảnh Hoàng cái tra nam này, so với tưởng tượng của nường còn phức tạp hơn nhiều, xem ra kế hoạch của nường cần phải thay đổi.

Nước đi của Lan Cơ ôn hòa, lấy phòng thủ làm chủ đạo, tiến công vừa ổn định lại vừa chu toàn, thế cục chặt chẽ, không để lộ sơ hở.

Nước đi của Hiên Viên Cảnh Hoàng lại quý dị, tựa như tùy ý nhưng lại trùng điệp bầy rập, tràn ngập tử khí, không chú ý một chút liền sẽ bị rơi vào thế chết.

Nước đi cuối cùng, Lan Cơ thập phần gian nan, vốn là nường sẽ thắng, nhưng hiện tại thế cục đã bị Hiên Viên Cảnh Hoàng xoay chuyển hoàn toàn.

Chỉ là ván cờ này bắt buộc phải phân thắng bại, Hiên Viên Cảnh Hoàng chỉ cần hạ một nước nữa liền có thể thắng.

“Nga, Bồn vương thắng” Hiên Viên Cảnh Hoàng vuốt vuốt cằm, ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chằm vào Lan Cơ.

Trái tim hưng hăng nhảy dựng, Lan Cơ cúi đầu xuống, ngữ khí cung kính nói: “Lan Cơ tùy ý Vương gia xử trí”.

“VẬY NÀNG...” Ngẩng khi dừng một chút, Hiền Viên Cảnh Hoàng lộ ra vẻ mặt suy tư, tựa hồ như đang suy xét nên xử trí như thế nào mới tốt, trong mắt hần bỗng nhiên hiện lên một tia bạch quang, tựa hồ như đã nghĩ ra một trò chơi thú vị nào đó: “Không bằng chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi”.

“Thỉnh Vương gia phân phó” Lan Cơ rũ mắt xuống nhìn bàn cờ, yên lặng đánh giá Hiền Viên Cảnh Hoàng, hần còn có một khuôn mặt khác mà không muốn người biết đến.

“Rất đơn giản, liền chơi trò kéo búa bao đi, người thua sẽ phải uống ba ly rượu” khuôn mặt “xinh đẹp” tràn ngập hứng thú. □□□Sao cứ như tả một bé thụ xinh đẹp vậy, trước đó là lông mày lá liễu bây giờ lại là xinh đẹp.

Nào biết Lan Cơ về mặt ngượng nghịu: “Này,..... Lan Cơ ngu dốt, thỉnh Vương gia chỉ giáo”.

“Kéo búa bao mà nàng cũng không biết?” Hiền Viên Cảnh Hoàng tròn mắt nhìn nàng.

Nàng lắc đầu, đích xác là Lan Cơ không biết chơi trò này, nàng chỉ chơi những trò chơi phong nhã nhĩ nhĩ, những trò chơi dân gian đường phố, nàng đâu có được tiếp xúc qua.

“Rất đơn giản, kéo búa bao, hai bên cùng ra, đá khắc kéo, kéo khắc bao, bao khắc đá, rất nhanh liền phân thắng bại” Hiền Viên Cảnh Hoàng trong lòng có chút vô ngữ, đem quy tắc của trò chơi nói cho Lan Cơ một lần.

Lan Cơ gật gật đầu: “Đa tạ Vương gia dạy bảo, Lan Cơ đã biết”.

Nàng sẽ không nói, trò chơi này nàng vốn đã biết từ lâu.

“Vậy bắt đầu đi” Hiền Viên Cảnh Hoàng cười cười.

“Kéo búa bao”.

.....

Cuối cùng, Hiền Viên Cảnh Hoàng cũng được như ý nguyện, đem Lan Cơ chuốc say, hần đương nhiên biết tửu lượng của Lan Cơ không tốt, cho nên mới nghĩ ra kế sách này.

Nhìn Lan Cơ cả mặt ửng hồng, ánh mắt mông lung thủy nhuận, bởi vì say rượu mà ghé vào bàn cờ.

Hiền Viên Cảnh Hoàng duỗi tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, ánh mắt ôn nhu như nước, giọng nói hạ thấp nhu hòa: “Bảo bối ~ nàng uống say rồi”.

“Không...Ta không say” Lan Cơ lắc đầu nguầy nguậy, muốn làm cho bản thân thanh tỉnh, nhưng mà càng lắc lại càng mơ hồ.

Nhìn ánh mắt mông lung không hề có tiêu cự của nàng, Hiền Viên Cảnh Hoàng cười nhẹ một cái: “Bảo bối ngoan~ hôm nay nàng có chuyện không vui sao? Ai chọc nàng sinh khí?”

Lan Cơ quay mặt đi, ủy khuất nhìn hần, giọng nói mềm mại tràn ngập ủy khuất: “Là Lý Tử Văn.....”

Nghe thấy tên này, nét cười trên mặt Hiền Viên Cảnh Hoàng chợt ngưng lại, Lý Tử Văn, nhi tử duy nhất của đương triều Thừa Tướng, hần ta là ca ca của vị hôn thê của hần. Một lúc lâu sau, Hiền Viên Cảnh Hoàng lại tươi cười, chỉ là ý cười không đạt đến đáy mắt: “Hần như thế nào lại chọc bảo bối sinh khí?”

“Ô ô.....” Lan Cơ bỗng nhiên ô ô khóc, thút tha thút thít nói: “Hần nói, hần muốn ta bồi hần ngủ.....Còn nói, người sẽ lập muội muội của hần làm thê, khi đó người sẽ không cần ta nữa, ô ô ô.....”

Nàng khóc rất thương tâm, giống như hoa lê đài vũ, vài giọt nước mắt đọng lại trên khuôn mặt ngây thơ làm cho người nhìn muốn tiến lại che chở.

“Hần còn nói cái gì?” Hiền Viên Cảnh Hoàng duỗi tay ra, lau đi vệt nước mắt đọng lại trên mặt nàng, hiện tại hần cần phải tra hỏi nàng toàn bộ.

Lan Cơ thút tha thút thít, nức nở nói: “Hần nói, người phúc khí bây giờ mới được muội muội của hần gả cho người làm thê, ô ô ô.....”

Nói xong, nàng lại khóc lớn.

Hiền Viên Cảnh Hoàng trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, lại cảm thấy lời của Lý Tử Văn thật buồn cười, hần đường đường là Vương gia, hoàng thân quốc thích, muội muội của hần ta mới là người có điềm phúc khi được gả cho hần.

Khóc lóc một hồi lâu, Lan Cơ hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hần, tay nhỏ nắm chặt vạt áo của hần, ủy khuất nói: “Người sẽ không cần ta nữa phải không? Nếu muội muội của Lý Tử Văn không phải là người trời sinh mệnh phụng hoàng, người sẽ không cưới nàng ta phải không?”

Nghe thấy lời này của Lan Cơ, Hiền Viên Cảnh Hoàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Trời sinh mệnh phượng hoàng?”

“Đúng vậy, hần nói, muội muội của hần, tương lai sẽ là đương kim Hoàng Hậu, cho nên người không cưới được nàng.” Lan Cơ lẩm bẩm.

Trong lòng Hiên Viên Cảnh Hoàng bỗng nhiên dậy sóng, ký ức nhiều năm trước bỗng nhiên ùa về.

Hần còn nhớ năm đó hần mới hơn mười tuổi, trong lúc vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa phụ hoàng và quốc sư, trong suốt quá trình đều nhắc đến mệnh cách trời sinh mệnh phượng hoàng, người nào có thể cưới được nữ nhân có mệnh cách này, nhất định sẽ làm Hoàng đế.

Trước khi tiên hoàng băng hà, từng phái rất nhiều người đi tìm vị nữ tử có mệnh cách này nhưng mà lại không nhận được tin tức gì.

Hiện giờ hần lại tra ra được một mảnh mồi. ...Nhị ca của hần, cũng chính là đương kim thánh thượng bây giờ, vừa mới tứ hôn cho hần, mà vị hôn thê của hần lại là người có khả năng trời sinh mệnh phượng hoàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào nữ nhân ngốc nghếch đang ngủ trong lòng của hần.Nàng quả nhiên vô cùng ngốc nghếch?

Nếu nàng không nói chuyện này cho hần, hần tuyệt đối sẽ không thích vị hôn thê của hần, thậm chí còn sinh ra bài xích với nàng ta, đơn giản vì nàng ta là người mà nhị ca tứ hôn cho hần.

Hiện tại. Hần lại phải suy ngẫm lại một lần nữa, có nên tiếp tục liên hôn với phủ Thừa tướng hay không?

Lan Cơ chậm rãi chìm vào giấc mộng nhưng nàng vẫn rõ ràng tâm tư trong lòng của Hiên Viên Cảnh Hoàng, làm gì có nam nhân nào lại không mơ tưởng tới vị trí kia, huống chi khoảng cách giữa Hiên Viên Cảnh Hoàng và vị trí kia lại rất gần.

Nàng chỉ là.Hạ một ván cờ mà thôi.Thắng thì nhiệm vụ sẽ tự nhiên hoàn thành, còn thua thì cũng không quan trọng, nàng hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc.

-----++++-----

WARNING (Chuyên mục rắc thính, còn thính có thorn hay không thì editor không biết): Ba chương đầu chỉ có nước lã mà thôi, ngay cả một vụn thịt cũng không có, còn vài chương sau, TMD nhà nó, thật là vô ngữ. Các bạn trẻ nào mà da mặt mỏng thì không nên đọc tiếp a, editor khuyên một câu thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: TG7 công lược vương gia hoa tâm 4

Buổi sáng ngày hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng, Lan Cơ nằm trong lòng ngực của Hiên Viên Cảnh Hoàng dần dần tỉnh dậy.

Cảnh Vương gia vốn nổi tiếng phong lưu khắp kinh thành, đêm qua lại tá túc ở thanh lâu, điều này vốn là một điều rất đổi bình thường, nhưng nếu suy đi nghĩ lại thì lại cảm thấy rất nực cười. Mỗi lần hần qua đêm ở bên ngoài, đều sẽ tá túc ở sương phòng của Lan Cơ, thói quen quen thuộc này đủ để Lan Cơ ảo tưởng mà thỏa mãn.

Yên lặng chăm chú quan sát dung nhan khi ngủ của Hiên Viên Cảnh Hoàng, Lan Cơ hơi nghiêng đầu, cúi xuống hôn nhẹ lên má của hần, nhìn nam nhân lớn lên soái khí đang ngủ thật giống như nhìn cảnh đẹp ý vui.

Nàng dự định sau khi hôn trộm hần xong sẽ yên lặng rời giường.

Nhưng một bàn tay hữu lực đầy nam tính bỗng nhiên ôm lấy eo nàng, đem cả người nàng hướng lại phía giường, trong nháy mắt, nàng liền bị hần đè ở dưới thân.

“Vương gia.” Trái tim nhỏ bé của nàng vô cùng hoảng hốt, vẻ mặt khẩn trương nhìn ánh mắt thập phần thanh tỉnh của Hiên Viên Cảnh Hoàng.

“Lan Cơ dậy thật sớm, tối hôm qua nàng say rượu, hại Bồn vương phải chiếu cố nàng cả một đêm” Hiên Viên Cảnh Hoàng hí mắt cười, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve gương mặt của Lan Cơ, cảm xúc non mềm nhẵn mịn không khỏi làm cho hần cảm thấy có chút luyến tiếc, không nỡ rời xa.

“Lan. ... Lan Cơ kinh sợ.Thình Vương gia tha tội.” Lan Cơ trên mặt tràn đầy kinh hoàng cùng mờ mịt, nàng nhớ ra thân phận còn đang mang tội của mình, lại bị Hiên Viên Cảnh Hoàng đè ở dưới thân.

“Nga, khẩn trương như vậy làm gì? Bồn vương cũng đâu có ý trách phạt nàng” Hiên Viên Cảnh Hoàng khẽ cười nói, trên thực tế, hần nói ra những lời này chỉ vì muốn thử nàng mà thôi, hần muốn biết rốt cuộc nàng có còn nhớ những gì nàng nói sau khi say rượu không?

Ngón tay thon dài từ trên mặt nàng từ từ chậm rãi đi xuống, xẹt qua đôi môi phấn nộn khẽ nhếch lên, vuốt ve chiếc cổ trắng nõn thon gọn ưu nhã,..... Bởi vì chật vật mà vật áo bị xốc xéch lộ ra một mảnh da thịt trắng ngần.

Thân thể của Lan Cơ bởi vì động tác nhẹ nhàng thong thả của Hiên Viên Cảnh Hoảng mà không ngừng run rẩy, một bàn tay hơi lạnh đem vật áo của nàng hé mở ra, để lộ ra một mảnh bồng đào trước ngực, bàn tay đó lại không ngừng vuốt ve ma sát, kích thích nàng từng đợt run rẩy cùng khẽ ngâm nga: “Vương gia.....”

“Ha ha, nàng muốn gì?” Nói xong, hắn cúi đầu xuống, hai bàn tay to cố định lấy hai bàn tay nhỏ của nàng ở trên đỉnh đầu, hắn vùi đầu vào bên cổ nàng không ngừng gặm cắn liếm mút chiếc tai mẫn cảm, rồi lại kéo xuống chiếc cổ trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo, đầu lưỡi ấm nóng giống như có ma lực không ngừng tác oai tác quái, khiến cho cả người Lan Cơ giống như bị hỏa thiêu, nàng không ngừng vận vẹo thân thể, muốn chạy trốn khỏi sự không chế của Hiên Viên Cảnh Hoảng nhưng lại bị hắn chế trụ, chỉ có thể bất lực kêu ra tiếng: “Àn a..... Vương gia..... A không..... Đừng..... Đừng liếm nơi đó..... Ân a a a.....”

Không biết từ khi nào, Hiên Viên Cảnh Hoảng đã cách chiếc áo mỏng manh hôn lên hai đóa hồng mai trước ngực, đầu lưỡi linh hoạt uốn lượn vòng quanh, dùng sức liếm mút.

Hắn buông lỏng hai tay đang chế trụ hai tay của Lan Cơ ra, rồi di chuyển xuống dưới cầm lấy hai luồng bồng đào no đủ đang dựng thẳng đứng, mạnh mẽ vuốt ve, dùng ngón tay trở mạnh mẽ nghiền nát tiểu hồng mai, đầu lưỡi bắt đầu thay đổi, vờn ra liếm mút tiểu hồng mai còn lại.

“Ân a a..... Không cần..... Ân a ân a..... Không cần mút..... A a.....” Gương mặt nàng đỏ ửng, cả người mềm nhũn như nước, hai chân kẹp chặt không ngừng ma sát, nơi riêng tư nữ tính ở giữa hai chân đã sớm lấy lợi không dám nhìn.

Hiên Viên Cảnh Hoảng nhả tiểu hồng mai ra, hai luồng bồng đào no đủ ở trước ngực dựng thẳng đứng, tiểu hồng mai ướt đầm nở rộ đội lớp áo mỏng manh vờn lên phía trước, tạo nên một hương vị đậm đà.

“Nga, thật đáng thương, đầu vú đã ngạnh thành như thế này rồi” Một tiếng vài xé rách, Hiên Viên Cảnh Hoảng đem tầng sa mỏng trên người nàng kéo xuống, hai luồng bồng đào no đủ trắng nõn lập tức bật ra trước mắt hắn, tiểu hồng mai ương ngạnh ướt đầm sáng lấp lánh, nhìn thực mê người.

“Thơm quá.....” Hắn cúi đầu xuống ngậm lấy một viên tiểu hồng mai, há to miệng dùng sức hút vào, tạo nên những âm thanh tầm tã, hai tay cũng không nhàn rỗi, bắt lấy một bên bồng đào no đủ, vuốt ve dè dặt xoa nắn, tạo ra đủ mọi loại hình dạng.

“Ách a..... Vương gia..... Lan Cơ muốn.....” Lan Cơ khó có thể cưỡng lại sự đùa bỡn của Hiên Viên Cảnh Hoảng, dưới thân đã sớm ướt đầm, hoa huyết giữa ngày không thôi chủ động cọ xát ma sát côn thịt thô to cứng rắn của hắn.

Hiên Viên Cảnh Hoảng thấy nàng bị trệu ghẹo thành bộ dáng dâm đãng, bàn tay to duỗi ra hướng về phía hạ thân của nàng tìm tòi nghiền cứu, có chút ngoài ý muốn khi chạm phải đũng quần ướt đầm: “Uớt lợi hại như vậy, thật dâm đãng, đói khát”

“A..... Vương gia..... Cho ta..... Ân a..... Úc.....” Lan Cơ kẹp chặt bàn tay của hắn đang mân mê nơi riêng tư bí mật của nàng, nàng chủ động nâng mông lên ma sát hoa huyết, từng trận khoái cảm lan truyền khắp toàn thân.

“Thật thiếu tao” Bị bộ dáng cầu hoan của nàng kích thích, Hiên Viên Cảnh Hoảng trực tiếp cách lớp quần mỏng manh hung hăng ấn lên cánh hoa, ngón tay đẩy hai cánh hoa ra, tìm kiếm hoa hạch huyết sung ẩn giấu bên trong, cứ như vậy cách vài dẹt mỏng manh, mượn sự thô ráp của vài dẹt mà xoa nắn ấn xuống, vừa nhanh lại vừa mạnh mà ma sát.

“A a..... Vương gia.....” Cả người của nàng giống như bị điện giật, không ngừng run rẩy, khoái cảm tích lũy trong cơ thể nhiều đến mức muốn bùng nổ, hoa hạch bị xoa nắn mà sưng to, hoa huyết chảy ra từng đợt từng đợt mật dịch, lỏng ướt một bàn tay của Hiên Viên Cảnh Hoảng.

Liền ở thời điểm Lan Cơ sắp đạt đến cao trào, Hiên Viên Cảnh Hoảng bỗng nhiên rút ngón tay ra.

Cảm giác hư hỏng muốn lấp đầy bỗng nhiên đánh úp lấy người Lan Cơ, hoa huyết không chịu nổi, đặc biệt khó chịu, hận không thể bị côn thịt lớn hung hăng cắm vào ngay lập tức.

“Ô ô..... Lan Cơ thật khó chịu..... Vương gia..... Cho ta.....” Nàng khóc thút thít thỉnh cầu.

“Cho nàng? Cho nàng cái gì?” Hiên Viên Cảnh Hoảng đem quần trong đã bị làm ướt đầm của nàng cởi ra, hoa huyết ướt đầm lấy lợi liền bại lộ ngay trước mắt hắn, cửa huyết phấn nộn không ngừng co rút phun ra từng đợt từng đợt mật dịch, một cảnh dâm mỹ thực mê người.

“Ô ô..... Vương gia..... Thao ta..... Dùng sức thao ta..... A a.....” Lan Cơ khóc lóc kêu ra tiếng.

Hiên Viên Cảnh Hoảng rút cuộc cũng không thể nhịn được thêm nữa, đem nàng nằm quỳ trên giường, mông nhếch lên cao, hai ngón tay hung hăng cắm vào hoa huyết, chỉ nghe thấy “Phụt” một tiếng, hắn cảm thấy hoa huyết giao hoạt ôn nhuận không ngừng co rút, gắt gao cắn nuốt hai ngón tay của hắn.

“Ách a..... Vương gia..... Người động đi..... Ô ô.....” Thấy hắn không có dấu hiệu muốn động, Lan Cơ cảm lòng không được vận vẹo cánh mông, làm cho hoa huyết chủ động phun ra nuốt vào hai ngón tay.

“Tiểu dâm phụ thiếu thao” Hiên Viên Cảnh Hoảng gầm nhẹ một tiếng, bang một tiếng, đánh mạnh lên cái mông, đồng thời hai ngón tay ở bên trong hoa huyết cũng bắt đầu trừu cảm, bắt chước động tác ra vào của côn thịt, mỗi lần cắm vào đều dùng sức cắm vào nơi sâu nhất.

“Úc a..... Ân ân a a.....” Dục vọng được thỏa mãn, Lan Cơ ngẩng cao cổ lên, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ dâm mãnh, hạ thân càng dùng sức đóng đưa, đón hòa động tác thọc vào rút ra của đối phương, những tiếng phụt phụt cùng với tiếng nước nhộn nhạo của nước phát ra, một cảnh vốn đã dâm mãnh nay lại biến thành dâm đẳng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng nhân cơ hội này nhét thêm một ngón tay nữa vào, ba ngón tay nương theo mật dịch không ngừng cuộn cuộn chảy ra, dùng sức thọc vào rút ra, ngón tay mang theo một chút vết chai sạn đôi đủ mọi loại góc gách ma sát vách thịt mẫn cảm cơ khát.

“A a a..... Thật thoải mái..... Ách a a..... Vương gia..... Cẩm Lan Cơ thật thoải mái..... Úc a a.....” Lan Cơ giống như bị trúng xuân dược, hưng phấn kêu lớn.

Hiên Viên Cảnh Hoàng hít mắt lại, hưởng thụ cảm giác hoa huyết lây lội gắt gao cắn nuốt ba ngón tay của hắn, không chịu rời bỏ, cánh mỏng kiểu đỉnh gọi tình vẫn luôn vận vẹo đóng đưa, còn thịt dưới thân đã sớm ương ngạnh như muốn nổ tung, hận không thể thay thế ba ngón tay, hưng hăng trườn cắn hoa huyết của nàng, sau đó thao chế tiểu tạo hóa này.

Nhưng mà lúc này, hắn thật muốn hảo hảo đùa bỡn nàng một phen.

Trong quá trình chọc vào rút ra, ngón tay vô tình chạm phải khối thịt non mềm, khiến cho Lan Cơ thét lớn một tiếng, cả người không ngừng run rẩy.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cười cười, ba ngón tay ra vào chậm dần, lòng ngón tay dọc theo nếp gấp của vách thịt mà tiến hành nghiền nát tìm kiếm, đồng thời ngón tay cái cũng tìm đến hoa hạch huyết sung đang dựng thẳng đứng, hưng hăng dùng sức ấn một cái, vết chai mỏng trên lòng ngón tay hưng hăng ma sát hoa hạch huyết sung.

“Úc không..... A a..... Không cần..... A a a.....” Lan Cơ cả người cứng đờ, tiểu huyết toan trường vô cùng lập tức bắt đầu run rẩy, đồng thời khối thịt non mềm ở bên trong hoa huyết bị ngón tay của hắn hưng hăng ấn mạnh một cái, dùng sức nghiền nát.

“A a.....” Cả người nàng giống như bị điện giật, không ngừng run rẩy, hoa huyết không ngừng co rút, mật dịch giống như một trận sóng thần không ngừng trào ra, cả người mềm nhũn như một vũng bùn ngã xuống giường, tứ chi tê liệt, căn bản không còn sức lực để chống đỡ.

Hiên Viên Cảnh Hoàng rút ba ngón tay dính đầy mật dịch ra, hoa huyết bị lấp kín lập tức phun ra một đại sóng mật dịch, đệm giường dưới thân đều bị nàng làm cho ướt đầm một mảng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng coi bỏ vương bản dưới thân, còn thịt thô dài đỏ tím sung to đang chờ phát động.

Lật người Lan Cơ lại, đem hai chân thon dài trắng nõn mở rộng ra, cửa huyết phần non ướt đầm lập tức bại lộ ngay trước mắt hắn, Hiên Viên Cảnh Hoàng nào có thể nhẫn nhịn được thêm nữa, gầm nhẹ một tiếng, còn thịt nhắm ngay cửa động câu hồn, nương theo mật dịch trong suốt, hưng hăng dùng sức cắm vào bên trong.

Lan Cơ hít thở một hơi, hoa huyết nháy mắt bị còn thịt lấp đầy, cảm giác hoàn toàn khác với khi bị ba ngón tay của hắn chơi.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cũng thoải mái thở ra một hơi, hắn không nghĩ tới, hoa huyết lại khẩn trí ướt át như vậy, hạ thân đình động một cái, còn thịt bắt đầu trườn cắn, ra vào bên trong hoa huyết, mỗi một lần đều hưng hăng cắm vào rồi lại nhanh chóng rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: TG7 công lược vương gia hoa tâm 5

“Ân ân a a..... Hảo thâm..... A ân..... Thật thoải mái a..... Ân a a..... Vương gia cẩm Lan Cơ thật thoải mái a.....”.

Trong phòng, nữ nhân kiều mị dâm đẳng kêu rên, hai chân trắng nõn thon dài đặt trên vai rộng lớn của nam nhân, hoa huyết non mềm ở giữa hai chân đáng thương hề hề nghênh đón sự chà đạp của còn thịt thô dài.

Cửa huyết phần non căng chặt co rút, nam căn đỏ tím to dài đang không ngừng xâm chiếm nơi sâu nhất bên trong hoa huyết, nhanh chóng thọc vào rút ra, hưng hăng va chạm, đỉnh quy đầu hưng hăng nghiền nát hoa tâm.

“A a..... Điềm nhẹ a..... Ân ân a a.....” Lan Cơ bị cẩm cho đến mức dâm thủy chảy ròng ròng, rên rỉ không thôi, hoa huyết sung trường vô cùng, địa phương giao hoan giữa hai người một mảnh lây lội nhóp nhóp, khu rừng đen tuyền đều bị dâm thủy làm cho ướt đầm.

“Ân, vừa rồi không phải còn nói Bốn vương cẩm nàng thực thoải mái sao?” Hiên Viên Cảnh Hoàng nghe thấy thanh âm dâm đẳng của người ở dưới, nhìn không được túm lấy hai chân của nàng đang đặt trên vai hắn, hưng hăng va chạm. “Tiểu dâm nhi, nói, muốn Bốn vương thao nàng như thế nào?”.

“A a a..... Muốn a.... Muốn Vương gia hung hăng dùng sức thao ta.....Ân ân a a.....” Cả người không ngừng tích lũy khoái cảm, dưới thân từng đợt từng đợt sóng triều ập tới, làm cho nàng khó chịu không thôi.

“Tiểu dân nhi, trời sinh chính là để cho nam nhân thao” Hiên Viên Cảnh Hoàng nheo nheo hai con mắt, nghiêng đầu nhìn hai chân thon dài trắng nõn trên vai, hẳn không kìm được vươn đầu lưỡi liếm láp phía bên trong đùi.

“A a..... Không cần a.....” Hoa huyết không ngừng co rút, thiếu chút nữa làm cho Hiên Viên Cảnh Hoàng bắn ra.

“Muốn bầm gầy Bồn vương sao?” Hắn cắn răng gặm nhẹ một tiếng, mang theo sự trừng phạt, bắt đầu mãnh liệt dùng sức thao chết nàng, liên tục thao loạn vài trăm cái, làm cho Lan Cơ bắt đầu không tiếp thu nổi.

“A ô..... Không cần..... A a..... Chịu không nổi..... Ô ô..... Vương gia..... Ân a a a.....” Trong quá trình thọc vào rút ra, nàng đã hai lần cao trào, chính là Hiên Viên Cảnh Hoàng lại không có ý định dừng lại cũng như giảm tốc độ, mà ngược lại, lại càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhanh, nàng có chút nghi ngờ mình có bị hắn thao chết không?.

Hiên Viên Cảnh Hoàng bỗng nhiên ngừng lại, Lan Cơ liền thở phào nhẹ nhõm, cho rằng đối phương đã bỏ qua cho nàng, chỉ là đối phương lại buông hai đùi nàng ra, rút côn thịt ra khỏi hoa huyết, từ bên trong hoa huyết chảy ra một cổ mật dịch trong suốt.

Trong nháy mắt, Lan Cơ cảm thấy hoa huyết hư không muốn lấp đầy, ngay tại thời điểm nàng cho rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Hiên Viên Cảnh Hoàng lại lật người nàng lại, để cho nàng quỳ bò trên giường, chiếc mông tuyết trắng đầy đặn nhếch cao lên, hai chân tách ra, hoa huyết ướt đầm lấy lộ chảy ra một cổ mật dịch đậm mĩ.

“Nàng không chịu nổi thì Bồn vương cũng đành chịu” Hắn nói xong, côn thịt lại một lần nữa xô xuyên qua hoa huyết, lần này bởi vì có một lượng lớn mật dịch làm chất bôi trơn, côn thịt thô dài thẳng tiến vào sâu bên trong mà không hề gặp trở ngại.

“A.....” Đinh quy đầu sung to chạm vào nơi mẫn cảm, Lan Cơ thét chói tai, cả người không ngừng run rẩy, lại đạt tới cao trào một lần nữa.

“Tiểu nhân nhi, thật là mẫn cảm a” Hiên Viên Cảnh Hoàng khẽ cười một tiếng, côn thịt thô dài chậm rãi nghiền nát hoa tâm, một tay khác của hắn di chuyển xuống phía dưới, dùng lại ở nơi giao hợp của hai người.

Bàn tay to bị ướt đầm không ngừng sờ soạng vuốt ve hoa huyết, đồng thời hoa huyết bị bàn tay to của hắn sờ soạng vuốt ve mà run rẩy một trận: “Vương gia.....Ách a.....Đừng chạm vào nơi đó a....”.

“Đừng chạm vào nơi nào?” Hiên Viên Cảnh Hoàng tà ác hỏi, bàn tay to càng thêm tùy ý vuốt ve mọi góc gách của hoa huyết, tìm đến hoa hạch huyết sung, dùng hai ngón tay xoa nắn, nhéo nhéo vài cái, còn lòng bàn tay đẩy vết chai sạn thì không ngừng ma sát, cọ xát hoa huyết.

“A a a..... Vương gia a a..... Không được..... Đừng chạm vào nơi đó.....” Thân thể Lan Cơ run rẩy lợi hại, nàng cảm thấy cả người như sắp muốn đi tiểu.

Thẳng đến khi đem hoa hạch huyết sung đưa đến mức sung to, Hiên Viên Cảnh Hoàng mới véo mạnh một cái, giống như muốn đem Lan Cơ đẩy vào nước đường cùng, không còn một lối thoát.

“A a a.....” Hoa huyết không ngừng co rút, không ngừng run rẩy, một lượng lớn mật dịch lại một lần nữa phun ra.

Hiên Viên Cảnh Hoàng nhân lúc Lan Cơ đang cao trào, đâm chọc mười cái rồi mới gặm lên một tiếng, đinh quy đầu thả lỏng, lỗ nhỏ trên đỉnh nắm phóng ra một lượng lớn tinh dịch trắng đục phun thẳng vào nơi sâu nhất của Lan Cơ.

“Ân a a...” Bị một cổ tinh dịch đánh úp, Lan Cơ cả người run run, thân hình xơ lụi ngã nằm ra giường, trong miệng vô ý thức phát ra những tiếng rên rỉ, hai chân không còn sức lực để quỳ bò nữa.

Sau khi phát tiết xong, Hiên Viên Cảnh Hoàng ngã đề lên người nàng, hai mắt híp lại, hai tay lưu luyến vuốt ve da thịt non mềm.

Một hồi hoan ái, Lan Cơ cảm thấy cả người mệt mỏi, không còn sức lực, chỉ một lòng một dạ muốn đi ngủ, thể nhưng hai bàn tay tà ác của đối phương lại không ngừng rong ruổi trên người nàng, hơn thế nữa, côn thịt của Hiên Viên Cảnh Hoàng lại không hề có ý định rút ra khỏi hoa huyết của nàng, hỗn hợp tinh dịch cùng mật dịch bị chặn ở bên trong, nàng có chút không thoải mái.

“..... Vương gia..... Ân a.....” Nàng vươn tay nhỏ ra, muốn đẩy Hiên Viên Cảnh Hoàng đang đè trên người nàng ra, thể nhưng đối phương lại càng thêm quán chặt lấy nàng, cố ý dùng lồng ngực cứng rắn đè ép cọ xát thân hình mảnh mai của nàng.

Hai gò bồng đào tuyết trắng bị đè ép thành đủ loại hình dạng, tiểu anh đào mẫn cảm bị cọ xát mà sung to vài phần, Lan Cơ khẽ kêu sườn ngấm nga, thân thể nhu nhược, không còn sức lực cần bản không thể thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

“Không cần..... Vương gia..... Đừng.....” Cảm nhận được nam căn đang chôn trong cơ thể của mình đang dần sung lên, kết hợp với tinh mật dịch ở bên trong hoa huyết làm cho hoa huyết toan trướng vô cùng, Lan Cơ cảm thấy có chút sợ hãi, nàng không thể chịu nổi sự xâm chiếm của đối phương thêm một lần nữa.

“Không cần? Không cần cái gì?” Bàn tay to của Hiên Viên Cảnh Hoàng lại một lần nữa tìm đến nơi hai người kết hợp, nơi đó ướt nhẹp lấy lấy, hắn lại

một lần nữa tìm đến hoa hạch huyết sung, dùng ngón tay cái treu đùa, đùa bỡn.

“A..... Không cần..... Ô ô..... Vương gia..... Đừng chạm vào nơi đó a.....”

Lan Cơ lại một lần nữa rơi vào bẽ dục, cả người không ngừng run rẩy, nàng có thể cảm nhận được hoa huyết của nàng đang không ngừng gắt gao cắn nuốt lấy côn thịt của Hiên Viên Cảnh Hoàng, hơn nữa bụng nhỏ lại cực kỳ căng trướng, vì thế nàng chỉ có thể bắt lực cầu xin, nếu còn bị Hiên Viên Cảnh Hoàng kịch liệt thao loạn một hồi nữa, nàng thật sự không thể chịu nổi.

Hiên Viên Cảnh Hoàng không đáp lại lời nàng, chỉ nhìn bộ dáng bắt lực cầu xin của Lan Cơ, côn thịt đang cắm ở bên trong hoa huyết cũng không có động tác gì, chỉ như cũ nhẫn nại cắm ở nơi đó.

Thế nhưng hai tay lại không khách khí chà đạp hai gò bồng đào cùng hoa môi và hoa hạch, thậm chí lực độ đùa bỡn càng ngày càng mạnh.

Không bao lâu sau, bị hai bàn tay của Hiên Viên Cảnh Hoàng đùa bỡn, Lan Cơ liền cao trào một lần nữa.

“A a a.....” Hai chân nàng duỗi thẳng, hoa huyết mãnh liệt co rút, phun ra một cổ đại mật dịch hòa lẫn vào tinh mật dịch trước đó, lại một lần nữa bị côn thịt chặn lại, bụng nhỏ càng ngày càng căng trướng.

Sau khi cao trào, Lan Cơ cảm thấy cả người cực kỳ khó chịu, nàng muốn côn thịt của hắn rút ra khỏi cơ thể nàng, làm cho toàn bộ chất lỏng ở bên trong chảy ra, sau đó lại một lần nữa bị côn thịt cắm vào, giống như lúc trước hung hăng mãnh liệt thao túng nàng.

Thế nhưng Hiên Viên Cảnh Hoàng lại bất động, cho dù nàng có vận vẹo thân thể quăn lẩy hắn, hắn cũng không chịu nhúc nhích, Lan Cơ lập tức ô ô khóc: “Vương gia..... Lấy ra đi..... Lan Cơ thực khó chịu..... Ô ô.....”

“Nàng muốn Bồn vương lấy ra cái gì a? Nơi nào của Lan Cơ cảm thấy khó chịu?” Hiên Viên Cảnh Hoàng ánh mắt tràn đầy tà ác, duỗi tay ra lau khô nước mắt trên mặt nàng.

Nàng đỏ ửng cả mặt: “Côn thịt của Vương gia đâm vào phía dưới của Lan Cơ, thực sự rất khó chịu”.

Hắn nheo mắt lại: “Thì ra là tiểu huyết của nàng khó chịu, mau, nói lại một lần nữa cho Bồn vương, dùng những lời lẽ dâm dăng, may ra Bồn vương còn suy xét đến yêu cầu của nàng”.

“Là côn thịt thô to của Vương gia cắm vào tiểu huyết của Lan Cơ, làm cho Lan Cơ thực sự rất khó chịu..... Ô ô..... Bên trong tiểu huyết thực sự rất căng trướng..... Thật muốn bị côn thịt thô to của Vương gia hung hăng thao loạn a..... Thao hư tiểu huyết của Lan Cơ.....” Lan Cơ không màng xấu hổ nói ra những lời này, âm thanh kiều mị cùng dâm dăng, ngay cả nàng nói xong còn không chịu nổi, huống chi Hiên Viên Cảnh Hoàng lại là một nam nhân tinh lực dồi dào.

Tìm nàng đập “Thịch thịch” khi nhìn vào ánh mắt dần sâu thẳm đến đáng sợ của Hiên Viên Cảnh Hoàng, cảm nhận được côn thịt chôn trong hoa huyết sung trướng vài phần, chỉ cảm thấy ngày hôm nay mình có khả năng sẽ bị đối phương thao chết trên giường.

“Đây chính là do nàng nói” Hiên Viên Cảnh Hoàng gầm nhẹ ra một câu, cắn răng đem côn thịt đang bị hoa huyết cắn nuốt rút ra, sau đó lật người nàng lại, tách hai chân của nàng ra, tận mắt chứng kiến huyết khẩu phần nộn không ngừng co rút, chậm rãi chảy ra một lượng lớn hỗn hợp tinh mật dịch, dính đầy lên khăn trải giường, Lan Cơ thoải mái, rên rỉ ra tiếng, cảm giác thoải mái giống như sau khi đi giải quyết nỗi buồn*.

Giải quyết nỗi buồn*: Chắc chỗ này nhiều bạn có thể cảm nhận được, đang lúc mắc ***, trước khi bước vào phòng vệ sinh thì nhìn mặt nhăn như đít khi, sau khi bước ra khỏi phòng vệ sinh thì nhìn mặt phê như phê cần.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: TG7 công lược vương gia hoa tâm 6

Hiên Viên Cảnh Hoàng vươn hai ngón tay ra, vói vào bên trong tiểu huyết, dùng hai ngón tay kéo hỗn hợp tinh mật dịch ra, cho đến khi bên trong hoa huyết tràn ngập một cổ mật dịch trong suốt mới, hắn mới rút hai ngón tay ướt đẫm ra, bắt đầu đùa bỡn hao hạch huyết sung cùng hoa môi phần nộn.

“Ướt cũng thật mau, nhiều thủy như vậy” Hiên Viên Cảnh Hoàng nhìn chăm chăm vào nơi chân tâm của Lan Cơ cùng với một mảnh hỗn độn ở dưới thân nàng, chớp mũi hít ngửi hương vị hoan ái ái muội cùng ngọt ngào của dâm dịch.

“Ách a..... Vương gia..... Ân a..... Mau tiến vào..... Ô a.....” Hoa huyết hư không muốn lấp đầy, làm sao có thể chịu đựng được sự khiêu khích, tra tấn của Hiên Viên Cảnh Hoàng, Lan Cơ nâng cao cổ, vận vẹo thân thể mềm mại, rên rỉ cầu hoan.

“Vương gia..... Ân a a..... Mau dùng côn thịt to cắm vào a..... Lan Cơ muốn... Ách a.....” Nàng rên rỉ nửa ngày cũng không thấy Hiên Viên Cảnh Hoàng phản ứng, thậm chí ngón tay đang đùa bỡn hoa huyết cũng rút ra. Lan Cơ liền ưỡn khuỷu nhìn hắn, hai chân dài trắng nõn càng ngày càng mở rộng

hết cỡ, cố gắng để lộ ra hoa huyết lây lị, huyết khẩu phần nộn ướt đầm cùng hoa hạch huyết sung ra trước mắt Hiền Viên Cảnh Hoàng, nhìn qua cực kỳ dâm nĩ.

Nhìn nàng bộ dáng dâm đẳng cầu hoan, Hiền Viên Cảnh Hoàng có chút nguy hiểm, nheo nheo hai con mắt, tà ác nói: “Thật là thiếu tao, mới như vậy đã gấp không chờ nổi? Có phải rất muốn côn thịt to của Bồn vương hung hăng thao loạn tiểu huyết của nàng phải không? Có phải rất muốn Bồn vương thao chết nàng phải không?”.

“Muốn.... Vương gia mau dùng côn thịt to thao chết Lan Cơ.....Đem tiểu huyết của Lan Cơ cầm hũ.....” Lan Cơ càng thêm hưng phấn vận vẹo cái mông.

Hiền Viên Cảnh Hoàng tươi cười tà ác: “Thật là thiếu tao hóa dâm đẳng, muốn côn thịt to phải không.... Rất đơn giản, chỉ cần nàng tự làm cho mình cao trào, Bồn vương liền thỏa mãn nàng”.

Nghe thấy lời nói đầy tính chân thật, đáng tin của Hiền Viên Cảnh Hoàng, Lan Cơ càng ngày càng kiều suyễn, ánh mắt mê mang, rên rỉ nói: “Vương gia.....Lan Cơ không biết a.....”.

“Không biết? Lấy hai tay đưa bốn hai vú, sưng trướng như vậy, nàng thực sự không muốn xoa xoa sao?” Hiền Viên Cảnh Hoàng lộ ra vẻ mặt hưng phấn, khi nhìn thấy Lan Cơ dựa theo lời hắn nói mà làm, càng thêm hưng phấn hơn.

Lan Cơ dùng chính hai bàn tay nhỏ của mình vuốt ve xoa nắn hai gò bồng đào đầy đặn, cảm thụ ánh mắt nóng bỏng của Hiền Viên Cảnh Hoàng, cả người nàng giống như bị dục hóa thiêu đốt, hoa huyết lây lị không ngừng chảy ra dâm dịch.

“Nga, cứ như vậy, dùng miệng ngậm lấy núm vú, thật là thiếu tao” Hiền Viên Cảnh Hoàng hai mắt đỏ ngầu, mặc dù hắn rất muốn cắn lấy nơi đó, thế nhưng khi nhìn thấy Lan Cơ tự đưa bốn chính mình, hắn lại nhịn xuống, so với hắn tự làm thì nhìn nàng tự làm còn kích thích hơn nhiều.

Lan Cơ dùng hai tay nâng hai gò bồng đào lên, tiểu anh đào hồng hồng diễm diễm lập tức thẳng đứng, nàng chờ một chút, cúi đầu xuống, đem một bên tiểu anh đào ngậm vào trong miệng, một loại cảm giác khó tả lập tức thổi quét toàn thân, thẳng đến khi hai tiểu anh đào đều được chiếu cố, mới kiều suyễn phun ra.

“Thực tốt, bây giờ, lại sờ sờ tiểu huyết ướt đầm, dùng ngón tay cắm vào bên trong, hung hăng cắm vào bên trong tiểu huyết, thẳng đến khi cao trào thì mới thôi. Đến lúc đó, Bồn vương sẽ dùng côn thịt to để khen thưởng nàng” Hiền Viên Cảnh Hoàng nói xong, côn thịt sưng to thô dài ngay lập tức dựng thẳng đứng dụ hoặc mời mọc Lan Cơ.

“A..... Vương gia..... Cho ta.....” Lan Cơ bất lực rên rỉ, nàng nhìn thấy côn thịt thô to kia, trong đầu lập tức tràn ngập hình ảnh bị Hiền Viên Cảnh Hoàng hung hăng thao loạn, hoa huyết càng ngày càng hũ không, nhưng nàng chỉ có thể dựa theo lời hắn nói mà làm, vờn một tay nhỏ ra, sờ soạng giữa hai chân, bàn tay nhỏ lập tức trở nên ướt đầm.

“Ách a..... Thật thoải mái.....” Ba ngón tay non mịn cắm vào bên trong tiểu huyết, bắt chước động tác ra vào của côn thịt mà triu cầm, tiếng nước dâm nĩ không ngừng vang lên, nàng khép chặt hai chân lại như muốn trốn tránh ánh mắt như lang như hổ của Hiền Viên Cảnh Hoàng.

“Mở hai chân ra, Bồn vương muốn nhìn, muốn biết nàng như thế nào tự đưa bốn chính mình” Hiền Viên Cảnh Hoàng ra lệnh, nhìn chăm chăm vào bộ dáng dâm đẳng tự an ủi của Lan Cơ, hắn thật sự hận không thể lập tức dùng côn thịt thao chết nàng.

“A a..... Vương gia..... Ân ân a a..... Thực thoải mái..... Ân a..... Lan Cơ tự cầm chính mình thực thoải mái a..... A a a..... Bên trong hảo khăn hảo ướt.....” Lan Cơ thuận theo ý hắn mà mở hai chân ra, ba ngón tay trắng nõn không ngừng thọc vào rút ra, ra ra vào vào bên trong hoa huyết phần nộn, một cỗ mặt dịch trong suốt từ bên trong hoa huyết trào ra, tưới ướt đầm cả bàn tay của nàng.

Nàng không hề cố kỵ, kêu rên kiều suyễn, thẳng đến khi đem Hiền Viên Cảnh Hoàng dục hóa đốt người. Hắn hận không thể cấp án tử hình cho nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vưu vật, trời sinh câu dẫn nam nhân, tự đưa bốn chính mình mà cũng có thể cháy ra nhiều thủy như vậy”.

“Ân a... Vương ra mau dùng sức cầm Lan Cơ a.... Tiểu huyết hảo ướt hảo khăn a... A a... Côn thịt to cầm Lan Cơ thật thoải mái, thật sướng a.... Chảy thật nhiều thủy a.... Ân ân a a....” Lan Cơ ảo tưởng chính mình đang bị Hiền Viên Cảnh Hoàng dùng côn thịt thô to nhanh chóng thọc vào rút ra, ra ra vào vào bên trong hoa huyết của nàng, càng nghĩ hoa huyết càng cảm giác ngứa ngáy không thôi, dâm dịch chảy ra càng ngày càng nhiều.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lan Cơ, Hiền Viên Cảnh Hoàng làm sao mà không rõ nàng đang ảo tưởng cái gì? Hắn lập tức cảm thấy côn thịt ở phía dưới như sắp bạo phát, hai mắt đỏ ngầu gầm nhẹ một tiếng: “Thiếu tao hóa, Bồn vương nhịn không được”.

Hắn thô bạo cầm lấy bàn tay đang đưa bốn hoa huyết của Lan Cơ rút ra, côn thịt ở dưới thân lập tức vọt thẳng vào bên trong cửa huyết chật hẹp ướt nhẹp, hung hăng cắm vào, chỉ nghe thấy “Phụt” một tiếng, toàn bộ côn thịt thô dài đã đi vào bên trong hoa huyết.

“A a...” Hoa huyết bỗng nhiên bị côn thịt thô dài nóng bỏng đột kích, cả người nàng lập tức run rẩy một trận, trực tiếp cao trào một lần nữa.

Thế nhưng Hiền Viên Cảnh Hoàng lại không cho nàng hưởng thụ dư vị cao trào, sau khi cắm vào, lập tức thô bạo, hung hăng mãnh liệt thọc vào rút ra: “Thao chết nàng, tiểu dâm đẳng. Muốn bị nam nhân thao nàng như vậy phải không? Bồn vương lập tức thao chết nàng”.

“A.... Vương gia..... Ân a a..... Mau mau thao chết Lan Cơ a..... Úc..... Ân ân a a.....” Cả người Lan Cơ không ngừng lay động theo động tác của Hiền Viên Cảnh Hoàng, khung giường không ngừng rung lắc phát ra những âm thanh kéo kệt, nàng nói chuyện có chút lộn xộn, chẳng sợ hoa huyết bị Hiền Viên Cảnh Hoàng làm hũ, nàng chỉ một lòng một dạ muốn ép khô hắn, muốn bị hắn thao chết.

Côn thịt thô dài không ngừng thọc vào rút ra, mỗi một lần rút ra lại mang theo một chút mị thịt hồng hồng đo đo ở bên trong cùng với một lượng lớn mật dịch, hai viên tinh hoàn không ngừng “Bạch bạch” va chạm vào hoa môi, hần tà ác cười nói: “Nếu như những nam nhân kia nhìn thấy bộ dạng dâm đẳng này của nàng, còn có thể cảm thấy nàng băng thanh ngọc khiết được hay không? Chỉ sợ bọn họ đều sẽ như ta, đều muốn đùa bỡn đại vú của nàng, đều muốn dùng côn thịt thao hư tiểu huyết của nàng”.

Nói xong, côn thịt lại hung hăng đâm mạnh vào hoa tâm.

“A.....Lan Cơ.....Chỉ cần Vương gia a.....Ân a a....” Lan Cơ nghe thấy lời nói của hắn, tưởng tượng đến cảnh chính mình bị những nam nhân khác đùa bỡn, dùng côn thịt của bọn họ thao loạn tiểu huyết của nàng, hoa huyết nhịn không được gắt gao co rút.

“Hừ, quả nhiên là tiểu tao hóa, nghe thấy bị nam nhân khác chơi, tiểu huyết liền lập tức trở nên gắt gao giáo hoạt” Hiền Viên Cảnh Hoàng cắn răng, hung hăng cắm vào tiểu huyết chật hẹp, hần tự nhiên rất rõ ràng phản ứng sinh lý của Lan Cơ, lại tưởng tượng đến cảnh nàng nằm dưới thân người nam nhân khác cầu hoan, trong ngực liền xuất hiện một cỗ lửa giận, hần chỉ có thể bá đạo chiếm hữu nàng, cứ như thế từ lúc bắt đầu đến bây giờ cũng đã ba năm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: TG7 công lược vương gia hoa tâm 7

Nha hoàn đứng ở ngoài cửa vốn định đi vào hầu hạ Lan Cơ rồi giường nhưng lại nghe thấy thanh âm rên rỉ từ phía bên trong phòng truyền ra, không cảm được đỏ bừng cả mặt, vội vàng chạy mất.

Hai người ở bên trong phòng điên loạn đảo phượng* cả một buổi sáng, làm cho Lan Cơ ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới dậy.

Điên loạn đảo phượng*: ý chỉ chuyện phòng the vô cùng kịch liệt.

Còn Hiền Viên Cảnh Hoàng thì đã sớm rời khỏi Túy Mộng Các, Lan Cơ tự nhiên cũng rõ ràng, hần hần là đã đi kiểm chứng chân tướng sự việc kia, nếu không phải bởi vì nàng bồi hần cả một buổi sáng, chỉ sợ hần đã sớm rời khỏi nơi này.

Nàng thực mong chờ đến cảnh Hiền Viên Cảnh Hoàng tra ra chân tướng sự tình.

Nguyên do cũng rất đơn giản, muội muội của Lý Tử Văn là Lý Tử Toàn, sinh ra vào một thời gian đặc biệt, mà người sinh ra trong thời gian này sẽ trời sinh mệnh phượng hoàng.

Nhưng mà Lý Tử Toàn kia cũng không hần là Lý Tử Toàn?

Thông qua hệ thống, nàng phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị, vị kia, chân chính trời sinh mệnh phượng hoàng sớm đã chết.

Mà hiện tại chiếm lấy thân xác của Lý Tử Toàn cũng chỉ là một cái u hồn.

Giả làm người trời sinh mệnh phượng hoàng, nếu để cho Hiền Viên Cảnh Hoàng tra ra được, không biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Người xuyên không thực đúng là không có chỗ để dung thân, tuy rằng nàng cũng là một người trong số đó, nhưng mà hoàn cảnh lại khác nhau một trời một vực.

Lan Cơ sẽ làm cho Hiền Viên Cảnh Hoàng không tra ra được chân tướng chuyện này quá sớm, mọi chân tướng đều phải chờ đến hồi kết mới vạch trần thì mới có hiệu quả.

Mọi chuyện đúng như nàng dự đoán, sau khi rời khỏi Túy Mộng Các, Hiền Viên Cảnh Hoàng lập tức cho người tra xét bát tự của Lý Tử Toàn, đến khi nhận được kết quả, trên mặt hần tràn đầy bất mãn đối với cuộc hôn sự này, lại ngày ngày tìm đến thanh lâu, lấy điểm này che mờ đôi mắt của hoàng đế.

Mà Lan Cơ cũng mượn cơ hội này, cả ngày dính lấy Hiền Viên Cảnh Hoàng, với thân thể non trẻ mỹ lệ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm gì có nam nhân nào ngu ngốc cự tuyệt.

Làm cho khắp con hẻm ngõ phố đều đồn đãi, Cảnh Vương hàng đêm ở Túy Mộng Các sênh ca, bị hoa khôi Lan Cơ hút hồn, chỉ sợ Cảnh Vương phi tương lai sẽ bị ghẻ lạnh.....

Mỗi người đều có bản tính bất quai, thích xem náo nhiệt, đặc biệt là các vị phu nhân đại thần, thiên kim tiểu thư.

Mà lời đồn thường sẽ bị thổi phồng, có một đồn mười, cuối cùng thẳng đến một ngày, lời đồn này bị truyền đến tai của Lý Tử Toàn đã trở thành, bởi vì chi nữ phủ Thừa tướng lớn lên xấu xí cho nên Cảnh Vương gia mới bị hoa khôi của Túy Mộng Các mê hoặc, làm cho choáng váng, thậm chí trong tương lai Cảnh Vương sẽ rước Lan Cơ vào cửa..... bla bla bla.

Là một người xuyên không, làm sao không thể không tò mò chuyện này?

Cho nên hiện tại ở Túy Mộng Các, Lan Cơ đang nhìn Lý Tử Toàn, nữ nhân nam trang xông vào phòng nàng, thực ra chuyện này đối với nàng cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Nếu có người hỏi nàng vì sao có thể nhận ra được người đó là Lý Tử Toàn thì nàng sẽ trả lời, Lý Tử Toàn là thân muội muội của Lý Tử Văn, dung mạo tất nhiên sẽ có phần tương tự, huống chi ngay cả nam nữ mà nàng cũng không phân biệt được thì.....

“Người chính là hoa khôi Lan Cơ của Túy Mộng Các?” Lý Tử Toàn nhìn chăm chăm, không hề chớp mắt vào nữ tử tuyệt sắc giai nhân trước mặt, ngữ khí không giấu được có chút thương tiếc.

Lan Cơ gật gật đầu, doanh doanh cười: “Xin hỏi công tử là....”

“Khụ khụ....Bổn....Bổn công tử họ Lý, tự liền một cái Huyền Tự” Lý Tử Toàn ho khan vài tiếng để che giấu.

“Vậy, xin hỏi Lý công tử, đột nhiên xông vào khuê phòng của Lan Cơ, nếu như bắt gặp những thứ không nên thấy thì đến lúc đó nên xử lý như thế nào cho phải?” Lan Cơ cười cười ưu nhã nhìn Lý Tử Toàn, thanh âm cuối cùng lại vô cùng câu nhân, ánh mắt quyến rũ phủ kín một tầng hơi nước, nếu để nam nhân khác nhìn thấy, quả thực là câu hồn đoạt phách.

Lý Tử Toàn ngốc lảng tại chỗ nhìn Lan Cơ, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại một nửa, nàng đã có thể lý giải, vì sao đại ca nhà nàng cùng Hiên Viên Cảnh Hoảng lại mê luyến Lan Cơ đến như vậy.

Lan Cơ nhìn thấy ánh mắt si mê của Lý Tử Toàn, trong lòng không cảm được thờ dãi, nàng mới chỉ dùng một chút nhiếp hồn rập tâm với Lý Tử Toàn, vậy mà đối phương đã không màng đến vấn đề giới tính, dùng ánh mắt si mê nhìn nàng.

Nhưng mà.....Như thế này cũng không tồi, Lan Cơ gọi lên một mặt tươi cười, ánh mắt xoáy sâu vào con ngươi của Lý Tử Toàn, gia tăng nhiếp hồn rập tâm.

Lan Cơ có chút tà ác thâm nghĩ, nếu Hiên Viên Cảnh Hoảng phát hiện ra Vương phi tương lai của hần thích thương một nữ nhân, không biết hần sẽ có cái biểu tình gì? Hơn nữa người đó lại còn trở thành tình địch của hần, chuyện này quả thực là.....

Lan Cơ biết mấy ngày nay, ban ngày Hiên Viên Cảnh Hoảng cũng không có thời gian để đến Túy Mộng Các cho nên nàng mới nắm chặt cơ hội này, bởi Lý Tử Toàn cùng nhau đánh đàn, chơi cờ, nói chuyện nhân sinh....

Thời điểm Lý Tử Toàn rời khỏi Túy Mộng Các còn đối với Lan Cơ ý niệm không muốn rời xa, hận không thể ngủ lại ở chỗ này, chính là nàng ta không có biện pháp, nàng ta bắt buộc phải rời đi....Mà chuyện quan trọng nhất chính là, nàng ta không thể để lộ thân phận nữ nhi trước mặt Lan Cơ....Nếu không.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: TG7 công lược vương gia hoa tâm 8

Chỉ là chuyện này làm sao có thể không truyền đến tai của Hiên Viên Cảnh Hoảng. Thanh lâu vốn là nơi thị phi, có rất nhiều người không vừa mắt đối với Lan Cơ, thêm mắm dặm muối bàn tán, không quản thật giả, truyền bá ra ngoài.

Cho nên đến thời điểm Hiên Viên Cảnh Hoảng nhìn thấy một thân hình nhỏ gầy, diện mạo na ná giống với Lý Tử Văn ở bên trong phòng của Lan Cơ, hơn nữa còn ở nơi đó cả ngày, Hiên Viên Cảnh Hoảng không cảm được sinh khí, trong ngực như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Chờ đến khi hần phản ứng lại, hần mới kinh ngạc phát hiện ra chính mình đang phẫn nộ, lòng bàn tay không cảm được toát mồ hôi lạnh, một loại cảm giác mất khống chế làm cho hần cảm thấy thập phần sợ hãi.

“Mau tra cho ta, nam nhân hôm nay ở trong phòng của Lan Cơ là ai?” Hần bình tĩnh ra lệnh cho ám vệ, thân là Vương gia làm sao không có đặc quyền này.

Thực mau, ám vệ liền báo cho hần một tin giật mình, nam nhân ở trong phòng của Lan Cơ chính là vị Vương phi tương lai của hần, Lý Tử Toàn.

Hiên Viên Cảnh Hoảng nhú nhú mày, cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị, Lý Tử Toàn thân là thiên kim tiểu thư, như thế nào lại giả trang nam nhân đi đến thanh lâu, như thế này còn ra cái thể thống gì?.

Nhưng mà, Lan Cơ cùng với nàng ta ở trong phòng cả ngày, không biết đã nói với nhau những gì?

Hiên Viên Cảnh Hoảng không tin quan hệ giữa nàng ta và Lan Cơ chỉ là hảo hảo tỷ muội, hẳn là người hoàng thất, từ nhỏ tới lớn chứng kiến không ít cảnh nữ nhân lừa gạt, ra tay tàn độc đối với những người khác.

Cho nên hẳn hoài nghi, Lý Tử Toàn là muốn gây phiền toái hoặc là cảnh cáo Lan Cơ.

Buổi tối, Hiên Viên Cảnh Hoảng lại đi đến Túy Mộng Các, Lan Cơ đã tắm rửa sạch sẽ, một khắc nhìn thấy Hiên Viên Cảnh Hoảng, liền lập tức trở nên vui mừng hơn hờ đi đến bên cạnh hắn.

Hiên Viên Cảnh Hoảng từ trên mặt nàng không nhìn ra cái gì, hẳn cho rằng mấy ngày nay Lan Cơ vẫn luôn quấn lấy hắn là bởi vì hắn sắp lập thê, cho nên nàng mới câu dẫn hắn, muốn ôm chặt đùi của hắn.

Đối với hành động chủ động của mỹ nhân, thân là nam nhân thì làm sao có thể cự tuyệt được?

“Nghe nói hôm nay nàng cùng với người khác cùng nhau ở trong phòng ngủ người cả ngày?” Hắn đánh đòn phủ đầu đặt ra câu hỏi, thanh âm tựa như không để ý, giống như đang vu vơ hỏi một chút chuyện vụn vặt.

“Dạ, vị công tử kia thật thú vị, nếu Vương gia nhìn thấy hắn, nhất định ngài cũng sẽ thích hắn” Lan Cơ tươi cười diễm mỹ, Lý Tử Toàn thân là người xuyên không, đối với thể nhân cổ đại lạc hậu tự nhiên rất thú vị, mà cũng vì sự thú vị này mà sau khi tổ chức hôn sự, Hiên Viên Cảnh Hoảng mới dần dần thích Lý Tử Toàn.

Hiên Viên Cảnh Hoảng nằm nghiêng người trên giường, hai mắt nhắm lại: “Thú vị? Bỏ vương không thích nam nhân, Bỏ vương thích.giống như nàng, tuyệt sắc giai nhân.”

Hắn dùng một tay kéo Lan Cơ vào lòng, hai cánh tay cường tráng ôm chặt lấy nàng, đầu cúi xuống kề sát vào cổ nàng nói ra những lời đường mật, hơi thở nóng rực không ngừng phun ra, làm cho một mảnh tuyết trắng trên cổ nhiễm hồng.

Hơi thở nóng rực của nam nhân bao vây lấy cổ của Lan Cơ, làm cho nàng cảm thấy cả người mềm nhũn, bụng nhỏ một trận bủn rủn, nghĩ đến cảnh Hiên Viên Cảnh Hoảng thô bạo tùy ý thọc vào rút ra, nơi nào đó ở giữa hai chân không ngừng chảy ra mật dịch.

“Vương gia.” Nàng kẹp chặt hai chân, thanh âm kiều mị mềm mại, ánh mắt ma mị phủ kín hơi nước, khuôn mặt ửng hồng một mảnh.

Thấy nàng lộ ra thần sắc mê người, Hiên Viên Cảnh Hoảng làm sao lại không rõ sự miễn cảm của nàng?

Một tay thâm nhập vào váy của nàng, tách hai chân đang kẹp chặt ra, không chút do dự chạm vào đũng quần ướt át, ngón tay đột nhiên ấn vào nơi riêng tư của Lan Cơ, mạnh mẽ nghiền nát.

Hắn khẽ cười ra tiếng: “Như vậy liền ướt? Chính là Bỏ vương còn chưa có làm gì, ban ngày Lý công tử không thỏa mãn được nàng?”

“.....Vương gia, Lan Cơ cùng Lý công tử....cũng không có.....a.....” Nàng sắc mặt ửng hồng kiều diễm giải thích, nơi riêng tư lại bị ngón tay dâm loạn của hắn đùa bỡn, làm cho nàng nói chuyện bị đứt quãng, Lan Cơ chủ động ưỡn ngực cọ sát lồng ngực cứng rắn của Hiên Viên Cảnh Hoảng, thẳng đến khi hai tiểu anh đào bị quần áo cọ sát mà găng gượng nở rộ.

“Roạt” một tiếng, quần trong cùng váy ngoài theo động tác của Hiên Viên Cảnh Hoảng mà bị xé rách, ngón tay hắn tùy ý đùa bỡn hoa huyết ướt át, ngón tay trở đột nhiên đâm vào cửa huyết chật hẹp phẫn nộ, chầm rãi ra vào bên trong u kính, hắn cười nhẹ nói: “Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng ngày người cả ngày, hẳn không đem quần áo trên người nàng xé rách, hung hăng thao loạn nàng sao?”

“Ách a.....Vương gia, người phải tin tưởng Lan Cơ.....Lý công tử.....Là quân tử.....Hắn chưa từng có những hành động cử chỉ vô lễ với Lan Cơ.....A..... Vương gia, nhẹ một chút.....” Nơi sâu nhất bên trong u kính dâng lên một cổ khoái cảm ngứa ngáy khó chịu, mật dịch trong suốt vẫn luôn theo ngón tay của Hiên Viên Cảnh Hoảng mà chảy ra bên ngoài, làm ướt một mảnh váy còn ở dưới mông. Hiên Viên Cảnh Hoảng lại không hề đáp ứng yêu cầu của nàng, gia tăng tốc độ cán quấy, làm loạn bên trong tiểu huyết, tiếng nước nhóp nhép không ngừng truyền đến bên tai Lan Cơ kết hợp cùng với hương vị ngọt ngào của tinh dịch làm cho căn phòng trở nên dâm nhiễm.

Lan Cơ trên người quần áo không chỉnh tề nằm trong lòng của Hiên Viên Cảnh Hoảng, váy dài bị xé rách lộ ra hai chân thon dài trắng nõn trơn mịn, nơi riêng tư cấm địa lại bị một ngón tay của nam nhân đùa bỡn, thọc vào rút ra.

“Ân, hừ, quân tử? Cho nên nàng mới không được thỏa mãn?” Hiên Viên Cảnh Hoảng cười như không cười, từ những lời nói của Lan Cơ, dường như nàng còn chưa phát hiện ra, ngày hôm nay, người cùng nàng ngủ người cả ngày ở trong phòng là nữ tử giả nam tử, nhưng mà nghĩ đến cảnh nàng cùng với một nam nhân xa lạ tiếp xúc thân mật, hẳn cảm thấy cả người vô cùng khó chịu, giống như bị mắc xương cá ở cổ họng.

“Vương gia..... Lan Cơ không có....” Đột nhiên bị đồ oan, Lan Cơ cảm thấy ủy khuất không thôi, nàng biết đây đều là Hiên Viên Cảnh Hoảng cố ý, cố ý nhục nhã nàng, nhưng mà cũng không sao, nàng phải hảo hảo phối hợp với hắn.

“Không có? Mới bị nam nhân thoáng chạm qua, tiểu huyết liền ướt lợi hại như vậy, ngày thường câu dẫn không ít nam nhân còn chưa đủ sao? Tựa như Bộ Binh Thượng Thư mới nhậm chức, tựa như Tân Khoa Trạng Nguyên.....Còn có cái hảo hảo nhi tử của đương triều Lý Thừa Tướng, cũng bị nàng mê hoặc, thích uống trà không thích ăn cơm” Hiên Viên Cảnh Hoảng càng nói càng bốc hỏa, hẳn không thể khống chế được lửa giận trong lòng ngực, trên tay lại càng ra sức thô bạo, trực tiếp dùng ba ngón tay hung hăng đâm vào tiểu huyết, sau đó mạnh mẽ thọc vào rút ra.

Lan Cơ bị động tác thô bạo của hắn làm cho dâm thủy giàn giụa, không ngừng rên rỉ, ánh mắt mơ hồ nhìn đôi con ngươi lạnh lùng, tàn bạo của Hiên Viên

Cảnh Hoàng, nàng kiều duyên rên rỉ, vì chính mình mà biện giải: “Ô a... Lan Cơ...Chỉ yêu Vương gia.....A.....”

Đừng cho rằng Hiền Viên Cảnh Hoàng là người phong lưu, ăn chơi trác táng mà không làm chính sự, trên thực tế, năm hấn mười lăm tuổi đã bắt đầu ra chiến trường đánh giặc, nghe nói hấn thiên phú dị bẩm, tuổi còn nhỏ mà đã dụng binh như thần, tiên hoàng khi còn sống vô cùng ưu ái hấn, năm mười sáu tuổi hấn được đặc cách phong làm Cảnh Vương.

Ngôi vị hoàng đế vốn sẽ dành cho hấn, thế nhưng năm hấn mười tám tuổi, tiên hoàng bỗng nhiên băng hà, bởi vì trước khi băng hà, tiên hoàng vẫn chưa lập Thái tử mà khi đó Hiền Viên Cảnh Hoàng lại đang trấn giữ ở biên quan xa xôi, cho nên Hoàng Đế đương triều mới có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế bỏ trống này.

Cũng may mà năm đó, Hiền Viên Cảnh Hoàng còn quá trẻ, bị thu giữ binh quyền nhưng cũng không có ý định tạo phản, nhàn hạ làm một cái Vương gia.

Thậm chí vì để qua mắt Thánh Thượng mà bắt đầu trầm mê vào tửu sắc, năm hấn hai mươi tuổi, toàn bộ góc gạch trong kinh thành đều đồn đãi Cảnh Vương là cái phong lưu, hoa tâm, mà bút tích này cũng không thiếu một phần của đương kim Thánh Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: TG7 công lược vương gia hoa tâm 9

Thái Hậu lại là muội muội của Lý Thừa tướng và cũng là mẫu hậu ruột của đương kim Hoàng thượng, cho nên Hiền Viên Cảnh Hoàng đương nhiên sẽ chán ghét người Lý gia.

Hoàng đế sở dĩ muốn biểu muội của hấn gả cho Hiền Viên Cảnh Hoàng cũng chỉ vì muốn biểu muội của hấn sẽ thay thế hấn giám thị Hiền Viên Cảnh Hoàng, mà sau khi tứ hôn xong, sẽ không có ai hoài nghi dụng tâm của hấn, mà chỉ có thể nói rằng đương kim Thánh thượng là người khoan dung độ lượng.

Hiền Viên Cảnh Hoàng nhìn chăm chăm vào Lan Cơ đang nằm trong lòng hấn mà kiều duyên, lại nghe thấy lời nói của nàng, nội tâm tràn ngập lửa giận thực mau biến thành dục hỏa.

Ngón tay ở bên trong hoa huyết nhanh chóng thọc vào rút ra, nam căn ở dưới thân ngẩng cao đầu chọc vào mông của nàng, côn thịt nóng hừng hực nhanh chóng làm cho nàng cả người mềm nhũn tựa như một bãi xuân thủy.

Lan Cơ thực mau bị ngón tay của Hiền Viên Cảnh Hoàng làm cho cao trào, nàng cả người xơ lụi ghé vào ngực của hấn, dưới thân hoa huyết phun ra một cổ đại mật dịch trong suốt tưới ướt đầm mảnh váy ở dưới thân cùng y phục của Hiền Viên Cảnh Hoàng.

Hiền Viên Cảnh Hoàng đang định coi bỏ vương bận trên người, hảo hảo thao luyện Lan Cơ một phen thì cửa bỗng nhiên bị người gõ “Cốc cốc”.

Lan Cơ hoảng sợ, vội vàng đem mặt chôn vào trong ngực của Hiền Viên Cảnh Hoàng, cũng may phía trên còn hảo hảo, tuy rằng phía dưới thập phần đầm nỉ.

Cửa bị gõ không đến vài cái, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, Lan Cơ kinh hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nam nhân đang xông vào thế nhưng lại là Lý Tử Văn, cả người hấn không ngừng nghiêng ngả, bước chân lão đảo, ánh mắt mê mang, khuôn mặt ửng hồng, hiển nhiên là say rượu, trong miệng lại không ngừng lặp đi lặp lại một tiếng “Lan Cơ”, nếu là ngày thường, hấn sẽ không dám tự tiện xông vào khuê phòng của nàng.

Nàng liếc mắt nhìn sắc mặt đã trầm lắng như mặt hồ của Hiền Viên Cảnh Hoàng, trong lòng liền kêu lên một tiếng không ổn, Lý Tử Văn này chỉ sợ hôm nay sẽ gặp vận đen, đang thời điểm hảo hảo làm cho người ta cao hứng lại bị người khác đánh gãy.

Hạ nhân đứng ở ngoài cửa liền vội vàng xông vào lôi Lý Tử Văn ra nhưng lại bị sắc mặt đen thui cùng một tiếng hô “Cút” của Hiền Viên Cảnh Hoàng dọa sợ, lập tức cúi đầu xuống nhìn đất, không dám lộn xộn.

“Cút ra ngoài, đóng cửa lại, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào” Hiền Viên Cảnh Hoàng lạnh lùng ra lệnh.

Lan Cơ khó hiểu nhìn hấn, không biết Hiền Viên Cảnh Hoàng định đánh cái chủ ý gì?

Hai tên hạ nhân lập tức nghe lời, ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng, sau đó đóng chặt cửa lại.

Hiền Viên Cảnh Hoàng đem Lan Cơ đặt lên giường, đứng dậy đi về phía Lý Tử Văn đang nằm sõng soài trên mặt đất giống như một bãi bùn nhão.

Trong lòng Lan Cơ cảm thấy có chút bất an khi nhìn thấy sắc mặt thâm trầm của Hiền Viên Cảnh Hoàng, không biết từ nơi nào, Hiền Viên Cảnh Hoàng lấy ra một đoạn dây thường, động tác thô bạo đem Lý Tử Văn cột chặt vào ghế.

Ngay tại thời điểm Lan Cơ cho rằng Hiền Viên Cảnh Hoàng sẽ ngược đãi Lý Tử Văn thì hấn bỗng nhiên đem chén trà trên bàn hất vào khuôn mặt

ững đồ của Lý Tử Văn.

Bị một chén nước lạnh tạt thẳng vào mặt, Lý Tử Văn liền rùng mình một cái, đầu tựa hồ như đã thanh tỉnh một chút, hắn mới phát hiện ra mình đang bị trói ở trên ghế, ánh mắt thấp phần phần nộ nhìn vào kẻ đầu sỏ gây ra tội này, chỉ mà ánh mắt vừa ngước lên liền nhìn thấy Lan Cơ ngồi ở trên giường cách chỗ hắn không xa, hắn lại trở nên mê luyến, ánh mắt si mê.

“Lan Cơ cô nương,” Lý Tử Văn về mặt si mê, cũng không chú ý tới ánh mắt dần lạnh thấu xương của Hiên Viên Cảnh Hoàng.

“Lý công tử lúc này vẫn nên ngậm miệng, kéo không đến lúc nữa hô to lại mạng người khác kéo tới đây?” Hiên Viên Cảnh Hoàng lời nói đầy ý vị thâm trường, hắn không do dự liền lấy một chiếc khăn tay nhét vào miệng của Lý Tử Văn, hắn nhìn ánh mắt phần nộ, ghen ghét của Lý Tử Văn mà thấp phần há dạ.

Nhìn thấy cả người Lý Tử Văn đầy chật vật, Lan Cơ chần chờ mở miệng khuyên nhủ: “Vương gia.....Đối đãi như vậy với Lý công tử.....Chỉ sợ.....”

Chưa để nàng nói hết, Hiên Viên Cảnh Hoàng lập tức xoay người cảnh cáo nàng, ánh mắt tràn ngập tia nguy hiểm làm cho nàng lập tức im miệng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng bước lại gần Lan Cơ, sau đó ôm nàng lên, đem nàng đặt lên trên chiếc bàn trống không.

Nàng có một cổ dự cảm xấu, vì thế liền giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn, nàng thực sự không có hứng thú trình diễn xuân cung đồ trước mặt người khác.

Lan Cơ càng giãy giụa càng thêm kích thích thú tính của Hiên Viên Cảnh Hoàng, bàn tay hắn giờ lên, chỉ nghe thấy “Roạt” một tiếng, toàn bộ y phục trên người nàng thực mau biến thành từng mảnh nhỏ rơi đầy trên mặt đất, da thịt trắng nõn lập tức bị bại lộ trước mắt hai nam nhân.

“Vương gia.....Không cần.....” Nghĩ đến trong phòng còn có người khác, ánh mắt nóng rực lại còn dừng trên da thịt lồ lộ của nàng, hơn nữa ánh mắt đó hoàn toàn là dục vọng thèm khát, Lan Cơ chỉ cảm thấy xấu hổ muốn khóc thét.

Bàn tay to của Hiên Viên Cảnh Hoàng mạnh mẽ tách hai chân trắng nõn thon dài đang gắt gao kẹp chặt ra, nơi riêng tư cấm địa lập tức bị bại lộ ra ngoài không khí, hơn thế nữa, hắn còn ác ý, đem nơi cấm địa hướng về phía tầm mắt của Lý Tử Văn.

Trong phòng ánh nến sáng rực, Lý Tử Văn có thể nhìn thấy rõ ràng nơi cấm địa của Lan Cơ, khu rừng xanh đen lấp lánh ánh nước, hoa hạch huyết sung sung to nở rộ, hoa môi phần nở lay lơi, cửa huyết không ngừng co rút phun ra từng cổ mật dịch trong suốt.

Hai mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ đó, hô hấp thô nặng, nơi nào đó ở giữa hai chân cố gắng gắng gượng, hắn hận không thể lập tức xông tới, đem côn thịt cắm vào thiên đường mà hắn luôn mơ ước, thế nhưng hiện tại hắn lại đang bị trói, miệng thì bị bung kín, trừ bỏ dùng ánh mắt để coi gian thi hắn không thể làm gì khác.

Lan Cơ chỉ cảm thấy nơi riêng tư của mình bị ánh mắt của nam nhân xa lạ gian dân (hiếp dân bằng ánh mắt a), nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, thế nhưng phía dưới lại không nghe lời, mật dịch trong suốt lại không ngừng chảy ra, nàng bất lực khóc thút thít cầu xin, vận vận thân thể, muốn thoát khỏi sự khống chế của Hiên Viên Cảnh Hoàng.

“Vương gia.....Không cần.....Không cần như vậy.....” Nhưng nàng là một nữ tử nhu nhược, làm sao có thể thoát khỏi sự khống chế của Hiên Viên Cảnh Hoàng.

“Không cần? Không cần mà tiểu huyết lại chảy ra nhiều dâm thủy như vậy? Bị nam nhân khác nhìn thấy Bồn vương cắm vào tiểu huyết của nàng có phải thực sướng không?” Hắn vươn ngón tay ra, tà ác cắm vào bên trong hoa huyết, tùy ý khuấy loạn, làm cho trong phòng tràn ngập tiếng nước nhóp nhép. Lan Cơ cảm thấy xấu hổ, hận không thể có một cái hố cho nàng chui xuống, nơi riêng tư của nàng hoàn toàn bị bại lộ ra trước mắt của nam nhân xa lạ khác, nàng thực hoảng sợ, bất lực khóc thút thít, đè nén tiếng rên rỉ trong miệng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng lại không có một tia dao động, ngón tay vẫn thông thả càn quấy bên trong hoa huyết, ánh mắt nguy hiểm hơi nheo nheo lại: “Chỉ sợ, Lý công tử không biết, liền ở trước mặt ngươi, Lan Cơ bị mở rộng hai chân, tiểu huyết bị ngón tay của Bồn vương làm cho cao trào”.

Nói xong, ngón tay khác của hắn đột nhiên ấn vào hoa hạch huyết sung đỏ bùng, làm cho Lan Cơ nhin không được, “A” lên một tiếng, cả người lập tức run rẩy đạt tới cao trào.

“Ồ trước mặt người khác mà nàng cũng có thể cao trào?” Hiên Viên Cảnh Hoàng không vui nheo mắt lại.

“Ồ ồ...Không phải.....Vương gia.....Cầu ngài.....Đừng như vậy....” Hai chân của nàng đều bị Hiên Viên Cảnh Hoàng giam cầm, nàng căn bản không có cách nào để khép chặt hai chân lại, nàng lại nhìn về phía Lý Tử Văn, ánh mắt của đối phương đồ ngẫu nhìn vào nơi riêng tư của nàng, giống như dã thú động dục, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, chỉ là hắn đang bị trói chặt, toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có trước ngực không ngừng phập phồng, liên tục thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: TG7 công lược vương gia hoa tâm 10

Hiên Viên Cảnh Hoàng bỗng nhiên buông tay ra, Lan Cơ lập tức khóc nức nở, chậm rãi đem hai chân khép lại, nài cho rằng hần rốt cuộc cũng đã chịu buông tha cho nàng.

Ai biết Hiên Viên Cảnh Hoàng lại cười bỏ toàn bộ y phục trên người hần, dưới thân còn thịt thô dài sưng to dữ tợn hướng về phía nàng thị uy, hần đã chịu quá đủ rồi.

“Vương gia.....Không cần.....” Lan Cơ tuyệt vọng nhìn hai chân của mình lại bị tách ra một lần nữa, bại lộ dưới tầm mắt của Lý Tử Văn, cửa huyết phần nộn ướt át bị một cây côn thịt nóng rực đặt vào.

“Lý công tử cần phải nhìn cho rõ, Bồn vương như thế nào dùng côn thịt cắm vào tiểu huyết không ngừng chảy ra nước của nàng” Hiên Viên Cảnh Hoàng lạnh lùng nhả ra một câu, lập tức đình động vòng eo, hung hăng đem côn thịt thô dài xỏ xuyên qua hoa huyết.

Lan Cơ chỉ nghe thấy “Phụt” một tiếng, hoa huyết lập tức bị một cây côn thịt thô to đâm vào, vừa trướng lại vừa tê dại.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cố ý đem địa phương kết hợp của hai người bại lộ ra trước mắt của Lý Tử Văn, hần cười lạnh nhìn thấy đối phương đang không ngừng giãy giụa ở trên ghế, dưới thân còn thịt nhanh chóng bắt đầu mạnh mẽ thọc vào rút ra, ra ra vào vào bên trong hoa huyết của Lan Cơ.

Bởi vì trong phòng còn có người khác, vì thế Lan Cơ chỉ có thể im lặng đón nhận sự xâm chiếm của Hiên Viên Cảnh Hoàng, trừ bỏ thanh âm nức nở, nài gắt gao cắn chặt môi dưới, không chịu phát ra một thanh âm rên rỉ nào.

Mà hoa huyết cũng bởi vì khản trương mà gắt gao co rút, làm cho Hiên Viên Cảnh Hoàng mỗi lần đâm vào tiểu huyết phải thực phần dùng sức, phát ra những tiếng “Phụt phụt”, phá lệ vang vọng khắp căn phòng.

Lý Tử Văn hai mắt đỏ ngầu, hần lên tia máu, gắt gao nhìn chăm chăm vào côn thịt thô dài của Hiên Viên Cảnh Hoàng đang không ngừng ra vào bên trong hoa huyết của nữ nhân mà hần yêu....Hần hận không thể là người kia, đem côn thịt của chính mình xỏ xuyên qua nàng.

“Thật chặt, bên trong thật nhiều thủy, hôm nay như thế nào không kêu ra tiếng? Sợ sẽ bị Lý công tử nghe được sao?” Hiên Viên Cảnh Hoàng thấy Lan Cơ vẫn như cũ, không chịu trả lời, trong lòng lập tức tràn ngập hỏa khí, hần cười lạnh, động tác càng thêm mãnh liệt va chạm vào tiểu huyết của Lan Cơ.

“Ô ô.....Vương gia.....Cầu ngài.....Không cần a.....” Lan Cơ rốt cuộc cũng không thể chịu đựng được thêm nữa, ô ô khóc thút thít cầu xin, khoái cảm quá mãnh liệt, hoa huyết toan trướng vô cùng, nài không thể kiên trì thêm nữa.

“Không cần? Không cần mà nài còn kẹp chặt như vậy?” Hần bỗng nhiên ác ý, đình chỉ động tác ra vào bên trong hoa huyết, đem cả người Lan Cơ ôm lên, dùng tay đỡ lấy mông của nài phòng ngừa nài sẽ bị trượt xuống, đầu chôn vào giữa hai gò bồng đảo no đủ mềm mại, mãnh liệt liếm mát.

“Không cần....Vương gia.....Không cần liếm a.....” Lan Cơ bị làm cho cả người khó chịu, hai gò bồng đảo đều bị Hiên Viên Cảnh Hoàng tùy ý trêu đùa liếm mát, tiểu hồng đảo kiều diễm bị làm cho ướt đầm, dựng thẳng đứng trên hai gò bồng đảo tuyết trắng.

Côn thịt thô dài nhét đầy hoa huyết vẫn không chịu nhúc nhích, làm cho bụng nhỏ của nài toan trướng vô cùng, hoa huyết càng hư không khó chịu, vốn không hề cố kỵ ý định cầu hoan, nhưng mà trong phòng còn có một người nam nhân khác, cho nên Lan Cơ cũng không muốn để cho hần thấy bộ dáng dâm dăng của mình.

Đành phải cố gắng vận vẹo cái mông, mượn lực ma sát côn thịt thô to kia, an ủi tiểu huyết toan trướng.

Động tác này của nài tự nhiên không gạt được Hiên Viên Cảnh Hoàng, hần từ giữa hai gò bồng đảo ngẩng đầu lên, một bàn tay to dùng sức ấn mông của nài xuống, không cho phép nài lộn xộn, một bàn tay to còn lại đè ép gò bồng đảo tuyết trắng, phá lệ để hở tiểu anh đào ương ngạnh ướt đầm lộ ra bên ngoài, hần hí mắt nhìn Lý Tử Văn: “Thấy không? Đại vú của nài bị Bồn vương liếm vài cái liền ngạnh, tiểu huyết của nài cũng bị Bồn vương chơi cho giòn giữa thủy, người có vừa lòng hay không?”

Hai mắt của Lý Tử Văn đều bị che kín bởi tơ máu, dục vọng sưng to ở giữa hai chân không được chịu đựng, toàn thân hần đều bị trói, lại nhìn một trận hoan ái này, dục vọng hoàn toàn không được thỏa mãn, cả người đều bị nghẹn đến sắp hỏng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cũng không quản hần ta, cũng chẳng sợ ngày mai khắp kinh thành sẽ đồn đãi hai nam một nữ ở trong phòng thâu đêm, thực sự mà nói, chuyện đó đối với hần cũng không quan trọng.

Nhìn thấy bộ dáng nhần nại đến vất vả, ánh mắt đều là khát vọng của nài, nhưng nài lại đau khổ chống cự, không mở miệng cầu hoan.

Hiên Viên Cảnh Hoàng thập phần không cao hứng, hần lạnh giọng uy hiếp: “Cầu ta, Bồn vương liền thao chết nài, không cầu, Bồn vương sẽ để cho nam nhân khác đến thao chết nài”.

Lời uy hiếp này, thực chất chỉ vì hần muốn nhìn thấy bộ dáng dâm dăng của nài, chứ không phải bởi vì trong phòng có nam nhân khác mà nhần nại dục vọng của chính mình.

“Không cần Vương gia.....” Lan Cơ bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, loại chuyện này, nài thật đúng là không dám đảm bảo, Hiên Viên Cảnh Hoàng sẽ không làm ra chuyện đó, hần cũng đều đã để cho nam nhân khác nhìn thấy cảnh nài cùng hần hoan ái.....

“.....Thao ta.....Dùng sức làm hư tiểu huyết của Lan Cơ.....Ân a a.....” Bất chấp có nam nhân khác ở trong phòng, Lan Cơ thập phần hổ thẹn nói ra những lời này, côn thịt thô to bất động ở bên trong hoa huyết bắt đầu mạnh mẽ thọc vào rút ra, làm cho Lan Cơ không còn thời gian lo lắng đến vấn đề khác, bất lực rên rỉ ra tiếng, khoái cảm tê dại làm cho nàng cực kỳ thoải mái, bị người khác nhìn làm cho nàng càng có một loại cảm giác kích thích.

“Tiểu dân phụ, Bồn vương thao nàng có sướng hay không? Về sau nàng lại không nghe lời, Bồn vương sẽ làm cho nam nhân khác tới gian dân nàng, chơi tiểu huyết của nàng, làm cho tinh dịch của bọn hắn bắn đầy trên người nàng” Hiến Viên Cảnh Hoảng hung ác nói ra những lời này, chuyện này đương nhiên là hắn sẽ không làm, nhưng mà hắn cũng không ngại hù dọa Lan Cơ một trận.

“Ồ ồ.....Không cần Vương gia.....Ân ân a a..... Lan Cơ chỉ cần Vương gia.....A a.....Côn thịt của Vương gia cắm vào tiểu huyết của Lan Cơ, thật thoải mái.....Chỉ cho côn thịt của Vương gia cắm vào Lan Cơ a.....” Lan Cơ bị những lời nói ác ý của Hiến Viên Cảnh Hoảng làm cho tiểu huyết không ngừng co rút, trong lòng thập phần sợ hãi hắn sẽ làm như vậy.

“Úc, tiểu tao hóa, tiểu tao huyết kẹp thật chặt, thực thoải mái” Hắn gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng gia tăng lực độ cùng tốc độ đưa đẩy.

Lan Cơ thét chói tai, cao trào một lần nữa.

Nhưng mà Hiến Viên Cảnh Hoảng lại không có ý định buông tha cho nàng, làm trò trước mặt Lý Tử Văn, hắn làm đủ mọi loại tư thế hổ thẹn, đem Lan Cơ thao đến cao trào không ngừng, cứ một lần rồi lại một lần, không ngừng nhục nhã Lý Tử Văn, cứ một lần rồi một lần, không ngừng hưng phấn đến điên cuồng.

Làm trò trước mặt kẻ ái Lan Cơ, hưng hăng thao nàng, cái loại khoái cảm biến thái này, Hiến Viên Cảnh Hoảng thật lâu không có cảm nhận được.

Nhiều năm như vậy, hắn chơi đùa không ít nữ nhân, mập ốm cao thấp đều đủ cả, phong tình vạn chủng khác nhau.

Nhưng mà vu vật tuyệt sắc như Lan Cơ, quả thực là người duy nhất, chơi đùa ba năm mà cũng chưa bị chơi hỏng, thậm chí còn chặt hẹp hơn trước.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ tới một điều, sau khi cưới Lý Tử Toàn một thời gian, hắn sẽ đem Lan Cơ nạp vào phủ, nếu cứ để nàng ở thanh lâu, bị những nam nhân khác rình coi, hắn thập phần khó chịu, nhưng mà hắn cũng không có từng dự tới mức sau khi lập chính thê liền nạp thiếp.

Với xuất thân của Lan Cơ, cả đời này nàng cũng chỉ có thể làm thiếp, trong tương lai, nếu sinh hạ hài tử cho hắn, hắn cũng không ngại phong nàng làm trắc phi..... Nếu ngày sau hắn có thể ngồi vào vị trí kia, nàng cũng có thể sẽ trở thành sủng phi của hắn.

Hiến Viên Cảnh Hoảng cất giấu ý tưởng cùng thái độ này ở trong lòng, tuy rằng nàng không có cự tuyệt cũng như không có đòi hỏi quyền lợi, nhưng mà, hắn coi trọng nàng cũng như đã chiếm hữu nàng ba năm, cho nên đây cũng là những gì mà nàng phải có, bằng không nàng sẽ bị những nam nhân khác thay nhau đùa bỡn, trở thành một cái kỹ nữ thanh lâu chính thực.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: TG7 công lược vương gia hoa tâm 11

Ở cái thời đại này, số phận của nữ nhân quả thực bị ai không thể tả.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hiến Viên Cảnh Hoảng mới thả Lý Tử Văn ra.

Cũng chỉ có một buổi tối mà Lý Tử Văn cả người đều gầy ốm, suy sút, hai mắt bị che kín bởi tia máu cùng bóng tối, trên cằm cũng đã lún phún râu, y phục cùng đầu tóc rũ rượi, xộc xệch, thời điểm đi đường, hai chân còn có chút run run.

Hiến Viên Cảnh Hoảng nhìn thấy hắn bộ dáng này, tâm tình vô cùng thoải mái, hắn khẽ sát vào tai của Lý Tử Văn, trên mặt tươi cười vô lại, phun ra những lời nói tàn độc: “Như thế nào, nhìn thấy nữ nhân mà ngươi yêu thập phần dâm dăng dưới thân nam nhân khác cầu hoan, Lý công tử cảm giác như thế nào?”

Trên mặt Lý Tử Văn không ngừng giật giật, ánh mắt âm ngoan phần hận nhìn chằm chằm vào Hiến Viên Cảnh Hoảng, từ kẽ răng nhả ra một câu: “Sớm muộn cũng có một ngày, ngươi sẽ gặp phải báo ứng”.

“Kia, Bồn vương sẽ chờ” Hiến Viên Cảnh Hoảng cười to, ánh mắt thâm sâu không nhìn bóng dáng Lý Tử Văn rời đi.

Sau một hồi, một lần nữa, hắn lại đi vào sòng phòng của Lan Cơ, nhìn gương mặt mệt mỏi đang an giấc trên giường, Hiến Viên Cảnh Hoảng âm thầm suy tư, gần đây, tựa hồ hắn đã dành quá nhiều thời gian bên người Lan Cơ, có lẽ hắn nên dừng lại một khoảng thời gian....

Chờ đến khi Lan Cơ tỉnh lại, trời đã chuyển tối, Hiến Viên Cảnh Hoảng cũng đã không còn ở đây, đến lúc nàng chải đầu, thay y phục cùng dùng cơm xong, thì một người đi tới làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Hắn không phải là Hiên Viên Cảnh Hoàng, cũng không phải là Lý Tử Văn mà là Lý Tử Toàn, nữ phần nam trang.

“Lý công tử, người như thế nào lại đến đây?” Lan Cơ tiến lên nghênh đón.

“Ngạch. ...Đương nhiên là bởi vì tưởng niệm mỹ nhân a, ai, cổ nhân có câu, mới xa một ngày mà đã tựa như tam thu, ta cùng Lan nhi đã ba cái mùa thu không gặp, trong lòng thật sự vô cùng tưởng niệm” Lý Tử Toàn cũng không nói cho Lan Cơ sự thật, từ ngày đó sau khi trở về, trong đầu nàng chỉ tràn ngập hình ảnh của Lan Cơ, dung mạo của Lan Cơ, ngữ khí kiều mềm của Lan Cơ cùng một mùi hương trên người Lan Cơ.

Nàng cảm thấy mình như kẻ điên, như thế nào lại thích một nữ nhân. Đáng sợ hơn nữa là, chẳng sợ Lan Cơ sẽ phát hiện ra tâm ý của mình, không không chế được chính mình, hơn nữa đêm chạy đến Túy Mộng Các tìm nàng.

“Phốc” Lan Cơ nhìn thấy Lý Tử Toàn nỗ lực giả dạng thành một thư sinh ở đây liêu muội, nghĩ đến chính nàng (Lý Tử Toàn) lại là một cái nữ nhân, thực sự không nhịn được cười.

Lý Tử Toàn có chút buồn bực, gãi gãi đầu: “Ta nói thực sự rất buồn cười sao?” Nàng cảm thấy chính mình bị mất hết mặt mũi ở trước mặt người mình ngưỡng mộ, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại.

“Ha ha.Không có.Ha ha ha ah.Lý công tử, người thực đáng yêu.” Lan Cơ nhịn không được, ghé vào bàn cười đến rơi nước mắt, hiện tại Lý Tử Toàn hoàn toàn đã hăm sâu vào màu hồng của tình yêu.

Nàng thực sự vô cùng hoài nghi, Lý Tử Toàn, cái người đem Lan Cơ bán đi, cùng với người hiện tại ở trước mặt nàng, có phải là cùng một người hay không?

Nhìn Lan Cơ thập phần vui vẻ cười to, Lý Tử Toàn hoàn toàn ngốc lăng, nàng ngây người sờ sờ ót: “Nàng nói ta đáng yêu.”

Lan Cơ nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của Lý Tử Toàn, tiếng cười vốn dĩ sắp bình ổn bỗng nhiên lại bùng nổ một lần nữa, nàng giơ tay lên lau lau khóe mắt, mạnh mẽ thờ dõc nói: “Ha ha ha ha.Không được.Ta cười đến đau cả bụng rồi.”

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với tình yêu luyến ái, ban đầu, mặc dù không bài xích nó nhưng cũng không có hảo cảm gì với nó, nhưng mà hiện tại, ở một không gian khác, tuy rằng Lý Tử Toàn bị nhiếp hồn rập tâm của nàng gây ảnh hưởng, nhưng nàng cũng không thể nhịn được cười.

Hai người đều không biết rằng, giờ phút này, Hiên Viên Cảnh Hoàng đang đứng ở ngoài cửa.

Cũng không biết hắn đã đứng ở nơi đó bao lâu, hắn vốn định đi tìm nữ nhân khác để chơi đùa.Ai biết dạo một vòng, thế nhưng hắn cũng không có tìm được người vừa ý.

Thật vất vả mới tìm được một nữ tử xinh đẹp, có đôi mắt tương tự giống với Lan Cơ, nhưng nàng ta vừa mới tiến lại hầu hạ hắn thoát ý, trong đầu của hắn liền xuất hiện khuôn mặt của Lan Cơ.

Một lúc sau, hắn bất tri bất giác đẩy nàng ta ra, đi tới Túy Mộng Các, ai biết được tại đây, hắn liền nghe thấy tiếng cười thoải mái không kiêng nể của Lan Cơ.

Trong lúc nhất thời, Hiên Viên Cảnh Hoàng cũng không rõ tâm tình của chính mình, bởi vì ở trước mặt hắn, Lan Cơ chưa bao giờ tươi cười như vậy, cho dù có cười, nàng cũng chỉ mỉm cười, một nụ cười câu nệ đầy lễ nghĩa.

Hắn chưa bao giờ thấy nàng vui vẻ như vậy, không màng lễ tiết, tùy ý cười to, lại cảm thấy có chút khó tin, bởi vì nam nhân ngồi ở trong phòng của nàng lại là thể tử tương lai của hắn.

Chính là.Giờ phút này, thể tử tương lai của hắn đang đùa giỡn tình nhân của hắn, hắn nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của hai người, Lan Cơ tươi cười tinh nghịch, còn Lý Tử Toàn lại không nề hà.

Có lẽ là do Lan Cơ biết đối phương là nữ nhi, cho nên mới tín nhiệm như vậy?

Một loại cảm giác thập phần vi diệu xuất hiện trong đáy lòng của Hiên Viên Cảnh Hoàng. Nếu Lan Cơ biết Lý Tử Toàn là thể tử tương lai của hắn, nàng có ghen ghét hay không?

Nhưng mà nếu nàng không biết Lý Tử Toàn là nữ nhi, như vậy, hiện tại nàng lại cùng một nam nhân khác vui vẻ.Cho dù như thế nào.Cũng chỉ có một kết luận.

Lan Cơ.Không yêu hắn.

Hiên Viên Cảnh Hoàng lập tức bị suy đoán của mình làm cho tâm phiền ý loạn, đặc biệt khi nghe thấy những tiếng cười đùa âm ỉ bên trong gian phòng, hắn bỗng nhiên không dám đẩy cửa ra, chất vấn nàng.

Nếu nói khó nghe, hắn bắt quả cũng chỉ là người mua hoa, được dịp thì chơi, không được dịp thì thôi, vì cái gì có thể bắt nàng thích hắn, vì hắn mà thủ thân như ngọc? Nếu tương lai hắn muốn nạp nàng làm thiếp, nhờ may nàng không đồng ý hắn thì sao? Cho dù hắn có dùng trăm phương nghìn kế ép buộc nàng.Thì cũng không thu được nhân tâm của nàng.Điều này làm cho hắn vô cùng không cam tâm?

Hiên Viên Cảnh Hoàng hoảng sợ đối với thái độ của Lan Cơ đối với hắn, hắn không biết mình bị làm sao, hắn chỉ biết hắn đã rất chật vật chạy ra khỏi Túy Mộng Các, trở về Cảnh Vương phủ.

Bên trong thư phòng, Hiên Viên Cảnh Hoàng khôi phục lại bộ dáng điềm tĩnh, vừa rồi thuộc hạ báo lại, ba ngày sau, Bắc Cảnh Vương Thế tử sẽ đến kinh thành, tham gia sinh thần Thái Hậu.

Nếu hắn có được sự trợ giúp của Bắc Cảnh, như vậy.....Hắn chắc chắn sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: TG7 công lược vương gia hoa tâm 12

Bắc Cảnh Vương một mình xưng bá ở Bắc Cảnh vài thập niên, hiện tại Hoàng Đế cũng đã bắt đầu kiêng kỵ Bắc Cảnh, mà Bắc Cảnh Vương lại chỉ có một cái nhĩ tử.

Cho nên cũng không biết Hoàng Đế sẽ dùng kế gì để đối phó với Bắc Cảnh Vương Thế tử, nếu mà hắn có thể ngầm hợp tác được với Bắc Cảnh Vương thì tốt.

Nhưng mà đáng tiếc, Bắc Cảnh Vương Thế tử vẫn luôn từ chối liên minh cùng với hắn, mặc dù bọn hắn đã quen biết nhiều năm.

Hiên Viên Cảnh Hoàng nhanh chóng phân phó xuống dưới, cho người chặt chẽ theo dõi hành tung của Bắc Cảnh Vương Thế tử cùng với thế lực của Hoàng Đế.

Nhận được mật báo, hắn bỗng nhiên ngừng ngàng, sau khi Bắc Cảnh Vương Thế tử đến kinh thành, chuyện thứ nhất hắn ta làm không phải là lập tức hỏi kinh diện thánh nhan mà là đi Túy Mộng Các.

Mà người mà hắn ta muốn gặp lại là Lan Cơ.

Hiên Viên Cảnh Hoàng có chút khó tin, theo lý thuyết mà nói, hai người bọn họ, một người là Bắc Cảnh Vương Thế tử vẫn luôn ở Bắc Cảnh, còn một người là nữ tử thanh lâu chưa một lần đặt chân tới Bắc Cảnh.....Hai người bọn họ, rốt cuộc có quan hệ gì?

Hay là vị gia hỏa này biết được hắn cùng Lan Cơ có quan hệ cho nên dự định nhắc tay trên.

Hắn lại cho người đi ra, thế nhưng lại không tra ra được nguyên do, người của hắn vậy mà lại không thể tra ra được Bắc Cảnh Vương Thế tử cùng với Lan Cơ đã nói những gì với nhau.

Trong lòng đồ kị cùng lửa giận không ngừng đan chéo lẫn nhau, Hiên Viên Cảnh Hoàng lại không dám đi Túy Mộng Các gặp Lan Cơ, hắn sợ chính mình sẽ mất không chừng, sẽ gây ra những hành động xúc phạm tới Lan Cơ.

Thẳng đến khi Bắc Cảnh Vương Thế tử tự mình đến cửa tìm hắn.

“Ta muốn mang nàng đi Bắc Cảnh” Bắc Cảnh Vương Thế tử đi thẳng vào vấn đề.

“Người muốn mang thì cứ mang, nói chuyện này với Bồn vương làm gì?” Ban đầu Hiên Viên Cảnh Hoàng còn kinh ngạc nhưng ngay sau đó lại ần nhẫn, hắn cố gắng che giấu tức giận cùng bức bối ở trong lòng.

Nàng, rõ ràng chính là Lan Cơ.

Hắn cũng không có ý định hỏi mối quan hệ giữa hắn ta cùng Lan Cơ, hắn sợ hắn sẽ nhận được đáp án mà hắn sẽ không thể không chế cảm xúc của bản thân.

“Nàng không chịu đi theo ta” Bắc Cảnh Vương Thế tử nhíu mày nói: “Ta biết người đối với vị trí kia vẫn không từ bỏ, ta cũng biết người hiện tại muốn liên minh với Bắc Cảnh, trước kia ta không muốn hợp tác với người, bởi vì ta cảm thấy hợp tác với người vô cùng nguy hiểm, nếu người có thể làm cho nàng đi theo ta tới Bắc Cảnh, mười vạn quân của Bắc Cảnh sẽ nghe theo lệnh của người, người cũng đã nhiều năm không cầm quân đi?”.

Hiên Viên Cảnh Hoàng ần nhẫn tức giận, sắc mặt trầm xuống: “Người chỉ vì một nữ nhân mà chịu mạo hiểm như vậy?”

“Đương nhiên, nàng là sinh mệnh của ta” Bắc Cảnh Thế tử nói tiếp: “Nàng nhất định phải cùng ta đi Bắc Cảnh”

“Nếu nàng không chịu đi thì ta cũng không thể làm gì được?” Hiên Viên Cảnh Hoàng cười lạnh nói: “Trên tay ta không có khế ước bán thân của nàng”

Cả người Bắc Cảnh Vương Thế tử lập tức tràn ngập khí vị nguy hiểm, hấn đứng bật dậy, híp mắt cảm tức nhìn Hiên Viên Cảnh Hoàng: “Ngươi, con mẹ nó, không biết xấu hổ nói ra những lời này? Ngươi có biết, ta có một muội muội thất lạc nhiều năm không?”

Hiên Viên Cảnh Hoàng bị hấn ta mắng cho, hoàn toàn ngây người, hấn còn chưa kịp phản ứng, Bắc Cảnh Vương Thế tử đã đấm cho hấn một quyền.

“Ngươi, con mẹ nó, đùa giỡn muội muội ta nhiều năm như vậy, hiện tại còn không biết xấu hổ nói ra khế ước bán thân, nếu không phải vì Lan nhi, ta con mẹ nó mới không thèm đến nơi xó xỉnh này, đến coi sắc mặt vương bát đần của nhị ca ngươi” Bắc Cảnh Vương Thế tử lạnh lùng nhìn Hiên Viên Cảnh Hoàng đang lom khom bò dậy: “Hiện tại ta cho ngươi hai sự lựa chọn, một là làm cho Lan nhi đi theo ta hồi Bắc Cảnh, ta sẽ cho ngươi mượn mười vạn đại quân để tạo phản. Hai là ngươi lập tức lập nàng làm chính thê, ta giúp ngươi tạo phản”.

Sau khi ném xuống những lời này, Bắc Cảnh Vương Thế tử cũng không thèm nhìn Hiên Viên Cảnh Hoàng một cái, lập tức rời khỏi Cảnh Vương phủ.

Hiên Viên Cảnh Hoàng ngây ngẩn cả người ngồi trong thư phòng nửa ngày mới tiêu hóa được những lời nói của Bắc Cảnh Vương Thế tửHấn thực sự không thể ngờ...

Hấn đích xác biết Bắc Cảnh Vương có một tiểu nữ nhi thất lạc nhiều năm, vẫn luôn không có tin tức, khẳng định là đã chết.

Hấn thật không ngờ Lan Cơ lại là thân muội muội của Bắc Cảnh Vương Thế tử

Mà lời vừa rồi của Bắc Cảnh Vương Thế tửThực sự làm hấn động lòng, khó có thể đưa ra quyết định.

Thứ nhất, Hoàng Thượng đã ban thánh chỉ tứ hôn cho hấn, nếu cưới Lan Cơ, hấn chính là kháng chỉ, nhưng mà dù sao về sau hấn cũng sẽ tạo phản, có kháng chỉ cũng không sao.

Thứ hai, Lý Tử Toàn trời sinh mệnh phượng hoàng, nếu cưới nàng ta thì tương hấn sẽ trở thành hoàng đế... Chính là, nếu thực sự là mệnh phượng hoàng, vì cái gì đương triều Hoàng Hậu lại không phải là nàng ta?

Nếu nói khó nghe thì, cưới nàng ta, trừ bỏ mệnh cách hư vô thì không có chỗ tốt gì?

Trong lòng Hiên Viên Cảnh Hoàng không ngừng dậy sóng, nội tâm vô cùng dao động.

Nếu hấn cưới Lan Cơ, không những có được thế lực Bắc Cảnh, còn có thể nhận được sự trợ giúp của Bắc Cảnh Vương Thế tử, đối với việc tạo phản mà nói thì chỉ có lợi mà không có hại, huống chi hấn còn có tình cảm với Lan Cơ..... Trong suy tưởng của hấn, cưới Lan Cơ không những không tốt mà còn rất tốt.

Ngay từ đầu Hiên Viên Cảnh Hoàng đã không có ý định để cho Lan Cơ đi Bắc Cảnh, hấn biết nếu hấn để Lan Cơ rời đi, chỉ sợ sau một vài năm Bắc Cảnh Vương sẽ tìm cho nàng một người thích hợp rồi gả nàng đi.

Chuyện này làm sao hấn có thể ần nhẫn được, càng quan trọng hơn là, sau khi nàng đi Bắc Cảnh, hấn khó có thể gặp lại được nàng.

Cho nên hấn đưa ra sự lựa chọn thập phần sáng suốt.

Nhận được tâm ý của Hiên Viên Cảnh Hoàng, Bắc Cảnh Vương Thế tử ngầm cho người đón Lan Cơ vào hành cung của hấn, cho nàng một thân phận mới – thân muội muội của Bắc Cảnh Vương Thế tử, Nạp Lan Vân Nhã.

Mà hoa khôi Lan Cơ ở Túy Mộng Các trong một đêm chết bất đắc kỳ tử.

Nửa đêm, trong một căn phòng xa hoa ở hoàng cung, Lan Cơ nằm trên giường lớn trọn tròn hai mắt, nàng không thể nào ngủ được.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ lần này tiến triển tựa như quá mức thuận lợi, thế nhưng nguyên chủ lại có một cái thân phận kinh thiên động địa?

Vì cái gì trong trí nhớ của nguyên chủ lại không có một chút ấn tượng nào?

Sự tình phát triển so với ký ức của nguyên chủ hoàn toàn không giống nhau, tựa như, Lý Tử Toàn... Tựa như Hiên Viên Cảnh Hoàng che dấu đã tâm bằng bộ dáng phong lưu....

Nàng cảm giác có chút ngoài ý muốn, tuy rằng đối với nhiệm vụ là vô cùng có lợi nhưng mà quá mức thuận lợi lại làm cho nàng bất an.

Tựa hồ như sắp phát sinh một điểm xấu.

Miền man suy nghĩ, bên ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên một tiếng động lạ, Lan Cơ lập tức cảnh giác, nàng kéo chăn lên, có chút sợ hãi nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, một mảnh u tối, không thể nhìn được cái gì.

Chẳng lẽ là mèo hoang, Lan Cơ tự an ủi chính mình.

Thẳng đến khi một đạo hắc ảnh không một tiếng động bò lên giường nàng, một bàn tay duỗi ra che miệng nàng lại.

“Ngô ngô.....” Lan Cơ hoảng sợ giẫy giụa, tiếng thét chói tai bị giữ trong cổ họng.

Chương 114: TG7 công lược vương gia hoa tâm 13

“Uy, là ta” Hắc ảnh bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm sạch sẽ thanh thúy làm cho Lan Cơ ngây ngẩn cả người.

“Lý công tử?” Lan Cơ kinh ngạc định chỉ giấy giữa, hắc ảnh cứ nhiên lại là Lý Tử Toàn.

Nhưng mà Lý Tử Toàn như thế nào lại có thể biết được nàng ở chỗ này? Hơn nữa, nàng làm sao có thể đột phá được vòng vây nghiêm ngặt của hành cung mà xông vào đây?

Lan Cơ trong lòng đề cao cảnh giác, chuyện này thực sự rất cổ quái...

“Ta tới cứu nàng” Lý Tử Toàn cảm giận nói: “Bọn họ đều nói nàng đã chết, ta không tin, khi chúng ta gặp mặt còn rất tốt, như thế nào lại chết bất đắc kỳ tử? Ta liền biết cái này chính là do Hiền Viên Cảnh Hoảng giở trò quỷ, hẳn ta không muốn cho ta cùng ca ca gặp nàng”.

“Ca Ca?” Lan Cơ hoang mang nói, làm bộ như không biết gì.

“Ngạch....Kỳ thật.....” Lý Tử Toàn do dự nói ra thân phận thật của mình: “Kỳ thật ta là muội muội của Lý Tử Văn, Lý Tử Toàn”.

“Ngươi là nữ tử?” Lan Cơ vô cùng kinh ngạc, lại hỏi tiếp: “Là Cảnh Vương Phi tương lai”.

Nàng ở trước mặt Lý Tử Toàn trang một bộ mặt vô tội, khách sáo nói.

“Lan, Lan nhi....Nàng đừng hiểu lầm, ta không phải, Hiền Viên Cảnh Hoảng cũng biết thức thời, cùng Hoàng Đế nói sẽ không cưới ta, cho nên ta và hắn sẽ không thành thân” Đầu tiên Lý Tử Toàn không tìm ra được lý do, cảm thấy vô cùng lo lắng, sau đó như đinh đóng cột, phui sạch mọi quan hệ với Hiền Viên Cảnh Hoảng.

“Vậy ngươi.... Ngươi làm sao biết ta ở chỗ này?” Lan Cơ che cái miệng nhỏ lại, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ai nha, cũng may mà có nàng hỏi không thì ta cũng quên mất, nàng mau cùng ta rời khỏi nơi này” Lý Tử Toàn nôn nóng nhỏ giọng nói.

Lan Cơ sửng sốt, nàng định mở miệng thì lại có một bóng đen xuất hiện ở mép giường của nàng, chỉ nghe thấy một đạo thanh âm quen tai: “Toàn nhi, ngươi còn cùng tiện nhân này nói những lời vô nghĩa như vậy làm gì, muốn mang nàng ta đi thì nhanh lên, chỉ sợ nàng ta ước gì muội không có quan hệ gì với Hiền Viên Cảnh Hoảng”.

Người nọ nói xong, trực tiếp duỗi tay ra lôi Lan Cơ đứng dậy.

Lan Cơ cả kinh, không ngừng giãy giụa, người này.....Rõ ràng là Lý Tử Văn....

Huynh muội bọn họ như thế nào lại....

Nàng cả kinh nói: “Lý công tử....Các ngươi.....”.

“Ca, huynh nhẹ tay một chút” Lý Tử Toàn sốt ruột, thấp giọng rống ca ca một tiếng, sau đó ngữ khí lại nhẹ nhàng trấn an Lan Cơ: “Lan nhi, nàng yên tâm, chúng ta sẽ không tổn thương nàng, chỉ là giải thoát cho nàng mà thôi”.

“Cứu ta? Nhưng mà...Ta ở chỗ này rất tốt a” Lan Cơ làm bộ hoang mang khó hiểu.

Lời này của nàng rước lấy một cái hừ lạnh của Lý Tử Văn: “Ngươi đương nhiên là tốt, chính là cái nha đầu này lại không chịu tin, cho rằng ngươi bị cầm tù, bị ngược đãi, cũng không biết ngươi cho nàng uống mê hồn gì, ngươi thật có bản lĩnh, có thể làm cho huynh muội bọn ta hồn siêu phách lạc”

“Lý công tử....Ta....” Lan Cơ khó có thể mở miệng, xem ra Lý Tử Văn đối với sự tình lần trước do Hiền Viên Cảnh Hoảng gây ra đã ghi thù, cho nên cũng đã ghi thù luôn cả nàng.

“Ca, sao huynh có thể nói Lan nhi như vậy” Lý Tử Toàn thấp giọng trách cứ, lại sốt ruột nói: “Lan nhi, thời gian không còn sớm, nàng mau cùng chúng ta rời khỏi nơi này, chờ đến khi chúng ta thoát khỏi đây, ta sẽ giải thích mọi chuyện với nàng”

Nói xong, Lý Tử Toàn liền lôi kéo Lan Cơ rời đi.

“Nhưng mà ta....” Lan Cơ giãy giụa, do dự nói, nhưng mà lời nói của nàng còn chưa nói xong thì cửa phòng bỗng nhiên cách một tiếng, bị người ở bên

ngoài mở ra, một tốp binh lính cầm đuốc nối đuôi nhau chạy vào, nguyên bản phòng ốc tối tăm bỗng chói sáng trưng.

Lý Từ Toàn cùng Lan Cơ lập tức luống cuống, chỉ có Lý Từ Văn là vẻ mặt đen thui nhìn chăm chăm vào nam nhân chậm rãi đi vào.

“Hai vị đêm khuya tới đây, Bồn vương thất lễ, đã không kịp đón tiếp” Hiền Viên Cảnh Hoàng ngoài cười nhưng bên trong lại không cười nhìn Lý Từ Văn.

“Không phải là người cùng Nạp Lan Văn Liệt đã tiến cung rồi sao?” Lý Từ Văn âm trầm nhìn Hiền Viên Cảnh Hoàng.

“Nếu như Bồn vương về sớm hai canh giờ, chỉ sợ Bồn vương sẽ bỏ qua một màn đặc sắc này. Người đâu, đem bọn họ áp xuống cho ta” Hấn vừa hạ lệnh, lập tức có bốn binh lính đem huynh muội Lý gia bắt lại.

“Vương gia...” Lan Cơ không đành lòng muốn cầu xin nhưng lại bị ánh mắt hung hăng sắc bén của Hiền Viên Cảnh Hoàng dọa sợ, lập tức im lặng.

Chờ cho đến khi trong phòng chỉ còn lại nàng cùng hấn, hấn mới mở miệng nói: “Tin tức đều là do ta cố tình cho người tiết lộ cho bọn họ”

Lan Cơ lập tức ngậy người.

“Lý Từ Văn là nhi tử duy nhất của Lý Thừa tướng, nếu hấn và muội muội của hấn làm con tin, lão gia hỏa kia sẽ không còn trung thành với Hoàng Đế” Hấn cười lạnh.

Lan Cơ thất thần, nàng hoàn toàn không nghĩ ra, Hiền Viên Cảnh Hoàng lại dùng nàng làm con mồi để như huynh muội Lý gia cắn câu, sau đó dùng bọn họ để uy hiếp Lý Thừa tướng.

Một bên là nhi tử cùng nữ nhi thân sinh, một bên là muội muội cùng cháu trai.

Hiền Viên Cảnh Hoàng bỗng nhiên tiến lại chỗ nàng, nói nhỏ bên tai nàng: “Hơn nữa, nàng ở trước mặt Lý Từ Toàn diễn cũng không tồi, ngay cả Bồn vương cũng thiếu chút nữa lên tin”.

Lan Cơ đột nhiên mở to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: TG7 công lược vương gia hoa tâm 14

Nàng cảm giác trái tim của mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hấn đây là có ý gì? Chẳng lẽ hấn đã nhìn ra ý đồ của nàng? Nhưng mà chuyện này làm sao có thể?

Trong lòng Lan Cơ nhấc lên một ngọn sóng lớn, trên mặt lại thay đổi thành một bộ mặt kinh hoàng thất thố nhìn Hiền Viên Cảnh Hoàng, hoảng loạn muốn giải thích: “Vương gia....Ta.....”

“Nàng đã sớm biết nàng ta là muội muội của Lý Từ Văn đi?” Hiền Viên Cảnh Hoàng châm chọc cười: “Cho nên mới làm bộ cùng nàng ta quan hệ tốt, bởi vì nàng ta có thứ được gọi là trời sinh mệnh phượng hoàng, bởi vì tương lai ta sẽ lập nàng ta thành chính thất?”

Lan Cơ vẻ mặt hoảng loạn, gian nan lắc đầu, trong lòng lại không cảm được thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai hấn nghĩ như thế này, làm nàng cứ tưởng....

“Vương gia Lan Cơ chỉ.....”

Hiền Viên Cảnh Hoàng nhàn nhạt cắt đứt lời nàng: “Nàng không cần tự xưng mình là Lan Cơ, hiện tại nàng cũng không còn là hoa khôi Lan Cơ của Túy Mộng Các, mà là thân muội muội của Bắc Cảnh Vương Thế tử, không lâu nữa cũng sẽ trở thành Cảnh Vương phi, điều này không phải là thứ nàng muốn nhất sao?”

“Không....Ta chỉyêu chàng, Vương gia....” Lan Cơ khóc không ra tiếng biện giải, xem ra trong lòng Hiền Viên Cảnh Hoàng đã sớm coi nàng là nữ nhân không từ thủ đoạn để gả cho hấn, mặc kệ hấn nghĩ gì, chỉ cần nàng gả cho hấn là nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Người nam nhân này, thật con mẹ nó, khó thu phục.

“Yêu ta?” Hiền Viên Cảnh Hoàng lắc lắc đầu, duỗi tay nâng cằm Lan Cơ lên, khiến cho nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhỏ, hoa lê dài vũ lên, nhẹ nhàng trào phúng: “Yêu ta vì cái gì? Thân phận? Địa vị? Hay là vì túi da này? Hay là vì ta là nam nhân đầu tiên của nàng? Nàng có biết ta là loại người gì không? Có chân chính hiểu ta không?”

Lan Cơ trong lòng vô ngữ, nàng chỉ muốn tát một cái vào mặt hấn, đến giờ phút này, hấn còn ra vẻ cái gì? Hấn không biết mấy lời này không nên hỏi nữ

nhân sao?

Nhưng mà ngoài mặt, nàng chỉ có thể dùng đôi mắt chứa đầy lệ quang trong suốt vừa quạt cường lại vừa thâm tình nhím chăm chăm vào hấn.

Hiên Viên Cảnh Hoàng buông lỏng tay, xoay người nói: “Ngày mai là ngày sinh thần của Thái Hậu, nàng sẽ lấy thân phận Vân Nhã Quận chúa, cùng Bắc Cảnh Vương Thế tử tiền cung, tự giải quyết cho tốt”

Nói xong, hấn lập tức rời khỏi phòng.

Lan Cơ đơn độc một mình ở trong phòng nhìn cánh cửa bị đóng lại, trong lòng không ngừng bị ai cảm thán, quả nhiên. ...

Công lược Hiên Viên Cảnh Hoàng quả nhiên không dễ, hấn ta so với nàng tưởng tượng còn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa lại vô cùng đa nghi, không chịu tin tưởng ai.Không dễ lộ tình cảm ra ngoài.

Có lẽ người trong hoàng tộc đều sẽ như vậy?

Mà cái người được gọi là thân ca ca của nàng, Bắc Cảnh Vương Thế tử

Nàng cũng không quá tin tưởng hấn, hấn ta đối với người được thân muội muội của hấn cũng không quá nặng tình, sợ dĩ hấn đối xử tốt với nàng cũng chỉ vì Hoàng Đế đã có ý định xuống tay với Bắc Cảnh, mà Nạp Lan Viên Liệt chỉ là đi trước một bước, lấy nàng làm con tốt, liên hôn với hoàng tộc.

Hiên Viên Cảnh Hoàng cùng Nạp Lan Viên Liệt hấn là đã đạt thành hiệp nghị, nếu không. ... Cho dù nàng có là muội muội của Nạp Lan Viên Liệt thì Hiên Viên Cảnh Hoàng cũng sẽ không vì cưới nàng mà bỏ cái trời sinh mệnh phượng hoàng, Lý Tử Toàn.

Hoặc có lẽ do nàng đã suy nghĩ quá nhiều, dù sao Nạp Lan Viên Liệt cũng có vài phần thật tình đối với nàng, cũng sẽ không. ...

Haiz.Cổ đại đầy dẫy âm mưu.

Thời gian trôi qua thực nhanh, cuối cùng cũng đến ngày phải tiền cung.

Lan Cơ đem hết thầy chuẩn bị tốt liền lên xe ngựa, trong xe chỉ có nàng cùng một cái nha hoàn, còn Nạp Lan Viên Liệt thì cưỡi ngựa đi bên cạnh.

Thành thật mà nói, đối với việc tiền cung lần này nàng cũng không quá hưng phấn cùng chờ mong mà chỉ ảm ảm cảm giác bất an trong lòng.

Nếu Hiên Viên Cảnh Hoàng cùng Bắc Cảnh thật sự định tạo phản, như vậy, ngày hôm nay, ngày sinh thần của Thái Hậu sẽ là cơ hội tốt để hành tể hành Hoàng Thượng. Hơn nữa có lẽ Hoàng Đế cũng đã sớm có ý định sẽ xuống tay với Bắc Cảnh trong ngày hôm nay?

Bởi vì từ trước đến nay cái được gọi là hành thích, ám sát đều là diễn ra ở yến hội náo nhiệt, hoặc là ở lúc Thánh Thượng thân chinh đi săn.

-----Hoàng cung cao lương-----

Cảnh trí thâm cung đúng như nàng dự đoán, huy hoàng tráng lệ, xa hoa lộng lẫy, son sắc hoàng kim, khí thế trang nghiêm.

Lan Cơ cúi đầu xuống ngồi bên cạnh Nạp Lan Viên Liệt, nỗ lực làm giảm sự tồn tại của chính mình, mà Hiên Viên Cảnh Hoàng lại ngồi đối diện nàng, tùy ý uống rượu nhưng ánh mắt lại thường xuyên dừng ở trên người nàng.

May mắn hôm nay là sinh thần của Thái Hậu, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu chỉ hỏi nàng vài câu tượng trưng, hơn nữa nàng vẫn luôn làm bộ nhát gan cúi gằm đầu, cho nên mọi lực chú ý của mọi người đều dừng trên ca vũ.

“Không cần khấn trương, cũng chỉ một hai canh giờ nữa chúng ta liền có thể rời khỏi đây” Nạp Lan Viên Liệt trấn an nói, hấn cho rằng Lan Cơ lần đầu tiên tiền cung, diện kiến thánh nhan cho nên sinh ra khấn trương cùng sợ hãi.

“Ân” Lan Cơ thấp thỏm đáp ứng, nàng chỉ sợ nàng sẽ sinh ra nhiều phiền toái mà thôi, không khí thâm cung thật là nhiệt.

Các phi tử chốn hậu cung dâng lên đủ loại đồ vật để làm cho Thái Hậu cùng Hoàng Đế vui vẻ, Lan Cơ nghe thấy những lời lẽ của các nàng chỉ cảm thấy người lừa ta gạt, bỗng nhiên cảm thấy thập phần may mắn, mục tiêu công lược của nàng không phải là Hoàng Đế.

Công lược một người nam nhân đã khó nữa chi là. ...

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nâng tầm mắt nhìn về phía Hiên Viên Cảnh Hoàng đang tùy ý uống rượu.

Đối phương bỗng nhiên cũng ngẩng đầu lên, Lan Cơ lập tức chạm phải cặp mắt thâm sâu sắc bén, tựa hồ như muốn nhìn thấu nàng từ đầu đến chân.

Nàng rũ mi xuống, ánh mắt dừng trên bàn rượu.

Cung nữ ở phía sau cho rằng nàng muốn uống rượu, vội vàng tiến lên rót cho nàng một ly.

Nhưng mà vị cung nữ này cũng không ý thức được chính mình lấy sai ly rượu, trên bàn tổng cộng có hai ly rượu để cạnh nhau, một ly của nàng còn một

ly của Nạp Lan Viên Liệt mà Nạp Lan Viên Liệt lại không uống rượu, thậm chí đồ ăn cũng không ăn.

Chất lỏng màu hổ phách chậm rãi rót vào bạch ly tinh tế tạo thành một đường cong hoàn mỹ, sóng sánh ở bên trong nổi lên một chút bọt, thẳng đến khi chất lỏng màu hổ phách tràn ngập miệng ly thì mới dừng lại.

Lan Cơ cũng không để ý, rốt cuộc hai cái ly này đều là ly sạch, nàng nhím chăm chăm vào động tác của cung nữ, do dự một chút rồi duỗi tay ra, thông thả mà ưu nhã bung lên ly rượu, uống cạn một hơi.

Thẳng đến khi yến hội kết thúc, cũng không phát sinh sự kiện hành thích như Lan Cơ dự đoán, nàng bỗng nhiên cảm giác có chút xem nhẹ cổ nhân, quả nhiên mấy hành động trắng trợn táo bạo hành thích Hoàng Đế trong yến hội chỉ có thể thấy trên màn ảnh.

Trong suốt quá trình diễn ra yến hội, chỉ có Hoàng Đế ngẫu nhiên thể hiện sự bất mãn với việc từ hôn của Hiên Viên Cảnh Hoàng, nhưng cũng không có ý định xử phạt hần, dù sao cũng là tiệc sinh thần của Thái Hậu, có một số chuyện vẫn không nên nói.

Ai bảo hoàng tộc quan trọng nhất chính là mặt mũi a.

Yến hội kết thúc viên mãn, Lan Cơ cùng Nạp Lan Viên Liệt dẫn đầu rời khỏi hoàng cung.

Mặc dù không xuất hiện sự kiện hành thích nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy một cổ bất an, hơn nữa càng ngày càng dày đặc.

Nhấc lên màn xe, Lan Cơ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy người ngồi trong xe ngựa.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: TG7 công lược vương gia hoa tâm 15

Nàng bước lên xe ngựa, trầm mặc ngồi đối diện Hiên Viên Cảnh Hoàng, cũng không biết hần rời khỏi hoàng cung từ khi nào, như thế nào lại ngồi trong xe ngựa của nàng.

Xem ra Nạp Lan Viên Liệt cũng đã ngầm đồng ý, nếu không như thế nào hần ta lại bình tĩnh ngăn trở nha hoàn lên xe.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi hoàng cung, Lan Cơ vẫn như cũ ngồi đoan chính trầm mặc.

Hiên Viên Cảnh Hoàng mở miệng nói: “Ta đã nói chuyện với ca ca của nàng, hần sẽ lưu lại kinh thành một khoảng thời gian, thẳng đến khi hai ta thành thân”.

Lan Cơ há miệng thở dốc, muốn thốt nên lời nhưng lại không thể.

Nói đến cũng kỳ quái, từ ngày nàng thay đổi thân phận, giữa nàng và Hiên Viên Cảnh Hoàng có rất nhiều thay đổi, mọi thứ đều gây ảnh hưởng đến kế hoạch mà nàng đã vạch ra.

Vốn dĩ cho rằng sẽ có một cái cơ hội tốt hoàn thành nhiệm vụ, ai biết....

Nàng trầm tư, quyết định vẫn nên chủ động một chút.

Ngay lúc Lan Cơ muốn đứng dậy lại gần chỗ Hiên Viên Cảnh Hoàng, hần ta bỗng nhiên đi trước một bước, duỗi tay ra đem nàng ôm vào lòng, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng, tựa như trùng phạt, thô bạo càn quét khoang miệng.

Lan Cơ thập phần khó chịu, không ngừng giãy giụa, hai cánh tay rần chắc hữu lực càng đem nàng ôm thật chặt, sắc mặt nàng vô cùng tái nhợt đến mức đáng sợ, thân thể truyền đến từng trận đau đớn, nói không nên lời, chỉ có thể phát ra những tiếng “Ngô ngô”

Thẳng đến khi Hiên Viên Cảnh Hoàng cảm thấy trong khoang miệng đều là tanh ngọt, hần mới hốt hoảng ngẩng đầu lên, đập vào mắt hần đều là hình ảnh Lan Cơ tràn ngập thống khổ, khuôn mặt trắng bệch, máu tươi không ngừng tràn ra ngoài miệng nàng, chậm rãi chảy xuống chiếc cổ trắng nõn, y phục hoa lệ lộng lẫy, ngay cả nói chuyện cũng thập phần khó khăn.

Mà hần bởi vì hôn nàng, trên môi cũng nhiễm một mảnh đỏ huyết.

Không bao lâu, Nạp Lan Viên Liệt ở bên ngoài xe ngựa bỗng nhiên nghe thấy một trận rống giận, tê tâm liệt phế: “Mau dừng xe lại cho ta”

Xe ngựa dừng lại, Nạp Lan Viên Liệt khiếp sợ nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn cùng phần nộ của Hiên Viên Cảnh Hoàng đang ôm chặt Lan Cơ đã bất tỉnh nhân sự xuống xe ngựa, bên môi nàng, trên cổ áo, đều mà huyết tươi ghê người.

“Người đã làm gì nàng?” Nạp Lan Viên Liệt phần nộ trừng mắt nhìn Hiên Viên Cảnh Hoàng, dù sao đây cũng là thân muội muội của hắn.

“Ta không biết, người mau triệu thái y, nhanh lên” Hiên Viên Cảnh Hoàng lấy lại tinh thần, nghe thấy lời rống giận của Nạp Lan Viên Liệt, hai tay ôm chặt Lan Cơ bỗng nhiên run rẩy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch không hề tức giận, hắn lần đầu tiên cảm thấy như thế nào là đau lòng, hít thở không thông.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, nếu Lan Cơ xảy ra chuyện. . .

Hiên Viên Cảnh Hoàng bỗng nhiên khó tin nhìn vào tiểu nhân nhi không hề động đậy trong lòng, hắn run rẩy đem lỗ tai dán vào ngực Lan Cơ, trái tim không ngừng đập “thịch thịch” nay đã trở nên tĩnh lặng.

“Không” Hiên Viên Cảnh Hoàng đỏ ngầu hai con mắt, tuyệt vọng gào thét khóc rống.

[Nhiệm vụ thất bại] Thanh âm lạnh băng của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

Mẫn Dao không kiêng kị thờ dài một hơi, người tính không bằng trời tính, cô không ngờ mình sẽ chết như vậy, sẽ chết bởi vì uống một ly rượu độc ngoài ý muốn. . . Ai. . .

Lan Cơ chết rồi, căn bản không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ.

Trở lại không gian quen thuộc, tâm tình cô vô cùng trấn định, lần đầu tiên thất bại cũng không phải là khó tiếp thu, cô cũng đâu phải là thần tiên, không có khả năng không phạm phải sai lầm, máy tính còn có lúc hỏng hóc nữa chỉ là cô.

“Hệ thống, nhiệm vụ thất bại thì sẽ như thế nào?” Cô mở miệng hỏi, hiện tại chỉ sợ nhiệm vụ thất bại sẽ bị khấu trừ điểm tích phân a.

Thực mau, giữa không trung lại xuất hiện một mảnh thông tin.

Khế ước giả: Mẫn Dao (trạng thái linh hồn)

Giới tính: Nữ (không thể sửa đổi)

Danh hiệu: Bộc lộ mũi nhọn

Tích phân: 6000

Tư chất: Ngân dậm mới tìm được một

Vật phẩm: Thiên cung thập phẩm, hoạt sắc sinh hương, vũ trụ bùng nổ.

Mẫn Dao thờ phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ có khấu trừ 900 điểm tích phân cùng một kỹ năng.

Thanh âm lạnh băng của hệ thống lại đột nhiên vang lên: “Nhiệm tình ký chủ lần đầu sai phạm, chỉ khấu trừ 900 điểm tích phân cùng một kỹ năng để khiển trách, đồng thời, lần này ký chủ không có thời gian nghỉ ngơi, hơn nữa nhiệm vụ lần sau sẽ khó khăn hơn trước, hy vọng ký chủ sẽ không nghĩ quẩn”

Mẫn Dao gật gật đầu, việc này sai đều là do cô, vì vậy hậu quả cũng phải do cô gánh chịu.

“Sau khi Lan Cơ chết, sự tình phát triển như thế nào, ký chủ có muốn xem không?” Hệ thống đột nhiên hỏi.

Mẫn Dao sùng sốt, ngay sau đó lại lắc đầu cự tuyệt.

Thực ra cô cũng đã rõ ràng, ly rượu độc kia là Hoàng Đế cấp cho Nạp Lan Viên Liệt, độc tính sẽ không phát tác ngay mà là qua vài canh giờ mới bạo phát, mà hiển nhiên là nạn nhân sẽ chết không thể nghi ngờ.

Thực bất hạnh, cô lại là người uống ly rượu đó, đại khái cũng bởi vì thể chất ốm yếu, cho nên độc được mới xâm nhập nhanh như vậy.

Nhìn thấy Hiên Viên Cảnh Hoàng một bộ dáng tê tâm liệt phế, hắn chừng là sẽ không bỏ qua cho Hoàng Đế, kết cục như thế nào, đối với cô đều không quan trọng, thất bại cũng tốt, thành công cũng tốt, cô không phải là Lan Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: TG7 ngoại truyện

Cảnh Vương phủ ngày xưa nay đã không còn, mà từ ba năm trước đã tồn tại một cái gọi là Tầng Lan Các.

Khắp phố phường đồn đãi.Bên trong Tầng Lan Các cất giấu một mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nhà chính của Tầng Lan Các có một bình phong được làm bằng ngọc khắc hình hoa u lan phân cách gian nhà thành hai, đằng sau bình phong là một chiếc giường lớn nạm vàng.

Trên giường có một nữ tử ngủ say nhiều năm, nguyên bản khuôn mặt mịn màng mượt mà nay đã trở nên gầy ốm tái nhợt, chỉ có một điều duy nhất không thay đổi chính là nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nếu người đời may mắn gặp được sẽ không tự chủ được kìm sâu vào thương tiếc.

Một nam tử tuần dật đi chuyển qua phía sau bình phong, giống như mọi khi ngồi ở mép giường, ánh mắt ôn nhu không chớp mắt nhìn vào nữ tử đang nằm ở trên giường, hần thở dài nói: “5 năm, nàng còn không chịu tỉnh lại sao.... Đại ca nàng cũng đã trở thành Hoàng Đế, hai ba ngày không chịu thượng triều, thật là tùy hứng. ... Hai người không hổ là huynh muội, cứ như vậy tùy hứng ngủ một giấc liền là 5 năm...”

Mỗi ngày, hần lại lải nhải những sự tình phát sinh cho Lan Cơ nghe, tỷ như nữ nhi của vị đại thần nào đó gả cho người,.....Tỷ như Nạp Lan Viên Liệt tùy hứng răn đe đại thần nào đó một trận.

Từ 5 năm trước, sau khi Lan Cơ uống nhầm rượu độc được cấp cho Nạp Lan Viên Liệt, vốn dĩ cho rằng nàng đã chết nhưng may mắn lại gặp được lão danh y hiểu biết sâu rộng ở phụ cận, cho nên hần mới có thể cứu được Lan Cơ một mệnh, thế nhưng lại không có biện pháp khiến nàng tỉnh lại.

Độc đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, chết là không thể nghi ngờ, có thể kéo dài được một hơi thở cũng đã là kỳ tích.

Về sau, hần lại cùng Nạp Lan Viên Liệt hợp tác, trong vòng hai năm lật đổ Nhị ca sau đó giết chết hần ta, báo thù cho Lan Cơ.

Hần dùng huynh muội Lý gia làm con tin, khống chế mọi cử chỉ nhất động của Lý Thừa tướng, mất đi sự trợ giúp của Lý Thừa tướng, Hoàng Đế chả là gì đối với Bắc Cảnh.

Sau khi Hoàng Đế chết, Lý Thừa tướng lấy chết tạ tội, huynh muội Lý gia bị lưu đầy, lúc này Hiên Viên Cảnh Hoàng đế còn tâm tư nào để quản sống chết của người khác.

Ngôi vị Hoàng Đế đã từng tha thiết bấy giờ nằm trong tay, hần lại không có ý định đăng cơ, trừ bỏ thời điểm giết Nhị ca, chỉ cảm thấy một cổ khoái cảm bởi vì báo thù thành công, chứ hần không hề vui vẻ, cao hứng.

Nước không thể một ngày không có vua, mà hần lại không có ý định đăng cơ, cho nên Nạp Lan Viên Liệt không đâu tự nhiên bị bắt làm chó thay trâu đi cày, đăng cơ làm Hoàng Đế.

Nhưng mà Nạp Lan Viên Liệt trời sinh kiêu ngạo, khó thuần, mỗi ngày ở trong cung xử lý tấu chương, rất nhanh bị phiền chán, cho nên lâu lâu lại không thượng triều, hoặc là đến tìm Hiên Viên Cảnh Hoàng đế gây phiền toái, hoặc là hạ chỉ tìm thần y, giúp Lan Cơ tỉnh lại.

Đáng tiếc, vô số đại phu xem qua đều lắc đầu.

Đều nói “Tĩnh hay không tĩnh đều là ý trời”, khả năng nàng sẽ hôn mê cả đời.

Hiên Viên Cảnh Hoàng đế đem Cảnh Vương phủ đổi thành Tầng Lan Các, cảnh trí bên trong dựa theo ý thích của Lan Cơ mà trùng tu một lần.

Mấy năm gần đây, Lan Cơ vẫn luôn ngủ ở nơi này.

Vô số ngày đêm, Hiên Viên Cảnh Hoàng đế đều chờ mong nàng có thể tỉnh lại.

Đồng thời, cũng vô số ngày đêm hần chỉ có thể thất vọng.

Đã từng đa nghi, đã từng miễn cưỡng, hiện tại đã thu liễm không ít.

Duy nhất chỉ có một thứ không thay đổi, cho dù nàng cả đời này không tỉnh thì hần vẫn sẽ như cũ, thủ ở bên cạnh nàng.

Một ngày nọ, mặt trời vừa ló rạng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng đế nhẹ nhàng bế Lan Cơ lên, đem nàng đặt trên xe lăn, đẩy ra khỏi phòng, chậm rãi di chuyển trong hoa viên mỹ lệ.

Mỗi khi thời tiết tốt, hần đều sẽ đem nàng đi tắm nắng, ở lâu ngày trong phòng sẽ không tốt cho nàng.

Hiên Viên Cảnh Hoàng đế một bên nói chuyện với nàng, một bên đem xe lăn đẩy đến gần bàn đá, hần ngồi xuống ghế đá, chăm chú nhìn vào dung nhan, hai mắt nhắm nghiền của Lan Cơ, ánh nắng tươi sáng dịu nhẹ vuốt ve trên làn da nàng, đem từng sợi lông tơ trên mặt nhuộm thành một đám kim sắc.

Khuôn mặt tái nhợt cũng bởi vì ánh nắng ấm áp mà chậm rãi khôi phục huyết sắc, long mi thon dài cụp xuống, giờ khắc này Hiên Viên Cảnh Hoàng đế chỉ cảm thấy nàng giống như đang ngủ, chờ đến khi mặt trời lên đỉnh nàng liền sẽ tỉnh dậy.

Nhưng mà sự thật lại phủ phàng, hần đã ngồi trên ghế đá nửa canh giờ, Lan Cơ cũng không có dấu hiệu mở mắt.

Hắn hít sâu một hơi, không dám vọng tưởng, cả người không che dấu được một cổ chua xót.

“Lan nhi.Nàng thật ham ngủ, 5 năm.nàng còn không chịu tỉnh lại sao?” Hiền Viên Cảnh Hoảng rốt cuộc không nhịn được, nâng hai tay lên che hai mắt, nước mắt nóng bỏng không ngừng trào ra, nức nở thành tiếng.

Editor: Thực sự thì lúc ban đầu khi edit thế giới này, editor rất mong tác giả ngược chết nam chính, nhưng mà đến đoạn này thì lại cảm giác thấy vô cùng thương ông, lưới tình sâu thăm thẳm, ai có thể bước chân ra. Ai có thể bảo rằng kẻ độc ác, kẻ vô tâm, kẻ hoa tâm, kẻ tàn bạo là những kẻ không có tình cảm... chỉ là họ chưa thể tìm ra được người mà họ có thể phó thác mà thôi...haiz...một chữ “tình”...

Tâm mắt mơ hồ bị hai bàn tay to ngăn trở, Hiền Viên Cảnh Hoảng cũng không thể nhìn ra tiểu nhân nhi đang ngồi trên xe lăn, ngón tay hơi động đậy, lông mi cánh bướm hơi rung rinh...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: TG8: Công lược cao lãnh giáo thảo 1

Editor: Ly Ca

(tieuanthau67)

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp xuyên qua khung cửa sổ, chiếu rọi khắp căn phòng. Trên chiếc giường kingsize không một bóng người, bên cạnh giường bày một mô hình trò chơi hình nhân.

Hứa Khanh Diễm mở cửa khoang mô hình, thân hình mềm mại, sắc mặt ửng đỏ từ bên trong bước ra.

Cô kiều sueễn thờ phỉ phò ngã vào giường, váy ngủ trắng tinh hơi vén lên cao, để lộ ra quần lót ren đã sớm ướt đầm.

Nhiệm vụ lần này cũng thật hổ cha, nguyên chủ ở trong trường đại học chính là hoa hậu giảng đường, bề ngoài thanh thuần mỹ lệ, gia cảnh ưu việt, chính là cổ tình yêu một người chơi game online thực tế ảo.

Cho nên nhiệm vụ lần này của cô chính là công lược người chơi kia, hơn thế nữa không chỉ là công lược trong trò chơi mà còn phải công lược cả người chơi ở bên ngoài đời thực.

Nhưng mà cô căn bản không biết đối phương là ai.

Cũng may hệ thống không đến mức nhần tâm, không phải là không cho cô một chút manh mối, mục tiêu công lược lần này ở ngay trong trường đại học của nguyên chủ, nhưng mà thân phận lại không rõ ràng, có lẽ là lão sư, có lẽ là giáo thụ, cũng có lẽ là nam sinh đồng học, bảo khiết công..

Nhưng mà lại nghĩ đến trình độ hút tiền như hút máu cùng với tính chất đặc thù của game online thực tế ảo. Hứa Khanh Diễm liền loại bỏ điều kiện nam sinh. Điều cô lo lắng nhất chính là nhờ may đối phương đã có gia đình hoặc có con thì cô biết phải làm sao? Chẳng lẽ cô sẽ phải đi làm tiểu tam?

Bất quá tình trạng hiện tại không cho phép cô nghĩ nhiều, trước hết vẫn phải tìm được đối tượng rồi mới tính tiếp. Trong trường đại học có quá nhiều người, cô lại không xác định được đối phương là ai, cho nên cũng không thể đi hỏi từng người rằng họ có chơi game vòng du này không.

Nguyên nhân rất đơn giản bởi vì game online thực tế ảo này là game tình ái, ở trong game, người chơi có thể thử nghiệm các loại phó bản, các loại cảnh tình, các loại nhiệm vụ tình ái.

Ngay cả đối tượng bạch bạch cũng do chính mình lựa chọn.

Game này thực đặc biệt, sở dĩ Hứa Khanh Diễm chơi game này đơn giản là bởi vì ở đời thực cô không dám phóng đảng như vậy, mà ở bên trong trò chơi lại có thể thể nghiệm được cảm giác tình cảm mãnh liệt, kịch liệt hoan ái.

Thậm chí cô còn yêu luôn cả đối tượng bạch bạch bạch của mình.

Hiện tại xem ra, cô muốn công lược đối phương chỉ có thể ở trong trò chơi cùng đối phương quan hệ thật tốt.

Nhưng mà những người chơi game này đều rất cảnh giác, không dễ tiết lộ thông tin cá nhân của bản thân, dù sao thì game này cũng rất nhạy cảm a.

Ở bên trong trò chơi đêm đêm cô đều cùng đối phương làm tình nhưng mà lại không biết thân phận thật của đối phương là ai.

Tên nhân vật của Hứa Khanh Diễm là Diễm Mật Dụ Hoặc, tuy không sáng ý nhưng cũng đủ rõ ràng, dung mạo ở bên trong game cũng tương đối giống

với bên ngoài đời thực, khoảng 50%, chỉ là màu tóc, màu da, mắt, ngũ quan có chút khác nhưng mà dáng người thì lại giống hệt, so với bên ngoài đời thực giống nhau như đúc

Mà người cô muốn công lược, tên nhân vật ở trong trò chơi là Nhất Dạ Kích Tình, đồng dạng như cô, cũng không sáng ý nhưng cũng không phải là không phù hợp. Bởi vì ở bên trong trò chơi, hắn không ngừng cùng Hứa Khanh Điềm nhất dạ kích tình, hơn thế nữa còn là một tháng.

Tướng mạo của hắn ở bên trong trò chơi là một soái ca con lai, Hứa Khanh Điềm cảm thấy đây không phải là dung mạo thật sự của hắn, hơn thế nữa, hắn tuy rằng lãnh đạm nhưng đối với tình ái lại vô cùng coi trọng, cực kỳ mâu thuẫn.

Vừa đến tối, hắn lại đứng giờ online, cùng Hứa Khanh Điềm làm nhiệm vụ tình ái, nhưng cũng có đôi khi sẽ đơn độc làm nhiệm vụ tự do.

Ở thế giới này, Hứa Khanh Điềm dùng một chút tiểu thủ đoạn, nhờ hệ thống hỗ trợ đem thiên cung thập phẩm, hoạt sắc thiên hương vào trong trò chơi, đồng thời cũng học các kỹ năng tình ái đặc biệt, nếu không thì làm sao có thể làm cho đối phương CHIÊU CỔ cô trong vòng một tháng.

Hứa Khanh Điềm rời giường, tắm rửa sạch sẽ, ở trong trò chơi sinh ra phản ứng sinh lý bình thường cho nên ngoài đời thực cũng thế, hôm nay cô còn có khóa học, vì thế nên không thể trầm mê không đi.

Thu thập sạch sẽ xong, Hứa Khanh Điềm thay một bộ váy trắng tinh, mái tóc đen dài xõa trên vai, toát loạn trên nền váy trắng, hắc bạch tương phản, phá lệ chói mắt.

Ngũ quan thanh lệ, tinh xảo, hai mắt to tròn long lanh, mày đẹp không đậm không nhạt vừa đủ, đôi môi anh đào nhỏ nhắn căng mọng như thạch trái cây làm người ta muốn cắn một ngụm.

Khí chất thanh thuần phiêu dật, hai chân thon dài tinh tế ẩn giấu ở trong làn váy trắng tinh, eo nhỏ thon gọn một tay là có thể ôm hết, trước ngực hai luồng bông đào no đủ, đầy đặn, cổ váy hình chữ V để lộ ra xương quai xanh tinh xảo hoàn mỹ cùng chiếc cổ trắng ngần ưu nhã như thiên nga.

Dưới chân là một đôi giày cao gót thiên sắc, vì cô không mặc quần tất cùng xỏ tất da chân nên chân ngọc hoàn mỹ lộ ra, đầu ngón chân mềm mại, nhắn nhụy. Trên ngón chân hồng phấn không hề phủ thêm một lớp gì, trên tay cũng không có đeo trang sức.

Bởi vì gia cảnh ưu việt nên Hứa Khanh Điềm cũng không cần ở lại ký túc xá, mà thuê một căn hộ chung cư ở phụ cận trường. Hơn thế nữa lại ở một mình, tính riêng tư tương đối cao.

Khu chung cư cô ở rất gần trường, chỉ đi đường năm sáu phút là tới vì vậy một đường tới trường không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của nam nhân.

Trường đại học rất rộng, cô phải đi mất hơn hai mươi phút mới có thể đến được phòng học của khoa ngoại ngữ.

Đại khái còn mười phút nữa mới đến giờ vào lớp bỗng nhiên có một nam nhân bộ dáng tinh anh lại gần, Hứa Khanh Điềm đầu đầu dừng bước chân.

“Khanh Khanh, lát nữa tan học cùng nhau đi ăn cơm đi.” Nam nhân kia tiến lại gần cô, trực tiếp nói ra lời mời, kia ngoại hình anh tuấn tiêu sái làm cho không ít nữ sinh đi ngang qua ngước mắt nhìn.

Hứa Khanh Điềm nhú nhú mày đẹp, thực uyển chuyển cự tuyệt: “Giữa trưa, em có việc bận rồi...”

Nam nhân kia không ai khác chính là Vệ Thần, là bằng hữu của anh trai Hứa Khanh Điềm. Trong kỳ nghỉ đông lần trước, vị gia hỏa này đến nhà tìm anh trai, kết quả trong lúc vô tình nhìn thấy Hứa Khanh Điềm từ đó về sau liền thường xuyên xuất hiện trước mặt Hứa Khanh Điềm.

Bởi vì hiệu trưởng này là người Vệ gia, cho nên hắn có thể đi lại tự do trong trường mà không bị ai ngăn cản. Cho dù Hứa Khanh Điềm đã uyển chuyển mở ám cự tuyệt thế nhưng hắn cũng coi như không nhìn thấy, mỗi khi rảnh rỗi lại tới trường tìm cô.

Làm cho Hứa Khanh Điềm mỗi khi có khóa mới dám đến trường, thời gian còn lại đều ở nhà cho nên căn bản không có cơ hội tìm kiếm mục tiêu công lược.

Vệ Thần tựa như không nghe ra lời cự tuyệt của cô lông mày hơi nhíu lại: “Có việc cũng không sao, dù sao thì vẫn phải ăn cơm.”

Hứa Khanh Điềm có khổ mà không nói nên lời, vị gia hỏa này càng ngày càng khó đối phó, chỉ có thể căng da đầu nói: “Em đã có hẹn với đồng học.”

“Nam đồng học hay là nữ đồng học?” Vệ Thần nhíu mày lại.

“Đều có...cái kia, Vệ đại ca em còn phải đi học, em đi trước đây.” Hứa Khanh Điềm cũng không muốn kỳ kèo cùng với hắn, cất bước vội vàng rời đi, ai bảo vị gia hỏa này không phải mục tiêu công lược của cô cô, cho nên cô mới không thêm lãng phí thời gian cho hắn.

Không nghĩ tới cuộc đối thoại ngắn ngủi của hai người lại nhận được không ít ánh mắt tò mò của người qua đường.

P/s: Đừng quên Vote cho chương này nhá!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: TG8: Công lược cao lãnh giáo thảo 2

Editor: Tịnh cheese

(ChuHuuTinh)

"Ta dựa! Kia là nam nhân nào a?" Có người khiếp sợ.

"Nữ thần của ta thế mà là hoa đã có chủ?" Có người bi thương.

"Đừng lừa ta, không thấy Hứa hoa khôi vẻ mặt không kiên nhẫn sao." Có người YY.

"Hắc hắc, Tiêu Nhiên, thấy nữ nhân kia không? Ta phải công nhận hoa hậu giảng đường a, thế nào? Quả thực xinh đẹp đi" Một nam sinh dùng khuỷu tay chọc chọc người bên cạnh.

Diệp Tiêu Nhiên không chút để ý thoảng nhìn theo hướng kia, thấy Hứa Khanh Diễm một tia kinh diễm cùng nghi ngờ lướt qua trong mắt, hần nhàn nhật nói:"Còn hành đi!"

"Còn hành?" Nam sinh bên cạnh hần bị câu trả lời này làm học máu:"Người xinh đẹp như vậy người cự nhiên nói còn hành? Cho dù người là trường học giáo thảo** cũng không thể mất cao hơn đầu a. Người ta chính là nhân tài khoa ngoại ngữ, thuộc về loại có tài hoa, có tướng mạo. Trường này có mấy nữ sinh so được với nàng ấy? Khó trách người như vậy thế nhưng còn không có bạn gái, yêu cầu đừng cao như vậy được chưa?"

** Theo hudong thì 校草(giáo thảo)là từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường, xứng với 校草(giáo thảo) là 校花 (hoa khôi).

"Kia lại như thế nào? Cô ấy tên gọi là gì." Diệp Tiêu Nhiên nhàn nhật hỏi, xoay người đi đến phòng học.

Nam sinh bị lời nói của Diệp Tiêu Nhiên làm cho sừng sốt, mãi mới kịp phản ứng lại, hần cười ha ha. Hần đi đến bên cạnh Diệp Tiêu Nhiên, làm mặt quỷ nói: "Ta liền nói sao! Xinh đẹp như vậy không có nam nhân nào không động tâm a. Nếu ta không có bạn gái, khẳng định ta sẽ theo đuổi cô ấy đi, tuy rằng không nhất định phải theo đuổi đến cùng. Ha ha, cô ấy tên Hứa Khanh Diễm"

"Nhàm chán."

"A, người thật không cần sao?"

- - - - - ta là nam chủ muộn tao phân cách tuyến - -

Lên lớp xong, Hứa Khanh Diễm có bài kiểm tra cuối tuần. Xem ra mấy ngày này nàng phải giảm bớt thời gian trong trò chơi.

Tan học nàng tính toán thời gian đi đến thư viện của trường. Hơn nữa cái gọi là đi ăn trưa cùng đồng học chỉ là dùng để ứng phó Vệ Thần.

Cũng may Vệ Thần không muốn biết nàng có phải hay không thật sự cùng đồng học đi ăn cơm. Chẳng may trường hợp bị hần phát hiện ra quả thực là vô cùng xấu hổ.

Hứa Khanh Diễm mới ra khỏi phòng học không bao lâu. Một nữ sinh bỗng nhiên gọi nàng lại ngữ khí vô cùng ái muội: "Khanh Diễm, có muốn cùng đi ăn cơm không? Có người mời a."

Hứa Khanh Diễm quay đầu lại, chú ý tới ánh mắt của nữ sinh cố ý liếc sang nam sinh đang cúi đầu cách đó không xa.

Cô hơi bất đắc dĩ mỉm cười: "Không cần, các cậu cứ đi ăn đi, mình phải đi ôn tập tư liệu, cuối tuần không phải là có bài kiểm tra sao."

"A ~ vậy được rồi, xem ra người nào đó hôm nay phải thất vọng rồi". Nữ sinh tình nghịch hướng Hứa Khanh Diễm chớp chớp mắt.

Hứa Khanh Diễm mỉm cười, xoay người rời đi.

Tình cảnh như thế mỗi ngày không biết phát sinh bao nhiêu lần. Cô đã dưỡng thành thói quen đi cự tuyệt nam sinh.

Vệ Thần ở trong xã hội lăn lộn nhiều năm, da mặt dày đương nhiên nam sinh không thể so sánh được.

Trên cơ bản, người theo đuổi bị cự tuyệt một lần, rất ít người có dũng khí tiếp tục. Bởi vì bọn họ đều sợ bị cự tuyệt lần thứ hai.

Loại tâm tình này nhưng thật ra khiến Hứa Khanh Diễm thoải mái không ít.

Đến giữa trưa, thư viện rất ít người. Hứa Khanh Diễm tìm một cuốn sách. Ở tầng bốn chọn một góc vô cùng yên tĩnh, ngồi trên ghế dài đọc sách, di động cũng tắt máy.

Trường đại học này thư viện rất lớn, cô mỗi lần đọc sách đều sẽ chọn thời điểm vô cùng ít người mà tới, cơ hồ chưa từng bị ai phát hiện. Ghế dài tựa vào cửa sổ, hai bên đều là kệ sách, phía trước cũng là các kệ sách đan xen ngang dọc rất khó nhìn đường ra.

Bởi vì trên cửa sổ có bức màn, cho nên Hứa Khanh Diễm chỉ mở ra một phần tư cửa sổ. Làm ánh sáng cũng không khí có thể tiến vào, vừa không quá chói mắt cũng không quá âm trầm, vô cùng thích hợp để đọc sách.

Cô gục đầu xuống, tầm mắt nhìn vào cuốn sách được mở trên đùi, chân hơi khép lại dưới váy trắng, vài sợi tóc vương trên mặt được vén ra đằng sau tai.

Cô đọc sách vô cùng chăm chú, không nghĩ tới bên cạnh kệ sách sau có một đôi mắt đang nhìn mình.

Bất tri bất giác, Hứa Khanh Diễm bắt đầu thấy mệt, cô nhìn đồng hồ, đã hơn một tiếng. Buổi chiều lại không có tiết. Cô quyết định nằm trên ghế dài ngủ một lúc.

Ở thư viện đời, còn hơn bị Vệ Thần quán lấy cả buổi chiều.

Để vài quyển sách coi như gối đầu, Hứa Khanh Diễm hơi điều chỉnh chân để nằm trên ghế dài, nhắm mắt bắt đầu ngủ trưa. Gió thổi nhẹ nhẹ, thân hình nhỏ xinh vừa vặn có thể nằm trên ghế.

Đáng tiếc, Hứa Khanh Diễm lại không biết luôn đôi mắt vẫn luôn nhìn cô đằng sau kệ sách. Nhìn cô có chút quen mắt, người hơi nghiêng nằm trên ghế dài, tư thế ngủ vô cùng đẹp. Bởi vì tư thế ngủ, lộ ra cặp đùi trắng nõn. Còn có quần lót ren màu đen như ẩn như hiện.

Người đằng sau kệ sách không biết nghĩ tới cái gì. Hô hấp nhẹ nhàng trở nên thô nặng, phía dưới cũng bắt đầu hơi nhô lên. Chỉ là biểu tình trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hắn không nhanh không chậm từ sau kệ sách đi ra. Đứng bên cạnh ghế dài chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt nghi ngờ dừng trên gương mặt tinh xảo của thiếu nữ. Tầm mắt lơ đãng di chuyển xuống nơi căng phồng tròn trịa.

Hắn duỗi tay, động tác cực nhẹ vỗ vào đôi gò bồng đảo. Cảm nhận dưới bàn tay mềm mại lại đầy đặn, phía dưới lại càng nhô lên. Bất quá hành động nhỏ này cũng không khiến cho thiếu nữ đang ngủ tỉnh giấc.

Thấy vậy, con người của hắn càng trở nên sâu thẳm. Một bàn tay to thâm nhập vào giữa hai chân thon dài của thiếu nữ.

Cảm giác có dị vật làm thiếu nữ bất an hơi thay đổi tư thế hai chân. Thừa dịp hai chân tách ra bàn tay di chuyển vào trong, ngón tay xoa quần lót ren màu đen, ma sát nhẹ nhàng.

Thiếu nữ trong lúc ngủ mơ theo bản năng kẹp chặt chân, môi đỏ phát ra một tiếng rên rỉ.

Nam tử nhìn chằm chằm cô ánh mắt càng thêm nóng rực, ngón tay thông thả mà kiên định cách quần lót ma sát nơi riêng tư, dần dần hắn cảm giác được quần lót có chút ướt.

Hắn hít lại một hơi, ngón tay bắt đầu tăng thêm lực đạo cách quần lót đâm thọc hoa huyết. "Ân ~ Nha" Gương mặt thiếu nữ trong lúc ngủ mơ trở nên ửng hồng, ngọt ngào rên rỉ, còn có quần lót ngày càng ướt.

Nam tử trong mắt dục hỏa càng sâu, hắn dùng ngón tay cách quần lót ướt đầm, cố ý dùng sức xoa nắn tiểu hạch.

"Ân...a" Thân thể mềm mại nằm ở ghế dài đột nhiên cứng đờ. Hai chân kẹp chặt lại nam tử cảm giác được một cổ chất lỏng ấm nóng tràn ra tay. Hắn biết, thiếu nữ ở trong mộng bị hắn chơi đến cao trào.

Đồng thời giờ phút này cô cũng tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: TG8: Công lược cao lãnh giáo thảo 3

Editor: Tịnh cheese

(ChuHuuTinh)

Hì, thấy tình yêu của các nàng quá mãnh liệt với bộ này nên ta quyết định edit (thật lòng vì ta chưa tìm được hồ mới nên edit tiếp)

Hứa Khanh Diễm nguyên bản mơ màng thấy được một nam nhân đang ngồi xổm bên cạnh, ánh mắt nhìn vào đùi nàng, tức khắc trở nên vô cùng hoảng loạn. Còn có bàn tay bị hai chân nàng kẹp chặt. Cô hiểu rằng vừa rồi mộng xuân là bởi vì có người...

Cô bất tri bất giác phát ra một tiếng kinh hô vô cùng sợ hãi. Tiếng khóc nức nở vang lên: “Ồ...Người...Người là ai?”

Cô nhớ tới dưới thân đầy hân ra. Chính là cơ thể vừa rồi cao trào mà xụi lơ vô cùng.

Hắn quay đầu nhìn về phía cô, gương mặt vô cùng đẹp trai cùng phần nộ, mày kiếm anh đĩnh, môi mỏng gợi cảm, đôi mắt đen nóng rực, khí chất lãnh đạm, cao ngạo vô cùng.

Hứa Khanh Diễm giật mình, người này là học trưởng hơn cô một tuổi. Thời điểm cô nhập học còn gặp hắn trong lễ chào đón tân sinh viên của trường. Lúc bấy giờ, hắn đọc diễn văn trên đài cao. Bởi vì tác phong của hắn mà khắc sâu ấn tượng. Người này tính cách lạnh lùng không khiến người khác không dám đến gần.

Cô thật không nghĩ tới, người này thế nhưng lại có thể làm ra chuyện vô sỉ như thế.

(Các bạn đang đọc truyện ở wattad @tieumanthau67 chúc các bạn có trải nghiệm đọc vui vẻ. Hãy theo dõi truyện wattad để có thể cập nhật chương mới nhanh nhất.)

“Cô cũng thật nhạy cảm, ngủ rồi cũng có thể bị người khác chơi đến cao trào.” Hắn tựa hồ đến một chút ngượng ngùng đều không có ngược lại ngữ khí bình thản tựa như hồi hôm nay thời tiết thế nào.

Hắn nhìn cô một cái, nếu đã tỉnh chuyện tiếp theo liền dễ làm..

Hứa Khanh Diễm xấu hổ mặt đỏ ửng, cô giận đến sắp khóc tới nơi: “Người nói hươu nói vượn...Không! Người muốn làm gì?”

Cô hoảng sợ nhìn nam nhân động tác lưu loát đem quần lót kéo xuống đùi. Sau đó vén váy của cô lên ngang hông. Một bàn tay giơ lên đem hai chân của cô mạnh mẽ tách ra, lộ ra cánh hoa kiều nộn dính đầy mật dịch.

“..... Buông tôi ra..... Không cần xem a..... Xin anh..... Ô ô.....” Hứa Khanh Diễm muốn giãy giụa, nhưng mà cầm căng chân cô lại là bàn tay to lực lưỡng căn bản cũng chẳng mấy may bị ảnh hưởng bởi hành động chống cự của cô. Nơi vô cùng riêng tư lại bại lộ trước mắt nam nhân, tầm mắt nóng rực càng làm cô ứa máu.

Giờ phút này cô căn bản không dám lớn tiếng kêu người. Hiện tại cô chỉ cầu nguyện không có người khác phát hiện cô ở nơi này, trong bộ dáng này.

Nam nhân ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chỗ kia, hai cánh hoa môi bởi vì hai chân tách ra mà mở ra. Lộ ra kiều nộn hồng nhạt hoa huyết hai phiến phần nộn tiểu bối thịt lúc đóng lúc mở phun ra mật dịch trong suốt. Toàn bộ nơi riêng tư đều bởi vì vừa rồi cao trào mà trở nên ướt đầm dề.

“Cô vẫn là xử nữ? Bất quá bị nam nhân xa lạ sờ vào cái liền cao trào, xử nữ thật sự rất ít thấy đâu.....” Nam nhân hình như có chút ngoài ý muốn lắm lắm nói, xem hoa huyết dấu vết cùng phản ứng, hẳn là không có nam nhân chạm qua.

“Tôi không có.....” Hứa Khanh Diễm xấu hổ và giận dữ thân thể mềm mại run rẩy, cô muốn phản bác..... Chính là thân thể của cô đã sớm ở trong trò chơi bị dạy dỗ miễn cưỡng, dâm dăng vô cùng, vô pháp chống đỡ những hành động khiêu khích của nam nhân.

“Ồ..... Không cần..... Không cần liếm nơi đó a.....” Hứa Khanh Diễm khó có thể tin nhìn nam nhân đem đầu chôn ở giữa hai chân cô. Thẳng đến khi đầu lưỡi ướt nóng của nam nhân liếm đến. Cô vô cùng chấn động vận vẹo như bị điện giật thân thể mềm mại, muốn đem kia khoái cảm mãnh liệt giữ lại.

Nam nhân linh hoạt đầu lưỡi mạnh mẽ quét hoa huyết, không ngừng liếm mút mật dịch cuộn cuộn chảy ra. Tiếng nước làm Hứa Khanh Diễm xấu hổ đến căn bản không mặt mũi gặp người, đặc biệt nghĩ đến đây là thư viện, mà cô ở chỗ này bị một cái người xa lạ tách hai chân như vậy đùa giỡn.

(Các bạn đang đọc truyện ở wattad @tieumanthau67 chúc các bạn có trải nghiệm đọc vui vẻ. Hãy theo dõi truyện wattad để có thể cập nhật chương mới nhanh nhất.)

Cô vô cùng thẹn nhưng kích thích vô cùng, dưới thân truyền đến một đợt khoái cảm Hứa Khanh Diễm bất lực chỉ hy vọng không bị bại lộ, cô thấp giọng cầu xin: “A..... Ân a..... Cầu người..... Không cần liếm..... Cầu người..... Ân a a..... Tôi không được.....”

Đầu lưỡi của nam nhân chống lại tiểu hoa hạch sưng huyết, hung hăng quét qua lại. Hứa Khanh Diễm rốt cuộc không nhịn được, cô áp lực buột miệng thét chói tai, thân thể mềm mại hung hăng run lên, hoa huyết bên trong một trận run rẩy cùng co rút lại, một đại sóng mật dịch phun ra ngoài hoa huyết.

Đầu chôn giữa hai chân cô mật dịch đều bị nam nhân cuốn vào trong miệng, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng nuốt ừng ực.

Cô xấu hổ đến muốn tìm cái khe đất chui vào, từ sau khi tỉnh lại đến khi bị đầu lưỡi nam nhân này liếm đến cao trào. Toàn bộ quá trình đều không vượt quá năm phút đồng hồ.

Cô tự nhiên bị một nam sinh xa lạ đùa bỡn đến hai lần cao trào trong thư viện. Cô với vị học trưởng này biết rất ít, chỉ biết hắn tên Diệp Tiêu Nhiên, là trường học giáo thảo, những cái khác đều không rõ ràng.

Diệp Tiêu Nhiên từ giữa hai chân cô ngẩng đầu lên, buông hai chân vô lực của cô tách ra ngồi trên đùi của hắn, hai người mặt đối mặt. Hứa Khanh Điềm lơ lửng nơi riêng tư vừa lúc bị vật nóng rực bành trướng, chống lại. Chẳng sợ cách quần độ ẩm kia khiến cho hoa huyết của cô chảy ra càng nhiều mặt dịch, đem quần của đối phương dính không ít.

“Làm bạn gái tôi.” Diệp Tiêu Nhiên nói, một bàn tay nắm eo, bàn tay còn lại sờ soạng phía sau lưng, cô kéo khóa kéo xuống. Bên trong áo ngực ren màu đen chỉ lộ ra một khe rãnh. Làm hắn tuyệt không hoài nghi kích thước này làm chuyện kia quả thực thích hợp.

“Không..... Anh không thể đối với tôi như vậy..... Tôi..... Tôi đã có bạn trai.....” Hứa Khanh Điềm hốc mắt ướt át trừng hắn, tay che trước ngực nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng.

Cô không thể ở thư viện thất thân a...

Diệp Tiêu Nhiên nhún mày: “Buổi sáng Nam nhân cùng cô nói chuyện trên đường là bạn trai?”

Hứa Khanh Điềm không rảnh suy nghĩ hắn là thấy kiểu gì, chỉ có thể hoảng loạn gật đầu.

Ai biết đối phương da mặt so Vệ Thần còn muốn dày hơn: “Vậy người có thể đổi người khác, nam nhân kia quá già.”

Cô vô cùng kinh ngạc, Diệp Tiêu Nhiên lạnh lẽo đem tay cô đưa ra sau lưng. Làm cô không tự chủ ưỡn ngực về hướng của hắn, sau đó cởi áo ngực lộ ra hai nhũ hoa đỏ hồng.

Hơi thở cực nóng phả vào ngực làm Hứa Khanh Điềm vận vẹo thân thể. Hoa huyết ướt át lơ đãng ma sát phía dưới của đối phương, khoái cảm tê dại truyền đến, cô cảm giác lại có một cỗ nhiệt lưu trào ra hoa huyết.

(Các bạn đang đọc truyện ở wattad @tieumanthau67 chúc các bạn có trải nghiệm đọc vui vẻ. Hãy theo dõi truyện wattad để có thể cập nhật chương mới nhanh nhất.)

Đối phương tựa hồ phát hiện điểm này, cố ý dùng vật kia trêu ghẹo nơi riêng tư của cô. Cách vãi dẹt ma sát thực mau làm chỗ sâu trong hoa huyết truyền đến cảm giác tê mỗ, hư không ngứa.

Đồng thời cúi đầu, đem mặt chôn vào giữa ngực sữa đầy đặn của Hứa Khanh Điềm, không ngừng liếm mát.

“Àn..... Không.....” E lệ nhũ hoa bị đối phương dùng đầu lưỡi cuốn vào trong miệng liếm mát không ngừng, Hứa Khanh Điềm cổ hơi ngẩng, trước ngực đầy đặn càng thêm hướng về phía đối phương.

Cảm giác dục vọng trong cơ thể sắp thức tỉnh, cô bỗng sợ hãi hét lên, nhẹn không được bỗng khóc thành tiếng: “Ô...ô... ô..... Cầu người đừng lại được không.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.